

1957

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

AP. 957

ΣΕΛΙΔΕΣ

100

Γκρέμισε ο κόσμος μέσα της κι' έπαυσε να πιστεύη στον έρωτα

Δεν ανήκουν σ' αυτή την κατηγορία οι γονείς του κοριτσιού. Έλευθερη να πάρει όποιον διαλέξει, όποιον αγαπήσει. Με την προϋπόθεση, φυσικά, ότι δε θα είναι κανένα «μούτρο». Να βοηθήσει το καλό παιδί, κι' εκείνοι είναι πρόθυμοι να ευλογήσουν το γάμο.

Αλλά, δεν ήταν ακόμα καιρός να μελετούν το γάμο. Να τελειώνουν πρώτα το Γυμνάσιο, κι' είχαν όλο το χρόνο ν' αποφασίσουν. Έκτος αν συνέβαινε στο μεταξύ κανένα ξαφνικό, ο κεραυνόβολος έρωτας.

Αυτό που συνέβη όταν η κόρη ήταν στην τελευταία τάξη του Γυμνασίου. Ός τότε δεν είχε δώσει η αγάπη την καρδιά της. Κανένας άντρας δεν μπορεί να καυχήθαι ότι της απέσπασε μια έρωτική ματιά.

Αλλά δε χρειάζεται πολύ. Σ' ένα ταξίδι που έκανε σε άλλη πόλη, είδε τον ένα που τράβηξε τα νερά της. Σεισμική δόνηση. Δε μας λέει με ποιές συνθήκες έγινε η γνωριμία. Και τί μας ενδιαφέρει; Εκείνο που μας λέει είναι ότι στην τρίτη συνάντησή αντάλλαξαν τις διευθύνσεις τους...

Τίποτα τ' κουφό. Μόλις επέστρεψε στην έπαρχία της έκανε στους γονείς τη δήλωσή της: «Πατέρα, μητέρα, είμαι έρωτευμένη». Κοιμήται αντίρρηση εκ μέρους τους. Δέχτηκαν τη δήλωσή με χαρά. Συμμενωμένοι για τον άρραβώνα. Φυσικά, με τον όρο να τελειώσει το Γυμνάσιο και να είναι καλές οι πληροφορίες για το νέο. Προϋποθέσεις λογικές και οι δυο.

Οι πληροφορίες ήταν άριστες. «Όπου κι' αν απέχονταν, ακουσαν να μιλούν με εκτίμησι για το παλληκάρι... Τίποτα εις βάρος του.

Δυστυχία ΜΕ ΠΡΟΙΚΑ

Δεν έμενε παρά το τέρας του σχολικού έτους. «Έγινε κι' αυτό, πέρασαν οι εξετάσεις...» Η ώρα των άρραβώνων. Τακτικός στις επισκέψεις του, πηγαίνονταν ο μηπάρας στη μικρή πόλη. Πρόθυμη φιλοξενία στο πλούσιο σπίτι της νύφης. Ωραίος, ευγενικός, και χωρίς απαιτήσεις ο γαμπρός. Θα ήταν και άνετος ν' άρχισι τα παζάρια, αφού στη μέλλουσα γυναίκα του άνηκε όλη η περιουσία.

Συνέβη όμως... Είναι φοβερό αυτό που συνέβη. Τρείς μήνες ύστερα από τους άρραβώνες η μηπάρα βρήκε στο σπίτι της ένα γράμμα που έπεσε από την τσέπη του μέλλοντος συζύγου της. «Επιστολή την οποία έγραψε το βράδυ που τον φιλοξενούσαν. Απευθυνόταν σε μιάν άλλη. Και να τί της έγραφε: «... Σε βεβαιώνω ότι τίποτα δε με τραβάει κοντά της, παρά μόνο τα λεφτά της. Όταν παντρευτούμε θα πάρω αρκετά απ' αυτά, θα ζητήσω διαζύγιο και τότε καταλαβαίνεις τί θα γίνει...»

Περίφηρη η κοπέλλα περιωρίστηκε να δώσει τις βαλίτσες στο χέρι του απατεώνα. Τέλος ενός ειδυλλίου και αρχή μιας τραγωδίας. Ανοστοπή του σύμπαντος για την κόρη. Γκρέμισε ο κόσμος μέσα της. Έπαυσε να πιστεύη στον έρωτα. Νομίζει ότι τα πάντα τα κυβερνά το χρήμα. Χειρότερο ακόμα, έπαψε να πιστεύη στον εαυτό της. Έχασε την εμπιστοσύνη στη νοησία της. «Νομίζω ό,τι όλοι λένε ότι θαυμάζουν τα χρυσά μου μαλλιά, στην πραγματικότητα θαυμάζουν τις χρυσές μου λίρες... Είμαι μια φτωχή πλούσια. Μια δυστυχισμένη που δε θα βοηθού ποτέ εύτυχια. Έχω μισήσει τη ζωή γιατί αγάπησα ένα έλκεϊνό. Όλα τα όνειρά μου έγιναν καπνός εξ αιτίας της κίτρινης λίρας...»

Φωνές απελπισίας. Θα συνέλθω κάποτε. Είναι τόσο νέα... Θα συνέλθω, θα ξαναφτιάξω τη ζωή της και από τη δυστυχισμένη αυτή ιστορία δε θα μείνει παρά η κακή ανάμνησι. «Όσο μάλλον να εύχοισι και τη μοίρα της, γιατί αν κάποτε την επιστολή πριν προχωρήσει σε γάμο και δημιουργηθούν άλλες χειρότερες καταστάσεις.

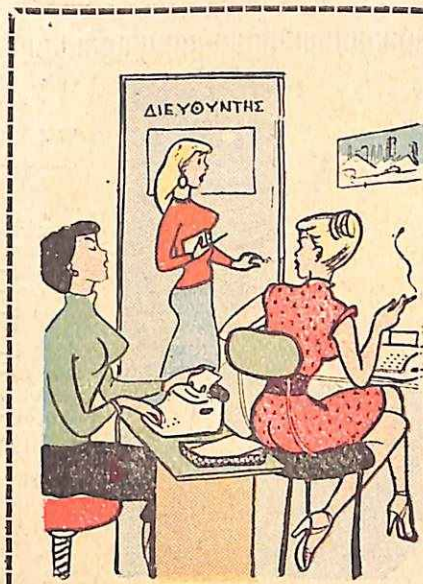
Θα ξαναδοθή και πρέπει να πιέσει τον εαυτό της για να ξαναδοθή το ταχύτερο το δρόμο της. Η περίπτωση της όμως, που τέτοιο τραύμα άνοιξε στην καρδιά της, μπορεί να γίνει μια άφοβη για να σκεφτούν οι άπορες, ότι η προίκα δεν είναι ο ασφαλέστερος παράγων της εύτυχίας. Εκτιμούμε την αξία του παρά, καταλαβαίνουμε την επίδραση που άσκει στην έρωτική πορεία των ανθρώπων. Είναι όμως και πολύ να λέμε ότι όποιος κρατά στο χέρι τον παρά, κρατά και τη μακαριότητα.

Το άτυχμα της πολύφερνης της έπαρχίας είναι μια από τις άναρθιτες διαφύσεις όσων πιστεύουν ότι δεν υπάρχει στη ζωή άπροκλητη εύτυχια.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Μεθάει για να κοιμηθώ

Στο Καϊμπάτουν δικαζόταν κάποιος Ράφ Λάκευ, ηλικίας 26 ετών, γιατί τον είχε βοηθήσει η αστυνομία να κοιμηθεί στο δρόμο, μεθυσμένος. Στην απόλογό του λοιπόν, έξηγησε ότι υποφέρει από την πιο παλαιά «άρρώστια» του κόσμου: δεν μπορεί να κοιμηθώ, παρά μόνο όταν είναι μεθυσμένος! Το έπιβεβαίωσε δε αυτό κι' ένας γιατρός, που εξετάστηκε απ' το δικαστήριο ως μώσους. Ο δικαστής αναγνώρισε πως είχε δίκιο ο Λάκευ να μεθάει, για να μπορεί να κοιμηθώ. Τον άφωσε λοιπόν, αλλά του έκανε τη σύσταση να μεταχειρίζεται στο εξής αυτό το «φάρμακο», όταν έχη γδυθεί και πλαγιάσει πια στο κρεβάτι του!

— «Ηθελα να ξερω τι παίρνει μπλόν και μολύβι, όταν την καλή ο διευθυντής, αφού ποτέ δεν της χρειάζονται!

ΛΑΘΟΣ

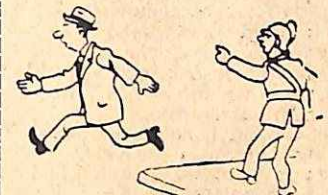
— Παγώνα μου!... Έσύ!...

— Σου είπα να παρακολουθής τη γυναίκα μου, όχι όμως κι' όταν βρίσκεται μέσα στο σπίτι μου!...

Η «εβδομάς της Τροχιάς» που μας πέρασε σχολιάστηκε και συζητήθηκε απ' τις καθημερινές εφημερίδες που συνεργάστηκαν προθυμότητα με την Τροχία για την καθοδήγηση των Έλλήνων οδηγών αυτοκινήτων και πεζών, ώστε να περιοριστούν, κατά το δυνατόν τα δυστυχήματα.

Δεν είναι γνωστό, βέβαια, κατά πόσο η εξορμή αυτή θα έχη αποτελέσματα, αν κρίνι, όμως, κανείς απ' τους διαβάτες που εξακολουθούν να προσπαθούν να διαφύγουν τη προσοχή των αστυφυλάκων και να περάσουν εκτός διαβάσεων — όπως επίσης και τη στάσι των περισσότερων οδηγών.

οδηγών που προσπαθούν να περάσουν ο ένας τον άλλον — αποδεικνύεται πολύ έν τάξει ο είνων.

— «Εβδομάς Τροχιάς;... Νομίζω ότι μάλλον... αίων Τροχιάς θα μας χρειάζοταν!

Υ

πάρχει μια αστυνομική διαταγή που λέει ότι απαγορεύεται να μπαίνουν στα λεωφορεία «ρουπαρά άτομα». Μήπως, λοιπόν, στο λεωφορείο της φιλοθένης μια ταίγγα, της οποίας είναι αλήθεια, ούτε η περιβολή ούτε η απόνοια μαρτυρούσαν πολύ συχνή έπαση με το νεράκι του θεού. Ο εισπράκτορας, τη γνώσε, την καλοκύταξε, ωφράνην έλαφρως και είπε μονολογικά: — Κατέβα!

— Γιατί; απόρησε η ταίγγα.

— Απαγορεύεται!

— Γιατί; ξαναρώτησε η ταίγγα.

— Αστυνομική διαταγή, κυρά μου! Καταλαβαίνεις; Κάποιος ανθρωπιστής εξαγριώθηκε:

— Αστεϊεύεσαι εισπράκτε.

ρα; Ποιά αστυνομική διαταγή απαγορεύει στους ταίγγανους ν' ανεβαίνουν στα λεωφορεία; Το Σύνταγμα αναγνωρίζει ίσοτητα σε όλους τους πολίτες.

Τότε ο εισπράκτορας γύρισε στον διαμαρτυρόμενο:

— Ζύγωσε, κυρία!

— Ο άνθρωπος ελήσιασε:

— Μύρισε!

Και όταν ο δικαίως διαμαρτυρηθείς ανθρωπιστής αντελήφθη τη κατάσταση, έχασμλως λιγάκι τον τόνο. «Ο δε εισπράκτορας, περθεθείς ν' άφιση την ταίγγα, να, μουρμούρισε:

— Καλό είναι το Σύνταγμα, αλλά καλό είναι και το νεράκι!

Και όλοι συμφώνησαν μειδώντας.

Σ υμπολίτης που έλαβε για πρώτη φορά την άναγκη του Ληξιαρχείου, πληροφορείται ότι βρίσκεται κάπου στην αρχή της οδού Ήποκράτους και πηγαίνει. Όμως νιά ν' άνα-

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΙ ΕΩΡΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

καλύψης το Ληξιαρχείο 'Αθηνών χρειάζεσαι πλοηγό και ο συμπολίτης, άνευ πλοηγού, τα θαλασσώνει, ανεβαίνει σκάλες ατελείωτες μιας παμπλαίας οικοδομής και βρίσκει μια γυναίκοιλα.

— Έδώ είναι το Ληξιαρχείο; ρωτά.

— Κάτω! του λέει η γυναίκοιλα. Τι θέλεις εδώ; Στο πρώτο πάτωμα.

Ο συμπολίτης ξανακαταβαίνει τις σκάλες και μετά πολλά βρίσκει μια παμπλαία πόρτα όπου μισοδυσμένα γράμματα δηλουν: ΛΗΞΙΑΡΧΕΙΟΝ. Έφ' ω και σταυροκοπιέται:

— Ευκολώτερα ανακάλυψε ο Κολομβός την 'Αμερική, λέει, απ' ό,τι μπορεί ν' α-

Εύθυμα ενστατώνανε

νακαλύψη ένας 'Αθηναίος το Ληξιαρχείο!

Και αδικο δεν έχει, βεβαία.

Σ

ΤΗΝ 'Ομόνοια. Μεσημέρι. Οι άπογευματινές εφημερίδες μόλις κυκλοφόρησαν κι' ένας εφημεριοδότης χαλαρεί τον κόσμο με τις φωνές του:

— Εφημεριδεεεες! Καταπληκτικά γεγονότα! Εφημεριδεεεε! Καταπληκτικά γεγονότα!

Ο κόσμος συνθιγμένος απ' τις φωνές των εφημεριοδότην αγοράζει τις εφημερίδες χωρίς ν' αποβιδή μεγάλη σημασία ούτε περιέργεια για τα «καταπληκτικά γεγονότα». Ένας, όμως, ηλικιωμένος κύριος, ζυγώνει με δέος τον εφημεριοδότη:

— Μα γιατί φωνάζεις, «καταπληκτικά γεγονότα»; Τι συμβαίνει;

— Τίποτα, κύριε, λέει ο εφημεριοδότης. Ήουχία!...

Ο άνθρωπος άπορει:

— Καλά, αφού δεν συμβαίνει τίποτα, γιατί φωνάζεις τόσο δυνατά περί κα-

ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΚΑΙ ΟΤΑ ΠΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΛΕΙΝΗΣ ΜΑΣ ΠΡΩ- (τενύσης) θραυσι κάνανε μεγάλη οι τροχάιες οι συγκρούσεις κι' ήταν τέτοια η φορά τους, που χωρίς να λείψη (ώρα) κουβαλούσαν θύματά τους πλείστα τραυματιοφόρα! 'Αφνίσαν τα σκούτερς, τα ταξί κι' οι λιμουζίνες και σωρίστηκαν μπροστά τους οι πεζοί κατά ντου- (ζίνες)...

Κι' άλλοι μόν μωλοπιτήκαν, άλλοι κατατασιασθήκαν, πατερίτσες πήραν άλλοι, άλλοι έγιναν κιμάς 'Εβδο- (μάς)! κι' ήταν και νά φαντασθήτε τις... «Τροχάιες 'Εβδο- (μάς)! Γ. Θ-ς

ταπληκτικων γεγονότων; — 'Ακριβώς... γι' αυτό κύ-

ριο! 'Επειδή δεν έχω τίποτα άλλο να φωνάξω!

Ο ηλικιωμένος κύριος άπορει, ήουχάζει και άπερ- χεται ενώ ο εφημεριοδότης λησ δυνάμεινι τη φωνή:

— Εφημεριδεεες! Καταπληκτικά γεγονότα!

Τα δε καταπληκτικά γεγονότα είναι εκείνα που... δεν συμβαίνουν ποτέ.

Ν όστιμη κοπέλλα, απ' αυτές που ανήκουν σε διάφορα πρακτορεία πωλήσεως λαχείων, μπαίνει σ' ένα γραφείο και ρωτά έναν ηλικιωμένο κύριο μήπως τάχα και θέλει να προμηθευθώ λαχείο.

— Λαχείο είσθε έσείς ή τίδια! λέει ο ηλικιωμένος κύριος και ξεκαρδίζεται στα γέλια για το πνευμα του:

— Εύχαριστώ πολύ για το κομπλιμέντο, άπαντα ή κοπέλλα.

— Σας τάπε κανείς αυτό ως τώρα;

— Έχω πεντακόσιους πελάτες, κύριε, και οι πεντακόσιοι το ίδιο μου λένε!

— Ο κύριος κατασφίσαε:

— Όστε δεν ήσουν τυχερός στο κομπλιμέντο μου. Φέρτε μου, λοιπόν, ένα λα-

χείο να δοκιμάσω άλλοι την τύχη μου.

— Αν ήμπερ τυχερότερος τουλάχιστον εκεί, αυτό είναι άγνωστο.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΩΣ ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΚΑΙ ΟΤΑ ΠΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΛΕΙΝΗΣ ΜΑΣ ΠΡΩ- (τενύσης) θραυσι κάνανε μεγάλη οι τροχάιες οι συγκρούσεις κι' ήταν τέτοια η φορά τους, που χωρίς να λείψη (ώρα) κουβαλούσαν θύματά τους πλείστα τραυματιοφόρα! 'Αφνίσαν τα σκούτερς, τα ταξί κι' οι λιμουζίνες και σωρίστηκαν μπροστά τους οι πεζοί κατά ντου- (ζίνες)...

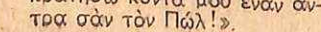
Κι' άλλοι μόν μωλοπιτήκαν, άλλοι κατατασιασθήκαν, πατερίτσες πήραν άλλοι, άλλοι έγιναν κιμάς 'Εβδο- (μάς)! κι' ήταν και νά φαντασθήτε τις... «Τροχάιες 'Εβδο- (μάς)! Γ. Θ-ς

ΑΣΠΡΕΣ ΤΡΙΧΕΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Γκιουλέκας

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

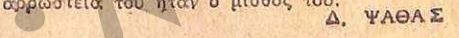
Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Η κ. Καίτη στηλώνει τὰ μάτια της ἐπὰν σὸν κ. Παυλάκη καὶ τοῦ λέει:
— Πάλι μελαγχολικός;
'Ο κ. Παυλάκης τὴν λοξοκυτᾷ καὶ λέει:

— Τι ἔχω;
Κι ἀντιστοιχεί!

Ἡ ἀρρώστεια τοῦ Παυλάκη

— Πάλι αφαιρέθηκες!
— "Α, όχι, Κάιτη...
— Τι έχεις; Κάτι έχεις εσύ!...

Ο Ροδνί "Αμστερ, μετά την επιστροφή του, μαζί με τη γυναίκα του και το γιού του.

“Ενα ειδύλλιο ΣΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ ΤΗΣ ΣΙΒΗΡΙΑΣ

“Ενας νεαρός Γερμανός αιχμάλωτος σ’ ένα στρατόπεδο καταναγκαστικών έργων, βρήκε τον έρωτα και την ευτυχία

«Είμαι, ίσως, ο μόνος αιχμάλωτος, που βρήκε την ευτυχία στη Σιβηρία», είπε ο νεαρός Γερμανός Ροδνί “Αμστερ στους δημοσιογράφους, όταν εκείνοι του ζητήσανε λεπτομέρειες για το ειδύλλιο του στην παγερή και άφιλξενη αυτή χώρα.

“Αντίθετα μ’ άλλους, που δεν γυρίζουν ποτέ από εκεί, και άλλους που γυρίζουν τσακισμένοι από την σκληρή ζωή και τις κακουχίες, ο Ροδνί “Αμστερ έφαινε από τη Σιβηρία με πρόσωπο που έλαμπε από χαρά, έχοντας μαζί του μια νέα με φωτεινά μάτια, τη γυναίκα του την “Αννα, που την γνώρισε και την παντρεύτηκε σ’ ένα αιχμάλωτο χωριό, και ένα κατάμεστο αγοράκι, το γιού του τόν Βίλλυ, που γεννήθηκε στο ίδιο αυτό χωριό πριν από 4 χρόνια.

Ο Ροδνί ήταν μόλις δεκάξι χρόνων, και συνέχισε ακόμη τις σπουδές του στο γυμνάσιο, όταν το Τρίτο Ράιχ, που ζούσε τότε τις τελευταίες ώρες της επιθανάτιας αγωνίας του, τον επιστράτευσε, μαζί μ’ άλλα παιδιά της ηλικίας του, για να αποτελέσουν το προσωπικό «κόλας-στούρα», την ύστατη έλπιδα του Χίτλερ για την αναχαίτιση της προέλασης των Ρώσων!

Ο Ροδνί στάθηκε πολύ πιο τυχερός από χιλιάδες άλλους ανήλικους «στρατιώτες», που θυσιασθηκαν άδικα σ’ αυτές τις τελευταίες μάχες. Παρουσιάστηκε στην Δρέσδη και, πριν προλάβει να ριχτεί ούτε μία τουφεκιά, οι Ρώσοι, καταλαμβάνοντας τη γερμανική αυτή πόλη, τον αιχμαλώτισαν στις 7 Μαΐου 1945, ενώ ο πόλεμος ήθελε μόλις είκοσι-τέσσερις ώρες ακόμη για να τελειώσει!

“Από την ημέρα εκείνη, άρχισε για τον Ροδνί “Αμστερ η κοινή δραματική ιστορία όλων των αιχμαλώτων: Πείνα, ταλαιπωρίες, ταξίδια με τη σκευοφόρο, σκληρή κι’ εξαντλητική δουλειά, άδυσωπητη πεισιχαιρία. Είχαν περάσει αρκετοί μήνες, όταν το πρώτο γράμμα του κατέφερε να φτάσει στους δικούς του, που είχαν μείνει στην ιδιαίτερη πατρίδα του, την μικρή πόλη Μπάντ Βίλμπελ του “Εσσε. Ο Ροδνί τους πληροφορούσε πως τον είχαν βάλει να δουλεύει στους δρόμους και πως, όσο ο καιρός περνούσε, η ζωή άρχιζε να γίνεται λιγότερο σκληρή.

Δεν είχε, όμως, ακόμη γνωρίσει το χειρότερο. Μια μέρα, έσπασε, από απροσέβητα του, ένα μηχανήμα, και οι Ρώσοι, που υπαμύσθηκαν πως το έκανε επίτηδες, τον τιμώρησαν με πέντε χρόνια καταναγκαστικά έργα στη Σιβηρία.

Ο Ροδνί, που δεν ήταν τότε παρά δεκάοχτώ χρόνων, ένοιωσε να χάνει έλ-τελώς το θάρρος του. “Η αίσιοδοξία για το μέλλον, που δεν τον είχε εγκαταλείψει ως τότε, γκρεμίστηκε μέσα του και, χωρίς άλλο, θα είχε γίνει κι’ αυτός ένα

από τα άμελητα ζωντανά πτώματα, που δημιουργούν οι κακουχίες και η ψυχική κατάθλιψη σ’ ένα στρατόπεδο, αν κάτι δεν τ’ άλλαζε ξαφνικά όλα για το νεαρό αιχμάλωτο.

Το «κάτι», αυτό ήταν ένα ζευγάρι φτωχά και χαρούμενα μάτια, τα μάτια μιας κοπέλλας του γειτονικού χωριού, που την συνάντησε κάποια μέρα στο δάσος, όπου έκοβε ξύλα.

“Η νέα του μίλησε, δεν άργησαν να γνωριστούν και να μάθουν ο ένας την ιστορία του άλλου. Εκείνη του είπε όσα λεγόταν “Αννα και καταγόταν από την Ουκρανία. Οι γονείς της είχαν εκποτιστεί στη Σιβηρία κι’ αυτή είχε θελήσει μόνη της να τους ακολουθήσει.

Ο Ροδνί, καθώς την άκουγε, ένοιωσε να ξεναρρίσκει σιγά-σιγά κάποια όμορφα στη ζωή. Της μίλησε για τα δικά του βάσανα κι’ άνακουρίστηκε ακούγοντας από τα χείλη της λίγα απλά λόγια παρηγοριάς.

Ξαναβιάθηκε την άλλη μέρα κι’ αίσθανθηκαν να ξεπετάγεται ανάμεσά τους, στον έφιαλτικό αυτόν τόπο, όπου οι άνθρωποι συνθίζουν να μη μιλάνε παρά μονάχα για το κρύο, για την πείνα και για την βαρεία δουλειά, μια μικρή σπινθήρα αγάπης. Μια σπινθήρα, που, σε λίγους καιρό, έγινε ένας αληθινός, ένας βαθύς έρωτας, θεσμένος όχι με φεγγαρόφωτα και ρομαντικές βραδιές, αλλά με τις κοινές πίκρες και τα κοινά βάσανα.

Χάρη στη στοργή και την τρυφερότητα της “Αννας, τα πέντε χρόνια των καταναγκαστικών έργων πέρασαν σχετικά εύκολα για τον Ροδνί. Και τη στιγμή, που κέρδισε την ελευθερία του, ένοιωσε πως δεν ήταν ούτε μία μέρα μεγαλύτερος από τα είκοσιτρία του χρόνια!

Τώρα πια δεν ώνειρευόταν άλλο, παρά να κάνει γυναίκα του την “Αννα και να γυρίσει μαζί της στη μακρινή πατρίδα του, το Μπάντ Βίλμπελ του “Εσσε, όπου περιμεναν ακόμη την επιστροφή του οι γέροί γονείς του. Οι Ρώσοι δεν προβάλλανε καμιά αντίρρηση ούτε για το γάμο του με τη νεαρή Ουκρανή ούτε για τον έπαναπατρισμό του. Με τη διαφορά πως ο Ροδνί, που δεν τιν θεωρούσαν πια σαν παύση αιχμάλωτο, αλλά σαν πρώην κατάδικο, έπρεπε να εξασφαλίζει μόνος του τα μέσα για το γυρισμό του.

Οι δυο έρωτευμένοι δε δειλιάσαν ούτε μπουστά σ’ αυτό το εμπόδιο. Δεν είχε σημασία, αν δεν είχαν τα χρήματα για ένα τόσο μακρινό και πολυδάπανο ταξίδι, θα παντρευόντουσαν στο μεταδύ και θα τα μάθαιναν μιά-μια δεκάρα!

“Δεν ξέρω, πότε θαρρώμε στο Μπάντ Βίλμπελ, έγραφε στους γονείς του ο Ροδνί. “Εκεί που ξέρω είναι, ότι μια μέρα, άσχα ή γρήγορα, θαρθούμε!»

Σ’ ένα μικρό έκκλησάκι του σιδηρικού χωριού, ο Ροδνί και η “Αννα έκαναν το γάμο τους. “Επίσης, ρίχτηκαν στη δουλειά. Αυτός έγινε βοηθός σ’ ένα μαρμακό. Αυτή έτρεχε όπου βρισκόταν άναγκή για δυο γέοια γεροδεμένη χωριάτοπούλας. “Εβάζαν στην άκρη άλλωστε τοια, άλλοτε τέσσερα ρούβλια την ημέρα.

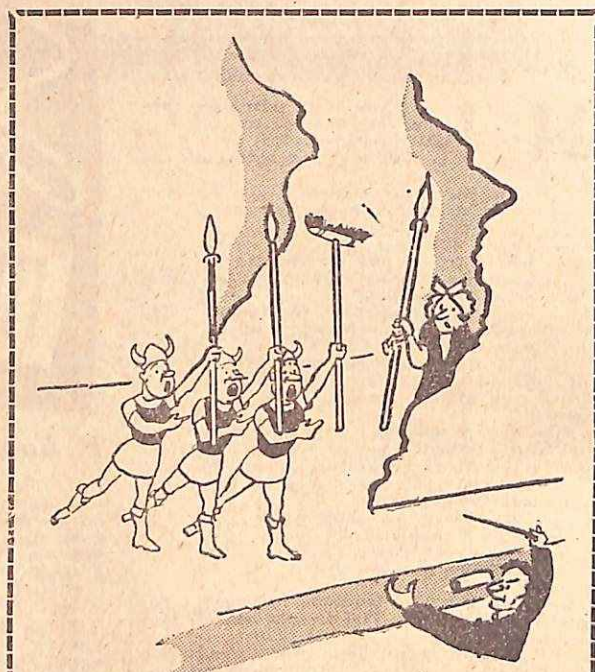
Ο έρχομός στον κόσμο ενός ξανθού αγοράκιου μεγάλωσε τα έξοδα, μα δεν τους έκανε να προσηύχουν το δειρό τους. Μια μέρα, θα πραγματοποιούσαν άνωσήποτε το ταξίδι τους για τη Δύση. Δέ θ’ άφηναν το παιδί να μεγαλώσει στη Σιβηρία.

Τέλος, εδω και λίγων καιρό, η μεγάλη μέρα που περιμεναν έφτασε! Το ποσό, που χρειαζόταν για το ταξίδι τους, βρισκόταν ολόκληρο στα χέρια τους. Και ο Ροδνί θα ξανάελετε την πατρίδα του έπειτα από δώδεκα ολόκληρα χρόνια άπουσίας...

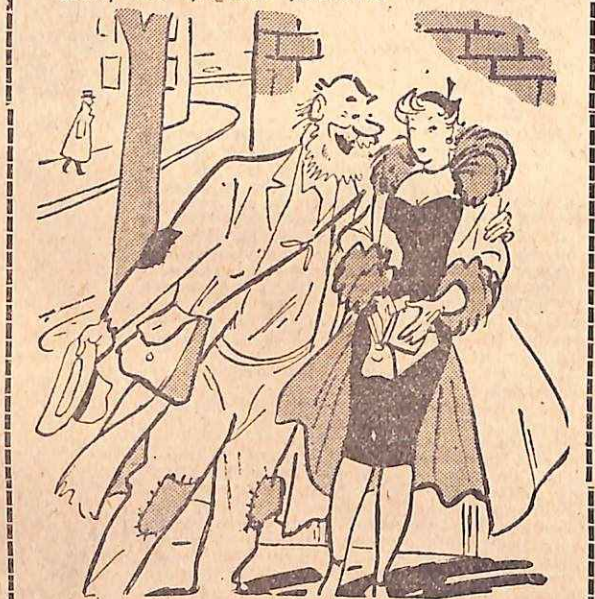
“Η επιστροφή ήταν σωστή δόσσηια. Χίλια χιλιόμετρα χρειάστηκε να κάνουν με το λεωφορείο ο Ροδνί, η “Αννα και ο μικρός Βίλλυ, για να φτάσουν στον πλησιέστερο σταθμό του “Υπερσιδηρικού σιδηροδρόμου. “Από εκεί, ξεκίνημα για τη Μόσχα — και από τη Μόσχα, άλλος σιδηροδρόμος για τη Γερμανία. Σαράντα ακριβώς μερόνυχτα κράτησε το ταξίδι τους από το σιδηρικό χωριό ως το Μπάντ Βίλμπελ!

“Αλλά η μέρα του γυρισμού ήταν η πιο πλούσια ανταμοιβή για τα σκληρά χρόνια της εξορίας! “Ολόκληρη η μικρή πόλη κατέβηκε στο σταθμό, με έμπνευσε τους γονείς του Ροδνί, τον αδελφό του, που ήταν ακόμη βρέφος σχεδόν όταν τον άφησε και μια μικρότερη αδελφούλα, που τότε μόλις είχε γεννηθεί, για να υποδεχτεί τον πρώην αιχμάλωτο, που τον είχε ξεσηκώσει έφηβο η θουελα του πολέμου και ξαναγύριζε άντρας!

“Ετην θαυμάσια αυτή στιγμή — λείπει τώρα ο Ροδνί — δεν θα την είχε χήσει, αν η μοίρα μου δεν με είχε στείλει στη Σιβηρία. Και δεν θαδούρικα ούτε την ευτυχία στο πρόσωπο της αγαπημένης γυναίκας μου, της “Αννας!»

Λάθη που φέρουν γέλιο!...

— Μια και δεν έχεις ψιλά, κομμάτια μου, βολεύομαι και μ’ ένα φιλάκι!...

— Είναι οι καλύτεροι πελάτες μας! Ξεχνούν-ται με τα φιλάκια στο τέλος νομίζοντας πως έφα-γαν, πληρώνουν και φεύγουν!...

Η ΑΘΗΝΑ ΚΙ’ Ο ΜΙΧΑΗΛ ΑΚΟΜΙΝΑΤΟΣ

Την εποχή της βυζαντινής παρακμής

Ο Μιχαήλ “Ακομινάτος, που επί 25 χρόνια ήταν Μητροπολίτης στην “Αθήνα, άφηκε ενδιαφέρουσες πληροφορίες για τη ζωή της πόλεως το τέλος του 12ου αιώνα, λίγο καιρό προτού οι θράκοι καταλύσουν, προσωρινά, τη Βυζαντινή αυτοκρατορία (1204) και γίνουν κύριοι της “Αθήνας, όπου και παρέμειναν επί δυομιση αιώνας.

Οι πληροφορίες του “Ακομινάτου, που είναι λεπτομερέστερες, έχουν μεγαλύτερη αξία, γιατί λείπουν οι πηγές για την ιστορία της “Αθήνας στα σκοτεινά εκείνα μεσαιωνικά χρόνια.

Ο έμπνευσμένος αυτός ιεράρχης των χρόνων της Βυζαντινής παρακμής είχε γεννηθεί στη πόλη Χωνιά της Μικράς “Ασίας. “Από τον τόπο της καταγωγής του έμεινε στην ιστορία ως Μιχαήλ “Ακομινάτος ο Χωνιάτης. Σπούδασε στην Κωνσταντινούπολη όπου διακρίθηκε για τη φιλομάθεια και το ήθος του. “Ακολούθησε έπειτα το εκκλησιαστικό στάδιο κι’ έγινε γρήγορα μητροπολίτης, θεωρούμενος ένας από τους σοφότερους και δραστηριότερους ιεράρχες του Οικουμενικού Θρόνου.

Ήταν φυσικό, λοιπόν, οι “Αθηναίοι ν’ ακούσουν μ’ ένθουσιασμό την έκλογή του “Ακομινάτου ως μητροπολίτου των. Και όταν έφτασε από την Κωνσταντινούπολη (περί το 1180), ολόκληρος ο πληθυσμός της “Αθήνας κατέβηκε στον Πειραιά για να τον υποδεχτεί. Και ο νέος μητροπολίτης, ακολουθούμενος από τον πομπικό του, ανέβηκε στην “Ακρόπολη, όπου ήταν τότε εγκατεστημένη η Μητρόπολις των “Αθηνών. Τα Προπύλαια χροιά-μεσαν για δεσποτική κατοικία, ενώ ο Παρθενών είχε γίνει, από την εποχή του “Ιουστινιανού, ο μητροπολιτικός ναός της “Αθήνας.

Στον Παρθενώνα ο “Ακομινάτος εξέφώνησε τον πρώτο λόγο του προς τους “Αθηναίους — τον «είσαθρήιον» — αφού προηγουμένως έλειτούργησε. “Ο ναός ήταν γεμάτος από κόσμο και ο λόγος του νέου μητροπολίτη ήταν ένας από τους πιο έμπνευσμένους.

Ο “Ακομινάτος άναφέρθηκε στην παλιά δόξα της “Αθήνας και κατέληξε συμβουλευόντας τους “Αθηναίους να κρατήσουν την παράδοση των προγόνων των, που ήταν άνομαστοί όχι μόνο για τα περίφημα μνημεία τους, αλλά και για την άρετή και τη σοφία τους.

“Από το λόγο όμως του νέου μητροπολίτη οι “Αθηναίοι δε κατάλαβαν τίποτε. Ήταν, γράφει ο ίδιος, σα να τους μιλούσα... περδικά ή σκυδικά! Κι’ αυτό, γιατί οι “Αθηναίοι χρησιμοποιούσαν ένα τοπικό ελληνικό ιδίωμα, που δεν είχε καμιά σχέση με την αρχαϊσμένη γλώσσα και το κλασσικό ύφος, που μεταχειριζόταν ο σοφός ιεράρχης. “Και άναγκάστηκε, προσθέτει ο “Ακομινάτος, να μάθω εγώ ύστερ από τρία χρόνια το τοπικό τους ιδίωμα, για να συνεννοούμαι με τους “Αθηναίους, που, από παλαιοί «άττικιστοί» είχαν καταστήσει πλέον «βαρδάριστοι!»

“Αλλά και πάλι δε φαίνεται να καταλάβαιναν πολλά οι “Αθηναίοι από τους λόγους του “Ακομινάτου. Και μäs πληροφορεί ότι, σαν μιλούσε στο εκκλησιασμό του όλοι έδιναν την εντύπωση του «έπινυστάειν» και ότι μοναχα τα πόδια τους πατούσαν το δόπεδο της εκκλησίας, ενώ το κεφάλι τους εγύριζε άλλοι: στις βιωτικές ανάγκες.

Και ήταν άδυσωπτο το πρόβλημα των βιωτικών αναγκών για τους “Αθηναίους, που τους χαρακτήριζε φειδωρή φτώχεια. Οι περισσότεροι κάτοικοι έτρωγαν μόνο κριθαρένιο ψωμί — από την έλλειψη σταριού — που, καθώς γράφει ο “Ακομινάτος, έξασθενίζε τον οργανισμό και εξασθίωνε τον πληθυσμό από άποψως υγείας. “Αλλά, προσθέτει, ήταν ευτυχίες ό-που μπορούσαν να έχουν έστω και το κριθαρένιο ψωμί, γιατί συχνά δεν είχαν ούτε αυτό, κι’ αναγκάζονταν να μεταναστεύουν και να ζήσουν πεινασμένοι σε ξένη γη τον «έπιουσιον άρτον».

Θρηνεί ο Μητροπολίτης για την κατάσταση αυτή της φτώχειας, που όληνυσε στη μεταναστευική και στην έρημωση της “Αθήνας για την οποία γράφει ότι άπετελείτο από έρείπια και φτωχικά σπράκια έτοιμόρροπα, που έμοιαζαν περισσότερο με καλύδες. Ρακένδυτοι άνθρωποι περιφέρονταν στην πόλη.

Τα κυριώτερα προϊόντα της “Αθήνας ήταν το λάδι, από το μεγάλο έλαιώνα της “Αττικής, ή ρετσίνα — ο έκεπυκας οίνος, όπως την ονομάζει ο “Ακομινάτος — και το μέλι, που έδιναν από τα μελισσία, που είχαν οι καλόγηροι της Καισαριανής.

*

Την κατάσταση αυτή της φτώχειας και της άμαθείας που βρήκε στην “Αθήνα ο “Ακομινάτος, προσπάθησε να διορθώσει. Και κατέβαλε για το σκοπό αυτό όλες του τις δυνάμεις. Δεν έδι-στασε να ταξιδεύει ο ίδιος στην Κωνσταντινούπολη, το 1187, μολονότι τα ταξίδια την εποχή εκείνη ήταν δύσκολα και έπι-κινδύνα.

Στην Κωνσταντινούπολη ο “Ακομινάτος παρουσιάστηκε στον αυτοκράτορα “Ισαάκιο “Αγγελο. Του περιέγραφε την άθλιότητα που βρισκόταν οι “Αθηναίοι και ότι ήταν τόσο φτωχοί, ώστε δεν μπορούσαν να στείλουν στον “Ισαάκιο το χρυσό στεφάνι που έ-μπόρεσαν να στείλουν αυτοκράτορες του Βυζαντίου, όταν ανέ-στελναν στο θρόνο. Στο τέλος έκανε έκκλησι στον αυτοκράτορα να σπεύσει να βοηθήσει την άλλοτε περίφημη πόλη.

Το ταξίδι του “Ακομινάτου έφερε για λίγο καιρό καλά άποτε-λέσματα. Το Βυζάντιο έδειξε ενδιαφέρον για την “Αθήνα και οι υπάλληλοι που τοποθετήθηκαν τότε ήταν καλύτεροι από τους προηγούμενους που, καθώς γράφει ο “Ακομινάτος, ήταν «αμ-φί-νους κατεσθίων τους ταλαιπώρους χωρικούς».

“Η καλύτερη όμως δεν κράτησε για πολύ καιρό. Τον “Ι-σαάκιο τον εξεθρόνισαν ο αδελφός του “Αλέξιος. Ήταν η εποχή της παρακμής, που οι ήγμενες του Βυζαντίου άνεδοκατέβα-ναν στο θρόνο φονευόμενοι ή το ολιγώτερο τυφλώνόμενοι από το νέον αυτοκράτορα. Και την περίοδο εκείνη τιν συνεχών άλ-λαγών αυτοκρατόρων, στάσεων και ταροχών στην Κωνσταντι-νούπολη, οι υπάλληλοι που στέλλονταν στις επαρχίες της αυτο-κρατορίας ήταν ο ένας χειρότερος από τον άλλο. Πήγαιναν συ-νέως για να καταλυστούν τον πληθυσμό.

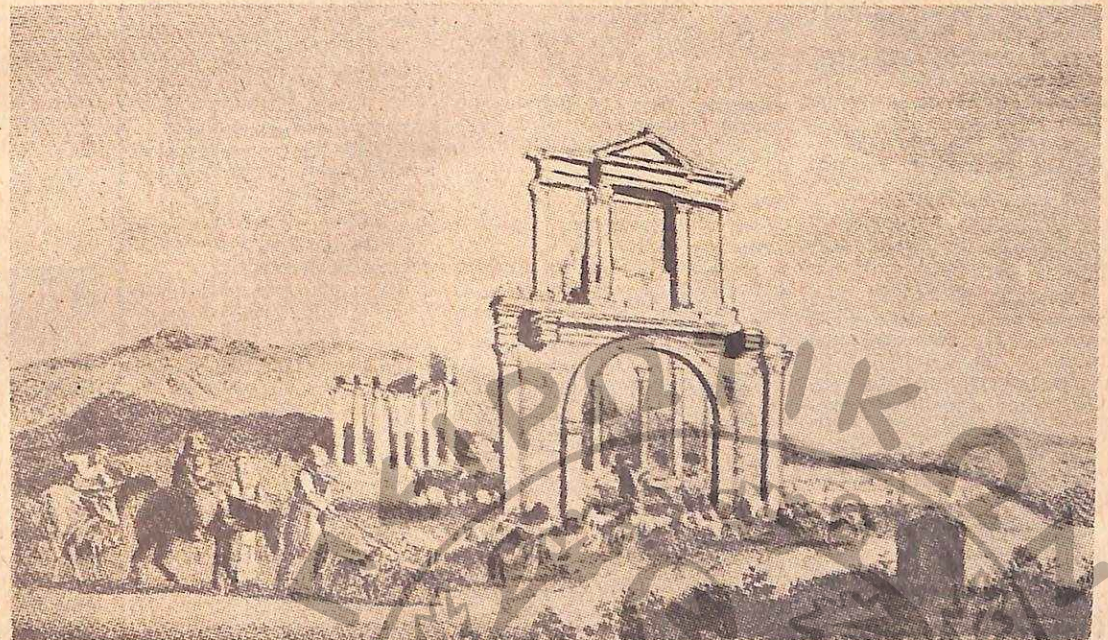
Μάταια διαμαρτυρόταν ο Μητροπολίτης για την κατάσταση των υπαλλήλων και τις άρπακτικές τους διαθέσεις. Κανένα από τιν πρωτεύουσες δεν είχε τιν όρεξι να τον άκούσει.

“Εκτός όμως από το «αμφί-νους» των υπαλλήλων, που είχε άφα-νίσει τους ταλαιπώρους “Αθηναίους υπήρχαν και άλλοι, χειρό-τεροι από αυτούς, που είχαν έπιπέσει κατά της άτυχης πόλεως.

Και πρώτα, πρώτα ήταν οι πειρατές, που είχαν για όρμητήριο την Αίγινα και όχι μόνο κούρουναν κάθε πλοίο που πλοίαζε στην Πειραιά, αλλά συχνά αποδιδάζονταν οι ίδιοι στην “Αττική και στα περίχωρα της “Αθήνας κι’ έκαναν μεγάλες καταστροφές.

Περισσότερο από τους πειρατές οι “Αθηναίοι φοβόνταν τους άρχοντες του Βυζαντίου, τους στρατηγούς και τους ναυάρχους, που έφταναν στην πόλη τους με το ένα ή το άλλο πρόσχημα. Ο Μιχαήλ “Ακομινάτος περιγράφει με τα μελανώτερα χρώματα τις έπιδημιές των «έπιφανών» της αυτοκρατορίας.

“Αναφέρει για τιν «πραιτορά» — τιν πολιτικό διοικητή της Στε-ρεάς “Ελλάδος και Πελοποννήσου — ότι μολονότι δεν είχε δικαί-ωμα να έπεμβαίνει στα ζητήματα των “Αθηνών, που είχαν το-πική αυτοδιοίκηση με αυτοκρατορικό χρυσόβουλο από τιν εποχή της Ειρήνης της “Αθηνάιας, έν τούτοις έρχόταν τακτικά στην “Αθήνα με το πρόσχημα να προσκυνήσει τιν Παναγία τιν “Α-

“Η Πύλη του “Αδριανού κατά τα μέσα του 18ου αιώνα

θηνιώτισσα. Τον Πραιτορά το συνόδευε ολόκληρη στρατιά ακόλουθων, που δεν άφιναν κανένα ζώο, από άρνιθα ως αγελάδα, άρπαζαν τα κτήνηματά των χωρικών και τα χρημάτα των πιο ευπορών “Α-θηναίων. “Η ακολουθία αυτή του διοικητή έδινε τιν εντύπωση εισβολής βαρβαρου στρατού σε έξορική χώρα.

“Αλλά τους ακόλουθους του τους ξεπερνούσε, στην καταλή-στευσι των “Αθηνών, ο πραιτωρ με τιν έξης πρωτότυπη μέ-θοδο: “Εβάζε ένα μεγάλο φορό, όθθεν για έκτακτες ανάγκες του κράτους. Κι’ έπειδή οι κάτοικοι δεν είχαν να πληρώσουν, τους κατέσχε τα ζώα και τα ξαναπουλούσε πάλι στους ίδιους!

“Αλλη πληγή για τιν “Αθήνα ήταν ο στρατηγό και οι ναυ-άρχου, που έκαναν πραγματικές «είσοδες» και άπαίτουσαν έκ-τακτες εισφορές για στρατιωτικές ανάγκες.

Σε υπάλληλους στην Κωνσταντινούπολη, το 1195, καταγ-γέλλει ο στρατηγό των θηών και τους άρχιναρχούς Μιχαήλ Στρυφνός και Στεργίου, ότι έπιβάλλανε στους πολίτες φορολό-γίες παράνομες και πειστικές. Και οι δυο αυτοί ναυάρχου, που ήταν γνωστοί για τη φιλοχρη-ματία τους, ζήτησαν χρημάτα από τους “Αθηναίους για να έ-πιπλάσουν, όθθεν, το στόλο και να καταδιώκουν τιν τρομερό “Ιταλό πειρατή, τιν Καφουρή, που λυμαίνόταν τις ελληνικές θάλασσες. Και όχι μόνο το στόλο δεν έτοιμάζαν, αλλά από τους δυο αυτούς κύκλους ναυάρχους ο Μιχαήλ Στρυφνός πουλούσε, για να χρηματιστεί, όλα τα πυρομαχικά και τα έξαρτήματα του Βυζαντινού στόλου! Και όταν έγινε η έπιδρομή των θράκων εναντίον της Κωνσταντινουπόλεως ο στόλος του Βυζαντίου βρέ-θηκε παρωπλισμένος και άνικανος για πολεμική δράσι...

ΕΠΑΜΕΙΝ, Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ημερομηνία μας

(ΜΗΝ ΕΠΙΜΕΝΗΣ)

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΧΡΗΣΤΟΣ: Σοβαρός, συνετός, σώφρων και νουεχής έμποροεισπραχτός, επιτυχώς εως το επαγγελμα του και εις τις κοινωνικές επιδιώξεις του. Σύμβουλος εδώ, πρόεδρος παρα-
κει, αντιπρόεδρος παρακάτω και ούτω καθ' εξής. Έζητα ενός και οχτώ μηνών. ΛΙΤΣΑ: γυναίκα του. 26 χρονών. Αυτό που λέει απρεπώς ο λαοεπίσκοπος «κουκλάρα μου-μπρο-
μπουλάρα μου». Δεν χρειάζεται περισσότερη περιγραφή. ΚΩ-
ΣΤΑΚΗΣ: Νέος. Πολύ νέος. Άθλητής. Γερός αθλητής. 27
χρονών. Άρκε! ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Συμβολαιογράφος.
Άρκε! (Ζητώ συγγνώμη από τους συμβολαιογράφους, τους
οποίους δεν θεωρώ... «άπαντας» σχολαστικούς!).

ΣΚΗΝΗ 1η
(Στο γραφείο του Χρήστου)

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (Συν-
εχίζει κουβέντα):... Νά με
συγχωρήσεις, Χρήστο μου. Ξε-
ρεϊς ότι το φιλικό καθήκον εί-
ναι ιερών. (Σκουτίζει χειμο-
νιάτικα τον ιδρώτα της συγ-
κινήσεώς του). Γι' αυτό στα
είπα.

ΧΡΗΣΤΟΣ (Αφρημένα,
σκυμμένος στα χαρτιά του):
Τί μου είπες δηλαδή:

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: "Ε..
αυτά που σου είπα! Τι άλ-
λο να σου λέγα; Άγορεύω
μισή ώρα!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δεν κατάλα-
βα. Το «ρεζουμέ» να μου
πες.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: "Ε..
μά σήκωσε το κεφάλι σου ά-
πό τα χαρτιά για να κου-
δεντιάσουμε!

ΧΡΗΣΤΟΣ (Βυάζει τα
γυαλιά του): "Ε, όρίστε. Τά
σηκώνω. Τί θέλεις να μου
πες;

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Νά
ξαναχάσω από την άσχη-
μη βόλτα!

ΧΡΗΣΤΟΣ: "Οχι παιδί
μου, το «ρεζουμέ» να μου
πες.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (Κου-
πισμένος): Θέλω να πώ..
ότι υποτιπτεύομαι πώς... πώς
είναι στο πώ... η γυναίκα σου
δεν έχει έντελώς αδελφικές

σχέσεις... δηλαδή... θέλω να
πώ άγνης και φιλικές σχέ-
σεις με το γραμματέα σου
τον Κωστάκη.

ΧΡΗΣΤΟΣ (Ξερά): "Α-
νοήσιος, μην επιμένεις. "Ε-
χεις άλλο θέμα:

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Μά
αυτό το θέμα είναι σοβαρώ-
τατο!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μην επιμέ-
νεις.

ΣΚΗΝΗ 2η
(Σε δέκα μέρες στο ίδιο
γραφείο)

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (Σο-
βαρά): "Εχω νέα, δυστυχώς
πολύ θλιβερά.

ΧΡΗΣΤΟΣ (Μ' άπάθεια):
Γιά ποιά ζήτημα;

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Με
πολλή μου λύπη θα σου πώ
για το οικογενειακό σου ζή-
τημα.

ΧΡΗΣΤΟΣ (Μ' άπορία):
Υπάρχει τέτοιο ζήτημα;

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: "Ε..
τί λέγαμε προ ημερών;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Λέγαμε τί-
ποτα;

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Μά
...με φέρνεις σε πολύ δύσκο-
λη θέση! Δε λέγαμε για τη
Λίτσα;... πώς... μπορεί με
τον Κωστάκη... να φλερτά-
ρη... Ε... πώς να στο πώ...
περισσότερον του δέοντος;

ΧΡΗΣΤΟΣ (Αδιάφορα):
Δεν το θυμάμαι. Αλλά για
προχωρεί...

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: "Ε.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- * "Ήθελες και σύ κυρά μου, ήθελα κι' εγώ ο καυμένος.
- * "Η κόρη κι' αν άσχημιζε τα μάθρα μάτια τάχει.
- * "Η παντρεία θέλει άντρεία.
- * "Η πρώτη μου γυναίκα σκιάσα μου, η δεύτερη κυρά
μου, η τρίτη ή καλύτερη είναι βασίλισσά μου.
- * "Η συχνή ή συντροφιά φέρνει αγιάτρευτη άρρώστεια.
- * Κοσου κυρά κι' άνταμνε, γά κάμω γυιό να παντρευτής.
- * Και παντρεμένος γάμβρος κι' άνύπαντρος γομπόρι.
- * Κάλλιο άντρα μ' ένα μάτι παρά μ' ένα παιδί.
- * Κάλλιο μοναχός, παρά κακά συντροφισμένος.
- * Κάλλιο να τάχης με οσλο το χωριό, παρά με τη γυ-
ναίκα σου.
- * Κι' ο χωρισμός είναι κακός κι' άντάμα πώς θα ζούμε.
- * Καλλίο νάχης, κόρη μου, σωστά τα μυαλά σου παρά
μεγάλα και χρυσά τα άχρηστα μαλλιά σου.
- * Μαύρη τύχη είχα άντρα, όλοι πνίγηκαν κι' έσύ γύρισες.
- * Μήτ' ή πεθερά μπέσα, μήτ' ή νύφη θυγατέρα.
- * Μήτε στ' άντρούνο χολή, μήτε στ' αδέρφια μάχη.
- * Μή ζήτης μόνο να φανής, αλλά και να γενής.
- * Μη μιστευτής το φίλο σου και πής το μυστικό σου.
- * Μαύρο φιδάκι σ' έφαγε κι' άς είναι κι' αδελφός σου.
- * Νύφη, όχι κακός ήξερες, αλλά καθώς ήρες.
- * Νά λείψη το πιπέρι μου, να δώ τη μαγειρεία σου.
- * Νάξεραν οι άνύπαντροι τί έχουν οι παντρεμένοι, καρά-
θιν έναυλώσανε κι' έφεύγανε οι καυμένοι.
- * "Ο γάμος είναι σάκος, πούνα κλεισμένα φίδια, κι' ένα
χέλι. Πιός να βάλω το χέρι του;
- * "Ο γέρος κι' αν στοίχεται στ' άνήφορο γνωρίζεται.

τί να προχωρήσω; Φοβούμαι
πώς προχώρησαν αυτοί!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τί έννοεις,
δηλαδή;

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: "Εν-
νοείς τί έννοώ!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μά, άγαπη-
τέ μου, με φέρνεις σε δύσκο-
λη θέση...

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (σε
άδωα άγανάκτηση): "Εγώ σε
φέρνω σε δύσκολη θέση! Άλ-
λοι σε φέρνουν! Άλλοι! Και
το «λοι» με όμικρον γιώτα.

Δεν έξω τί λέω! (Σουλα-
τάρει).

ΧΡΗΣΤΟΣ (άπαθείς):...
Δεν καταλαβαίνω τί έννοεις.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (σο-
βαρά): "Ότι μπορεί... (Ξε-
ροκαταπίνει) ότι μπορεί, δη-
λαδή, έννοώ.

ΧΡΗΣΤΟΣ (παγερά, ψύ-
χρασμα):... Ναι, τί έννοεις;
Ότι ή γυναίκα μου, όπως
μου είπες «φλετάρει» με το
γραμματέα «υπέρο το δέον»;

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (με
άνακούφισι): Αυτό ακριβώς!
Με δικυδώνεις!

ΧΡΗΣΤΟΣ (άπόλυτη ά-
πάθεια): Μην επιμένεις!

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (άνό-
ητα): "Επιμένω!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μην επιμέ-
νεις! (Σκύβει στα χαρτιά
του και διαβάει). Έχομεν
την τιμή να σας παρακαλέ-
σωμεν όπως...

ΣΚΗΝΗ 3η
(Λίτσα — Κωστάκης)
(Δεύτερη παρένθεσι Κά-
που...)

ΛΙΤΣΑ: Άγάπη μου.
ΚΩΣΤΑΚΗΣ: Λατρεία
μου... (Και τα λοιπά).

ΣΚΗΝΗ 4η
(Στο γραφείο)

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Λοι-
πόν... (Σουλατάρει). "Η-
θελα να σου πώ... ότι... με
συγχωρείς δηλαδή...

ΧΡΗΣΤΟΣ (δθθεν άφη-
ρμένος): Ναι... ναι... Λέγε.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: "Ο-
τι... δηλαδή το οικογενεια-
κό σου ζήτημα...

ΧΡΗΣΤΟΣ (σκυμμένος
στα χαρτιά του): Μά... δεν
υπάρχει κανένα «οικογενεια-
κό ζήτημα».

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: "Εν-
νόώ...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Έξω τί έν-
νοείς... Μην επιμένεις...

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (με
ροδαρή θοισμδευτικότητα)
"Επιμένω!

ΧΡΗΣΤΟΣ (άνεβάζει το
κεφάλι του, τον κυττάζει και
προφέρει τις λέξεις ξερά):
"Ε, μην επιμένεις! Γιατί δε
θέλω να το μάθω!...

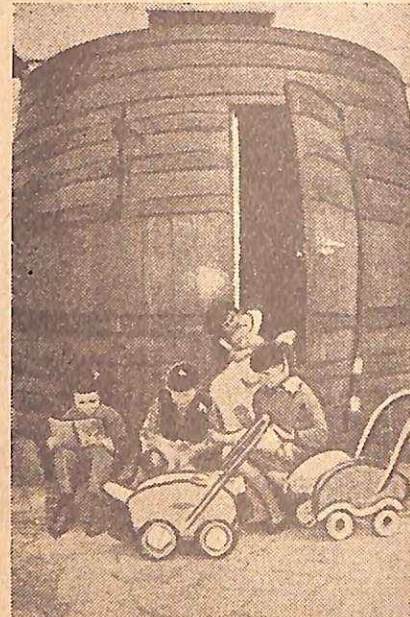
ΑΥΛΑΙΑ
ΕΨΙΛΟΝ

"Ήθελε δόντια
άπό πορσελάνη!

Στο Σάν Ντιέγκο του Με-
ξικού, ή κυρία Μάρτζορι Λή
Μάκ Κλουρκκε, ζήτησε δια-
λύγιο γιατί ο άντρας της
άνοιόταν να της δώσει τα ά-
παραίτητα χρήματα για να
φτιάξη μια όδοντοστοιχία.

— ΑΛΛ' ο σύζυγός σας
υποστηρίζει, ότι δεν έχετε
κανένα χαλασμένο δόντι.

— Αυτό είναι αλήθεια,
άπάντησε ή Μάρτζορι. Άλ-
λά κι' οι βεντέτες του Χόλ-
λυγουν δεν έχουν χαλασμέ-
να δόντια, κι' όμως τα βγά-
ζουν για να φορέσουν όδον-
τοστοιχίες άπό πορσελάνη.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΡΑΣΙΑ

Το τεράστιο αυτό βαρέλι είναι ή πρωτό-
τυπη είσοδος του νέου ρεστωράν του Βε-
ρολίνου «Ο Διογένης». Χάρη στην έλ-
ληνική κουζίνα του και στη μεγάλη ποι-
κιλία ελληνικών κρασιών, που έχει στην
κάσα του, ο «Διογένης» έγινε το αγαπη-
μένο κέντρο των Βερολινέζων και συγ-
χρόνως πηγή πλούτου για τον έξυπνο
επιχειρηματία του, που γεμίζει το πορτο-
φόλι του, ενώ συγχρόνως προπαγανδίζει
τα ελληνικά φαγητά και ποτά μεταξύ των
Βερολινέζων. Είναι δηλαδή και «όλιγον
π...» έθνικός ευεργέτης!

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΘΕΛΗΣ!

Ο περίφημος Γάλλος συγγραφέας, σκη-
νοθέτης και ήθοποιος Σασά Γκιτρώ έζησε
μέσα στο δωμάτιό του την προμερία του
νέου του φιλμ «Τρεις κάνουν ένα ζευγάρι»
χάρη σε μια ταινία που γυρίστηκε ειδικά
γι' αυτόν. Άρρωστος εδώ και δύο χρόνια
και υποχρεωμένος να μείνει καθηλωμένος
στο κρεβάτι του, ο Σασά Γκιτρώ διηύθυνε
από αυτό το γύρισμα βλοκάρου του φιλμ.
Γιατί, όπως λέει ο ίδιος, πιστεύει πως ή
δουλειά είναι το καλύτερο και άποτελε-
σματικότερο φάρμακο εναντίον οποιασδή-
ποτε άρρώστειας.

Γύρω από τον ΑΠΡΙΛΗ

Συνήθειες, προλήψεις, παραδόσεις

Ο Άπριλης είναι «ό άγγελος του
έσρος και ή άσχημή του καλοκαιριού».
Οι άρχαίοι Έλληνες τον έλεγαν «Άν-
θεστηριώνας». Για τους Ρωμαίους ή-
ταν μήνας αφιερωμένος στην Αφρο-
δίτη. Από τον ελληνικό λαό λέγε-
ται «Άγιωργιάτης και Λαμπριάτης».
Υπάρχουν δε άρκετες παροιμίες γι'
αυτόν. Μερικές από αυτές είναι οι
έξής:

Άπριλης Μάης κουκιά μεστωμένα.

Στ' Άπριλιού τις δεκοτώ
έχε το μάτι σου άνοιχτό
πέρσαν οι δεκοτάρη
άραξε εις έν' αυγό.

Ο Άπριλης κι' αν χιονίση
καλοκαίρι θα μυρίση.

Στων άμαρτωλών τη χώρα
το Μαγιάριλο χιονίζει.

Άπριλης γρίλης, τιναχτοκοφινίδης.

Όλο το Μάρτη φύλαγε
και τ' Άπριλιού ως τις δώδεκα

Τών καλών γαυτών οι νύφες
το Μαγιάριλο χρεύουν.

Άλλά και το μηνιαίο ώροσκόπιο,
για τους άνδρες και τις γυναίκες,
που γεννιούνται τον Άπριλή, λέει
τά εξής:

Η γυναίκα είναι ώραία, αλλά έ-
χει χαρακτήρα παράφορο κι' όρμη-
τικό. Το μόνο ελάττωμά της είναι
να ειρωνεύεται. Ελάττωμα που πελ-
λές φορές θα φέρη σε δύσκολη θέση
τον άνδρα της.

Άνδρας, που έχει γεννηθί Άπρί-
λη είναι ώραίος, τολμηρός κι' αυτός
και τυχερός σε όλες του τις επιχει-
ρήσεις.

Στη Θράκη πιστεύουν πως ή βρο-
χή της Πρωταπριλιάς είναι γιατρικό
για τους πυρετούς. Τη μαζεύουν, λοι-
πόν, σ' ένα μπουκάλι και πίνουν από
αυτή, όταν έχουν πυρετό.

Στη Σύμη, τη Μεγάλη Παρασκευή,
που σταυρώθηκε ο Χριστός, δεν κρε-
μούν πλυμένα ρούχα σε σκηνιά και
σε κλασιά, αλλά τ' άπλώνουν κατά
γής.

Στα Καλάβρυτα, τη νύχτα της Ά-
ναστάσεως, μετά το τέλος των κανό-
νων «Κύματι θαλάσσης κλπ.» σβύνουν
όλα τα φώτα και τα καντήλια ά-
κμή και μένει άναμμένο μόνο του ίε-
ρού στον Τίμιο Σταυρό. Μέσα στο
σκοτάδι, ψάλλουν οι ιερείς το «Ίδου
σκοτία και πρωί» κι' έπειτα βγαίνουν
έξω με το «Δεύτε λάβωμεν φώς» και
φέρνουν πάλι τη λάμψη στην έκκλη-
σία.

Στην Κύπρο, γυρίζοντας από την
Ά. άσταση στα σπίτια τους, πριν να
μπούν μέσα χαιρετούν πρώτα τα δέν-
τρα της αυλής ή του κήπου τρεις φο-
ρές με τον πασχαλινό χαιρετισμό:
«Χριστός Άνέστη, δέντρα μου». Κι'
ύστερα χαιρετούνται μεταξύ τους.

Στην Πολιά, Άθήνα, φύλαγαν τον
Έπιτάφιο δη τη νύχτα της Μεγάλης
Παρασκευής κορίτσια και δυο - τρεις
γεροντισσες, γιατί τότε τον έφελναν
ύστερ' από τα μεσάνυχτα.

Τού Έπιταφίου τα λουλούδια τα
έξωται για το μάτισμα. Τα κεριά
ζώνται για το μάτισμα. Τα κεριά
του Έπιταφίου τ' άναβαν όταν άστρα-
φε γιά να μη τους κώχη άστροπε-
λέκι κι' όταν τ' άναβαν, έλεγαν τους
χαιρετισμούς της Παναγίας.

Στη Θράκη, ύστερ' από το Πάσχα,
πέντε μέρες δεν πλένουν, δεν πγαί-
νουν στ' άμπέλια, δεν άφήνουν τη νύ-
χτα άπλωμένα άσπρόρροχα, γιατί

οί πεθαμένοι γυρνούν σαραντα μέρες
στα κεραμείδια κι' άμα δούν άσπρα
ρούχα σκοντάφουν και πέφτουν.

Στην Άθήνα πάλι την παλιά, τη
δεύτερη Άνάσταση, το άπομεσημερο
της Κυριακής του Πάσχα, την έλεγαν
Άγάπη και την ημέρα εκείνη γινόν-
τουσαν άδεοφορτοί τα παλληκάρια,
μά έπρεπε πάντα να είναι μπροστά
κι' ένα κορίτσι. Ο παπάς, άφού τους
διάβαζε, τους ώρκιζε στο Ευαγγέλιο,
τους περιζώνε μ' ένα μακού κόκκινο
ζωνόρι και τους έσερνε κατά το Ίε-
ρό. Ύστερα φιλούσαν, φιλούσαν του
παπά το χέρι και ήταν ο ένας για τον
άλλο περισσότερος από αδέρφια.

Στο Καστελόριζο, από την προ-
παραμονή των Βαγιών θα ζυμώσουν
τους Λαζάρους, δηλαδή ψωμιά που έ-
χουν σχήμα σαδαναιμένου Λαζάρου.
Κάθε δε Ταρκουλού (άρραβωνιασμέ-
νη) θα κάνει μια κουλούρα με σαρα-
ταδού αυγά, για να την στείλη κανί-
σκι (δώρο) στον Ταρκουλού της, ά-
φού τη στολίστη πρώτα με σουσαμί
και σταφίδες.

Στην Κάρπαθο, την Κυριακή των
Βαίων παίρνουν στην έκκλησία για
να τα εύλο ή σή ή παπάς ένα
σταυρό ή ένα φεγγάρι από βέργα, δε-
μένα πάνω σ' ένα φουντωτό κλαδί έ-
λλης. Αυτή είναι ή έλξη των Βαγιών
που τη φυλάνε στα εικονίσματα και
την μεταχειρίζονται για να θυμιάζουν
τους άίρωστους.

Έπίσης κάθε Λαμπρή, οι νύφες
πλάθουν για τις πεθερές τους μια
γίμπλα, δηλ. ένα μεγάλο κουλού-
ρι με χοντρούς κλώνους και πλυμνιά
έπάνω, που τα λέμε μ ο σ τ ο κ α ρ-
φ έ ς, το καλοψηνουν στο φούρνο και
το στέλνουν για δώρο.

Όταν ή καρυδιά δεν κάνει καρύδια
πγαίνουν μετά το Χριστό Άνέστη
(στην Πρώτη Άνάσταση) και χτυ-
πάντας τον κορμό της με το μαννάρι
(το τσεκούρι) τρεις φορές λένε:
«Χριστός Άνέστη! Κάνεις καλά κα-
ρύδια ή να σε κόψω»;

Στη Ζάκυνθο, όταν γίνεται ή Π-ώ-
τη Άνάσταση, πετούν από τα παρά-
θυρα, ό,τι άγγελο άχρηστο ύπάρχει
στο σπίτι, προς χαράν του Χριστού,
ένω συγχρόνως δαγκάνουν ένα κλειδί
λέγοντας:

«Τά δόντια μου δυνατά σαν το Θεό
ή σαν το σίδερο».

Στη Θράκη, την παραμονή του Ά-
γίου Γεωργίου μαζεύουν τρουκινίδες
και βάζουν στην πόρτα του σπιτιού,
γιατί τη νύχτα βγαίνει τ ζ ά ν τ ι
(δαμόνιο) και παίρνει το ούρι (την
εύτυχία του σπιτιού).

Στη Σύμωρη, το κερί του Έπιτα-
φίου και τα λουλούδια του ήταν για
το κακό το μάτι. Έπίσης το Μέγα
Σάββατο, όταν ο παπάς έφελνε το
«Άνάστα ο Θεός...», σκόρπιζε φυλ-
λα δάφνης, που τα μαζεύουν τα παι-
διά και τα καίγανε στις άναμένες
λαμπάδες τους. Κι' αυτό γιατί ή πα-
ράδοσι λέει: «Όταν οι Έβ-αίοι ή-
θελαν να πιάσουν το Χριστό, αυτός
κρύφτηκε άνάμεσα σε κλαδιά μυρσί-
γας. Κι' όταν την ώρτησαν αν είδε, ο
Χριστός να περνά από κεί, εκείνη δεν
τον φανέωσε κι' έτσι γλύτωσε ο Χρι-
στός. Έ ουγε έπειτα από κεί και κρύ-
φτηκε μέσα στη δάφνη. Αυτή μόλις
είδε τους Έβραίους να έρχονται, ά-
νοϊζε τα φύλλα της, κι' εκείνοι τον
είδαν και τον έπιασαν. Γι' αυτό τη
δάφνη την πατούν το Πάσχα και καί-
νε τα φύλλα της».

Ο Άπριλης έχει ακόμα και τις
ψευτιές του. Μερικές απ' αυτές είναι
έξυπνες και άλλες πάλι χοντροκομέ-
νες. Μία από τις τελευταίες ήταν ή έ-
ξη: Κάτι γρήες έστειλαν έναν άγα-
τά μεσάνυχτα στους Τρεις Πύργους
(στο Φάληρο) με τρία έζωα, για να
πάω τάχα φτηνές προσιμμάτιες, πού-
φερε κάποιος από την Πόλη κι' άραξε
έκεί για να γλυτώση το δασύδι. Το
πίστεψε ο καλός σου ο άνδρας κι' άφού
καρτέρεψε ώρες κι' ώρες, γύρισε πί-
σω με τρεις σπιθωμές μούτρα...

Επίταφιοι δίσχοι

ΕΙΔΟΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Καταπλήσσεται κανείς
κι' ένεός, για πάντα μένει,
γιατί ή χώρα ή Έλληνής
ή χαμομηλοσπαρμένη,

σπαταλάει άπερισκέπτως, το φτωχό της το κεμέρι,
για να φέρη όπως λένε, ...χαμοηλί άπ' άλλα μέρη!

Οικτιρόν, επιπροσθέτως, τέτοιο πράγμα προκαλεί
και λυπάσαι των Έλλήνων την πανέξυπνη φυλή,
γιατί φευ! Ξενομανία άκατάσχετη την δέρνει
και θ' άρχισή άπ' την Εύρώπη και... κουτόχορτο
και γ' άφ' έρη!

ΓΗΡΑΙΑ ΑΛΩΠΗΞ

Συνελήφθη επ' αυτοφώρω, τις προάλλες στον
(Περαία,
ή κυρία Πιπερίδου, έξδομήντα χρόνων γραία,
ή όποια επιτηδεύεις μέσ' στα «μυούδια» εισχωρούσε
και παραδες κι' άλλα είδη άπ' τις τσάντες άφαν-
τούσε).

Στα ξαφρίσματα της τσάντας ήταν, ήτοι, είδικεν-
(μην
και παρα την σύλληψή της, ένεοι μένουν οι πάντες,
γιατί δε μπορούν να νοιώσουν πώς μια γραία... σου
(φρωμένη,
είναι σήμερα εις θέσιν να «σουφρώνη» τσάντες τσάν-
(τες!...

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΤΗΣ

Το κοινόν πληροφορείται άπ' τις «έγκυρες πηγές»
ότι καδόνται ρουμάνια κι' άρκετες βουνοπλαγίες
κι' ο άσός, κατόπιν τούτου, δίχως ύδωρ δε θα
(μειν
έστω κι' αν αυτό το θέρος είναι φούρνος και κα-
(μιν!

Κι' όμως κάθε συμπολίτης, πούχει πνεύμα διανγές
σπεύδει φρέατα ν' άνοιξη ή γεπεύζιτα να φτιάση,
γιατί αν πολυπιστώση τις «αρμόδιες... πηγές»,
άπό έλλειψιν ύδάτων, άσφαλώς θα... κορακιάση!

ΟΡΘΑ—ΚΟΦΤΑ

Πήρε άμπάριζα, προσφάτως, το άδύνατο το φύλο
και γυρίζει κάθε τόσο το βολιό του και το φύλλο...
"Ετσι, πόρτινος, μια Ρόδη πήρε φόρα, χέρι - χέρι,
και τον φίλο της έπήγε να καρφόση με... μαχαίρι!

Προσοχή, λοιπόν, δανδήδες, γιατί ή σύγχρονη γυ-
(ναίκα,
δεν άφίνει, νιά, τους άντρες να της κάνουν το
(γκιουλένα
κι' αν μια μέρα στην καρδιά της την... πληγώσετε
(βασιεία,
θα σας το ανταποδώση με γενναία... μαχαίρι!

ΕΤΣΙ ΕΞΗΓΕΙΤΑΙ...

Αιγιώτες ώρισμένοι
είναι άναστατωμένοι
κι' όμιλούν περί σπαγίων
φαινομένων ούρανίων,

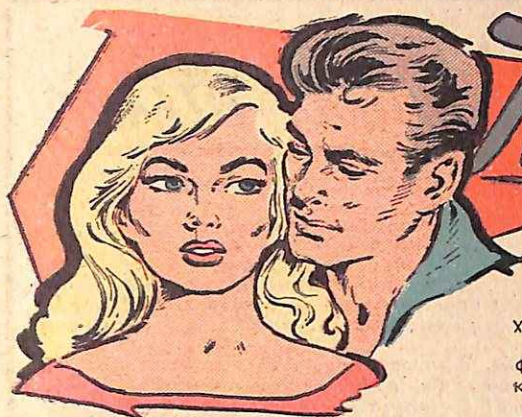
που τα είδαν, όπως λένε, με τα μάτια τους τα ίδια,
να τσανίζουν — επί πλέον — κι' ώρισμένα... κέρα-
(μυία)

Φυσικά, δεν τ' άποκλείω και το βόισμα πιθανό
άντικειμενα να είδαν... πτερωτά στον ουρανό,
μα την γνώμη έχω πάντως
και πιστεύνω άκατάδυντος,
πως θα ήταν, δίχως άλλο και με δυο άπλές γραμ-
(μες,
του... βουτύρου και των άλλων των ειδών μας... οι
(τιμές!

"ΤΕΛΟΣ,, ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ

Δυο χρόνια παραπάνω θα δίνον' όλοι «τέλος»
ή λίμνη Μαραθώνος για να μη γίνη... έ λ ο ς !
Δυο χρόνια πάρα πάρα,
συμφωνώς με το πλάνο,
το έγκαντο έκείνο το τέλος θα μάς γδέρνη
και για την ύδρευσι μας το... αίμα θα μάς παίρνη!
Κι' άς πάλι το τραγούδι να διατείνεται!
κι' άς λήη πώς το «αίμα νερό δεν γίνεται»!

Γ. ΟΙΣΒΙΟΣ

Πονεμένη αγάπη

— Καί βέβαια, έκαμε ή Ρένα, σάν να συμπλήρωνε τὰ λόγια τής μάνας τής, θά προτιμούσα νάμια κοντά στόν άντρα μου, παρά μονάχη μου...

Μά είπε αυτά τὰ λίγα λόγια τόσο άκροφα καίτ όσο άντρα, πού ή υπτέρα τής τήν κύτταξε άνήσυχη:

— Καί πότε λές, γίόκα μου, ρώτησε ή Ούρανία τόν Φάνη, να κάμουμε τούς άρραβώνες:

— Τό γοργόν καί χάριν έχει! είπε ό Φάνης.

— Τότε να μη φύγουν από δω, έκαμε ή Ούρανία χαρούμενη, χωρίς ν' αλλάξουμε τὰ δαχτυλίδια... Τότε αύριο να πεταχτήτε στην πολιτεία να φτιάξετε τούς άρραβώνες...

— Όχι, γιατί να φύγουν τὰ παιδιά από δω; είπε ό γέρο-Νικηφόρος. Αύριο τόν πρῶτῶ θά πάω μέσα εγώ να παραγγείλω τίς βέρες στά μέτρα τους...

Μετά τόν κολασμό, ή Ρένα κι ό Φάνης τραβήξαν, περνώντας τόν περιδόλι γιά τόν άλσος. Καί τὰ συμπεθερικά τράβηξαν γιά τόν σπῆτι να χουζουρέψουν λίγο στό χαγιάτι. Κάθισαν γύρω από ένα μεγάλο τραπέζι, σ' άναπαυτικές πολυθρόνες. Ό μαγιάτικος ήλιος έκαίγε καί ή σκιά ήταν άκόμη έπιθυμητή. Η Ούρανία είχε δώσει τίς παραγγελίες γιά τόν μεσημέρι. γιά κοτόπιττα καί γουρουνάκι τής σουβλάς. Καί ήτανε τώρα έτοιμάστη καί μπορούσε να μιλήσει με τή Σεβαστή, ενώ ό γέρο-Νικηφόρος είχε άνοίξει τήν εφημερίδα του καί διάβαζε κατηνύοντας:

— Πώς σου φαίνεται ό Φάνης, κυρά συμπεθερά; ρώτησε τή Σεβαστή. Ήθελα τή γνώμη σου, γιατί εγώ είμαι μάνα καί μπορεί να γελιούνται τὰ μάτια μου...

— Γιά τόν τόν δίνω στην κόρη μου, θά πῆ πῶς τόν εκτιμῶ... καίτ άκόμη περισσότερο: Τόν αγαπῶ. Είναι χρυσό παιδί. Ένας άγγελος. Αλλά τήν ερώτην έπρεπε να τήν κάνω εγώ γιά τήν κόρη μου...

— Λαμπρό κορίτσι, έκαμε ό Νικηφόρος.

Ενστασιάζει

Τήν έπαθαν

Τέσσερις παλιοί φίλοι, όλοι ευυπόληπτοι πολίτες τής ίδιας επαρχιακής πόλεως, συναντώνται στην πρωτεύουσα με τήν ευκαιρία ενός συνεδρίου. Τρώνε μαζί λοιπόν τόν βράδυ καί άφου έρχονται κάπως τόν κέφι, αρχίζουν τίς εξομολογήσεις:

— Εγώ, λέει ό πρῶτος, όμολογῶ πῶς έχω μιά μικρή άδυναμία. Μου άρέσει τόν πιότη. Πότε-πότε, πετιέμαι σέ μιά γειτονική πόλη, όπου δέ με ζέρει κανένας, τὰ κοπανῶ καί ούτε... γάτα ούτε ζημιά. Τήν άλλη μέρα γυρίζω στό σπῆτι μου φρέσκο!

— Έμένα πάλι, μου άρέσουν οί γυναίκες, λέει ό δεύτερος. Καμμία φορά... μιά χηρούλα, πού μένει μόνη τής, πολύ διακριτική... καί ή υποθεσι μένει μεταξύ μας.

— Εγώ έχω άδυναμία στά χαρτιά, δηλώνει ό τρίτος. Όταν μου δίνεται ή ευκαιρία, άκούμπω κανένα φίλο στό πόκερ. Όχι σπουδαία πράγματα. Αλλά πόσο νάμια πρέπει να κάνω κανείς τότε-πότε τόν κέφι του.

— Όλοι τώρα κυττάζουν τόν τέταρτο. Αύτος όμως δέ φαίνεται πρόθυμος να μιλήσει. Μά στό τέλος υποχωρεί.

— Καλά. Θα δῶς πῶ κι' εγώ. Έμένα λοιπόν τόν πάθος μου είναι τόν κουτομπολιό. Με συγχωρεíte όμως, γιατί πρέπει τώρα να πγαίνω!

Ο ΦΑΚΟΣ

σηκώνοντας τὰ μάτια του, γιά μιά στιγμή από τήν εφημερίδα. Μονάχα πού είναι πολύ έπιθυμητική...

— Ναί... ή Ρένα μου, είπε ή Σεβαστή, δέν είναι πολύ έκδηλωτική... Αλλά στην περίπτωση αυτή έχει καί ειδικό λόγο...

— Ποιό λόγο; ρώτησαν μ' ένα 'στόμα καί με τήν ίδια έκπληξη ή Ούρανία κι' ό Σταύρος.

— Βλέπετε, έκαμε ή Σεβαστή, μ' άλλο θάρρος θάμψαινε νύφη στό σπῆτι σας, αν είχε μιά γερή προίκα. Έσείς είσατε πλούσιοι! Θάθελε κι' αυτή νάχη περιουσία μεγάλη. Αλλά δέν έχει, παρά τή μικρή προίκα, πού δίνει στις κόρες τών άξιωματικών τόν Δημόσιο. Η άνισότης αυτή, δέν άποτολμούσε να τής δώσει μιά έκφραση.

— Ένα τυχαίο γεγονός έγινε σπινθήρας γιά μιά πρώτη, μικρή αισθηματική έκρηξη. Έκει, πού περπατούσαν, πλάι-πλάι, τόν χέρι τού Φάνη άγγιξε τόν χέρι τής Ρένας. Με μιά ένστικτη, άθελαι κίνησι, τής πήρε γοργά τὰ δαχτυλίδια μέσα στή φούχτα του. Η Ρένα κοκκίνισε ως τόν μείωτό της κι' ως τ' αυτιά της. Κι' εκείνος μέθυσε από εὐτυχία, γιατί δέν ένοιωσε να θέλει να τραβήξει τόν χέρι τής, μά τόν άφηνε μέσα στό δικό του μ' έγκατάλειψη, πού ήτανε κάτι περισσότερο από ένα «ναί»...

Τότε, σάν να πήρε θάρρος, πέρασε τόν χέρι του κάτω από τή μασχάλη τής καί φοιτάνοντας τόν μπράτσο τής, τήν τραβήξε έλαφρά επάνω του, ρωτώντας τήν ψιθυριστά:

— Μ' αγαπάς λιγάκι; — Αυτά δέ λέγονται, τού είπε. "Όταν λέγονται σπάνια είναι αλήθεια... Αν δέν είχα συγκινηθῆ, θάλεγα ένα 'όχι' καί δέ θα βρισκόμουν, αυτή τή στιγμή εδῶ...

— Αυτός πού αγαπάει όμως, έκαμε ό Φάνης ζεστά, θέλει να τ' άκούη... Είναι τόσο γλυκό! — Δέν ξέρω, είπε ή Ρένα καταπίνοντας ένα μικρό, άθελαι στεναγμό, αλλά δέ φαντάζομαι, ότι τόν πῶς ένδιαφέρον είναι να τόν αγαπούν κανένα. Τόν πῶς ένδιαφέρον μου φαίνεται, θα είναι ν' αγαπάη κανείς.

Είχανε πάρει ένα φιδωτό μονοπάτι, πού τραβούσε, ανάμεσα από συμυτίες κι' έδγαζε σ' ένα ξέφωτο, τριγυρισμένο από ράμους, φτελιές καί μιά μεγάλη λεύκα, πού ένα ζευγάρι φλώρια είχανε στήσει ατέλειωτο κελαϊδιστό διάλογο. Κάθισαν σ' ένα παγκάκι. Ό Φάνης πέρασε τόν δεξιό χέρι του πίσω από τήν πλάτη τής καί τήν έγχειρε άλαφρά στην αγκαλιά του. Ενώ με τ' άριστο φοιτῶσε τόν χέρι τής με τὰ όμορφα, μακρυά καί περιποιημένα δαχτυλά:

— Αγάπη μου, τής είπε, με τήν υπόκρουσι τών κελαϊδισμών, με κανείς τόσο ευτυχισμένο!... Είναι σήμερα ή πῶς ευτυχισμένο μέρα τής ζωής μου... Καί ποτέ, μά ποτέ, σ' όρκίζομαι στην αγάπη πού σου έχω, δέ φανταζόμουν πῶς ύπήρχε τόσο μεγάλη ευτυχία... Ό ήλιος είναι σήμερα δέκα φορές πῶς λαμπρός απ' ότi τίς άλλες μέρες... Τὰ δέντρα, τὰ λουλούδια, τὰ νερά, τὰ πουλιά... όλα σάν νάχουν αλλάξει...

— Όλα είναι δέκα φορές πῶς όμορφα... Καί τής έσφιξε τόν χέρι καί, πλησιάζοντας στό μάγουλό τής τήν χείλη του, τής έδωσε ένα φιλή, τόσο άγνό, πού θύμιζε στή Ρένα τὰ πῶς σποργικά φιλή τής μητέρας τής. Ήτανε τόν πρῶτο φιλή έντύπωσι, πῶς τόν άντρα. Τής έκανε μεγάλη έντύπωσι, πῶς δέν είχε καμμία διαφορά από τὰ φιλή τής μάνας καί τής θείας τής. Μιά φορά, στόν κόσμο, πού είχε φτιάξει με τὰ όνειρά τής, οί άντρες δέ φιλούσαν μ' αυτό τόν τρόπο. Ήτανε κάτι άλλοιότιμο πῶς φλογάτο καί πῶς γλυκό...

— Ελα, τής είπε ό Φάνης, να πούμε τώρα γιά τήν αύριανή ζωή μας... Πῶς θά θέλες να ζήσουμε; Εδῶ στό κτήμα ή στην πολιτεία; Έχουμε κι' εκεί ένα σπῆτι, κλη-

— Αντρες δυνατοί τήν ποθοῦσαν κι' άγωνίζονταν γι' αυτήν. Κι' ό πῶς δυνατός απ' όλους, ό νικητής, τήν άρπαζε σάν λάφυρο τήν έκλεβε, τήν έπαιρνε σέ μέρη πού τάδελεπε γιά πρώτη φορά, σέ δάση καί λίμνες, αλλά καί σέ μέγαρα, σέ περιβάλλοντα παραμυθένια, όπου τήν κρατούσε σάν σιμάλωτη.

Η άνοιξη, τόν κτήμα, τόν παλιό άρχοντοχωριάτικο κτίσμα τών Νικηφόρων καί τόν άλσος, πού περπατούσε τώρα με τόν Φάνη, τής είχανε ζεστάνει καί ξεσηκώνει τή φαντασία. Καί είχε πλάι τής τόν νεό, πού έλεγε πῶς τήν αγαπούσε. Καί περπατούσαν. Καί δέν είχε άπλώσει άκόμα να τής πιάσει τόν χέρι. Από τόν άλλο μέρος ό Φάνης πού, μέσα του, ήταν όλος φλόγα, δέν τολμούσε ν' άγγιξη τόν εἰδωλό του, από φόβο μήν προκαλέσει καμμία άπότομη αντίδρασι. Τόν δυνατό χαστούκι πού είχε φάει, όταν πήγε να τής πρωτομιλήσει στόν 'Εθνικό Κήπο τόν είχε κάμει να δειλιάσει άκόμα περισσότερο απ' ότi ήτανε τόν φυσικό του... Καί τώρα, πού περπατούσαν πλάι-πλάι, μάταια τ' άηδόνια κελαϊδούσαν, μέσα στίς πυκνές καί φουνταίες βατουλιές καί μέσα στίς κυπαρίσσας, τή φλόγα καί τόν πόνο τής αγάπης... Μάταια ή καρδιά του πλημμύριζε από ερωτική όρμη. Δέν άποτολμούσε να τής δώσει μιά έκφρασι.

— Ένα τυχαίο γεγονός έγινε σπινθήρας γιά μιά πρώτη, μικρή αισθηματική έκρηξη. Έκει, πού περπατούσαν, πλάι-πλάι, τόν χέρι τού Φάνη άγγιξε τόν χέρι τής Ρένας. Με μιά ένστικτη, άθελαι κίνησι, τής πήρε γοργά τὰ δαχτυλίδια μέσα στή φούχτα του. Η Ρένα κοκκίνισε ως τόν μείωτό της κι' ως τ' αυτιά της. Κι' εκείνος μέθυσε από εὐτυχία, γιατί δέν ένοιωσε να θέλει να τραβήξει τόν χέρι τής, μά τόν άφηνε μέσα στό δικό του μ' έγκατάλειψη, πού ήτανε κάτι περισσότερο από ένα «ναί»...

Τότε, σάν να πήρε θάρρος, πέρασε τόν χέρι του κάτω από τή μασχάλη τής καί φοιτάνοντας τόν μπράτσο τής, τήν τραβήξε έλαφρά επάνω του, ρωτώντας τήν ψιθυριστά:

— Μ' αγαπάς λιγάκι; — Αυτά δέ λέγονται, τού είπε. "Όταν λέγονται σπάνια είναι αλήθεια... Αν δέν είχα συγκινηθῆ, θάλεγα ένα 'όχι' καί δέ θα βρισκόμουν, αυτή τή στιγμή εδῶ...

— Αυτός πού αγαπάει όμως, έκαμε ό Φάνης ζεστά, θέλει να τ' άκούη... Είναι τόσο γλυκό! — Δέν ξέρω, είπε ή Ρένα καταπίνοντας ένα μικρό, άθελαι στεναγμό, αλλά δέ φαντάζομαι, ότι τόν πῶς ένδιαφέρον είναι να τόν αγαπούν κανένα. Τόν πῶς ένδιαφέρον μου φαίνεται, θα είναι ν' αγαπάη κανείς.

— Εδῶ είναι τὰ στολίδια τής μάνας μου, ένα φουρνιμένο, παλιό βενετσιάνικο. Τα μάτια τής Ρένας θαμνώθηκαν. Ήταν ένα περιδέραιο από μεγάλα ρουμπίνια, δέμένα, γύρω-γύρω, τόν καθένα, με μικρά μαργαριτάρια. Δύο σκουλαρίκια πάλι με ρουμπίνια κι' ένα δαχτυλίδι, μιά ρολέτα με μεγάλο ρουμπίνι, δέμένο κι' αυτό με μαργαριτάρια. Ήτανε πάνω τόν άσπρο άτλάζι τής ταπεταρίας τού κουτιού σάν στολίδια 'όνειρου.

— Τα είχα γιά τήν κόρη μου... Μά ό Θεός δέ μούδωσε... Μούστειλε εσένα...

Καί πρόσθεσε, δίνοντάς τής ένα ζεστό φιλή:

— Πάρτα!... Να τὰ φορέσης στό γάμο σου...

— Πῶς να σῶς ευχαριστήσω; ψιθύρισε ή Ρένα συγκινημένη.

— Να μου μιλάς στόν ένικό καί να με λές υπτέρα.

Ό Φάνης, πρῶν αλλάξουν δαχτυλίδια, τής χάρισε ένα μονόπετρο μπριλλάντι, τόν μεγαλύτερο πού βρήκε στό χουσιό τής πολιτείας:

— Τίποτα δέν είναι ή λάμψη του μπροστά σ' αυτή τής όμορφιάς σου!...

Καί τής τόν φόρεσε πρῶν τής βάλῃ τή βέρα. Δέν είχανε καλέσει κανέναν, ούτε από τήν πολιτεία, ούτε από τόν κτήμα. Ήταν όλοι δακρυσμένοι. Ό Σταύρος Νικηφόρος φίλησε τή Ρένα στό μέτωπο.

Κι' ύπερα ρώτησε τόν Φάνη:

— Καί πότε λές, παιδί μου, με τόν καλό, ό γάμος;

— Αρχές Ιουνίου, πατέρα...

— Έχεις δίκιο... να βιάζεσαι!

Καί τόν κύτταξε πονηρά.

— Μά τότε, είπε ή Σεβαστή, πρέπει αύριο κιάλας να φύγω με τήν κόρη μου γιά τήν 'Αθήνα... Μόλις προφταίνουμε να έτοιμαστούμε.

— Μας συμπαθῶς, κυρά συμπεθερά, πού είμαστε τόσο βιαστικοί, μά ό γαμπρός πρέπει να τελειώνει με τόν γάμο, γιατί έχει ένα σωρό δουλειές να κάνη εδῶ!...

Πρῶτῶ-πρῶτῶ ό Φάνης πήρε τή Σεβαστή καί τή Ρένα με τ' αυτοκίνητο γιά τήν 'Αθήνα. Φτάνοντας στην 'Αθήνα φίλησε τή Ρένα καί τόν χέρι τής Σεβαστής, γιά να φύγη, βιαστικός, γιά τόν Πειραιά, να φορώση τὰ μηχανήματα γιά τόν κτήμα.

— Αί ποιές είναι οί έντυπώσεις σου, παιδί μου; ρώτησε ή Σεβαστή, όταν μπήκανε στό σπῆτι.

— Μόλις πού μ' άγγιξε, είπε ή Ρένα.

— Όσοι αγαπούν αληθινά, παιδί μου, γίνονται δειλοί. Ό πατέρας σου έτρεμε συγκορμος, όταν μείναμε μονάχοι μετά τόν γάμο. Αλλά τί λαμπροί άνθρωποι! Σε γέμισαν δῶρα! Αυτά τὰ παλιά στολίδια, πού

ρονομία τού πατέρα μου, από τόν παππού. Καί τάχουνε άναμώσει, τόν έχουμε σχεδόν ξαναχτίσει. Έχει όλες τίς σύγχρονες άνέσεις...

— Η Ρένα όμως δέν άπεκρίθηκε. Τήν περιέμενε ό Φάνης μιά γνώμη... Μά δέ μιλούσε. Ούτε τόν κύτταξε. Είχε χαμωλώσει τὰ μάτια καί δέν τὰ σήκωνε.

— Λοιπόν; ξαναρώτησε ό Φάνης, σ' ένα τόσο σάν κρυφῶς άγωνίας.

— Δέν ξέρω... Δέν τόν έχω σκεφτή... Δέν έχω δοκιμάσει ούτε τόν ένα, ούτε τόν άλλο...

— Καταλαβαίνω... Έσύ θά προτιμούσες να ζήσουμε στην 'Αθήνα... Δυστυχῶς όμως αυτό δέ γίνεται... Οί δουλειές μου είναι όδες εδῶ... Πρόκειται τώρα να στήσουμε δύο μεγάλα εργοστάσια... Καί νιώθεις, πιστεύω, τί καινούργιες σκοτούρες βάζω στό κεφάλι μου...

— Δέν έχω κανένα λόγο να προτιμῶ τήν 'Αθήνα, έκαμε ή Ρένα, πνίγοντας ένα μικρό, άθελαι στεναγμό, κι' έπειτα, έχω μάθει από τήν μητέρα μου, ότι ή γυναίκα πρέπει να θέλει να ζῇ όπου καί ό άντρας τής... Αυτή ακολουθούσε τόν πατέρα μου σ' όλες τίς φρουρές, πού τόν στέλνανε. Καί μάλλον εγώ θά ήθελα από σένα ν' άκούσω πῶς θά ζήσουμε...

— Σ' αγαπῶ τόσο, πού γιά μένα είναι άδιάφορο πῶς καί πού θά ζούσα... φτάνει να ήμουν παντοτεινά μαζί σου.

Σήκωσε τὰ μάτια επάνω του με μιά έκφρασι τρυφερά:

— Ευχαριστῶ ψιθύρισε, κοκκινίζοντας. Καί ξαναχαμήλωσε τὰ μάτια.

— Η ζωή κα, συνέχισε ό Φάνης, εδῶ θά πεονῶ, ανάμεσα πολιτείας καί κτήματος, όπου να στήθουν, τουλάχιστον, αυτά τὰ δύο εργοστάσια. Έννοείται, ότι δέ θα μάς λείψη καί ή 'Αθήνα... στά πεταχτά κανένα Σαββατοκύριακο με τ' άμάξι...

— Είμαι σύμφωνη σ' ότi άποφασίσης. Σώπασαν. Καί τόν λόγο είχανε τώρα τ' άηδόνια, πού γέμιζαν τόν άνοιτιάτικο αέρα με τίς τριλλίες τους, σάν μεθυσμένα από δροσιά καί γαλαξίον ουρανό...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

Δύο μάτια παράξενα στό γάμο

Οί άρραβῶνες γίνανε σέ δύο μέρες, στό κτήμα, στή μεγάλη σάλα σού σπιτιού. Η Ούρανία, πρῶτῶ-πρῶτῶ, πήγε στην κάμαρη τής Ρένας μ' ένα μεγαλούτσικο κουτί:

— Πρῶν αλλάξετε, κόρη μου, δαχτυλίδια με τόν γυιό μου, σου φέρνω εγώ τόν δῶρο μου... Δέν ξέρω τί θα σου χάριση αύτός... Χῆδς τόν πρῶτῶ πεταχτηκε στην πολιτεία. Μά τῶχνη κρυφῶ... Εγώ θέλω να τόν προλάβω με τόν δικό μου...

Καί άνοίξε τόν κουτί, συνεχίζοντας:

— Αγάπη μου, τής είπε, με τήν υπόκρουσι τών κελαϊδισμών, με κανείς τόσο ευτυχισμένο!... Είναι σήμερα ή πῶς ευτυχισμένο μέρα τής ζωής μου... Καί ποτέ, μά ποτέ, σ' όρκίζομαι στην αγάπη πού σου έχω, δέ φανταζόμουν πῶς ύπήρχε τόσο μεγάλη ευτυχία... Ό ήλιος είναι σήμερα δέκα φορές πῶς λαμπρός απ' ότi τίς άλλες μέρες... Τὰ δέντρα, τὰ λουλούδια, τὰ νερά, τὰ πουλιά... όλα σάν νάχουν αλλάξει...

— Όλα είναι δέκα φορές πῶς όμορφα... Καί τής έσφιξε τόν χέρι καί, πλησιάζοντας στό μάγουλό τής τήν χείλη του, τής έδωσε ένα φιλή, τόσο άγνό, πού θύμιζε στή Ρένα τὰ πῶς σποργικά φιλή τής μητέρας τής. Ήτανε τόν πρῶτο φιλή έντύπωσι, πῶς τόν άντρα. Τής έκανε μεγάλη έντύπωσι, πῶς δέν είχε καμμία διαφορά από τὰ φιλή τής μάνας καί τής θείας τής. Μιά φορά, στόν κόσμο, πού είχε φτιάξει με τὰ όνειρά τής, οί άντρες δέ φιλούσαν μ' αυτό τόν τρόπο. Ήτανε κάτι άλλοιότιμο πῶς φλογάτο καί πῶς γλυκό...

— Ελα, τής είπε ό Φάνης, να πούμε τώρα γιά τήν αύριανή ζωή μας... Πῶς θά θέλες να ζήσουμε; Εδῶ στό κτήμα ή στην πολιτεία; Έχουμε κι' εκεί ένα σπῆτι, κλη-

— Αντρες δυνατοί τήν ποθοῦσαν κι' άγωνίζονταν γι' αυτήν. Κι' ό πῶς δυνατός απ' όλους, ό νικητής, τήν άρπαζε σάν λάφυρο τήν έκλεβε, τήν έπαιρνε σέ μέρη πού τάδελεπε γιά πρώτη φορά, σέ δάση καί λίμνες, αλλά καί σέ μέγαρα, σέ περιβάλλοντα παραμυθένια, όπου τήν κρατούσε σάν σιμάλωτη.

Η άνοιξη, τόν κτήμα, τόν παλιό άρχοντοχωριάτικο κτίσμα τών Νικηφόρων καί τόν άλσος, πού περπατούσε τώρα με τόν Φάνη, τής είχανε ζεστάνει καί ξεσηκώνει τή φαντασία. Καί είχε πλάι τής τόν νεό, πού έλεγε πῶς τήν αγαπούσε. Καί περπατούσαν. Καί δέν είχε άπλώσει άκόμα να τής πιάσει τόν χέρι. Από τόν άλλο μέρος ό Φάνης πού, μέσα του, ήταν όλος φλόγα, δέν τολμούσε ν' άγγιξη τόν εἰδωλό του, από φόβο μήν προκαλέσει καμμία άπότομη αντίδρασι. Τόν δυνατό χαστούκι πού είχε φάει, όταν πήγε να τής πρωτομιλήσει στόν 'Εθνικό Κήπο τόν είχε κάμει να δειλιάσει άκόμα περισσότερο απ' ότi ήτανε τόν φυσικό του... Καί τώρα, πού περπατούσαν πλάι-πλάι, μάταια τ' άηδόνια κελαϊδούσαν, μέσα στίς πυκνές καί φουνταίες βατουλιές καί μέσα στίς κυπαρίσσας, τή φλόγα καί τόν πόνο τής αγάπης... Μάταια ή καρδιά του πλημμύριζε από ερωτική όρμη. Δέν άποτολμούσε να τής δώσει μιά έκφρασι.

— Ένα τυχαίο γεγονός έγινε σπινθήρας γιά μιά πρώτη, μικρή αισθηματική έκρηξη. Έκει, πού περπατούσαν, πλάι-πλάι, τόν χέρι τού Φάνη άγγιξε τόν χέρι τής Ρένας. Με μιά ένστικτη, άθελαι κίνησι, τής πήρε γοργά τὰ δαχτυλίδια μέσα στή φούχτα του. Η Ρένα κοκκίνισε ως τόν μείωτό της κι' ως τ' αυτιά της. Κι' εκείνος μέθυσε από εὐτυχία, γιατί δέν ένοιωσε να θέλει να τραβήξει τόν χέρι τής, μά τόν άφηνε μέσα στό δικό του μ' έγκατάλειψη, πού ήτανε κάτι περισσότερο από ένα «ναί»...

Τότε, σάν να πήρε θάρρος, πέρασε τόν χέρι του κάτω από τή μασχάλη τής καί φοιτάνοντας τόν μπράτσο τής, τήν τραβήξε έλαφρά επάνω του, ρωτώντας τήν ψιθυριστά:

— Μ' αγαπάς λιγάκι; — Αυτά δέ λέγονται, τού είπε. "Όταν λέγονται σπάνια είναι αλήθεια... Αν δέν είχα συγκινηθῆ, θάλεγα ένα 'όχι' καί δέ θα βρισκόμουν, αυτή τή στιγμή εδῶ...

— Αυτός πού αγαπάει όμως, έκαμε ό Φάνης ζεστά, θέλει να τ' άκούη... Είναι τόσο γλυκό! — Δέν ξέρω, είπε ή Ρένα καταπίνοντας ένα μικρό, άθελαι στεναγμό, αλλά δέ φαντάζομαι, ότι τόν πῶς ένδιαφέρον είναι να τόν αγαπούν κανένα. Τόν πῶς ένδιαφέρον μου φαίνεται, θα είναι ν' αγαπάη κανείς.

Είχανε πάρει ένα φιδωτό μονοπάτι, πού τραβούσε, ανάμεσα από συμυτίες κι' έδγαζε σ' ένα ξέφωτο, τριγυρισμένο από ράμους, φτελιές καί μιά μεγάλη λεύκα, πού ένα ζευγάρι φλώρια είχανε στήσει ατέλειωτο κελαϊδιστό διάλογο. Κάθισαν σ' ένα παγκάκι. Ό Φάνης πέρασε τόν δεξιό χέρι του πίσω από τήν πλάτη τής καί τήν έγχειρε άλαφρά στην αγκαλιά του. Ενώ με τ' άριστο φοιτῶσε τόν χέρι τής με τὰ όμορφα, μακρυά καί περιποιημένα δαχτυλά:

— Αγάπη μου, τής είπε, με τήν υπόκρουσι τών κελαϊδισμών, με κανείς τόσο ευτυχισμένο!... Είναι σήμερα ή πῶς ευτυχισμένο μέρα τής ζωής μου... Καί ποτέ, μά ποτέ, σ' όρκίζομαι στην αγάπη πού σου έχω, δέ φανταζόμουν πῶς ύπήρχε τόσο μεγάλη ευτυχία... Ό ήλιος είναι σήμερα δέκα φορές πῶς λαμπρός απ' ότi τίς άλλες μέρες... Τὰ δέντρα, τὰ λουλούδια, τὰ νερά, τὰ πουλιά... όλα σάν νάχουν αλλάξει...

— Όλα είναι δέκα φορές πῶς όμορφα... Καί τής έσφιξε τόν χέρι καί, πλησιάζοντας στό μάγουλό τής τήν χείλη του, τής έδωσε ένα φιλή, τόσο άγνό, πού θύμιζε στή Ρένα τὰ πῶς σποργικά φιλή τής μητέρας τής. Ήτανε τόν πρῶτο φιλή έντύπωσι, πῶς τόν άντρα. Τής έκανε μεγάλη έντύπωσι, πῶς δέν είχε καμμία διαφορά από τὰ φιλή τής μάνας καί τής θείας τής. Μιά φορά, στόν κόσμο, πού είχε φτιάξει με τὰ όνειρά τής, οί άντρες δέ φιλούσαν μ' αυτό τόν τρόπο. Ήτανε κάτι άλλοιότιμο πῶς φλογάτο καί πῶς γλυκό...

— Πάρτα!... Να τὰ φορέσης στό γάμο σου... τής είπε ή Ούρανία.

σου χάρισε ή πεθερά σου είναι ολόκληρη περιουσία!... Καί να δής τί νυφικό θά σου κάνει ο Φάνης. Τύχη, κόρη μου!... Μεγάλη τύχη!

Καί τή φίλησε, δακρυσιμένη. 'Ο Φάνης, μ' άφορητή μηχανήματα, πηγαίνονταν στην Αθήνα. Τήν τρίτη μέρα πήγε και πήρε τή Ρένα με τ' αυτοκίνητο γιά τήν πρώτη μοδίστρα τής πρωτεύουσας. Τής παραγγείλε, ένα νυφικό από μεταξωτή νταντέλλα, τήν πιό ακριδή.

Θά πγαίνουν στο Παρίσι, τής είπε κατεβαίνοντας από τή μοδίστρα, μα δεν προφταίνουμε... Θά πάμε άλλη φορά, να παραγγείλουμε φορέματα...

Η Ρένα τώρα ζούσε ένα όνειρο, πούμοιζε πολύ με τήν παρρησία τής Σταχτοπούτας. 'Ο γάμος γίνηκε στις τρεις Ιουνίου, ήμέρα Κυριακή, στη Μητρόπολι τής πολιτείας.

Όσο άπλοι είχαν γίνει οι άρραβόνες, με τόση λαμψή γιορτάστηκε ο γάμος. Κουμπάρος ήταν ο ύπουργός τής Γεωργίας. Τα ύπουργικά αυτοκίνητα είχαν πηδή στην πλατεία μπροστά στη Μητρόπολι. Στρατηγοί, φίλοι του Πέτρου Γέρακα, του πατέρα τής Ρένας, άνωτεροι ύπάλληλοι και όλοι οι προυντες τής πολιτείας πλημμύριζαν τήν έκκλησία. 'Ο Φάνης κομψός μέσα στο καινούργιο φράκο του, χλωμός από συγκίνηση πρόσιμε τήν νύφη στα προύλαιο, νευρικός κι άνυπόμονος, γιατί τήν αυτοκίνητο, πού τήν έφερε, άργούσε να φανή. Όταν έφτασε τέλος κατέβηκε και τήν παράλαβε από τή μητέρα τής, τήν πήρε στο μπράτσο του και τήν πήγε μπροστά στην 'Ωραία Πύλη, όπου είχαν βάλει τήν μεγάλο τραπέζι με τήν δίσκο τήν κουφέτα και τήν στέφανο. Πίσω από τόν κουμπάρο και τήν πλάϊ στη Σεβαστή, μία γυναίκα, με γκρίζα μαλλιά, έκλαιγε από χαρά κι εύτυχία, σκουπίζοντας κάθε τόσο τήν μάτια τής. Ήταν ή θεία Βασιλική, ή πρώτη ξαδέλφη του ήρωα Πέτρου Γέρακα.

Πού είναι ο πατέρας τής να τήν δή, να χορτάσουν τήν μάτια του όμορφής! Έλεγε, άναστενάζοντας κάθε τόσο στη Σεβαστή, πού ήταν κι αυτή βορκαωμένη. Καί ήταν, αλήθεια, ή όμορφη τής Ρένας, άφαστη, μέσα στο θαυμάσιο νυφικό και με τήν οικογενειακή στολίδια τής Ουρανίας, κάτω από τήν άδρό και διάφανο λευκό σύννεφο του παρθενικού πέπλου. Είχε κάτι τήν άρχαγγελική ή μορφή τής, με τετράζανθο, σαν ολόχρυσο φωτισμένο άγιωσύνης, τήν καλοχτενισμένα μαλλιά τής και τήν μεγάλη, πράσινα μάτια τής, γεμάτα φως ούραίο. 'Όλο τήν πυκνή, αλλά κι

άριστοκρατικό πλήρωμα, πού έπλεε στα χρυσάφια στρατηγών και ναύαρχων και στα διαμαντικά τών κυριών, είχε σ' αυτήν καρφώσε τήν βλέμμα και τή κάζεσε σαν έμφάνισι πού δεν ήταν έκ τού κόσμου τούτου...

Κάποια στιγμή ο Φάνης τήν ένοιωσε πολύ παραγμένη πλάϊ του:

— Τί έχεις; τής ψιθύρισε, ενώ εξακολουθούσε ο δεσπότης, πού εύλογούσε τήν γάμο, να λή τις γνωστές εύχες τής ιερουργίας.

— Θά σου πώ έπειτα, τού άποκρίθηκε χαμηλά, ενώ μία δυνατή ανατριχίλα έτρεχε, από τή πίσω μέρος του κρανίου τής, σ' όλη τήν σαροκοκκαλιά τής.

Αντίκρου τής, από μέσα από τήν πλήρη δυό μάτια μαύρα, μεγάλα, βαθεία, κάτω από τήν σμηκτά φρυδιά, δυό μάτια σε πρόσωπο αντίκιο, γέλο, αλλά χλωμό, γεμάτα μυστήριο, μα και κοσμετά, σαν άσταλμένα λεπίδα, τήν είχανε καρφώσει με τόση δύναμη, πού σαν να διάβαζαν τήν πιό κρυφή τήν μυστική, ό,τι δεν έλεγε ούτε στον έαυτό τής τή στιγμή εκείνη. Η Ρένα, παραγμένη, τότε κοκκινίζοντας και τότε χλωμαίνοντας κάτω άπ' αυτό τήν βλέμμα, προσπάθησε να τή άποφύγη. Μα στάθηκε άδύνατο. Τήν τραβούσε, τήν μαγνητίζει, τήν παρέλκυε, σαν βλέμμα ύπνωτιστή. Ένοιωθε, μ' όλη τήν άποστροφή, πού τής έμπνύσε, αυτό τήν βλέμμα, να τής φέρνει ένα περιέργο μούδιασμα κι ένα είδος ήλιγγου, σαν τήν πούλακι, πού βλέπει, ξαφνικά, κάτω, κοντά τήν ρίζα τού δέντρου, τήν όχιά να τήν σαϊτεύει και να τή ύπνωτίζει.

Αλλά πιό πέρα και δεξιότερα από τήν φοβερά αυτά μάτια έβλεπε άλλα δυό, μάτια κοπέλλας, πού τήν κύτταξαν με μία περιέργη κι ανεξήγητη έκφραση θρόνου και μίσους. Ήτανε ντυμένη, ή κοπέλλα αυτή, ή έντελώς άγνωστη στη Ρένα με λούσο πολύ πλούσιος κόρης και με στολίδια βαρύτιμα, σαν να έπρόκειτο να είναι αυτή ή νύφη. Αν δεν τήν ήξερε καθόλου ή Ρένα, αν τήν έβλεπε γιά πρώτη φορά, αυτό δεν σήμαινε πώς ήταν άγνωστη. Τό αντίθετο: Ήταν ή πιό γνωστή κοπέλλα τής πολιτείας, ή Τασία με τ' όνομα, μοναχοκόρη του βαθύπλουτου μεγαλέμπορου Κωστούλα Βάρδα, νόστιμη κοπέλλα ώς είκοσιέξη χρονών, πολύφερνη νύφη, πού τήν τριγυρίζαν πολλοί προκοπής. Καί τήν βλέμματα, τήν γεμάτα θόνο και μίσος, πούριχνε στη Ρένα, ανεξήγητα γι' αυτή, ήτανε παρά πολύ εξηγημένα γιά πολλές μέσα στη Μητρόπολι, τήν ήμέρα τούτη τού γάμου, πού τήν ψιθύριζαν ή μία στην άλλη: Αυτή τήν γλυκοκύνταζε τή Φάνη και τόν ήθελε γι'

άντρα τής. Τόν ήθελε, ακόμα περισσότερο, ο πατέρας τής: Ήταν ο πρώτος γαμπρός τής πολιτείας, όχι μονάχα γιά τήν πλούτη του, μα και γιά τή χρυσή του τήν καρδιά, τήν στέρεο χαρακτήρα του και τήν σεμνότητα ήθος. Καί τού είχε στείλει προξενιά, εδώ και τρεις μήνες. 'Ο Φάνης όμως δεν είχε συγκινήσει καθόλου. Εύρισκε τήν Τασία κρύα και άψυχη. Άλλά γιά να τήν πικράνει, έδωσε μαλακή άπόκρισι. Είχε πή πώς θά τή σκεφτότανε, ίσως άργότερα, γι' αυτό, πρὸς τόν παρὸν, είχε τόσο πολλές δουλειές... 'Ο άραβάνος του και ο γρήγορος γάμος του είχε πέσει σαν μπόμπα στην πολιτεία:

— Κεραυνοβόλος έρωτας! λέγανε. Καί τώρα, στο γάμο, οι περισσότεροι τόν δικαίωναν:

— Δεν είναι κοπέλλα αυτή—ψιθύριζαν— είναι κομμάτι τής Θεού... Ούραίο πλάσμα...

Οι γυναίκες όμως δεν ήταν όλες με τήν ίδια γνώμη:

— Απένταρη... Τήν παίρνε με τήν πούκαμφο... Κι' όσα γιά τήν όμορφιά δεν είναι πιά και νεράιδα! Κοινός τύπος!...

Μα τή Ρένα εξακολουθούσαν να τήν ταραζούν τήν μυστηριώδη άντρίκια μάτια. 'Όταν ήρθε ο χορός τού 'Ησαία, αυτά τήν μάτια τή ζύγωναν μ' ένα κίνιστρο, γεμάτο ρομποπέταλα. Αυτός, πού τήν κρατούσε ήταν ένας άνδρας ως τριανταπέντε χρονών, ψιλόγιγος, λεβέντης, με μία μορφή πού είχε κάτι τήν ζεστότητα, τήν κινησία και τήν δύναμη τήν διαβολική. Καθώς σήκωνε τήν τού, με τή φούκτα γ' ύατήν ρομποπέταλα και τής τάρριχνε με όρη και τή χτυπούσε στα μάγουλα τήν μάτια του, αυτά τήν μάτια πού τήν ταραζαν τόσο, είχανε γίνει τρισακονισμένα φαλλίδια κι' έσκίζαν τούς πέπλους τής και τήν νταντέλλες τού νυφικού τής και τήν γεγυμνώναν μπροστά σ' όλο τόν κόσμο... Καί συνάμα, αυτά τήν ρομποπέταλα, πού τής έριχνε με τόση όρη, τής φαίνονταν σαν χαστούκια, πού τής άναδαν τήν πρόσωπο... Κάποια στιγμή τής ήρθε σαν λυπασμένη. 'Ο Φάνης τήν κράτησε. Καί, γυρίζοντας με χαμόγελο, στον νέον άνδρα, πού χτυπούσε τή νύφη, τού φώναζε:

— Νισάφι, μωρέ γιατρέ!... Τό παράκα-

νες!... Καί, σκύβοντας σ' αυτή τής Ρένας, τής ψιθύρισε:

— Είναι φίλος... ο γιατρός Ντόλης Βλαντής...

— Είναι πρόστυχος! έκαμε ή Ρένα, με σβυσμένη φωνή.

— Τόν άδικεί... Θά σου πώ!...

Ό Ντόλης Βλαντής κάθε άλλο είχε παρά πρόστυχο έξωτερικό. Ήτανε βαλμένος — και μάλιστα τήν ήμέρα τούτ' του γάμου — με τήν μεγαλύτερη φροντίδα, σ' ένα κουστούμι επίσημο, κομμένο και σταμένο γιά πόδα από τού Μπαλασάι, τού Παρισίου, πού είχε τή μέτρα του, γι' αυτό ορβότανε σ' αυτόν, όταν έκανε τή ταχτικό ταξίδι του στην Εύρώπη. Τού τήν είχανε στείλει τώρα, κομμένο και ραμμένο γιά πόδα και τήν άποτελείωσε στην Αθήνα, στον καλύτερο ράφτη, όπου έγραφε τήν δευτερώτερη κουστούμια του. Ή Ρένα πασατίχισε τήν άνεγάριαστο έξωτερικό του, όταν πλησίασε γιά να τούς συγχαρή, μετά τού μυστηρίου.

Αφού φίλησε τή Φάνη, τήν άρπαξε με τήν δυό του χέρια από τούς ώμους και τής έδωσε δυό δυνατά φιλά, πού τήν τράνταξαν. Τάνοιασε στα μάγουλα τής, σαν να τής είχανε βάλει βεντούζες.

Όταν άρχισαν συγγενείς και καλεσμένοι να μπαίνουν σ' αυτοκίνητα γιά να τραβήξουν στο χτήμα, όπου τούς περίμενε πλούσιο γαμήλιο τραπέζι, ο Φάνης βοήθησε τή Ρένα, τή νύφερα τής και τή θεία Βασιλική, ν' ανέβουν στο δικό του αμάξι και κήθησε στα βολάν, πλέοντας σ' όκεανό εύτυχίας. Μόλις προχώρησαν λίγο, ή Ρένα τόν ρώτησε:

— Ποιός ήταν αυτός πού δεν με ράντιζε, παρά μ' έδεσε με τήν τριανταφυλλά... αυτός, ο άναίδεστος, πού με φίλησε σαν να μούκοψε δαγκωματιά;

— 'Ο Φάνης γέλασε με τήν καρδιά του:

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

γίνεται στην Εύρώπη και παρακαλούθει τήν πίστη του. Έδώ έχει τήν πρώτη πελατεία...

— Δεν ξέρω πού έχει σπουδάσει, έκαμε ή Ρένα άγανακτισμένη, αλλά είναι πρόστυχος...

— Τόν παρεξηγείς, είπε ο Φάνης, γελώντας. Είναι κάπως περιέργος κι' υπερβολικός στις έκδηλώσεις του. Είναι όμως καλός φίλος και χρυσή καρδιά.

— Μακάρι, ψιθύρισε ή Ρένα, με ύφος σκοτεινισμένο. Έγώ τόν αντιπάθησα από τόν τρόπο πού με χτυπούσε με τήν λουλούδια και τόν τρόπο πού με φίλησε...

— Μήν τού κάνης μούτρα, στο τραπέζι. 'Ο,τι έκαμε στο μυστήριο, τώκαμε με τήν βάρβαρη τού φίλου...

— Τόν έχεις καλέσει κι' αυτόν; ρώτησε ή Ρένα με μισή φωνή.

— Καί βέβαια, είπε ο Φάνης. Πώς μπορούσα να κάμω διαφορετικά; Είναι ο καλύτερός μου φίλος...

— Δέ θέλω να έμεινω στις φιλίες σου και στις σχέσεις σου, συνέχισε ή Ρένα, με δέ μου φαίνεται να έχω καλή έκλογη...

— Τόν ξέρω από τή θρανία τού σχολείου. Δέ μούδωσε ποτέ άφορητή να μετανοήσω γιά τή φίλια μας...

Η Ρένα έπνιξε ένα μικρό άναστενάγμα. Δέ μπορούσε να εξηγήσει ούτε τήν είδος τής αντιπάθειας πού ένοιωθε γι' αυτό τόν άνδρα, ούτε πόσο βαθεία ήταν αυτή ή ξαφνική αντιπάθεια, πού είχε φουντώσει μέσα τής. Έπειτα μίλησε στο Φάνη γιά τήν Τασία Βάρδα. Τούδωσε να καταλάβη ποιά ήταν από τήν χρώμα τού φουστανιού, τών μαλλιών, τών υατιών.

— Καταλαβαίνω ποιά λές, έκαμε ο Φάνης.

— Με κύτταζε σαν φίδι... είπε ή Ρένα.

— Φίδι ακίνδυνο, γέλασε ο Φάνης, είναι ένα πλουσιοκόριτσο. Μού είχανε στείλει προξενιά και δεν τούς είχα δώσει άπάντησι. Τώρα σε ζηλεύει. Άλλά, να ιδής, θά γίνη φίλη σου...

Η Ρένα δεν ήτανε καθόλου εύχαριστημένη από τήν άπάντησιν, πού τής έδινε ο Φάνης. Είχε όλοένα τήν έντύπασιν πώς δεν τήν καταλάβαινε, σαν να ύπταχε κάπριο έμπόδιο, ένας τοίχος, ανάμεσα τούς...

Όταν φτάσανε στο χτήμα, ανέβηκε στην καμαρά τής, να βγάλη τή νυφική και να βάλη όλο φορέμα. Είχε μία τουαλέττα πραινί, σ' άπόκρυψη «μπλε-παστέλ» πού πηγαινε θαυμάσια στο χρώμα τής και στο χρώμα τών μαλλιών τής. Όσοι να κατεβή, είχανε σεβρίσει στους καλεσμένους άναψυχτικά, μεζέδες, πισιτά, άφου μοίρασαν τής πλούσιες μπουτονιέρες. Καί τώρα έτοιμάζονταν να καθήσουν στο μεγάλο τραπέζι, πού είχανε βάλει σε μία επιθολική σάλα, στο κάτω πάτωμα τού παλιού άρχοντικού τών Νικηφόρων. Τού είχανε στρώσει με τήν χοντρά, λινά τραπέζομανήλα, πού είχε φέρει, σ' ένα ταξίδι του από τή Λάντρα, ο Σταύρος Νικηφόρος. Κι' είχανε βάλει τήν παλιά τους άσημένα σεβρίτσια, τήν βαρειά, πού τάδγαζαν στις μεγάλες περιστάσεις. Καί τήν είχανε στολίσει με λουλούδιες γιρλάντες.

Πριν ν' άρχίσουν οι καλεσμένοι να παίρνουν θέσι στο τραπέζι, ο γιατρός Ντόλης Βλαντής πλησίασε γελαστός τή Φάνη και τή Ρένα, πού είχανε καθήσει σ' ένα διδάνι, στη μεγάλη σάλα:

— Σας ζητώ συγγνώμη, είπε στη Ρένα, με τήν άνεγάριαστο ύφος τού άνθρώπου τού σαλονιού, γιά τήν βιαστικότητα τής επίθεσής μου στην έκκλησία... Άλλά δέ μ' άρέσει να κάμω μισές δουλειές... Έκαμα τήν χρέος μου σαν καλεσμένος, με τήν ζήλο και τήν πάθος πού ταιριάζει στην περιστάσι...

— Παρά λίγο να μού βγάλετε τήν μάτι... έκαμε ή Ρένα, κοφτά, ενώ μέσα τής έβραζε περιέργη.

— Όχι δά! Δεν είμαι άξιος γιά τέτοια έγκλήματα. Μάτια, σαν τή δική σας, θά τήν πρόσεχε κι' ο πιό άξιος...

— Πες «εύχαριστώ», Ρένα, είπε ο Φάνης εύθυμα, ο γιατρός σούκανε κομπλιμέντο!

— Με πρόλαβες τώρα εσύ... ψιθύρισε ή Ρένα.

— Μα τόσο άσχημα τήν πήρατε μία ζωηρότητα φυσική και δικαιολογημένη! Ένοιωθα τήν ανάγκη να σας τιμωρήσω λιγάκι... Μού πήρατε τόν καλύτερο φίλο μου...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

— Είπ' ένας φίλος μου... γιατρός. 'Ο Ντόλης Βλαντής... Είναι λίγο πρελούτι...

Είχε μία γλύκα στην κουβέντα του και στο χρώμα τής φωνής του, κάτι τήν χαϊδευτικό, τήν βελουδένιο, πού θυμώναπε περίεργα τή Ρένα. Είχε προσέξει πώς, πρὶν τούς πλησιάσει ο γιατρός, όλες οι γυναίκες και τή κορίτσια τών καλεσμένων, τών γλυκοκύντασαν και τόν περιτριγυρίζαν σαν οι μύγες τή μέλι. Ήταν ο βασιλιάς σ' αυτή τή συγκέντρωσι τού κοινωνικού άφρου τής πολιτείας...

Όταν πήραν θέσι στο μεγάλο τραπέζι, πρόσεξε ή Ρένα πώς ο γιατρός άλλαξε θέσι μ' έναν άλλον καλεσμένο, γιά να νάναι αντίκρου τής. Κι' από εκείνη τή στιγμή, έπαψε να τόν κυττάζει. Μάτια όμως, αυτά τήν μάτια, τ' αούδωκα, τήν ίταμά, τ' αδιάντροπα, πού τής φαίνονταν ότι τή γυμνώναν, τάνοιαθε κολλήματα πάνω τής αδιόκοπα, και είχε τήν παραίσθησι, ότι τήν καίγανε μ' αληθινή φωτιά... Τό φαί δεν τής πηγάνε κάτω. Τής είχε κοπή τέλεια ή όρεξι. Τα πιάτα περνούσαν από μπροστά τής και φεύγανε, χωρίς ν' άγγιξη τίποτα.

Ό πεθερός τής τή πρόσεξε:

— Είναι περίεργο αυτό τή κορίτσι, είπε στην Ούρανια. Μέρα τήν χαράς τής σήμερα και είναι μελαγχολική, σαν να βρίσκειται σε κηδεία...

— Θάνατι πολύ συγκινημένη...

— Μα σχεδόν δεν έχει βάλει μπουκιά στο στόμα τής...

Τέλος, τή παρατήρησε κι' ο Φάνης:

— Τί έχεις; τή ρώτησε.

— Τίποτα... Λίγο νουόκεφαλο...

Κι' έγυρει πάνω του, έσφαρά. Μα κανείς δεν πρόσεξε αυτό τή σημαδι τής κούρασης, σωματικής και ψυχικής, πούδειχνε ή νύφη. Οι καιάτες με τήν κρασί και τήν ταψία με τήν ψητά κι' οι σουβλές με τήν άνοιξη, πηγαιναν κι' έρχονταν. Καί ή εύχια συνεχίζονταν κι' έβω από τήν άρχοντικό τών Νικηφόρων. Από τή Μπαλτζά, τήν χωριό πού γειτόνευε με τήν χτήμα, είχανε φτάσει, καλεσμένοι, όλοι σ' όσον οι χωριάτες, με τής πίτιζες και τήν νταούλια τους. Κι' είχανε στρωθή στο φαγοπότη, έβω, κάτω από τήν δέντρα, γύρω από τήν άνοιξη — ολόκερο σχεδόν κοπάδι — πού γυρίζαν στη σουβλά...

Κι' έπαιρναν άπ' τήν Βαρέλια, με τήν μάσταλα, τήν κρασί και πίνανε με τήν ψυχή τους. Κι' είχανε στήσι τήν χορό, κοπέλλες και νειόπαντρες και μανάδες με τήν παιδιά και καίγονταν τήν πελεκούδι!

— Έναν τόν έχω αυτό τή γιοι, έλεγε ο Σταύρος Νικηφόρος, και να μην τή κάψω στο γάμο του;

Ό Βάρδας, πού ήθελε να κάμη τή Φάνη γαμπρό, έβραζε μέσα του. Καί ή Τασία,

ή πολυκαϊδεμένη κόρη τού, πού παρακαλούσε τήν άδιαθεσία τής νύφης, χαϊρότανε.

Καί βάλληκε να δείξη στο Φάνη τήν άδικο πού έκανε στον έαυτό του, να τήν περιφρονήση. Όταν οι προξενό τής Μπαλτζάς, με τήν όργανα, κλαρίνα, μαντόλες και σαντούρια, ήρθανε και στήσανε χορό στο μεγάλο χάλ, πού φαίνονταν από τήν τραπεζιά, όπου κάθονταν οι επίσημοι καλεσμένοι, ή Τασία πετάχτηκε άπάνω και μπήκε πρώτη. Κι' έσυρε τήν χορό, σ' ένα συρτό, λεβέντικο, τραγουδώντας:

«Έσείς πουλιά τού Μην και τής άνοιξης γιά χαμηλώστε λίγο τήν φτεράκια σας γράμμα-χ να σας δώσω, μία φίλη γραφή...»

Κι' έκανε τσακίσματα, φιγούρες και γονατισμάτα. Καί σείονταν και βεργολυγίζονταν: κι' έκανε τόν πατέρα τής και τούς γνωστούς τής να κολλάνε κατοστάρικα στο κούτελο τών βιολιτζήδων.

Η Ρένα ψιθύρισε στο Φάνη:

— Ζαλίστηκα... Ό' άνέβω στην καμαρά μας να γείρω λιγάκι... Να ζητήσω συγγνώμη;

— Όχι, φύγε με τρόπο... θά σε διακοιλογήσω εγώ...

Η Ρένα τούσφιζε τήν χέρι. Ήτανε τήν πρώτο τυφρόσημα, πού τούδινε αυτή τήν επίσημη μέρα τών γάμων. Κι' έκανε νόημα στη θεία Βασιλική, πού καθότανε πλάϊ στη μητέρα τής, να τή συντροφέψη.

— Τί έχεις, κόρη μου; τή ρώτησε ή θεία, καθώς ανέβαιναν τής σκάλες.

— Είμαι λίγο ζαλισμένη... Θέλω να γείρω...

— Ήπιες πολύ;

— Πάρα πολύ λίγο. Μα ξέρεις πώς δεν είμαι συνηθισμένη... Κι' έπειτα αυτός ο γιατρός... κι' αυτή ή κοπέλλα, αυτή πού σηκώθηκε και χόρεψε, αυτή πού τού προξένευαν τού Φάνη...

— Ζηλεύεις, κορούλα μου; ρώτησε είσωνικά ή θεία Βασιλική.

— Τί να ζηλεύω; Αηδίασα... Δεν ξέρω... Έχω κακά προαισθήματα γι' αυτά τήν δυό πρόσωπα...

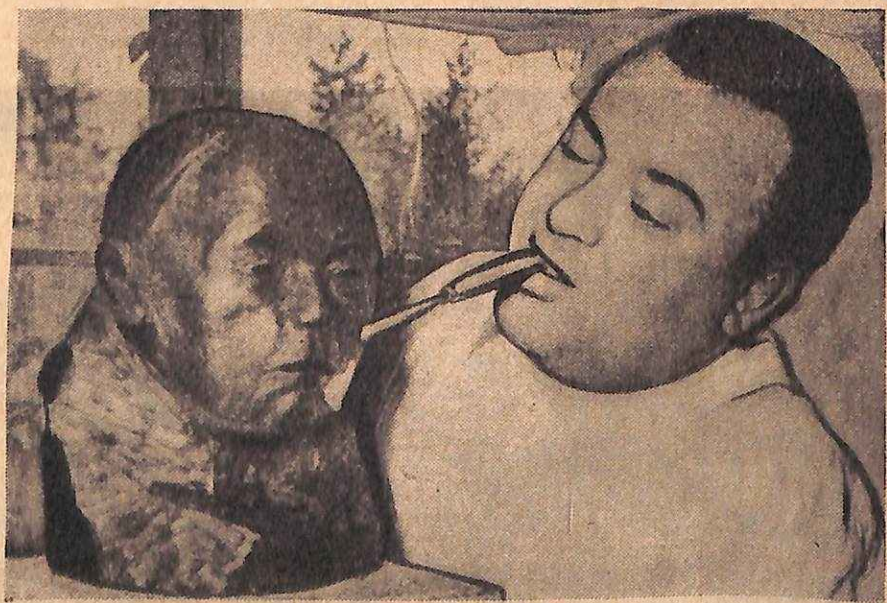
— Δεν αξίζει τόν κόπο ούτε να τούς συλλογιστώ... Μπορεί και να μην τούς ξαναπαντρήσει, μάλιστα, διόλου στη ζωή σου.

Καί, σε λίγο, ρώτησε:

— Μήπως θέλεις να σε βοηθήσω, να σε βάλω στο κρεβάτι, όπως όταν ήσουν μικρή!...

— Όχι, θεία μου... Αφσέ με μονάχη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Τὸ ἔμμετρον θαυμάτων

Πρέπει νὰ προσέξουν ἰδιαίτερα οἱ μητέ-

Τ Α τελευταία διεθνή γεγονότα ἦταν τόσο συγκλονιστικά, ὥστε πέρασε σχεδὸν ἀπαράτητο ἀπ' τὸ μεγάλο κοινὸ ἓνα μικρὸ δημοσιογραφικὸ τηλεγράφημα ἀπὸ τὰ Χανιά τῆς Κρήτης.

Ἡ εἰδησιὶς ἀνεφέρετο στὴ καταγγελία τοῦ ὁμογενοῦς κ. Δημοσθένη Μιχαήλ Καρδαμάκη, ἐγκατεστημένου ἀπὸ χρόνια στὴ Καλιφόρνια τῆς Ἀμερικής γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν μικρῶν ὀρφανῶν, ποὺ στέλλονται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα γιὰ υἱοθεσίαν στὴν Ἀμερική.

Ἡ σοβαρότης τῆς καταγγελίας αὐτῆς καὶ ἡ καλὴ πρόθεσις τοῦ ὁμογενοῦς μας γιὰ τὰ μικρὰ Ἑλληνόπουλα, δὲν μᾶς ἀφῆσαν ἀσυγκινήτους. Γι' αὐτὸ ἀποφασίσαμε νὰ ἐξετάσουμε τὴν ὑπόθεσιν ἐξονυχιστικὰ καὶ μὴ ἀντικειμενικότητα γιὰ νὰ διαπιστώσουμε τί ἀκριβῶς συμβαίνει.

Ἀπ' τὴν ἐρευνά μας βῆκε κατὰ τὸ ἐκπληκτικόν. Πράγματι, καὶ ἡ καταγγελία στηρίζεται στὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ τὸ σπουδαιότερον, διαπιστώσαμε ὅτι διενεργεῖται ἀπὸ ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια ἡ μαύρη ἀγορὰ μαρῶν, ποὺ πωλοῦνται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὴν Ἀμερική καὶ μάλιστα τὸν δόλου τοῦ νομικοῦ τύπου τῆς υἱοθεσίας! Δηλαδή, τὸ ἐμπόριον αὐτὸ ἔχει νομιμοφάνειαν καὶ γι' αὐτὸ κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ ἐπιμὴν γιὰ νὰ τὸ σταματήσει.

Τὴν ἐπικερδὴ αὐτὴ πρωτότυπη «μπίζνες» τὴ διενεργοῦν κυρίως τέσσερις Ἀθηναῖοι, ποὺ συνεχῶς πηγαίνονται ἀεροπορικῶς στὴς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, μεταφέροντες μαρὰ πρὸς πώλησιν. Οἱ εὐφρεῖς αὐτοὶ ἔμποροι, τελείως ἀλλοστρεφῆς τῆς σχετικῆς ἐλληνικῆς καὶ ἀμερικανικῆς νομοθεσίας, ἔχουν πάρει ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα, ὥστε ὁ Ποινικὸς Νόμος νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ στὸν εἰσαγγελέαν νὰ ἐπιμὴν. Μάλιστα ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς, εἶπε σαρκαστικὰ, ἀλλὰ καὶ χαρακτηριστικὰ, ὅτι «ἐφάπτεται τοῦ Ποινικοῦ Νόμου χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὸν παραβιάζῃ».

Τὸ ἐμπόριον βρεφῶν, ὅπως διαπιστώσαμε, διενεργεῖται ἀπὸ χρόνια καὶ ἀρχισε ὡς ἐξῆς: Οἱ τέσσερις Ἀθηναῖοι, μυρίστηκαν ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ἀπὸ ἓνα εὐγενὲς ὁρμηφόρο κίνητρο νοιώθουν ἀπερίοριστη ἀγάπην καὶ συμπόνειαν γιὰ τὰ ὀρφανὰ, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο λαόν. Μερικὰ μάλιστα πᾶμπλουτα ζευγάρια Ἀμερικανῶν, ποὺ δὲν ἔχουν παιδιὰ, ὁ πόθος τους ν' ἀποκτήσουν ἑαυτὰ καὶ ἓνα μὲ υἱοθεσίαν, τὰ ἔκαναν νὰ πᾶσουν μὲ καταπληκτικὴ εὐκολία στὰ δίχτυα τῶν ἀσυνειδήτων αὐτῶν ἀνθρώπων. Ἀλλωστρεφῆς, αὐτὰ τὰ ζευγάρια, ὑπῆρξαν καὶ τὰ κυρίως θύματα τῆς ἀπάτης, γιὰτὶ τελικῶς κατέβαλαν ἀστερονομικὰ ποσὰ γιὰ τὴν ἀγορὰ τῶν βρεφῶν ποὺ ἤθελαν νὰ υἱοθετήσουν.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, ὑπῆρχαν χιλιάδες ὀρφανὰ, περίπου 400.000 σύμφωνα μὲ τὶς στατιστικὰς, ποὺ περίμεναν ἓνα χεῖρ βοήθειαν, ὅπως κομμάτι ψωμί, ἑστὴ χωρὶς γάλα, γιὰ νὰ ζήσουν! Οἱ προϋποθέσεις, λοιπόν, τοῦ ἐμπορίου ὑφίσταντο καὶ μάλιστα «ἐπὶ ὑγιᾶν οικονομικῶν βάσεων». Μεγάλῃ ζήτησιν ὄχι μόνον στὴν Ἀμερική, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν Ἑλλάδα! Στὴ δουλειά αὐτὴ ἓνα μικρὸ ἐμπόδιον παρουσιαζόταν: Οἱ μητέρες! Ἄν ἔλειπαν αὐτές, κανένας ποτέ δὲ θὰ μάθαινε τὴν καταπληκτικὴν αὐτὴ ἱστορία. Ἀλλὰ οἱ δυστυχισμένες αὐτὲς γυναῖκες ὑπερηγήθησαν μὲ καταπληκτικὴ εὐκολία ἀπὸ τοὺς διεθνεῖς ἀετονύχιδες.

Σύμφωνα μὲ τὶς καταγγελίες ποὺ ἔχουν γίνῃ, οἱ τέσσερις Ἀθηναῖοι, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ἐμπόριον τῶν βρεφῶν, προτιμοῦν νὰ συναλλάσσονται καὶ νὰ υἱοθετοῦν παιδιὰ ὀρφανὰ μόνον ἀπὸ πατέρα. Κι' αὐτὸ γίνεται γιὰ τὴν πλήρη ἀσφάλειάν τους ἀπὸ τὶς πιθανὰς ἐπεμβάσεις τῆς Ἀστυνομίας. Τὰ ὀρφανὰ «ἀμφοτέρων τῶν γονέων» συνήθως κλείνονται σὲ ἰδρύματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δύσκολα μποροῦν νὰ τὰ ἀπασπᾶσουν. Διαλέγουν, λοιπόν, τὰ θύματα τους μὲς ἀπ' τὸ λαόν. Συνήθως πρόκειται γιὰ γυναῖκες, χαροκαμένες χήρες, μὲ τὸ μαρὸ στὴν ἀγκαλιά.

Μόλις βρεθῇ τὸ θῦμα, οἱ ἀετονύχιδες πέφτουν ἀπὸ κοντὰ καὶ μὲ διάφορες ὑποσχέσεις ὅτι ὄθνην θὰ ζήσῃ τὸ μαρὸ τῆς σ' ἓνα πραγματικὸ παράδεισον καὶ ὅτι ἀργότερα θὰ τὴ βοηθήσουν καὶ τὴν ἴδια, τελικὰ πείθουν τὴ μητέρα νὰ δώσῃ τὸ παιδί της. Ἔτσι οὐσιαστικὰ οἱ πραγματικοὶ τρεφοδοτές τοῦ περιέργου αὐτοῦ ἐμπορίου, ποὺ κλείνει τόσα δράματα, εἶναι φτωχὲς γυναῖκες, ποὺ βρέθηκαν ξαφνικὰ χήρες ἢ ποὺ ἐγκατελείφθηκαν ἀπὸ τὸν υποψήφιον σύζυγόν τους.

«Τὸ βλέπετε πῶς ὑποφέρει; Λένε οἱ ἔμποροι τῶν παιδιῶν στὴ μάνα, μὲ ὄθνην ψυχικὸν σπαραγμόν, δείχνοντας τὸ παιδάκι της, τὴ στιγμὴν ποὺ κλαίει. Πεινᾷ. Κλαίει συνεχῶς, γιὰτὶ δὲν ἔχει νὰ φάῃ. Δὲν τ' ἀκούς; Δώσε το, λοιπόν, σὲ μᾶς γιὰ νὰ εἶναι πάντοτε χορτάτο, σ' ὅλην τὴν ζωὴν! Ὅτὰ τὸ κάνουμε εὐτυχισμένο...»

Πολλὲς μητέρες ὑποχωροῦν, χωρὶς συζήτησιν καὶ μάλιστα εὐχαριστοῦν τὸν οὐρανοκατέβητον σωτήρα τοῦ παιδιοῦ τους. Ἄλλες ὅμως ἀπὸ κάποιο κρυφὸ φόβον ἀποκροῦν τὴν υἱοθεσίαν. Οἱ ὄθνην ὅμως σωτήρες εἶναι ἀνένδοτοι καὶ ἐπιμένουν. Ἐφαρμόζουν δὲ τὸ ἐξῆς «τέχνασμα» γιὰ νὰ πείσουν τελικὰ τὰ θύματα τους:

Τοὺς ὑπόσχονται ὅτι οἱ μέλλοντες θετοὶ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ τους δὲ θὰ ἀδιαφορήσουν γι' αὐτὲς τὶς ἱδίες, ἀφοῦ ἤδη δείχνουν ἀπερίοριστη συμπόνειαν καὶ ἀγάπην γιὰ τὸ παιδάκι τους.

— Δώσε τὸ μαρὸ σου, τῆς λένε, καὶ κάθε μῆνα θὰ ἔχῃς λεπτὰ ἀπὸ τὴν Ἀμερική...

Μὲ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ χρηματικοῦ ἐμβόσματος, ποὺ θὰ στέλνῃ ὁ θετὸς πατέρας τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ τὴν Ἀμερική, οἱ περισσότερες φτωχὲς μητέρες ὑποχωροῦν καὶ δίνουν στὸ τέλος ἀσυζητήτῃ τὰ μαρὰ τους. Ἔτσι πολλὰ παιδιὰ μεταφέρθηκαν ἀεροπορικῶς στὴς Ἡνωμένες Πολιτεῖς καὶ πουλήθηκαν ἐκεῖ ἀντὶ χιλιάδων δολλαρίων σὲ πλουσίους Ἀμερικανούς.

1) Ἡ ὁμάδα τῶν παιδιῶν ποὺ θὰ υἱοθετηθοῦν ἐφῆσσε στὴν Ἀμερική. Οἱ «μητέρες» τὰ παίρνουν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἀγκαλιά τους... 2) Ἡ θετὴ αὐτὴ μητέρα ταῖζει γιὰ πρώτη φορὰ τὸ παιδί της... 3) Ἡ μικροῦλα αὐτὴ βλέπει κάπως διστακτικὰ τὴ κυρία αὐτὴ ποὺ τὴν χάρισε τὴ κούκλα καὶ δὲν μπορεῖ ἀκόμη νὰ πιστέψῃ ὅτι στὸ μέλλον θὰ εἶναι ἡ «μητέρα» της, ποὺ δὲν νυνώοισε ποτέ...

μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἀμερικής

ρες νὰ μὴ πέφτουν θύματα ἀπατεώων...

«Ὅταν ἀνακαλύπτεται ἀπὸ τὴ δύστυχη μάνα ἢ τὸν κηδεμόνα τοῦ παιδιοῦ, ἡ ἐμπορία αὐτὴ εἰς βάρος τῶν ἀδῶν μαρῶν, εἶναι πιά ἀργά γιὰ νὰ ἀποτραπῇ ἡ ἀπάτη. Ἡ υἱοθεσία ἔχει γίνῃ καὶ ὡς γνωστὸν ἡ νομικὴ αὐτὴ πράξις δὲ μοιάζει καθόλου μὲ τὸ γάμο, ποὺ χωράει σὲ περίπτωσιν ἀποτυχίας, διαζύγιον!»

Οἱ ἐκπληκτικὲς αὐτὲς καταγγελίες ἔγιναν στὸ ἐλληνικὸν τμήμα τῆς Διεθνούς Κοινωνικῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ ὁργάνωσις αὐτὴ, ποὺ τὰ κεντρικὰ τῶν γραφείων βρίσκονται στὴ Γενεύη, ἀντιπροσωπεύει 19 χώρες καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων κοινωνικῶν σκοπῶν, προτί- ζει γιὰ τὴν υἱοθεσίαν παιδιῶν.

Ἐπισκεφθῆκατε τὰ γραφεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ Τμήματος, ποὺ διεθύνονται ἀπὸ τὸν κ. Στέφανον Πεσματζόγλου καὶ ζητήσαμε πληροφορίες γιὰ τὸν τρόπο τῆς υἱοθεσίας παιδιῶν.

Οἱ ἀρμόδιοι ὑπάλληλοι τῆς Διεθνούς Κοινωνικῆς ὑπηρεσίας γνωρίζουν, ἀπὸ διάφορες καταγγελίες ποὺ ἔγιναν κατὰ καιροὺς, ὅτι πωλοῦνται συστη- ματικὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὴν Ἀμερική. Ἀδυνατοῦν ὅμως, ὅπως μᾶς εἶπαν, νὰ καταγγείλουν τὸ γεγονός στὶς ἀρμόδιες κρατικὰς ἀρχάς, γιὰτὶ δὲν ἔχουν στὰ χεῖρά τους τὰ στοιχεῖα ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ υποβληθῇ μή- νυσις. Μιὰ μόνον λύσις ὑπάρχει τόνίζουν: Νὰ διαφωτισθῇ ἡ κοινὴ γνώμη καὶ ἰδιαίτερα οἱ δυστυχισμένους μητέρας, ὥστε νὰ μὴ πέφτουν θύματα τῶν ἀσυ- νειδήτων αὐτῶν ἀτόμων ποὺ ἐκμεταλλεύονται τὴν δυστυχίαν καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ.

Ἡ Διεθνὴς Κοινωνικὴ ὑπηρεσία μέχρι σήμερον ἔχει στείλει 220 παιδιὰ στὸ ἐξωτερικόν, ποὺ υἱοθετήθηκαν ἀπὸ εὐκαταστάτους γονεῖς. Ἡ υἱοθεσία τῶν ὀρφανῶν μέσῳ τοῦ γραφείου αὐτοῦ γίνεται μὲ τὴν ἐγκρίσιν τῆς ἐλληνι- κῆς καὶ ἀμερικανικῆς κυβερνήσεως. Ἀκολουθεῖται δὲ ἡ ἐξῆς διαδικασία: «Ὅταν ἓνας Ἀμερικανὸς π. χ. θέλῃ νὰ υἱοθετήσῃ ἓνα παιδί ἀπὸ τὴν Ἑλλά- δα, ἀπευθύνεται στὶς ἀναγνωρισμένες κοινωνικὰς ὑπηρεσίας τῆς Πολιτείας του. Αὐτὲς ἐξακριβώνουν τὸ ἥθικόν ποῖόν, τὸν χαρακτήρα, τὴν οἰκογενειακὴ καὶ οικονομικὴν κατάστασιν τοῦ μέλλοντος θετοῦ γονέως. Ἄν τελικῶς διαπι- σταθῇ ὅτι οἱ μέλλοντες γονεῖς μποροῦν νὰ κάνουν εὐτυχισμένο ἓνα παιδάκι καὶ νὰ τὸ ἀφοριοῦσιν μέσα στὴν οἰκογένειάν τους, τότε ἡ Τοπικὴ Κοινω- νικὴ ὑπηρεσία ἐγκρίνει κατ' ἀρχὴν τὴν υἱοθεσίαν. Ἐπειτα ἐρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ Γραφεῖον τῆς Διεθνούς Κοινωνικῆς ὑπηρεσίας. Τὸ γραφεῖον αὐτὸ κατό- πιν ἀναλαμβάνει, μέσῳ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τμήματος, νὰ βρῇ τὸ παιδάκι.»

Τὰ παιδιὰ γιὰ υἱοθεσίαν δὲν πρέπει νὰ εἶναι μεγαλύτερα ἀπὸ 10 χρόνων. Φυσικὰ ἡ υἱοθεσία γίνεται ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι θὰ τὴν ἐγκρίνουν οἱ κη- δεμόνες τοῦ ὀρφανοῦ ἢ ἐλλείψῃ αὐτῶν, ἂν εἶναι πεντάρσανο, ὁ δήμαρχος τῆς πόλεως τοῦ ἢ οἱ διευθυντὲς τοῦ Ὀρφανοτροφείου του.

Ὅταν διαλεχτοῦν τρία-τέσσερα παιδιὰ, σχηματίζουν μιὰ ὁμάδα καὶ συνο- δευόμενα ἀπὸ «κοινωνικὰς λειτουργούς», μεταβαίνουν στὴν Ἀμερική, ὅπου παραλαμβάνονται ἀμέσως ἀπὸ τοὺς θετοὺς γονεῖς. Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ παρά- δοσις γίνεται, ἀφοῦ προηγουμένως τελεσθῇ καὶ ἡ πράξις τῆς υἱοθεσίας, σύμ- φωνα μὲ τὴν ἀμερικανικὴν νομοθεσίαν.

Οἱ προϋποθέσεις στὴν Ἀμερική, γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς θετὸς γονεὺς ἐνὺς υἱοθετούμενου παιδιοῦ, εἶναι αὐστηρότατες. Ἡ υἱοθεσία γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς, δὲν ἐπιτρέπεται. Καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴ πληγωθῇ ὁ ψυχικὸς κόσμος τοῦ παιδιοῦ. Τὸ υἱοθετούμενον πρέπει νὰ νοιώθῃ καὶ νὰ πιστέψῃ, ὅτι βοήθε- τὴν οἰκογένειάν του καὶ ὅτι ζῇ ἀνάμεσα σὲ δικούς του, ποὺ τοῦ προσφέρουν τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς, ὅχι ἀπὸ ἐλεημοσύνη.

Ἡ υἱοθεσία, κατὰ τὸν πρώτον χρόνον, τελεῖ ὑπὸ δοκιμασίαν καὶ δὲν εἶναι ὁριστικὴ. Στὸ διάστημα αὐτὸ τὸ παιδί παρακολουθεῖται καὶ ἐξακριβώνεται ἂν πράγματι εἶναι εὐτυχισμένο. Σὲ περίπτωσιν ἀποτυχίας, τὸ δίδουν σὲ ἄλλῃ οἰκογένειαν.

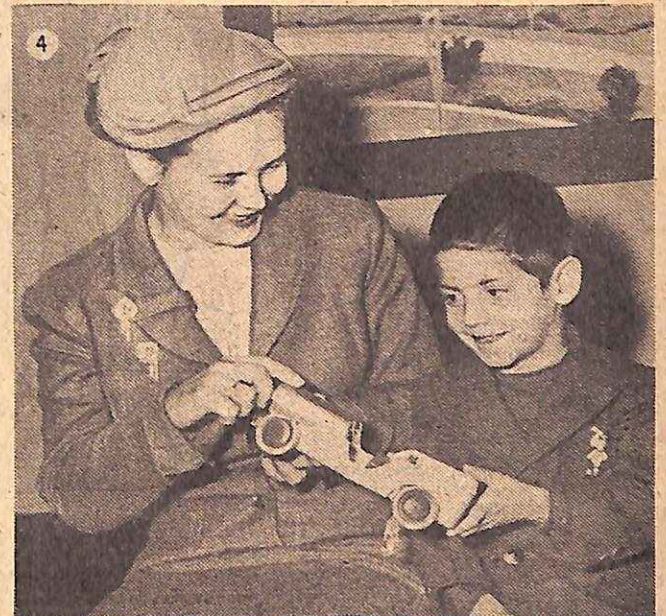
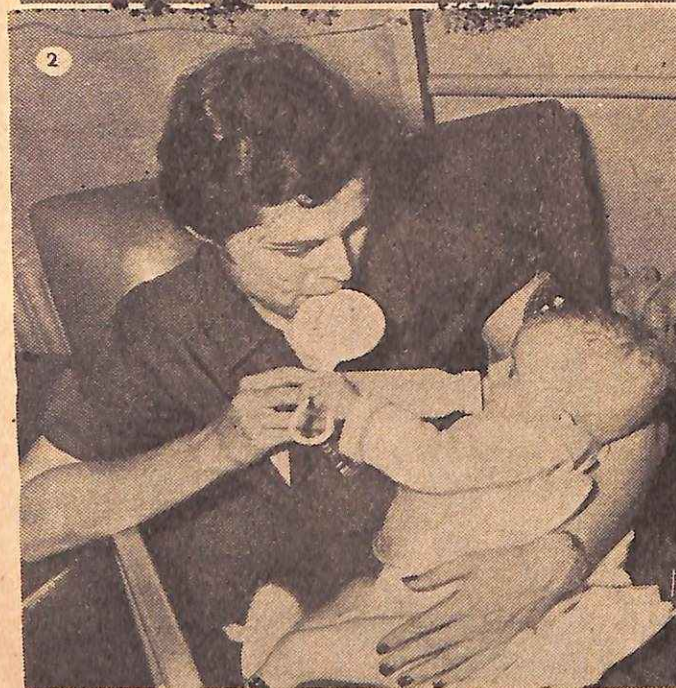
Τὰ 220 Ἑλληνόπουλα, ποὺ ἐστάλησαν στὴν Ἀμερική, μέσῳ τῆς Διεθνούς Κοινωνικῆς ὑπηρεσίας, φαίνεται, ὅτι στάθηκαν τυχερά. Εἶναι ὅλα εὐτυχι- σμένα καὶ δὲ χρειάστηκε νὰ ἀλλάξουν οἰκογένειαν. Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ ὀφείλε- ται κυρίως στὴν προσεκτικὴ μελέτη τῶν θετῶν γονέων. Ἀκολουθεῖται δὲ ἐπι- στημονικὸν σύστημα, γιὰ νὰ ἐξακριβωθοῦν ἂν ὑφίστανται ὅλες ἐκεῖνες οἱ προ- ὑποθέσεις ποὺ μποροῦν νὰ κάμουν εὐτυχισμένο ἓνα ὀρφανόν.

Πολλοὶ ἴσως νὰ νομίζουν, ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ προτιμοῦν τὰ ὀρεῖα μόνον παιδιὰ. Ὡστόσο οἱ προτιμῆσαι τῶν γονέων ποικίλλουν. Ἄλλοι θέλουν ἀ- σθενικὰ παιδιὰ, γιὰτὶ φιλοδοξοῦν νὰ τὰ γιαιτρέψουν. Ἄλλοι ἀσχημα, γιὰτὶ γνωρίζουν, ὅτι κανένας δὲν τ' ἀγαπᾷ καὶ δὲν τὰ προσέχει. Ἄλλοι ἐπιθυμοῦν παιδιὰ ζωηρὸν χαρακτήρος. Τέλος, οἱ περισσότεροι ἐπιθυμοῦν ἡσυχὰ παιδά- κια, γιὰτὶ πιστεύουν, ὅτι κάποια μέρα θὰ ἐξελιχθοῦν σὲ καλοὺς πολίτες. Ἔτσι, χάρι στὴ διαφοροποίησιν αὐτὴ τῶν προσωπικῶν γούστων ἢ τῶν ἀν- θρωπίνων ἀδυναμιῶν, πολλὰ Ἑλληνόπουλα ὀρφανὰ, ποὺ ἡ υἱοθεσία τους στὴν Ἑλλάδα ἦταν προβληματικὴ, βρῆκαν τὴν τυχὴ τους.

Τὰ Ἑλληνόπουλα, ὅταν υἱοθετηθοῦν, μετὰ τὴν πάροδο δύο ἐτῶν, χάνουν τὴν ἐλληνικὴν ὑπηκοότητά τους. Τὴ θρησκείαν τους ὅμως τὴ διατηροῦν. Ἀνα- φέρονται μάλιστα καὶ περιπτώσεις ποὺ θετοὶ γονεῖς καθολικοὶ ἀσπάζονταν τὸν Ὀρθόδοξον Χριστιανισμόν, γιὰ νὰ ἔχουν τὸ αὐτὸ θρησκεῖμα μὲ τὰ νήπια τῆς οἰκογενείας τους. Στὸ ζήτημα τῆς θρησκείας ἓνας μόνος ὅρος τίθεται: Οἱ μέλλοντες γονεῖς πρέπει νὰ εἶναι ὅπωςδήποτε χριστιανοί. Τὸ ζήτημα τοῦ δόγματος δὲν ἔχει σημασίαν.

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

4) Ὁ μικρὸς αὐτὸς ἐθεωρεῖτο καθυστερημένος στὸ Ὀρφανοτροφεῖον. Σήμερα, χάρις τῇ οἰκογενειακῇ ἀγάπῃ ποὺ τὸν περιβάλλει εἶναι ἓνα φυσιολογικὸν παιδί. 5) Τὸ ζευγάρι αὐτὸ τῶν Ἀμερικανῶν δὲν ἔπασσε θῦμα τῶν ἀπατεώων. Υἱοθέτησε τὸ παιδάκι τους χωρὶς νὰ πληρώσῃ ἀστερονομικὰ ποσὰ. 6) Ἀριστερά, ὁ μικρὸς αὐτὸς κυττάζει μὲ ἐκπληξίαν, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀγάπην τὴν ἀπροσδόκητον ἀδελφούλαν του. Σὲ λίγο ὅμως θὰ παίξουν κι' οἱ δύο καὶ θὰ συνεννοῦνται περίφημα στὴ γλῶσσα τῶν παιδιῶν.

ΣΚΑΡΩΝΕΙ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΟΥΣ !

Πώς βγάζουν το ψάρι τους οι έ-
ξπνοι Γάλλοι

Απελπισμένοι γιατί δεν είχε ούτε
τά ελαφρύ μεσαίο συντηρησέως
του εαυτού του, της γυναίκας του
και των τριών παιδιών του, ένας
Αγγλος 30 χρονών προσφέρθηκε να
διακινδυνεύει τη ζωή του για 3.500
λίρες. Δημοσίευσε πράγματι στις έ-
φημερίδες μια αγγελία ότι, για το
ποσό αυτό, αναλαμβάνει οποιαδή-
ποτε εργασία ή αποστολή, όσοδη-
ποτε επικίνδυνη, αρκεί μόνον να
νομίσει.

Η περίπτωση αυτή αποτελεί ακό-
μα ένα σημάδι της φτώχειας και της
ανεργίας που δέρνει την άλλοτε με-
γάλη και πολλή Αγγλία... Αποδει-
κνύει όμως επίσης ότι λείπει από
τους Αγγλους το «ηθικό» μυαλό,
ακόμα κι όταν βρίσκονται στην κρι-
σιμότερη θέση.

Αντίθετα, οι γείτονές τους, οι
Γάλλοι, διακρίνονται για την έφευ-
ρετική τους και τις πρωτότυπες
ιδέες που καταθέτουν με την πίση
της ανάγκης.

Ετσι, όταν ένας Μαρονεζός ύ-
παλληλος έμεινε χωρίς δουλειά, δεν
απελπίστηκε. Έστειψε το μυαλό του
κι είχε την έμπνευση να ιδρύσει έ-
να «Γραφείο Δικαιολογιών». Και η έ-
δεα του αποδείχτηκε περίφημη.

Είχε πελάτες του τους παντρεμέ-
νους που φοβόνταν τις γυναίκες
τους και χρειάζονταν μια καλά δι-
καιολογία, γιατί είχαν αφήσει να
γυρίσουν σπίτι τους το βράδυ. «Ο-
λοι αυτοί του τηλεφωνούσαν, κι έ-
κεινος τους εξυπηρετούσε πρόθυμα,
ικανοποιώντας... και με το αζημίω-
το βέβαια!

Επίσης κατέφευγαν στις υπηρεσί-
ες του οι παντρεμένοι που είχαν
σκαρώσει κάποια... βρωμοδουλειά κι
είχαν την άτυχία ή την αδεξιότητα
να ανακαλυφθούν από το έτερον
τους ήμισυ. Το «Γραφείο Δικαιολο-
γιών» αναλάμβανε να τους ξελα-
σώσει, και τα κατέφερε πάντα μια
χαρά. Φυσικά, ο αυτές τις περιπτώ-
σεις οι πελάτες πλήρωναν ακριβώ-
τερα.

Η ύπαρξη του γραφείου αυτού, μο-
ναδικού στο είδος του, έγινε γρή-
γορα γνωστή ο όλη τη Γαλλία, κι
ο εξυπνος διευθυντής του έφτασε
στο σημείο να ετοιμάζει κάθε μέρα
μια-δυό ντουζίνες «αλλοθι», καλο-
πληρωμένα βεβαίως!

Ενας άλλος Γάλλος, εργάτης έρ-
γοστασίου, σοφίστηκε πρό 3 ετών
να πρωτοτύποι και αποτελεσματικό
τρόπο για να αυξήσει τα έσοδά του,
που έφταναν, σε δραχμές, τις 700
τη βδομάδα. Αρχικά διπλασία να βά-
ζει σε λωτορία το βδομαδιακό του
μεταξύ των 2.300 συναδέλφων του,
προς 8 δραχμές το νούμερο! Έτσι,
μάκευε κάθε Σάββατο περί τις 15-
16 χιλιάδες δραχμές!

Όταν τα άρετικά του μάθανε
αυτό το κόλπο του, τον διατάζανε
να το σταματήσει. Στο μεταξύ όμως
αυτός είχε μαζέψει τόσα λεφτά, ώ-
στε είχε αγοράσει αυτοκίνητο, είχε
εγκαταστήσει ένα διαμέρισμα πολ-
υτελείας κι είχε προσλάβει καμα-
ριέρα και μαγειρίσα!

Αλλά και μια νέα κι όμορφη Α-
μερικάνη απέκτησε μέσα σε 3 χρό-
νια μια μικρή περιουσία, με το «έ-
παγγελλο» της. (Βοήθου της νό-
φης». Προσφέρει τις υπηρεσίες της
σε όσες πρόκειται να παντρευτούν.
Τις έβγαζε από χίλιους δύο μελεά-
δες, φροντίζοντας, αυτή για όλα:
για το νυφικό φόρεμα, τα λουλού-
δια, κλπ. Τις βοηθούσε ο ένα σω-
ρό λεπτομερείες, ως το τέλος της
τελετής του γάμου. Κι έκείνες, ο-
χι μόνο την καλοπληρώνανε για την
εξυπηρέτησή, αλλά και τη συνιστού-
σαν στις άρραβωνισμένες φίλες-
δες τους.

Πρέπει να σημειωθεί ότι η ειδική
αυτή στα ζητήματα του γάμου ή-
ταν — και είναι ακόμη — ανυπαρ-
γη! Αλλά και τα μικρά παιδιά βρι-
σκουν κάποτε πρωτότυπους τρόπους
να κερδίζουν λεφτά. Ένα Αμερικανό-
νιοπουλο, καλοπληρώνεται από μια
επιχείρησή που ονομάζεται «από μια
επιχείρησή επί πολλών ώρες και με
κάθε καιρό, δοκιμάζοντας έτσι έμ-
πρακτως τους καινούργιους τύπους
παπουτσιών που κατασκευάζει η ε-
ταιρεία για τα παιδιά του σχολείου.

Η ΓΥΡΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ ΕΙΣΗΡΗΝΟΝ ΝΕΟΤΗΤΟΣ;

Οι αναπλαστικές ιδιότητές της

Δύο Γάλλοι επιστήμονες, ο Αντρέ
Σωβέν και ο Ανρύ Λενορμάν, έπειτα
από παρατηρήσεις και πειράματα πολ-
λών ετών, ανακάλυψαν ότι η γύρις των
ανθών έχει αναπλαστικές ιδιότητες ε-
ξαιρετικά ισχυρές κι ότι μπορεί να
χρησιμοποιηθεί, από το ένα μέρος, για
την υποβοήθηση της ανάπτυξεως των
παιδιών κι από το άλλο, ως αληθινό
ελεγχόμενο νεύρο για τους γέροντες.

Η γύρις είναι, ως γνωστόν, μια κί-
τρινη σκόνη που βρίσκεται στον κά-
λυκα των ανθών και χωρίς στην οποία
γίνεται η γονιμοποίηση των.

Υπάρχουν δύο είδη γύριως. Η α-
νεμόφιλος που μεταφέρεται από τον
άέρα και η έντομόφιλος που την περι-
σπύλλουν οι μέλισσες για να παρα-
σχεύσουν απ' αυτήν το μέλι τους.

Οι δύο Γάλλοι επιστήμονες έστρεψαν
την προσοχή τους στην έντομόφιλο γύ-
ρι. Η γύρις αυτή περιέχει άφθονα θρε-
πτικά στοιχεία. Τα κυριότερα απ' αυ-
τά είναι:

1) Πρωτεΐνες, που η αναλογία τους
ποικίλλει ανάλογα με το είδος του άν-
θους από το οποίο προέρχεται η γύ-
ρις μεταξύ 7 και 30%.

2) Αμινοξέα. Σ' αυτά περιλαμβά-
νεται η «όμιος των δέκα βασικών», που
παίζουν πρωταρχικό ρόλο στην οικονο-
μία του ανθρώπινου οργανισμού.

3) Βιταμίνες της κατηγορίας Β, Ι-
δως Β1, Β2 και Β12.

4) Βιταμίνες C και E.

5) Αντιραχτική βιταμίνη D.

6) Γλυκόζη, φρουκτόζη και διάφορες
λιπαρές ουσίες.

7) Άρκετα μεταλλικά άλατα.

8) Ένα όξινο που επιταχύνει την α-
νάπτυξη και υποβοηθεί την ανάπτυξη
των κυττάρων.

Η μεγαλύτερη δυσκολία που αντι-
μετώπισαν οι δύο Γάλλοι επιστήμονες
ήταν να μπορέσουν να συγκεντρώσουν
επαρκή ποσότητα γύριως για να κά-
μουν τα πειράματά τους.

Η γύρις είναι τόσο λεπτή που κα-
ταντά σχεδόν άπιαστη. Θα μπορούσε
να πη κανείς ότι «εξαθλώνεται» μόλις
προσπαθήσουμε να την πιάσουμε με το
χέρι. «Ως χθές ακόμη, μόνον οι μέλισ-
σες ήταν σε θέση να περισυλλέγουν τους
λεπτότατους κόκκους της γύριως.

Ο τρόπος με τον οποίον οι μέλισσες
περισυλλέγουν τη γύρι είναι πολύ πρω-
τότυπος. Μόλις μπουσ στον κάλυκα έ-
νας άνθους μαζεύουν με τις κεφαλές
τους μια ποσότητα γύριως, που αρχί-
ζουν αμέσως να την μαλάκασουν μ' ένα
ειδικό υγρό που εκκρίνεται από το
στομάχι τους. Φτιάχνουν έτσι ένα μικρό
«μωμάκι», που το μεταφέρουν με τα με-
σάρια πόδια τους και το αναποθεκούν
στη μικρή κοιλάδα που βρίσκεται στα
πινιά τους πόδια και που καλείται «κά-
νιτρον». Όταν αυτό το «κάνιτρον» γε-
μίσει με «μωμάκια», παίρνουν το δρόμο
της κυψέλης.

Οι δύο Γάλλοι επιστήμονες κατέφε-
ραν, λοιπόν, σ' ένα μικρό τέχνασμα
για να φτάσουν στο σκοπό τους. Έβα-
λαν μπροστά στις κυψέλες ένα είδος
μεταλλικού δικτυωτού, που οι τρύπες
δεν ήταν μεγαλύτερες από τις δια-
στάσεις του σώματος των μελισσών. Έ-
τσι, οι μέλισσες, περνώντας απ' αυτές
τις τρύπες για να μπει στην κυψέλη,
αφήναν ένα μέρος από το πολύτιμο
φορτίο τους να πέσει σ' ένα ειδικό δο-
χείο που βρισκόταν από κάτω.

Επικτείνοντας αυτό το σύστημα σ'
ένα μεγάλο αριθμό από κυψέλες, οι
δύο Γάλλοι επιστήμονες κατάφεραν να
έχουν συνεχώς στη διάθεσή τους σημα-
ντικές ποσότητες νωπής γύριως.

Οι ιδιότητες που έχει αυτή η γύρις
δεν διαφέρουν από εκείνες του βασιλι-
κού πολτού. Υποβοηθεί την ανάπτυξη,
επιταχύνει τις βλάβες των κυττάρων
και εξανδινεί σφρίγους και δυναμείες.

Απομένει το ζήτημα του πώς μπο-
ρεί να χρησιμοποιηθεί, δεδομένου ότι,
όπως είπαμε, η συλλογή της δεν είναι
εύκολη. Για το λόγο αυτό οι δύο Γά-
λλοι επιστήμονες προσπαθούν να βρουν
έναν τρόπο, που θα τους επιτρέψει να
βγάλουν από τη γύρι τα χρήσιμα στοι-
χεία που περιέχει, χωρίς, όμως, να πε-
ριορίσουν τις αναζωογονητικές της ι-
διότητες. Στο ζήτημα αυτό βρίσκονται
προς το παρόν στο στάδιο των πειρα-
μάτων δοκιμών. Αυτό δεν εμποδίζει, ό-
μως, εκείνους που μπορούν να συλλέ-
ξουν γύρι να την χρησιμοποιούν αμέ-
σως. Είναι πολύ εύπεπτη και δεν έχει
τοξικότητα.

Ο ΤΑΝ ο λαμπρός εκείνος κύριος, ο
κύριος Κανέλλος Ψιφής, με κάλεσε
στο σπίτι του, όπου θα έδινε μια
δεξίωση, ήταν παρών και ο φίλος
μου ο Κούλης. (Είχα κάνει το λάθος να
τόν τον συστήσω). Κι' επειδή ο Κούλης,
μόλις άκουσε την πρόσκληση, κούταξε τον
κ. Κανέλλο μ' ένα παρατονεμένο βλέμμα,
σαν να θέλε να πη: «Κι' εμείς εδώ είμα-
στε», ο κ. Κανέλλος, που αντίληφτηκε το
πράγμα, είπε εκείνο που θα έλεγε κάθε εύ-
γενής κύριος στη θέση του:

— Μπορείτε να πάρετε και το φίλο
σας, αν θέλη να μας κάνει την ευχαρί-
στηση.

— Πολύ ευχαρίστως! απάντησε ο Κού-
λης (κι' έμενε έσπασε η χολή μου).

Και τώρα μη με ρωτάτε πώς και γιατί
αυτός ο σημαντικός κύριος Κανέλλος, με
κάλεσε στο σπίτι του. Άρκει να σας πώ
πώς του είχα προσφέρει μια εξαιρετική
έκδοξο... Κι' επί πλέον μ' έκτι-
μούσε βαθύτατα, γιατί είχε τις
καλύτερες πληροφορίες για μένα.
Υπήρχε μια κάποια κοινωνική α-
πόστασι μεταξύ μας, ο κ. Κανέ-
λλος ήταν ευκατάστατος, διατηρού-
σε έκτακτο σπίτι, εγώ δέ, ο όνομα-
ζόμενος Παντελής, είμαι ένας πτωχός,
αλλά έντιμος και πνευματικά καλλιεργη-
μένος νέος. Άλλα ο κ. Κανέλλος μου είχε
πη: «Κύριε Παντελή, τα πλούτη δεν παί-
ζουν ρόλο. Το πάν στον άνθρωπο είναι ο
χαρακτήρ και το ήθος». Κι' αυτά τα δύο
πλούτη τα έχω με τα παραπάνω. Λοιπόν,
μη με ρωτάτε γι' αυτό.

Έκείνο που θέλω να με ρωτήσετε είναι
άλλο. Είναι γιατί έσπασε η χολή μου, ο-
ταν ο κ. Κανέλλος κάλεσε και τον Κού-
λη, που έλαχε παρών, κι' εκείνος αποδέ-
χτηκε την πρόσκληση. Αυτό το «πολύ εύ-
χαρίστη», που είπε ο Κούλης, αντίχρησε
μέσα μου σαν θλιβερή καμπάνα, σαν προ-
μήνυμα καταστροφής. Και τούτο για ένα
λόγο πολύ σοβόρο. Γιατί ο Κούλης είχε
μια περίεργη και αίχρη συνήθεια: «Ο-
που πήγαινε, να παίρνη κρυφά κι' από
κάτι — δηλαδή να κλέβη — και να έ-
παίρεται γι' αυτό, σαν νακανε κανένα με-
γάλο κατόρθωμα. Αν έμπαινε σε ρεστο-
ράν, βόθαινε με μια αλιτιέρα στην τσέ-
πη. Αν έμπαινε σε τουαλέττα, ή θα βού-
ταγε την πετσέτα ή έστω και το σαπού-
νι. Αν βρισκόταν σε ξένο γραφείο, βά-
παινε τάχα ένα μολύβι να γράψω και
θα το σούφρωνε — από αφορημάδα τά-
χα. Κι' αν δεν ήταν μολύβι, θα ήταν κά-
ποιο σταχτοδοχείο. Όλ' αυτά, ο Κούλης
τάλεγε «ένθυσια».

— Είναι κλοπιμαία! του έλεγα εγώ.
— Όχι, Παντελή μου. Είναι «ένθυσια».
— Τι ένθυσια, Κούλη μου;
— Από μέρη που κάποτε έπρεσκέφην.

— Πάντως, δεν παύουν να είναι κλο-
πιμαία. «Η, αν προτιμάς, «κλεψιμείκα».
Γιατί έχεις αυτή τη ροπή προς την κλε-
ψία. Κούλη μου:

— Το κάνω για σπόρο, Παντελή! Είναι
μια πνευματική άσκηση που αναπτύσσει
όλες τις διανοητικές ικανότητες του άν-
θρώπου. Άλλα και διασκεδαστική συγχρό-
— Όταν, μια μέρα, μολύβι στο σπίτι
του ένα μέρος των «ένθυσια», τρώαζε το
μάτι μου. Όλοκληρο μαγαζί. Αναπτήρες,
τασάκια, πιτάκια, τσάντες, στυλογράφοι,
πιστόλες, ποτήρια, πόμολα από πόρτες,
δικαστές, ματογυάλια, μέχρι καπέλλα
και ομπρέλλες ακόμα!

— Ένθυσια! μου λέει.
— Κλεψιμείκα, του λέω. Και τί θα τα
κάνης τώρα όλ' αυτά; Θ' ανοίξης κανένα
μουσείο;

— Όχι. Θα τα πουλήσω. Όταν μα-
ζεψώ τα πολλά, τα πουλώ.

Τότε μπήκα στο κύριο νόημα αυτής
της συνήθειας του Κούλη. Θα σας πώ τώ-
ρα με τι τρόπο έκλεβε τα ξένα καπέλλα.
Είναι απλός κι' εύκολος, μπορεί ο καθέ-
νας να τον μεταχειριστή. Μου τόν φανέ-
νας να τον μεταχειριστή, που είχαμε πάει πα-
ρώσε ένα μεσημέρι, που είχαμε πάει πα-
ρέα στο ρεστοράν. Φάγαμε. Κι' εγώ τον
προσέχα, μην τύχη και σουφρώση τίποτα
και ρεζίλευτο. Εύτυχώς, σεβάστηκε το
κατάστημα. Και βγαίνουμε, λοιπόν, έξω
και κάνουμε κομψιά πενήντα βήματα
και ο Κούλης σταματάει και βγάζει μια

ΤΑ ΕΝΘΥΜΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΛΗ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

εξίσια γκρίζα βελούτε ρεπούμπλικα από
το κεφάλι του.

— Πώς σου φαίνεται; με ρωτάει.
— Περίφημη!
— Ένθυσια...

— Πώς, πώς, πότε;

— Πρό δύο λεπτών, στο ρεστοράν.
Την είχα βάλει στο μάτι από τη στιγμή
που καθήσαμε. Έ. όταν σκωθώκαμε, εί-
πα «παντών» στον κύριο που καθόταν
από κάτω της — και που μπορεί να ήταν
και δική του — την πήρα και τη φόρεσα!

— Και πώς δεν σε πήρε είδησι ο κα-
τοχος;

— Κανένας κάτοχος δεν σε παίρνει
είδησι, όταν του παίρνης το καπέλλο του.
Γιατί είναι αφοσιωμένος στο φαί του. Ξε-
ρεϊς πόσες ντουζίνες καπέλλα έχω άπο-
σύρει έτσι:

— Και τί κάνεις;

— Τα πουλάω, τι να τα κάνω;
Έτοιο όμως θα το κρατήσω γιατί
μ' αρέσει!

Άλλα και από τα σπίτια που
τον καλούσαν, ποτέ δεν έφευγε ά-
δειος. Πάντα στην τσέπη του θα
είχε κάποιο κουταλάκι, κάποιο μαχαιρο-
πήρυον, κάποια πετσέτα. Και ο άδελ-
φός, δεν σεβόταν ούτε τα σπίτια όπου τον έ-
παιρνε. Εγώ, Μιρά, δύο, τρεις, στο
τέλος έπαψα πια να πηγαίνω μαζί του σε
ξένα σπίτια.

Τέτοιους ήταν ο Κούλης. Και τώρα, θα
μου πητε, βέβαια: Αφού ήταν τέτοιος,
γιατί τον έκαλες παρέα; Αυτό είναι άλλο
ζήτημα. Έτυχε να γνωρίζωται άλλοτε
ποτέ οι οικογένειές μας, να έχω κι' εγώ
μια υποχρέωση απέναντι στο μπαμπά του
και, τέλος πάντων, τον έκανα παρέα και
για έναν άλλο λόγο: Για να του κόψω
το ελάττωμα.

Και να τώρα που είμαι υποχρεωμένος
να τον κουβαλήσω στο σπίτι του κ. Κα-
νέλλου. Αυτό με κάνει ν' ανατριχιάζω.
Προσπαθώ να πείσω τον Κούλη να μην
έρθει. 'Επί τέλους, δεν θα είναι και τόσο
διασκεδαστικά εκεί, πολύ σοβαρή ατμό-
σφαιρα, μάλλον θα πλήξει. Γιατί να χάσι
τη βραδυά του;

— Αστείεςσαι, Παντελή. Μπορώ ν'
άρνηθαι την πρόσκληση του ανθρώπου;
Φεβαίως πώς ο Κούλης δεν θα βγί με
αδειάει τα χέρια από εκεί μέσα. Το σπι-
τί του κ. Κανέλλου είναι παλιό άρχοντι-
κό, έχει πολλά πράγματα μέσα και μό-
λις τα πράγματα αξίας. Έχω ξαναπάει
εκεί και ξέρω. Ταπέτια, κονοσέλες και
ράφια, είναι γεμάτα από λογής-λογής πια-
τάκια, μπτιπελώ και τα τέτοια — άσε
τα σερόβια. Όταν θα τα δει ο Κούλης,
θ' αστράψουν τα μάτια του.

Λοιπόν, πολύ δύσκολος άρες με περι-
μέλουν εκεί μέσα. Γιατί εγώ δεν θάχω τί-
ποτ' άλλο στο νου μου, παρά να προσέ-
χω τον Κούλη, μήπως και βουτήξει κανέ-
να «ένθυσιο» ή και περισσότερα και, στο
τέλος-τέλος, γίνω και ρεζίλι.

— Λαμπρό σπίτι! μου λέει ο Κούλης,
καθώς μπαίνουμε από χώλ και κρεμάμε τα
πανωφόρια μας.

Τρίβει τα χέρια του με χαρά κι' αυτό
το τοίσιμο μου χτυπάει πολύ άσχημα.
Μας υποδέχεται ο κ. Κανέλλος, μας εύ-
χαριστεί για την τιμή που του κάναμε.
Χαίρεται και η κυρία Κανέλλου και άρ-
κετοι προσκαλεσμένοι μέσα — μας πα-
ρουσιάζουν, χαίρονται και χαϊρόμαστε πα-
λύ. Ο Κούλης κυττάει με θαυμασμό το
κρησπώγιο, τα βάζα, τα πολυέλεια, ό,τι
υπάρχει. Υγρό και υού λέει εμπιστευτικά:
— Πόλυ εγώι έχει εδώ μέσα!

Και ξανατρίβει τα χέρια του. Έγώ νά-
χω το νου και να τον προσέχω. Μά,
έχω και κάτι άλλο να προσέχω, τη δε-
σποινίδα Μπέμπεη — το χαϊδευτικό της
— αυτή την κατανομελάχρονη και αί-
σθηματική ύπαρξη, που μου συσταίνει ο
κύριος Κανέλλος και της λέει τα καλύ-
πτα λόγια για μένα. Κι' επειδή είναι και
συμπαθητική — αυτό τόχω προσέξει —
και άνα τύχη να μ' άρεση κομψιά τουφερή
υποσούλα, γίνωμαι και πνευματώδης και

λέω και χαριτωμένα πράγματα, την άποψή μου σε μια γωνιά και της λέω πολλά τα καλά και εύταπτα. Χαμογελάει, την ευχαριστεί πολύ ή συντροφιά μου. Χορεύουμε κιόλας. Καυδέντα στην κουδέντα, βγαίνει στη μέση πώς η καρδιά της είναι όμορφη. Έχει ύποπτη αρκετές απογοητεύσεις στη ζωή της. Είναι τόσο δύσκολο στη σημερινή κοινωνία να βρή μια κοπέλλα ένα νέο με ήθος και χαρακτήρα να του εμπιστευθεί τα όνειρά της! (Αυτές τις δυο λέξεις «ήθος» και «χαρακτήρας», είναι φανερό πως τις τις έχει κουδονήσει για μένα ο κ. Κανέλλος). Καί, λοιπόν, να μην τα πολυλογούμε, ή δουλειά τραβούσε το δρόμο της, ήτανε σίγουρο πως βάθαινα από εκεί μέσα και με μια κατάκτηση. Καί, μάλιστα κατάκτηση αξιόλογη. Η κοπέλλα είχε φτιάξει την καλύτερη ιδέα για μένα, μια ιδέα που την αξίζω. Έδω που τα λέμε, Όλο μαζί χορεύαμε, εκτός από δυο χορούς, που τους παραχώρησε στον Κούλη, που ενώ της τον έσυρσε, γιατί δεν μπορούσα να κάνω κι' αλλιώς.

Στο μεταξύ, φάγαμε κιόλας. Σ' ένα μεγάλο τραπέζι απλωμένα όλα τα φαγώσιμα αγαθά του Θεού και μαχαιροπήρουνα άσπιμένα, παρακαλώ. Ασπιμένα και με σκαλίσματα. Κάλεσα τον Κούλη και του είπα:

— Κούλη, σ' εξορκίζω, για το Θεό. Μην κάνης καμιά βρωμοδουλειά εδώ μέσα. Έχε ύπνισοι σου ότι, πριν βγούμε, θα σε ψάξω.

— Μείνε ήσυχος, μου υπόσχεται. Δεν θα σε εκθέσω.

— Η λαμπρή αυτή έορτή, έληξε κατά τις δώδεκα τα μεσάνυχτα. Οι προσκαλεσμένοι αρχισαν σιγά-σιγά να φεύγουν. Ήθελε και η σειρά μας. Αποχαιρέτησα τη Μπέμμη. «Θα μπορούσα να σε τηλεφωνήσω σε κανένα άρτιμο», τη ρωτώ.

«Ναί. Να σε δώσω τον αριθμό μου. Θα ευχαριστηθώ πολύ». Αφίσταμε μια κουδέντα μισοτελειωμένη — και μου χαμογέλασε με νόημα. Ξεμοναχιάζω τον Κούλη σε μια γωνιά, του κάνω συμπληρωματικά απάντα. Δεν έχει τίποτα το επιλήψιμο απάντα του. Μά θα του ψάξω και το παλτό, στη γκαρνταρόμπα.

Γιατί ξέρω μια από τις συνήθειές του: Πολλές φορές, άμα σουφρώνει κάτι από ένα σπίνι, πάει στο «πóρτ-μαντάν» και το κώνει στις τσέπες του παλτού του. Λοιπόν, του κάνω έρευνα και σ' αυτό. Έν τάξει. Ανακουφίζομαι. Όταν οι ευγενείς οικοδεσπότες θα μετρήσουν τα σερβίτσια τους, θα τα βρουν σωστά.

Το ζεύγος Κανέλλου είναι στο χώλ κι' αποχαιρέτα τους προσκαλεσμένους που φεύγουν.

Φοράω κι' εγώ το πανωφόρι μου. Μόλις το φορέσω, θυμάμαι πως έχω τα πέτσινα γάντια μου στην απομέσα τσέπη του παλτού μου. Πρέπει να τα φορέσω. Καί τραβάω την άκρη των γαντιών μου από την τσέπη και... ντάν... ντάν... πετάγονται ελαφιακά από μέσα δυο κουταλάκια κι' ένα μαχαίρι!

— Όλοι ξαφνιάζονται. Έγώ στέκομαι ακίνητος, ωχρός, σατισμένος. Κυττάζω μια τα κουταλάκια, μια τα γύρω πρόσωπα, που με παρατηρούν με-

σα σε μια ατμόσφαιρα παγε-ρής και ειρωνικής σιωπής και δεν ξέρω τί να πω και τί να πράξω.

— Περίεργον! ψιθυρίζω. Πολύ περίεργον! Πώς βρέθηκαν αυτά τα πράγματα στην τσέπη μου;

— Πράγματι περίεργον! λέει και ο κ. Κανέλλος, ενώ το πρόσωπό του παίρνει την έκφραση της πιο βαθιάς απογοητεύσεως.

Πιο κεί είναι και η Μπέμμη, που με παρατηρεί κι' αυτή σαρκαστικά και λυπητερά μαζί. Μια ακόμα απογοήτευση στη ζωή της.

— Κυρίες και κύριοι, ζητώ συγγνώμη! (Απευθύνομαι σε όλους). Σας όρκίζομαι, ότι δεν έχω ιδέα. Κάποιος μου τα έβαλε αυτά τα πράγματα στην τσέπη, εν άγνοιά μου. Διακηρύσσω την αθωότητά μου! Είμαι άθώος!...

— Όλοι με κυττάζουν σιωπηλά και κρύα, τα βλέμματά τους είναι παγωμένες λεπίδες. Φανερό πως κανείς δεν με πιστεύει.

— Χαίρετε, κύριοι! λέω. Κανείς δε μου δίνει το χέρι. Και κανείς δεν κουνιέται. Μόνο ο κ. Κανέλλος σκύβει και μαζεύει τα κουταλάκια. Φεύγω και σκοντάβω στη σκόλα.

Ξέρω ποιός μού'κανε τη δουλειά.

— Σκύλε! του λέω και τον πιάνω από το λαιμό. Γιατί μου τόκανες αυτό;

— Δεν μπορούσα ν' αντέξω στον πειρασμό. Παντελή μου. Τάβαλα στην τσέπη σου, γιατί ήξερα πως θα ψάξης τις δικές μου. Σου ζητώ συγγνώμη.

— Τι να την κάνω; Έγώ τί γίνομαι τώρα; Έγώ είμαι ν' αυτοκτονήσω.

Πρέπει ν' αποκαταστήσω την τιμή μου, όπως σήπτε. Ζητώ ακρόαση από τον κ. Κανέλλο και όλο μου λένε πως «ο κύριος δεν είναι άπαιστος». Του στήνω καρτέρι και τον πετυχαίνω στο δρόμο.

— Πρός Θεού, κύριε Κανέλλο. Ακούστε με, να ιδίτε πως έχει το ζήτημα... Με πιστεύετε;

— Ναί, γαί... Μά δεν είναι σοβαρό το ζήτημα, κύριε Παντελή. Συμβαίνουν συχνά τέτοια περιστατικά. Χαίρετε.

Μ' άφησε έκκρεμη. Όχι, δεν με πίστεψε ο κ. Κανέλλος. Αλλά και ποιός θα πίστευε το «παρομύθι» μου; Μήπως θα το πίστευε η Μπέμμη;

— Δεσποινίς Μπέμμη... πρέπει να σε εξηγήσω...

— Με συγχωρείτε, έχω δουλειά.

Και μου κλείνει το τηλέφωνο.

Και όχι μόνο μου κλείνει το τηλέφωνο. Αλλά, μια βδομάδα αργότερα, τη βλέπω άγκαζέ με τον Κούλη, στο Παλιό Φάληρο. Έκείνη κάνει πως δεν με βλέπει. Κι' εκείνος, χωρίς να τον δει εκείνη, που έχει γυρίσει το κεφάλι της αντίθετα, μου τη δείχνει με το χέρι και μου κλείνει το μάτι, σαν να μου λέει:

— Ενθύμιον!

Ναί, μου έλεγε ακόμα και το κορίτσι, ο άτιμος. Κόβω πια κάθε σχέση μαζί του, αφού του χάνω μια γροθιά στα μούτρα:

— Πάσε κι' αυτό το ενθύμιον!

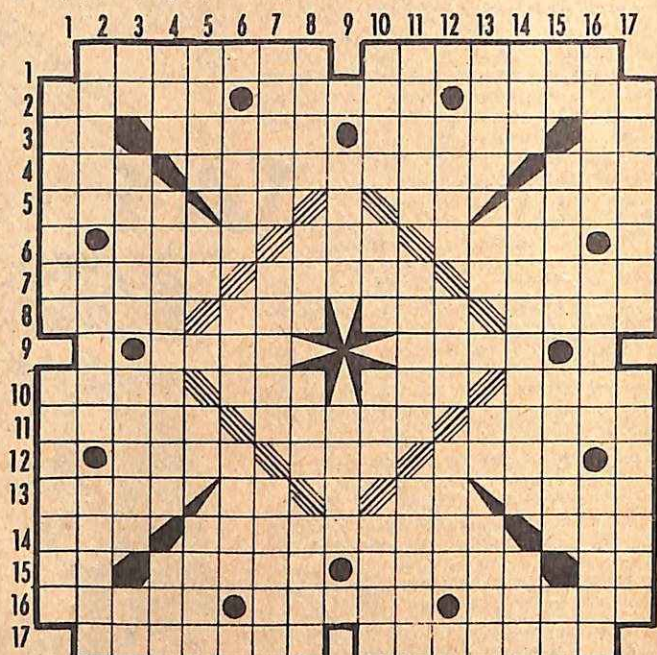
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 634

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Ένα κομμάτι της Πελοποννήσου. — Δεν έχει παιδιά.
- 2 Το Πάσχα είναι γι' αυτόν διπλή γιορτή. — Άσυνειδητο, παράνομο. — Πρωτεύουσα ελληνικού νομού, που με διαφορετικό τονισμό γίνεται τέρας της μυθολογίας μας.
- 3 Άρθρον (πληθ.). — Έορτά.

- 1 Ευρωπαϊά.
- 17 Βουνό της Μεσσηνίας. — Μας παρασύρει στο κακό.
- 1 Σαρακοστιανό. — Χαρακτηρισμός μαλλιών.
- 2 Μυθικός βασιλιάς των Θηβών. — Σχισμή. — Έξασφαλίζουν αναπαραγωγή.
- 3 Προτρέπει. — Ένας από

ζει την ημέρα του Πάσχα. — Λέγεται και Ναυαρίνον. — Νότα.

4 Άγγλος θαλασσοπόρος. — Χρωματίζουν ποικιλόχρωμα τη λυττερήν Άθινα. — Κομικός του κινηματογράφου.

5 Στενά συνδεσμένη με την Εύρωπη. — Μοιάζει με νημάτιο. — Όμορφα φωνήεντα. — Εμπνέει σεβασμό.

6 Διακινδυνεύεται σε τυχερό παιχνίδι. — Μάρκα αυτοκινήτων. — Σε καιρό πολέμου, ο κάτοχος του θησαυρίζει.

7 Συμπλήρωμα της γυναικείας κομψότητας. — Απολύτως απαραίτητη πάνω σ' ένα πλοίο. — Συστατικό του άερος.

8 Ζωοτροφή (δημοτ.). — Ζώο που είναι και πόλις της Γαλλίας. — Η πατρίς του Ιπποκράτους. — Αριθμητικό.

9 Χαλκός από... χρυσάφι. — Χώρα της Ν. Α. Ασίας.

10 Διασκεδάζουν μ' αυτό πολλοί κολυμβηταί. — Πρόθεσις. — Φωνήεν. — Αρχικά σχετικά με τον αθλητισμό μας.

11 Εμείς τα βλέπουμε, οι αξιωματούχοι τα επιθυμούν. — Παρουσιάζει καθημερινώς μεγάλη κίνηση. — Το χρησιμοποιεί συχνά ένας ευγενικός Γάλλος.

12 Αφιερωμένα στο Θεό. — Χρονικό διάστημα. — Κάνει μια γυναίκα πιο έλκυστική.

13 Άδελφός. — Συνεχόμενα στο αλφάβητο. — Σύμφωνον. — Μαχαίρι.

14 Ποταμός της Έλβετίας. — Είναι το 'Ιράν. — Τίτλος ευγενείας.

15 Όμοια σύμφωνα. — Πολύ βαθεία. — Πόλις της Μ. Ασίας κοντά στην οποία ο Μ. Αλέξανδρος σημείωσε τη δεύτερη μεγάλη νίκη του. — 110.

16 Εθάρνα. — Μερικές (αίτια).

τους 12 Άποστόλους. — Γάλλος δικτάτωρ της μόδας. — Μισή σκιά.

4 Κύριος επί φακέλλου. — Κακούργος. — Όσας της κεντρικής Σαχάρας.

5 Αρχή συμπεράσματος. — Τετραπόδα. — 100 τετρ. μέτρα. — Δε γίνονται στο νερό.

6 Φρούτα (καθαρά). — Κατάρα. — Ζιζάνιον του σίτου.

7 Συνοδεύεται από εξιτήριο. — Μουσικό όργανο (πληθ.). — Κατοικίδιο.

8 Άνεστραμμένο κατοικίδιο. — Τμήμα του 24ώρου. — Όδηγός. — Μικρός στα χρόνια.

9 Ρεύμα νερού. — Απευθύνεται σε... γαμπρό, αλλά δεν είναι καθόλου ευγενικό.

10 Άρνησις (δημ.). — Κομψότης (ξεν.). — Θεά των αρχαίων. — Θεός των αρχαίων (δημ.).

11 Στερείται μιας τών αισθησέων της. — Ακριβή. — Απαραίτητη στην οδοποιία.

12 Γόσσα της αρχαιότητας. — Ναυτικό παράγγελμα. — Νησί του Αλγαιού.

13 Χρησιμοποιήθηκαν κατά την Σταύρωση του Χριστού. — Άρθρον. — Δηλώνει δισταγμό. — Ηρώς του 'Ιψεν.

14 Αφρικανικός τίπλος. — Ζεύγος Αμερικανών κατασκόπων, που εξετελέστη προ χρόνια. — Κτηρ. αντανωμία (πληθ.).

15 Άνδρας (γαλλ.). — Όνομα βασιλέως της Β. Ευρώπης. — Έλλην κομφερανσιέ. — Δικά σου.

16 Έλλην υπαρκτιστής. — Ποταμός της Ευρώπης. — Ποσότης φαγητού.

17 Αιγυπτιακός. — Κάλυμμα της κεφαλής των βασιλέων της Περσίας.

ΡΟΔΟΠΗ ΜΑΥΡΟΥΚΑ
Η λύσις του 633
στη σελ. 98

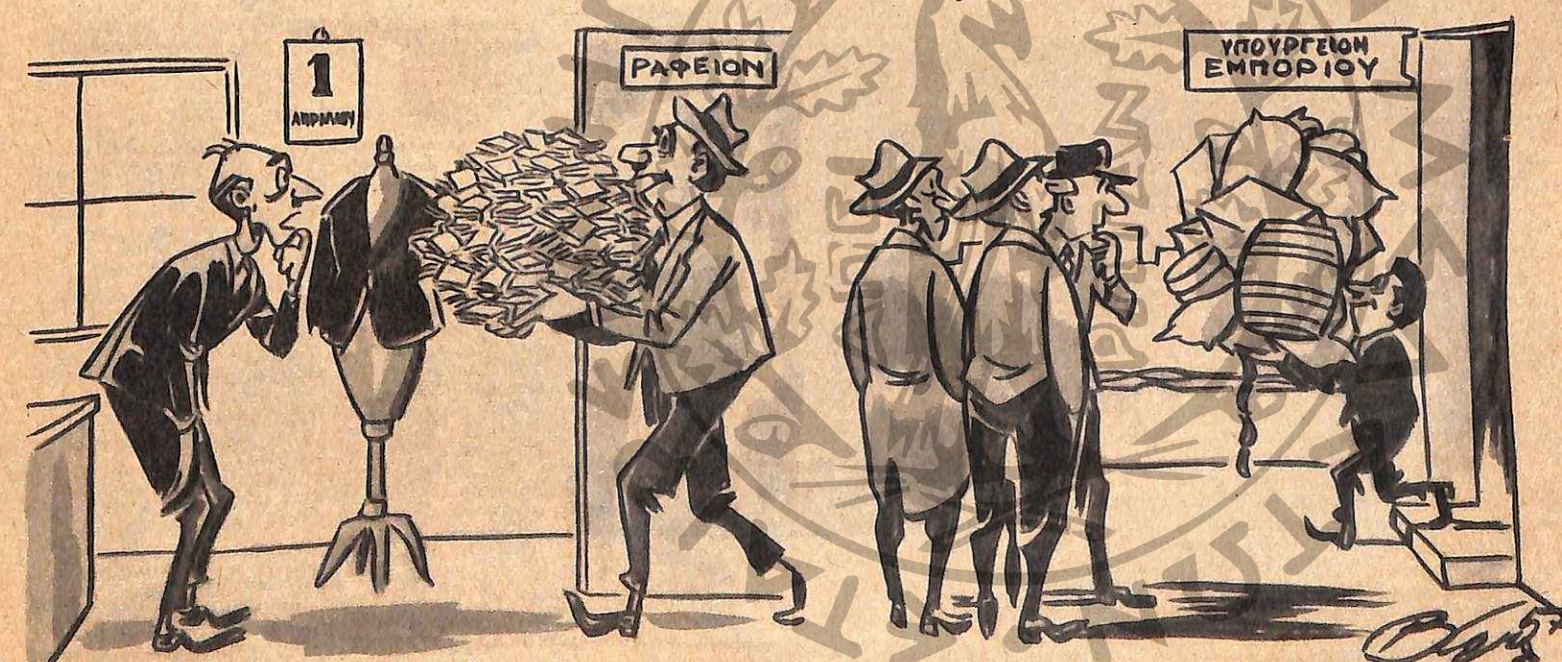
— Γυναίκα, σωθήκαμε. Οι έφημερίδες γράφουνε ότι πήραμε αύξηση!

— Φάρσα είναι, χρυσέ μου! Άδεια είναι τα κουτιά!

— Έ... έ... ένωσης!...

— Τι γελάς, βρέ ήλιθιε; Έσχνας τί σου είχα σκάσει πέρις εγώ;

— Είμαι ο έφορος της περιφερείας σας. Πάρτε πίσω τους φόρους που μας πληρώσατε μέχρι σήμερα. Καταργήθηκαν!...

Ο Πρωταπριλιάτικος τιμάρημος!...

Η καταστροφή των τριχών με ηλεκτρισμό είναι ο μόνος άποτελεσματικός...

σε μισή ώρα. Ο αριθμός των εφαρμογών εξαρτάται από την κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, πάντως όμως δεν είναι συνήθως λιγώτερος από 6 ούτε μεγαλύτερος από 20.

5) Υπάρχει καθόλου κίνδυνος να μείνουν σημάδια από την ηλεκτρόλυση των τριχών; Ο κίνδυνος αυτός είναι μηδαμινός, άσημαντος, αν η μέθοδος εφαρμόζεται από έμπειρο ειδικό. Η αποτρίχωση με ηλεκτρισμό δεν είναι οδυνηρή, αλλά ενοχλητική μονάχα. Κι' αν δε ακόμη μείνουν μερικές μικρές ούλες του δέρματος, στα μέρη όπου υπήρχαν πριν οι τρίχες, είναι πάλι εύκολο να καμουφλαριστούν με το κατάλληλο μακιγιάζ, παρά να κρυφτούν οι σκληρές και πυκνές περιττές τρίχες.

6) Η ηλεκτρόλυση και η διαθερμία είναι το ίδιο πράγμα;

Όχι. Πρόκειται για δύο διαφορετικές μεθόδους αποτρίχωσης. Συνήθως προτιμάται η πρώτη, γιατί η συσκευή της ηλεκτρολύσεως είναι φτηνότερη και πιο εύχρηστη από της διαθερμίας. Έξ' άλλου, είναι και ασφαλέστερη αυτή η μέθοδος. Ένώ δηλαδή κάθε λάθος ή αδεξιότητα κατά την εφαρμογή της ηλεκτρολύσεως προκαλεί μικρά και άσημαντα σημάδια, προκειμένου για διαθερμία τα σημάδια γίνονται πολύ μεγαλύτερα. Απ' την άποψη της αποτελεσματικότητας, κι' οι δύο μέθοδοι αξίζουν το ίδιο. Αφού καταστραφή η ρίζα, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, η τρίχα βγαίνει πια μ' ένα ελαφρότατο τοαόηγμα.

Πώς καταστρέφονται με τον ηλεκτρισμό

Τι καυμός, αλβεία, ή υπερτρίχωση για ένα σωρό γυναίκες! Άλλες έχουν περιττές τρίχες στα μάγουλα, άλλες στο άνω χείλος, άλλες στο πηγούνι, άλλες στα πόδια...

Το εύρημα, το μάθημα, ή αποτρίχωση με φάρμακα αποτελούν παλιά, αλλά όχι ριζικά μέσα «θεραπείας» του κακού. Οι περιττές τρίχες εξαφανίζονται για λίγο καιρό, δεν άργούν όμως να ξαναφυτρώσουν.

Δεν υπάρχει λοιπόν τρόπος να λείψουν μια για πάντα; Την απάντησι σ' αυτό το ερώτημα θα βρούν οι ενδιαφερόμενες στις παρακάτω έρωταποκρίσεις, που ανταποκρίνονται στις τελευταίες επιστημονικές γνώσεις και παρατηρήσεις.

1) Ποια είναι η αιτία της υπερτρίχωσης; Τόσο η υπερτρίχωση όσο και η έλλειψη τριχών οφείλονται σε διαφόρους υποκειμενικούς παράγοντες, ώριμοι από τους οποίους είναι κληρονομικοί. Υπάρχουν δηλαδή άτομα πιο τριχωτά απ' τα άλλα, όπως υπάρχουν και εκείνα που έχουν δέρμα πιο λιπαρό ή πιο στεγνό. Σε ελάχιστες μόνο περιπτώσεις οι περιττές τρίχες οφείλονται σε άδενικές διαταραχές.

2) Γιατί η υπερτρίχωση εμφανίζεται συχνά κατά την εφηβική ηλικία ή κατά την εμμηνορροϊκή;

Γιατί, στις περιόδους αυτές της ζωής, συμβαίνουν ριζικές μεταβολές της λειτουργίας των αδένων. Κατά την εφηβεία, οι γεννητικοί αδένες καθώς και οι αδένες του δέρματος εντείνουν τη δραστηριότητά τους. Αντίθετα, την ελαττώνουν όταν πλησιάζουν πια τα γεράματα. Ωστόσο, δεν είναι απαραίτητη συνέπεια το να εμφανιστούν τότε περιττές τρίχες. Αυτό εξαρτάται απ' τον οργανισμό γενικά. Όρισμένες γυναίκες παρουσιάζουν τάση προς την υπερτρίχωση — όπως υπάρχουν αντίθετως και άντρες άτριχοι. Πολλές άλλες όμως, τυχερότερες, δεν ξέρουν τί θα πη υπερτρίχωση. Κατά την εποχή της εμμηνορροϊκής, οι γυναίκες μπορεί να διακρίνουν σε δύο μεγάλες κατηγορίες: εκείνες που χάνουν τρίχες κι' εκείνες που αποκτούν τρίχες σε μέρη ανεπιθύμητα.

3) Υπάρχει καμιά μόνιμη θεραπεία της υπερτρίχωσης;

Μια μονάχα: η ηλεκτρόλυση. Έχει όμως κι' αυτή τις απογοητεύσεις της. Η καταστροφή των περιττών τριχών με ηλεκτρισμό είναι η μόνη αληθινή αποτελεσματική μέθοδος, απαιτεί όμως παλύν καιρό και υπομονή. Μ' αυτήν καταστρέφονται οι ρίζες των τριχών, κι' έτσι αποκλείεται πια να ξαναφυτρώσουν. Όσο επιδέξιος όμως κι' αν είναι ο ειδικός γιατρός που θα εφαρμόσει αυτή τη μέθοδο, θα του ξεφύγουν μερικές ρίζες, δε θα καταστραφούν τελείως και θα ξανασηματίσουν τρίχες. Στην περίπτωση λοιπόν αυτή χρειάζεται επανάληψη της θεραπείας, καινούργια έξοδα και ανεξάντητη υπομονή.

4) Κοστίζει πολύ η ηλεκτρόλυση, και πόσες εφαρμογές της χρειάζονται για να ολοκληρωθεί η θεραπεία; Στοιχίζει αρκετές εκατοντάδες ή χιλιάδες δραχμές, ανάλογως της έκτασης που πρόκειται ν' αποτρίχωθεί, δηλαδή αναλόγως του αριθμού των τριχών που θα καταστραφούν. Ο αριθμός των τριχών που καταστρέφονται κάθε φορά, κυμαίνεται από 30 ως 100

Άλλες έχουν περιττές τρίχες στα μάγουλα, άλλες στο άνω χείλος και άλλες στα πόδια...

5 Θεριζέξ τριχες

7) Μπορεί να εφαρμοσθεί ορμονοθεραπεία κατά της υπερτρίχωσης;

Όχι. Οι περιπτώσεις που μπορεί να ωφεληθεί η ορμονοθεραπεία, είναι ελάχιστες. Γιατί, όπως είπαμε και πιο πάνω, είναι μετρημένες στα δάχτυλα οι περιπτώσεις υπερτρίχωσης που οφείλονται σε άδενικές διαταραχές. Αν φαντάζεστε πως ανήκετε σε μια απ' αυτές, δεν έχετε παρά να συμβουλευτήτε το γιατρό σας, για να βεβαιωθείτε.

8) Τι μπορεί να γίνει για τις πολύ σκούρες τρίχες;

Να τις ξεθεριάσετε, ώσπου να είναι πια άορατες. Σε μια κουταλιά της σούπας δξυζενέ προσθέσετε δυο σταγονίδια αιμοκωφίας. Αλείψετε με το υγρό αυτό τις περιττές τρίχες και αφήνετε να στεγνώσει. Επειτα από μια ώρα, ξεπλένετε με κρύο νερό. Επαναλαμβάνετε την ίδια μέθοδο κάθε μέρα, ετοιμάζοντας όμως κάθε φορά καινούργιο μίγμα, γιατί χάνει την ενέργειά του επειτα από λίγες ώρες. Και συνεχίζετε ώσπου να μη διακρίνονται πια οι τρίχες. Αν το δέρμα στεγνώσει πολύ ή ερεθιστεί από τη συνεχή επίδραση του υγρού αυτού, του βάζετε λίγο κολυντρεμ για να συνέλθει.

9) Οι τρίχες γίνονται χοντρότερες και σκληρότερες με το κόψιμο ή το ξυρίσμα;

Όχι. Αυτό που πιστεύει ο πολύς κόσμος, δεν ανταποκρίνεται καθόλου στην πραγματικότητα. Οι τρίχες δημιουργούνται και τρέφονται από τη ρίζα τους. Δεν υπάρχει λοιπόν κανείς λόγος να γίνουν πιο σκληρές ή πιο χοντρές επειδή κόβουμε το επάνω μέρος τους.

Τα νύχια σας εφέτος

Η φετινή μόδα θέλει τα νύχια όχι φανταχτερά βολιμένα, ούτε μυτερά σαν... των θηρίων! Το σχήμα τους θα είναι οβάλ. Τους δίνετε αυτό το σχήμα με μια λίμα. Αν όμως είναι πολύ μακρούς και προέπη να τα κοντύνετε συγχρόνως, τα κόβετε πρώτα με το ψαλιδάκι ή με την πένσα, κι' ύστερα στρώνετε με τη λίμα τις μικρές ανωμαλίες που άφησε το κόψιμό τους.

Τα βερνίκια της μόδας έχουν αποχρώσεις λεπτές, που κλίνουν προς το ροζ και το μαργαριταρί. Αφήνετε άβαστο το ημικύκλιο της βάσεως των νυχιών, αν θέλετε να φαίνονται ακόμη ωραιότερα. Περιμένετε να στεγνώσει τελείως το πρώτο στρώμα του βερνικιού, πριν περάσετε το δεύτερο.

Τα πολύ φαρδιά νύχια φαίνονται στενόμακρα, αν τα βάψετε μόνο στη μέση, αφήνοντας μια στενή άβαφη λουρίδα δεξιά κι' αριστερά.

Αντί για βερνίκι, μπορείτε να μεταχειρισθώτε το πολισούαρ και μια από τις ειδικές σκόνης για το γυάλισμα των νυχιών. Ίσως μάλιστα το τρίψιμο με το πολισούαρ δυναμώνει τα ευθραυστά νύχια. Πρέπει όμως να γίνεται μόνο προς μια κατεύθυνσι, γιατί, αν πηγαίνει και το πολισούαρ, ζεσταίνεται πολύ το νύχι απ' την τριβή και γίνεται ευθραυστό.

Ερωταποκρίσεις

Είναι καθιερωμένο, απ' τα χρόνια τα παλιά, των εκπληξέων ημέρα νάσαι ή Πρωταπριλιά, συνεπώς κι' αυτό το χρόνο, ήτοι το πενήντα έφτά, το κοινόν θ' άκουση νέα άπιστευτως πιστευτά! Ένεον θα μείνη, πάλι και θ' άκουσης όρισμένως Ένεον θ' Αθηναίων είναι, πια «ξελασπομένος» κι' ό πολιτης, κάθε βράδυ, θα τραβά με σιγονιά, ότι δεν θα βείσκη, πλέον, στα σοκάκια... λασπουριά!

Είτοι μέρα θα φροντίση και ή Πάουερ να πη, πως το ρεύμα της δε δάχη, του λουπού... διακοπής, ότι των αδέχσων της διακοπτεται το τέλι κι' οι συρμοί της, όπου νάσαι, το Μαρούσι, θα περνάνε, την Έκάλη, το Τατόι και θα φτάνουν στην... Πεντέλη!

Λόγω πρώτης Απριλίου κι' αντίστασης μη όδους, εν' επόμενον, επίσης, να διαδόσης ή άκουσης πως τελειώνει σ' έξη μήνες ή πλατεία όμοιως και το πρόβλημα ελόθη της πυκνης συγκοινωνίας... «Τρόλλεϋ-μπας» μοντέρνου τύπου εν Αθήναις λειτουργούν, που των στάσεων για πάντα, τις... ούρες τις καταργούν, ότι καταργείται επίσης κι' ή συχνή ορθοστασία κι' επιβάλλεται για κάθε επιβάτη... διδασία!

Απ' τη μια την εκπληξι σου θα πηγαίνης για την άλλη και θ' άκουσης, αρμοδίως, την αλήθεια την μεγάλη, ότι ό τιμάρχιός μας... καταράκιλα έχει πάρει και κοντεύει επικινδύνως κι' άνωμάλως να... τουμπάρη. Φτήνεια έπεσε στο κρέας, στα μπαρμπούνια, στις γαρίδες, και τρεις δραχμές πουλιούνται οι γόπες, μια δραχμούλα οι (μαρίδες) και τιμώνται, όπως στα χρόνια τα πατροπρογονικά, τα κοινά κι' οι άγγιγάρες... μιά... δεκάρα την δια!

Πλήν αυτού μπορείς, άκομη, χάρις στην Πρωταπριλιά τις παλιές καλές ημέρες ν' αναζησης μια σταλιά γιατί, σίγουρα, θα μάθης και θ' άκουσης ασφαλώς, ο θυμός της εποχής μας, πως αλλάζει έντελώς, δηλαδή, πως ή νεότης επανέρχεται στις «ντίλλιες», στα Βιεννέζικα βαλσάκια, στα «νάν-νάν» και στις καν- και δε δίνει δεκαράκι για τις «μουζουκονεπενιές» και, κυρίως, για του Προίλεϋ τις... χοροηλωτοδοαγκω- (νίε!) *

Με κατάληξι θ' άκουσης και μ' οδοάνοιχτο το στόμα πως στο... χάμα δεν πιάνε κι' οι κουρσοφιλο άκομη επειδή όλες τις καύρες των δρομώνων τις κερδίζουν και ποτέ, για την Αθήνα, με τα... πόδια δε βελίζουν. Εδυνάεις, θ' άκουσης έτι, πως πατούν αυτή τη γή κι' οι δημόσιοι, εν γενει, της Ελλάδος λεπουργοι γιατί ό μην αυτός των... οδοών εκπληροί κάθε σκοπό τους κι' έχει... οδοοικονομίσει το χλωμό το πρόσωπό τους! *

Θα πιστέψης, τέλος ότι, χάρις στην Πρωταπριλιά, με λουκάκια θα δέση κι' ό κοσμάκης τα... σκυλιά, ότι θάσαι οι πεθερές γλαφυρές και... τρυφερές κι' ότι πάσα Έφορία, που μας έχει καβαλλήσει, και στην κυριολεξία, τα... νερά μας έχει λύσει, στο έξης πια δε θα εισπράττη φόρους δια ένταλμάτων, μα θα νάνη, αντίθετως και διανομάς... χρημάτων!

Εισοσηράφαιδ
Ανα Τάδρια

ο Εισεργίζης Τ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΟΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Α)Π «ΚΥΜΑ»

ΕΙΧΕ ξεκινήσει από το Ροζάριο στις 19 'Απριλίου 1940. Ήταν φορτωμένο σπάρσι, χρυσάφι ασημένιο της 'Αργεντινής. Δύο μέρες αργότερα έπιασε στο Μοντεβιδέο, με σκοπό να πάρει την πόλη και κάρβουνο. 'Αφού έμεινε εκεί καμιά βδομάδα, άνοχηρήσε πάλι για τον 'Αγ.ο Βικέντιο του Πράσινου 'Ανταρτικού, όπου έφτασε στις 11 Μαΐου. Απ'ή τη άνοιξε ήταν η πιο όμορφη απ' όλες. Λάδι η θάλασσα. Και στο γαλάζιο ούρανο, λαμπεροποιόσε αδιάστατα ο ήλιος.

— Τέτοιο παρωμένο ταξίδι, δεν ξανάδαν τα μάτια μου! Έλεγε και ξανάλεγε ο καπετάν Πέτρος Ροΐδης. Λές και ταξιδεύουμε πάνω σ' ατάλα-ζι, μ' ένα άσημνο πριγκάριο...

— Όλα πήγαιναν ρολόι και το πλήρωμα, μόλις ξεμπερδεύε από τη βάρδια του, έπαιζε και παγούδοσε καθώς κάνουν τα παιδιά που τ' ά-μολούν ελεύθερα στο δρόμο. Μά τάχα κι' αυτοί δεν ήταν όλοι τους με-γάλα παιδιά; Τραβούσαν για τη βόρεια Γαλλία, όπου θα ξεφάρωναν το πολύτιμο φορτίο τους...

Ήταν ένα όρατο έλληνας φορτηγό το «ΚΥΜΑ», νηολογίου 'Ανδρου 206 και ιδιοκτησία του Ι. Χαδοϋλη. Θαρρείς και πετούσε πάνω στην ατέρμονη θάλασσα. Είχαν περάσει πιά δεκατρείς μέρες από τη στιγμή που κίνησαν από τον 'Αγιο Βικέντιο. Δεκατρείς ολόκληρες μέρες. Και σ' όλο αυτό το διάστημα, τίποτε δεν τους έβγαλε στην πορεία τους. Ταξί-δευαν μ' άναμμένα όλα τους τα φανάρια. 'Επιτήδεε. 'Αν τύχαινε δηλα-δή να τους ακουάλαρη κανένα έχθρικό υποδύχιο, να καταλάθη ότι το φορτίο τους δεν ήταν διόλου επικίνδυνο. Θέλιαν τάχα να κάνουν έρευ-να; 'Ας έρχόντουσαν. 'Ο καπετάν Πέτρος Ροΐδης δε θα τους χαλούσε το χατήρι. Θα τους άνοιγε τα κομπόζια να δούν, να το διαπιστώσουν μόνοι τους: Στάρι. Στάρι. Τιποτ' άλλο από σπάρσι δεν κουβαλούσαν μαζί τους. Ήταν το ψωμί των άρρώπων, που το περιμένα με λαχτά-ρα. Γιατί να το ταρπιλάσουν;

— Έτσι σκεφτόταν ο 'Ελληνας θαλασσόλυκος με την καλή καρδιά. Και χαμογελούσε γεμάτος έλπίδα, πως τίποτε δε θα συνέβαινε.

— Κι' αυτοί άνθρωποι είναι, έλεγε στο Νικόλα Βαλμά, τον υποπλοίαρ-γο. 'Εχουν αίσθημα. Δε μπορεί να είναι τόσο σκληροί όσο τους λένε. Οι Γερμανοί είναι λαός πολιτισμένος, το ξέρουμε θα έλοι μας. Τι λές κι' εσύ;

Εκείνος όμως χωρίς ν' άποκριθί, άναστήκανε τους ώμους και κατέ-θηκε στην καμπίνα του για να έσπασί. Ήταν τοακτιμώμενος κι' άγρυ-πνος, μα πού να τον πάρει ο ύπνος; Τον έπρωγε η έννοια κι' η συλλο-γή. Αυτός δεν είχε την αίσιοδοξία του καπετάνιου του. Διέπλεαν τον 'Ατλαντικό, το πιο επικίνδυνο σημείο των θαλασσών δηλαδή. Βρισκό-ντουσαν έξω από την πολέμια ζώνη. Αυτό όμως δε θα κρατούσε άκόμη για πολύ. Σε λίγο θασπαζαν τον πυρίνο κύκλο. Για να φτάσουν στη βόρεια Γαλλία, έπρεπε να περάσουν ανάμεσα από τις φλόγες του.

Ο υποπλοίαρχος έσανόνηκε τρέχοντας στη γέφυρα, μ' ένα χαρτί στο χέρι, που του το είχε φέρει ο μαρκονιστής. Τον είδε ο καπετάν Πέτρος Ροΐδης έμοιασμένο και τόν κύταξε περιέργως.

— Τι τρέχει, Νικόλα; τόν ρώτησε. Τι έπαδες;

Τοόδωσε εκείνος το χαρτί που κρατούσε, τοόριζε μιά ματιά και τά φύδια του σουφρώσανε. Μονάχα όμως για ένα δευτερόλεπτο. Ένα πλατύ χαμόγελο χαράχτηκε στα χείλη του.

— Τι να γίνει; έλεε. 'Αφού η έταιρεία μας έδοκιμαί ν' αλλάξουμε δρο-μολόγιο, σέ μιάς δεν πέφτει λόγος. Θα τραβήξουμε για το 'Ευθονιάουθ της Ουαλάας...

Και πήγε να δώση διαταγές. Το πλήρωμα έμιασε το νέο κι' άνησάνησε. Τι έτρεχε το λοιπόν; Δεν ήταν πράγμα συνήθειο ν' αλλάζουν μεσο-πέλαγα πορεία. Σίγουρα έπρεπε να συμβαίνει κάτι πολύ σοβαρό. Οι 'Ελληνες του πληρώματος δεν άποφάζαν να πάνε να ρατήσουν τον καπετάνιο. Δεν ήταν σωστό να δείξουν λιποψυχία. Μά οι ξένοι που δού-λευαν κάτω στο μηχανοστάσιο, άρχισαν να μουμουρίζουν. Έλα όμως που δε μπορούσε να γίνει διαφορετικά! Έτσι ήταν το δρόμο για το 'Ευθονιάουθ με βρεαία καρδιά. Ξάφνου, η ήσυχη που άπλωνόταν πάνω από τον κοιμημένο άκεανό, διακόπηκε από ένα βαρύ ροχαλιτό. Τα παλ-ληκάρια της κουβέρτας στρέψανε τα μάτια τους ψηλά. Μιά βραδεία άνα-τριχίλα τους κάκωσε το κορμί. Έμειναν όλοι τους άμλητοι. Την ίδια στιγμή, από την πρώρα ακόφως ακούστηκε η ταρογμένη φωνή του σκοπιωρού:

— 'Αεροπλάνα από δυτικά!

— 'Από μακριά βρυχάταν κιόλας ο βόμβος των κινητήρων τους σε χι-λιδες μέτρα ύψος. Μαύρα μικρά σημάδια στο βάθος του άρξοντα. Οι διαταγές άρχισαν να πέφτουν βροχή:

— Ταχύτης δώδεκα μίλι! —

— Οι βάρκες έτοιμες για καθάρσει!

— Όλο το πλήρωμα στις θέσεις του! πρόσταξε ο άξιωματικός της βάσεως, άθθυμποπλοίαρχος Νικόλας Γιαννισης. Πρήγορα, παιδιά!

Τ' αεροπλάνα όστόσο πέρασαν μακριά και χάθηκαν. Οι άντρες του φορτηγού άνδυνευαν. Μόνο που έσπασε η χολή τους! Το τραγούδι έκα-ναψιρε υποστά κι' όταν έφτασε το δειλινό κι' έπρεπε το σκοτάδι, πολλοί συμμαζεψήκανε ιστίς γωνίες τους κι' άρχισαν να λένε τα δικά τους.

Είχαν να πούν πολλά, να σκεφτούν άκόμη περισσότερα. Μά δεν πολλάζαν. 'Ο σκοπιωρός της 'αόφας, που άνάγνηλνε και πάλι εμφάνιζε έχθρικών άεροπλάνων, τους έφερε στην πραγματικότητα. Μονομιάς ένας κορυμμένος πρώτος άπλώθηκε πάνω από το «ΚΥΜΑ». Κι' όποια να καλοσυλέβουν, φάνηκαν τ' άσταλμένα πουλιά. Ήταν τέσσερα. Τέσσερις μαύροι όγκοι, που άρχισαν να χοιμλόνουν άπειλητικά, μουγκρίζοντας θανάσιμα. Γερμανικά! Δε χωρούσε άμφιβολία πως ήταν γερμανικά.

Ο Νικόλας Βαλμά, πρόσταξε τους άντρες να πέσουν κατάγχομα και να μείνουν άκίνητοι στη θέση τους. Μά ο παικός δεν έλεγε να τους άφήση. Έτρεχαν βεζιά κι' άριστερά, προσπαθούσαν να κρυφτούν πίσω από τις κοιλιές των σκουινών, πίσω από το μπωμπέρο, όπου εύρισκαν. Το κακάρημα ενός πολυβόλου ακούστηκε ξαφνικά. Σε βροχή από χαλάζι διτήρησε ο παράξενος τυμπανισμός τους πάνω στις λαμαρινές της γέ-φυρας. Τρούπα στην τρούπα, γαζωτήρι. Εύτυχος, κανείς δε χτυπήθηκε...

Όστόσο την ίδια στιγμή, από κάποιο άεροπλανοφόρο που έτυχε να βρισκείται εκεί κοντά, άπονηώθηκαν πέντε συμμαχικά καταδιωκτικά. Πρήγορα κι' έδινετα άεροπλάνα, που έρχόντουσαν για βοήθεια του έλ-ληνικού φορτηγού. Αυτό ήταν. Έφτασαν γρήγορα επί τόπου. Μαύγκρι-σαν τα μοτέρ καθώς τ' άεροπλάνα των Γερμανών βουτούσαν από ψηλά κι' έπεσαν με κάδοτο έφόρμησι. έννοιτον του άκούου σκάφους. Φωτεινές εύθείες διέγροφον στο σκοτάδι τα πυρωμένα βλήματα που έφευγαν βρο-χή από τις κάννες των πολυβόλων και των βαρέων μυδραλλισμών.

Τα βομβαρδιστικά δυσκίνητα, φαίνεται πως ήταν καταδικασμένα αυτή τη νύχτα. Όστόσο άμυνονταν γενναία, προσπαθώντας να σπάσουν το φρά-γμα πυρός των άγγλικών καταδιωκτικών και να φύγουν. Γιατί αλτός ήταν τώρα ο σκοπός τους; Να φύγουν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν...

Ένα κιόλας χτυπήθηκε θανάσιμα στο μοτέρ του και μιά τεράστια φλόγα το κύλιξε άλάκρο. Το χαλύδιδιο πουλί ταλαντεύτηκε, έλασε τη δύναμη πλεύσεως, άναποδούρισε και βγάδοντας ένα ούρλιαχτό άπειλη-σίας, έπεσε με διαβόλεμένη ταχύτητα στη θάλασσα. Το είδαν από κάτω οι δικοί μας και ζητωκραύησαν. Τότε άκριβώς έγινε κάτι άναπάντεχο: Οι Γερμανοί ύμώθηκαν άπότομα, έκαναν μερικές άπεγνωσμένες προσπά-θειες κι' ένώ τα συμμαχικά προσπαθούσαν να τα κυλώσουν, βρήκαν αυτά την εύκαιρία κι' άπου φύγη φύγη. Πίσω τους άκολουούσαν τα έγγλέ-ζικα. Κανείς δεν έμαθε τ' άποτελέσματα αυτής της άερομαχίας. Μο-νάχα για το ένα βομβαρδιστικό ήταν βέβαιο πως είχε χαθεί, παρσέρο-ντας στο θάνατο τρείς Γερμανούς άεροπόρους. Το έλληνικό φορτηγό, μπουσσε από κινήση έλεύθερα τώρα. Νά συνεχίση τη δραματική του πορεία...

Μέχρι ένα όρισμένο σημείο, το ταξίδι ήταν ήσυχό. Βρισκότουσαν τώρα κάπου εκατόν είκοσι μίλια νότιος της 'Ιρλανδίας. Ήταν 23 πρὸς τις 24 Μαΐου. Νύχτα σκοτεινή, βουή και παράξενη.

Ο καπετάνιος κατέθηκε στην καμπίνα του κι' έπεσε όπως ήταν στο κρεβάτι. Έμεινε έτσι άκίνητος πολλή ώρα. 'Ακουγε κάτω τις μηχανές να δουλεύουν βραδεία και ρυθμικά κι' η καρδιά του χτυπούσε μαζί τους. Μά του φαινόταν πως ήταν άδύνατο να κοιμηθί. Άνοιακώθηκε πάλι κι' άπλωσε το χέρι ν' άναψή το φός. Δεν πρόσταξε. Την ίδια στιγμή γίνηκε κάτι τρομερό: 'Ολόκληρο το πλοίο τραντάχτηκε συθέμελα. Κάτι που έ-μοιαζε με φοβερό σεισμό, τόν πέταξε από το κρεβάτι σαν πομπόλο και τόν έρίριε σαν παλιοκούρελο στο πάτωμα. Ένας άνατριχιαστικός θόρυ-φος από βρεαία σιδερικά, που κατακυλούσαν μ' όρμη έφτασε στ' αυτιά του. Ήταν σά νάπεσε σέ έξρα το καράβι και νάγινε χίλια κομμάτια.

— Ταρπιλά! ψιθύρισε άνάμεσα στα δόντια του. Ταρπιλά...

Κι' έκανε να τρέξ έξω, ν' άνεθί πάνω, να μάθι τι συνέβαινε. 'Ο-στόσος δε μπορούσε να κινήθι από τη θέση του. Του φαινόταν πως σπρού-φιζε άκόμη στον άέρα. Όλα τάχασε για μιά στιγμή, τη σκέψη και τόν έαυτό του. Μέχρι τότε, ο καπετάν Πέτρος Ροΐδης είχε περάσει πολλές φοροπούνες και πίστευε πως είναι ικανός να φανταστή και χειρότερες. Μά τώρα, αυτό το κακό ξεπεριούσε κατά πολύ τη δύναμη του μυαλού του. Ήταν άδύνατο να χωνέθι πως άποιοθήκατε καράβι στον κόσμο, να έμπερσε ν' ανθέξη σέ τέτοιο τρακάρισμα. Του φάνηκε πως έμεινε για πό-λο, όρες ολόκληρες, σέ κινή τη θέση, άβλια άποκαμωμένος, έντρομος, βεβώς σαν μαθητή. Το τελευταίο αυτό δεν το σήκωνε η συνείδησι του.

Τι καμώματα ήταν αυτά;

Άξαφνα, στο έξυνημα μιάς τρελλής άπογνώσεως, πήρε την άπόφασι να ξεφύγη από κεί μέσα. Τα φώτα είχαν χαλάσει. Σίκοταδι άπώλυτο βα-σάλευε παντού. Άρχισε να χτυπιέται γύρω με χέρια και πόδια. Μά τα

πρώτα όμως αυτά έλεινα πάλεματα, ένοιωσε νάιναι μπλεγμένος με τη μουσαμάδα, τις μπότες και το πρόσωπο κάποιου άλλου. Άσυναίσθητα τόν άρπαξε από το λαιμό και τόν τράνταξε πολλές φορές, μιά πάνω, μιά κάτω.

— Ό άλλος έκανε μιά προσπάθεια και έξφυγε από την τανάλια εκείνη των δαχτύλων.

— Ποιος είσαι, μωρέ; Ποιος;

— Εγώ είμαι, καπετάν Πέτρο! ακούστηκε η φωνή του υποπλοίαρχου. Κάνουμε νερά! 'Η ταρπιλά βρήκε το όπ' άριθμ. 2 κύτος...

Μονομιάς ο 'Ελληνας θαλασσόλυκος ξαναδούρηκε τόν έαυτό του. Έκλεινη η φωνή, έκλεινα τα λόγια, τόν θύμιαν το κατήγον του, την εϋ-νήτης κι' ότι χωρίς τη δική του παρουσία στο κατάρωμα, θα γινάταν κοσμοχαλασία. Κοσμοχαλασία, που θάφτανε ίσως την άπαρσία. Γιατί έτσι συμβαίνει πάντα αυτές τις στιγμές: Ένας σεισμός, μιά καθίζησι της γης, το γκρέμισμα της χιονοστιβάδας, άδρόχουν τόν άνθρωπο στην τύχη πές, δίχως πάθος. 'Η έκρηξι όμως της ταρπιλάς, χυμάει πάνω τον σαν έχθρος προσώπικός, πασχίζει να τόν μαρκώσει τα μέλη, να τόν σκατίση το-ού, γυρεθεί να τόν έξουθενώση το κορμάτι. Ρωτήστε όλους αυτούς που έλασαν έπειτα από μιά τέτοια τραγωδία και θα σας πούν. Όλες άνεξαιρέτως οι έπίσημες έκθέσεις του 'Υπ. Έμπορικης Ναυτι-λίας, μιλούν γι' αυτό το άπίθανο σναίσθημα που τους συνέπαιρνε πάντα ε ήπιτημη άκριβώς του ταρπιλίσμοι.

Κάτι παρόμοιο ένοιώσε τώρα κι' ο πλοίαρχος. Κατάρωσε όστόσο ν' άπαλλάγη γρήγορα απ' αυτό κι' άρπαξε τόν υποπλοίαρχο από το μπράτσο.

— Πάμε πάνω να δούμε...

Βγήκαν από την καμπίνα όπως όπως, μπουσουλώντας σχεδόν. Το δύστυχο «ΚΥΜΑ» είχε πάρει κιόλας μιά κλίσι πρὸς τ' άριστερά. Στην πλώρη του καταβόθι άγνάντευαν μιά πηχτή μαυρίλα, που κατακάθιζε πάνω σέ πλῆθος άππρες φεγγαζόλες. Στη δεξιά μπάνια, άπάνω, κάμπο-σα αστέρια παράδοξα τρεμάσδυναν, κρεμασμένα στην άδυσσο της τα-ρογμένης θάλασσας, θαμιά και άδέσσια, σαν πίσω από άνεμοζόλες κινούντο. Ήταν σπίνες κρυμμένης φωτις. Ένα μπουλόκι άνθρωπι πα-λεύσαν άπεγνωσμένα σιμά στο ύπόστεγο. Ξαφνικά όμως κι' αλτές οι ελάχιστες σπίνες έσέψαν δάτελα κι' οι φωνές των ανθρώπων που χέ-θηκαν στο σκοτάδι, έφτασαν στ' αυτιά τους άπίθανα σπαρτατικές. 'Ο καπετάν Πέτρος Ροΐδης έπρεπε να σπεύση στη γέφυρα. Έκει ήταν η θέση του αυτή την κρίσιμη στιγμή. Προχώρησε βιαστικά. Πίσω του ο Νικόλας Βαλμάς. Μά πάνω στην ώρα, κάπριε στα δυο η τσιμινιέρα

κι' έπεσε με πάταγο στην κουβέρτα. Φλόγες και σπάχτες ξεπετάχτηκαν ολόγυρα κι' έμειναν με τη νύχτα...

Τώρα πιά δεν ύπρηξε καιρός. Τόξερε αυτό ο πλοίαρχος και δάγκανε το κάτω του χείλος για να μην ξεφωνήση. Ένα βελόνι του τρυπούσε την κορυφή κι' άναστασε με δυσκολία. Τα νερά είχαν άρχεισει κιόλας να μπαίνουν από τις σεντίνες, σέ λίγο θα έφταναν στους φούρους και στα καζάνια. Το φορτηγό, από τη μιά στιγμή στην άλλη, μπορούσε να τινάξη στον άέρα. Έγερνε από την άριστερή του πλευρά περισσότερο τινάξη τον άέρα. Έπρεπε να σπληνίσαν όξεία γωνία με τη θάλασσα. Σαν ύ-πουλο έριπετό, ο παικός ελόγωρσε στην ψυχή των ανθρώπων. Πολλοί είχαν ριχή κιόλας να μην κάνουν το κεφάλι τους. Τίποτα, κανείς δεν τους άκούγε. Ίσαδες, μηχανικοί, λαβόδες, θερμαστές, έτρεχαν πρὸς την κουπαστή φωνάζοντας άφρα, χωρίς να καταλαβαίνει ο ένας τόν άλλον. Άτυπούσαν τα δόντα από την άγωνία κι' η γλώσσα μπερδεύε τα λόγια. Έπάνω στη σαρμαλασιμένη γέφυρα του φορτηγού, ο καπετάνιος έ-σφιγγε τις γρούτες του.

— Στις βάρκες! πρόσταξε με την τρόμα μαρίνα. Έγκατάλειψε σκάφος!

Άγ. τι σπαράγιο που έκρυβε η φωνή του! Είχε κρεμαστή ολόκληρος έξω από το παραπέτα της γέφυρας κι' ήταν σαν νάβινε έπτολη θανά-του. Έγκατάλειψε σκάφους! Πάνω εκεί ήθελε η δεύτερη ταρπιλά, που κορσέψε το «ΚΥΜΑ» με παράφορη καταστροφική μαγιά: Ράγιαν τα πλεύρα του, φάναν οι έντετες, σαρώθηκε η γέφυρα, κουρελιάστηκαν οι μουσαμάδες, τακίστηκαν οι προφυλαχτήρες και στα τελευταία έξφυγαν κι' οι δυο από τις πέσσερες βάρκες. Είχαν χαθεί χωρίς να το πάρη κα-νείς μωροδιά, λές κι' άνάλυσαν μέσα στη σύρραξι των κυμάτων. Εύτυ-χως έμειναν οι άλλες δυο. Ήταν παρηγορία να τις βλέπης να κρέμονται στους μπουμπέδες τους. Οι άντρες τις έλυσαν απ' τους γάντιους τους και τις πέσαν στο νερό με λαχτάρα. Βρέθηκαν κι' αυτοί πάνω τους, όσοι κατάρωναν να πιάσουν νερά απ' τα σπιλιούρια τους. 'Ο καπετάν Πέτρος Ροΐδης κι' ο Νικόλας Βαλμάς έμειναν τελευταίοι.

Οι άντρες χάρηκαν που βρέθηκαν πάλι ο ένας σιμά στον άλλον. Κα-θένας τους, κρυφά, λογάριζε πως είχε σωθί πρὸς τόν πόλλο. Πως θ' άγωνιάζαν στήθος με στήθος με τόν άόρατο έχθρο του νερού, για να κερσίση ως το τέλος τη ζωή του.

Ξάφνου το υποδύχιο που τους ταρπιλίσει, έκανε άνάδισι μ' άναμ-μένους όλους τους προβολείς του. 'Ο τόπος φωτίστηκε σά μέρα κι' οι ναυαγοί άνατριχιάσανε σήκορμα: Ήταν Γερμανοί! Οι 'Ελληνες βλέ-πανε τώρα τις σπότες τους κι' ακούγανε τα γέλια και τις άγριοφρονέ-ους. Τα μαύρα κοράκια του ναζισμού διασκέδαζαν με το ψυχροράνημα του πλοίου και την άγωνία του πληρώματος, που προσπαθούσε να σωθί με τις ναυαγοσωστικές.

— Χαλί Χίτλερ!...

Κι' άξαφνα οι προβολείς σέβσανε άπότομα. 'Από το υποδύχιο ξεχύ-θηκε τότε μία γλυκιά άπαλή μουσική. Μιά φουκαρδένικα έπαιζε το βάλς του Δουνάβεως κι' οι Γερμανοί πιάτωνα να χορεύουν πάνω στη γέφυ-ρα. Ήταν ένας χαρὸς μακάθριος. Όποιοι άνοιξαν πάλι τα σπλάχνα του άκεανού από το υποδύχιο χάθηκε στ' άνήλινα βάθη του. 'Η τρα-γωδία των ναυαγών μόλις τότε άρχισε. Στις δυο βάρκες είχαν σπλην-τραθή είκοσι δυο άντρες. Έντεκα κι' έντεκα. Σ' τη βεζιά, ο Πέτρος Ροΐδης, Κ. Καπαλιάνης, Σ.τ. Δοτζίνης, Π. Κόλλας, Ν. Κουλουρίδης, Γ. Λαρίκας, Τζωρτζ Ράσας, Γ. Αϊεαλιώτης, Ν. Κουρεσέλης, Α. Τζανής και Μανώλης Χανιώτης.

Στην άριστερή, ο Νικόλας Βαλμάς, Άντώνης Φοδόρος, Ε. Μον-φέρος, Ν. Λοζός, Γιάννης Πλάκας, Σ. Καλλιμύσης, Θ. Βελιώτης, Γ. Διμού, Γ. Μός, Τ. Βυλαουένγκας και Σ.τ. Βασταρής. Έλευσαν έπτά: 'Ο άθθυμποπλοίαρχος Νικόλας Γιαννισης, ο Παναγιώτης Δερσιώτης, δεύ-τερος μηχανικός, ο Παναγιώτης Πυλιούρης, θερμαστής, ο Άλεξάντερ Σκίλοφκ, ναύτης, ο Άναστάσιος Τάσος, μάγειρας, ο Φερνάντο Χουαρέζ, βοηθός θαλαμηπλόου κι' ένας Γάλλος λαθροπιάτης, που μπάρκαρε από τόν 'Αγιο Βικέντιο. ο Ζάν Παλις. Έπτά παλληκάρια, που τα κατάνε η σκοτεινή άδυσσο και πάνε. Όπως κατάνε και πάει το «ΚΥΜΑ»...

Με την ψυχή βρεαία, με τα μάτια βουτηγμένα στην άρμη τόν άκεανού, η βάρκα με τους είκοσι ναυαγούς —έχταν μεταφερθί έλοι σέ μία, γιατί η άλλη έπαρνε νερά— άκολουθούσε τώρα το μοιραίο της δρόμο. Είχε πιά ζημερώσει. 'Ο ήλιος σά μιά μεγάλη πυρίνη σφαίρα, ξεπήδησε από τα βάθη του άκεανού. Κι' όστόσο κανείς δε μιλούσε. Τι να πούν έλλωσες; Τάχα δεν έβεραν πως ο θάνατος τους άκολουθούσε βήμα πρὸς βήμα; Μά όχι. Λίγο πριν από το μεσημέρι, φάνηκε το άγγλικό άντιτορπιλικό «'Αιχάνηρις», που έρχόταν καταπάνω τους με όλη του την ταχύτητα. Τους είχε διακρίνει πάνω στο σπρωπό λάδι της άπέραντης θάλασσας κι' έσπευδε για να τους σώση.

— Σ' εύχαριστώ, θεέ μου! ψιθύρισε ο καπετάν Πέτρος Ροΐδης. Άνά-παυσε αλτός που χάθηκαν και δώσε τους τη γαλήνη. Έμεις που μείναμε ζώντανοι, ποτέ δε θα τους ξεχάσουμε...

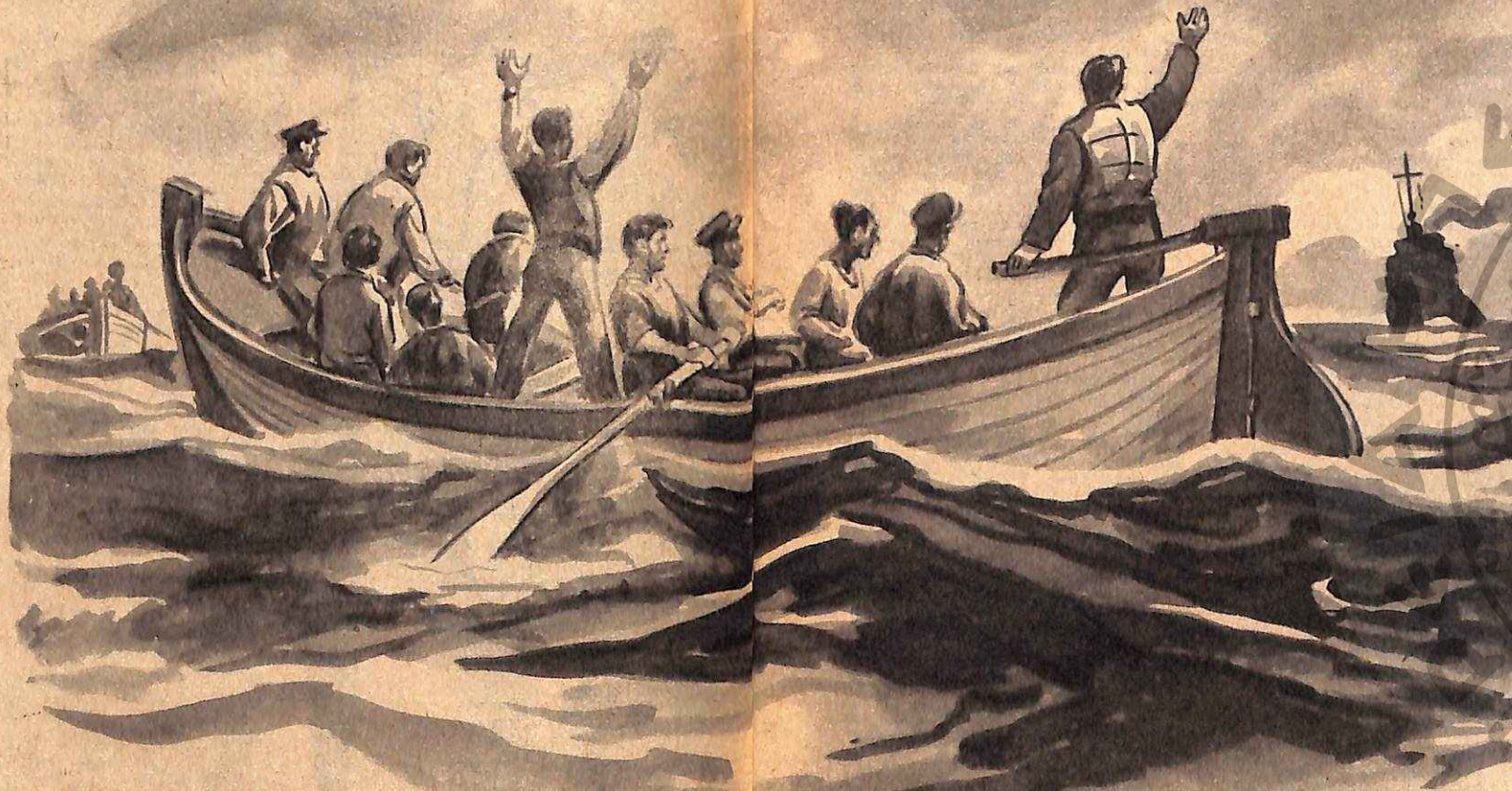
Και τα άκαρυσμένα του μάτια κύταξαν μ' εύγνωμοσύνη τόν άνοι-ξιατικό ούρανο.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

Έκπανάδωσις

Το σαμποτάζ του έργοστασίου Μαλτινιώτη, για το όποιο γράμαμε στο τεύχος της 10 Μαρτίου, το άπεκίνησε η 'Εθνική 'Οργάνωσις ΟΑΓ, υπό την άρχηγία του τραυματίου άξιωματικού και πρώην καθηγητού της Σχολής Εδελπίδων κ. Γιάννη Μπαμποτινίου, τοποθετώντας την δην 'Οκτωβρίου 1942 και συγκεκρωμένα στο τιμήμα συνδέσεως κινητήρων ('Απαρεταί) της έταιρείας Γιόθμο Βέρντε, τόν Αδρήλο Βαρκάδο. Τάσο από γραφείον Β4, όσο και στίς διάφορες συμμαχικές ύπηρεσιες, ο-πάρχουν τα έπίσημα στοιχεία που μιλούν με την άδιάλεστη γλώσσα των άριθμών. Τα σαμποτάζ αυτά του Μαλτινιώτη, στήλησαν στους Γερ-μανούς 148 άπλωτογάτα και καταδιωκτικά άεροπλάνα.

Ο συντάκτης του προαναφερόμενου άρθρου κ. Γιάννης Β. Γιωαννίδης, είναι γνώστης όλων των παραπάνω σαμποτάζ, γιατί —σύμφωνα πάντα με τα έπίσημα στοιχεία του 'Επιτελείου μας— άνηκε στην ΟΑΓ από τις 15 'Ιουλίου 1941 ως στις 15 Μαρτίου 1946.

φάνηκε το άγγλικό άντιτορπιλικό που έρχό-ταν καταπάνω τους με όλη του την ταχύτητα.

Ο Κούρτ Γιούργκενς και η Εύα Μπάρντοκ σε μία σκηνή της ταινίας «Το τελευταίο βάλς».

τοτε περιποιημένο ντύσιμό του, στο ύψιλο ανάστημά του, που πλησιάζει το 1,90 και πρό πάντων στους «ασημένιους» κροτάφους του, που αποτελούν μαγνήτη για κάθε γυναίκα. Γεγονός που αναγκάζει τον ίδιο να λέει συχνά στους φίλους του:

— Ποιος να το φανταζόταν ότι τώρα που πέρασα τα 40 θα γνώριζα επιτυχίες Καζανόβα. Φαντασθήτε ότι κάθε βδομάδα παίρνω τουλάχιστον 200 γράμματα από κάθε γωνία της γης, που προέρχονται από γυναίκες και περιέχουν ερωτικές εξομολογήσεις. Το ζήτημα αυτό με έχει φέρει σε μεγάλη άμυνα. Παρ' όλο που έχω ως άρχη να μη απαντώ σε αλληλογραφία του είδους αυτού, ωστόσο τα «αισθηματικά» γράμματα έρχονται κατά δεκάδες!

Ο Κούρτ Γιούργκενς γεννήθηκε στις 14 Μαρτίου του 1913, κοντά στο Άμβουργο από γονείς Γερμανούς.

Όταν έγινε 20 ετών, άρχισε να εργάζεται σε μία εφημερίδα του Βερολίνου, γραφώντας σημειώματα για κοσμική κίνηση, θέατρο και κινηματογράφο.

Αλλά πολύ γρήγορα βαρέθηκε και ζήτησε να γίνει ο ίδιος ηθοποιός, για «να γράφω για» αυτόν άλλον όπως έλεγε ο ίδιος. Έγκατέλειψε έτσι τη δημοσιογραφία και ζήτησε να αφοσιωθεί στο θέατρο. Φοίτησε επί τρία χρόνια σε μία δραματική σχολή και το 1937, διπλωματούχος πια, μόλις απέφοιτσε, είχε τη μεγάλη τύχη να προκαλέσει το ενδιαφέρον του γνωστού σκηνοθέτου και ηθοποιού Βίλλυ Φόρστ, ο οποίος τον ανέλαβε υπό την προστασία του και τον σύστησε στους θεατρικούς κύκλους. Παράλληλα, για να του δώσει και τη πρώτη θετική ουστηρίει, ο Φόρστ τον προσέλαβε ο ίδιος στη μουσική ταινία «Βασιλικό βάλς».

Έπειτα από το φιλμ αυτό, που για τον νεαρό Κούρτ δεν είχε καμμία επιτυχία, αφοσιώθηκε αποκλειστικά στο θέατρο και μόνο το 1940, έπειτα από νέα προπαάδα του Φόρστ, δέχτηκε να δοκιμάσει πάλι τις ικανότητές του στην οθόνη. Στο μεταξύ, με την έκρηξη του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, ο Γιούργκενς υπηρέτησε στο γερμανικό στρατό ως εφεδρικός αξιωματικός, παρ' όλο που δεν συμφωνούσε με τις αρχές του ναζιστικού κόμματος.

Ένα χρόνο αργότερα έγινε υποπότης γι' αυτό το λόγο και λίγο μετά

Κούρτ Γιούργκενς

Ο σαραντάρης Γερμανός στάρ, που γοητεύει τις γυναίκες!..

ΜΕ τον «αγαπημένο» των γυναικών Γερμανό ηθοποιό Κούρτ Γιούργκενς συμβαίνει το εξής περίεργο: Ένώ εμφανίζεται σε ταινίες του ευρωπαϊκού κινηματογράφου από το 1940, μόλις από το 1953 και μετά άρχισε να γίνεται γνωστός και το άστρο του να ανέρχεται συνεχώς για να ξελεχτεί σήμερα σ' ένα από τα πιο δημοφιλή.

Είναι αλήθεια, λέει ο ίδιος με χαμόγελο, ότι μέχρι το 1950 δεν είχα πάρει ποτέ στα σοβαρά πως μπορούσα να αποκτήσω φήμη και παρουσία, παίζοντας σε κινηματογραφικές ταινίες. Νόμιζα ότι ή κάπως προχωρημένη ηλικία μου δεν ήταν καθόλου κατάλληλη για ρόλους «ζέν-πρεμιέ».

Από τότε, όμως, που διεπίστωσα ότι κάτι μπορώ να προσφέρω στην έβδομη τέχνη, κάνω ότι μπορώ για να ικανοποιώ πάντα τις θαυμαστριές μου...

Και πράγματι, κάνει ότι μπορεί, γυρίζοντας αδιάκοπα τη μία ταινία μετά την άλλη είτε στα γερμανικά, είτε στα αυστριακά και είτε στα γαλλικά στούντιο. Μετά το γαλλικό περιπετειώδες φιλμ «Οι ήρωες κουράστηκαν» με τη Μαρία Φελίξ και τον Υβ Μοντάν, τον είδαμε στο ιστορικό-δραματικό «Ο Στρατηγός —Διάβολος», για το οποίο πήρε και βραβείο στο φεστιβάλ της Βενετίας, έπειτα στην αυστριακή όπερέτα «Το τελευταίο βάλς» και άμεσως μετά στην περίφημη... γυμνική δημιουργία της Μπριζίτ Μπαρντό «Και ο Θεός... έπλασε τη γυναίκα», στην οποία ο σαραντάρης και πλέον «γόνος» άρεσε πολύ. Πολύ σύντομα, εξ άλλου, πρόκειται να τον δούμε στις νεότερες ταινίες του «Γυναίκα και Διάβολος» με την Λίλη Πάμερ, «Η κατηγορούμενη σιωπά» με την Έλζαμπιτ Μίλερ, «Μετά την εγκατάλειψη» με τη Μαρία Σέλ και «Μιχαήλ Στρογκόφ», μια έγχρωμη γερμανογαλλική παραγωγή από το γνωστό μυθιστόρημα του Βέρν.

Από το 1940 μέχρι το 1952 πήρε μέρος σε 20 και πλέον ταινίες, γερμανικές κατά το πλείστον, οι οποίες ούτε γνωστό καν κατόρθωσαν να τον κάνουν. Αντιθέτως, με τις 10 ταινίες στις οποίες πρωταγωνίστησε από το 1953 μέχρι τώρα, έγινε πασίγνωστος και «αγαπημένος» του γυναικείου κοινού των κινηματογράφων. Αυτό, όμως, δεν όφειλεται μόνο στο ταλέντο του, που ώριμασε στο μεταξύ, αλλά και στην έν γένει συμπαθέστατη εμφάνισή του: στο πάν-

συνελήφθη ως επικίνδυνος για το καθεστώς και κλείστηκε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης.

Το 1946 απελευθέρωσε από τους Αμερικανούς, αλλά πριν ξαναρχίσει την καλλιτεχνική δράση του, ταξίδεψε για μερικούς μήνες στην Αμερική και ειδικότερα στο Χόλλυγουντ, όπου μελέτησε τον αμερικανικό κινηματογράφο.

Ξαναγύρισε έπειτα στον δυτικό τομέα του Βερολίνου το 1947 και άρχισε να ασχολείται με το θέατρο και τον κινηματογράφο, χωρίς όμως να σημειώνει μεγάλες επιτυχίες. Άλλα αποζημιώθηκε αργότερα με το παραπάνω.

Πραγματικά, η εξέλιξη του στήθους τόσο ραγδαία, ώστε μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα κατέκτησε τόσο το ευρωπαϊκό όσο και το αμερικανικό κοινό του κινηματογράφου.

Χωρίς ο ίδιος να το δηλογεί, οι στενοί φίλοι του λένε γι' αυτόν ότι είναι μεγάλος φίλος των αίσθηματικών περιπετειών. Και είναι πράγματι, αν κρίνουμε από μερικές σελίδες της ιδιωτικής ζωής του. Για πρώτη φορά παντρεύτηκε σε ηλικία 20 ετών με την ηθοποιό του γερμανικού θεάτρου Λουίζα Μπάκλε. Χώρισαν έπειτα από 6 χρόνια που άμεισως παντρεύτηκε με την Γιούντιτ Χολτμάστερ. Άλλα κι' ο γάμος αυτός δεν στάθηκε πιο τυχερός απ' τον πρώτο, και το ζευγάρι χώρισε φιλικά το 1951.

Στο μεταξύ, μόλις τελείωσε το γυρίσμα της ταινίας «Το τελευταίο βάλς», νόμισε ότι ήταν πρελά έρωτευμένος με την συμπρωταγωνίστριά του Ούγγαρεζα Εύα Μπάρντοκ. Και της ζήτησε να παντρευτούν. Ο γάμος τους έγινε το 1952, αλλά και πάλι ο Κούρτ δεν βρήκε την ευτυχία που ζητούσε.

Με την όμορφη Μπάρντοκ χάρισαν πέρυσι, τον Σεπτέμβριο «φιλικά». Τώρα ο σαραντάρης «γόνος» είναι πάλι έλευθερος και... έτοιμος για τον τέταρτο γάμο του. Ανάμεσα στις υποψήφιες συζύγους του αναφέρεται και η νεαρά Ισπανίδα ηθοποιός στάρ «Αθω Γκάρντινερ» η οποία, όπως λένε οι φίλοι, είναι ήδη αρραβωνιασμένη με τον Ιταλό κωμικό Βάλτερ Κιάρι.

Εξ αιτίας των γάμων αυτών, η Εύα Μπάρντοκ λέει συχνά για τον Γιούργκενς:

— Ο Κούρτ είναι ο από πάσης άποψως ιδεώδης σύζυγος. Άλλα έχει και μία μεγάλη αδυναμία που τον αδικεί: τις γυναίκες! Στο ζήτημα αυτό είναι και θα μείνει αγίατρευτος...

Φ. ΜΑΤΙΕΛ

Ο πιανίστας Λιμπεράτος

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ιδιαιτεότητες

Το φιλμ «Ο κοιμώμενος πρίγκιπς» που η Μαίριλιν Μονρό έγυρσε στο Λονδίνο μαζί με τον Λόρενς Ολίβιε έλασε τίτλο. Θα κυκλοφορήσει παντού με το νέο τίτλο «Ο πρίγκιπς και η μπαλαρίνα». Και στην Αγγλία μετά τον Λόρενς Ολίβιε θα προηγηθεί, ενώ στην Αμερική θα προηγηθεί, το όνομα της Μονρό.

Το περίφημο χορευτικό ζευγάρι Ρόζα Λίβι και Τζιζέ Ζανμπαρ ζευγαριού. Αλλά η αφορμή ζήλεια του συζύγου που στεκόταν εμπόδιο στην καριέρα της Ζιζέ.

Εάν τελειώσει εγκαίρως το φιλμ «Ο θρύλος του Τιμπουκτού» που γυρίζει τώρα στην Τριπολιτάδα, η Σοφία Λόρεν θα είναι η πρωταγωνίστρια του φιλμ «Ο περσάκος», στο οποίο θα έχει παρτενάρια τρία ολόκληρα άστρα: τον Γουόλφ Μπράννερ, τον Τσάρλτον Χάστον και τον Σάμυ Μπουαγιέ. Η Σοφία κάνει ότι μπορεί για να μη χάσει την εξαιρετική αυτή ευκαιρία.

Από την ημέρα του θανάτου του Χάινριχ Μπρόνκχαφ, η καλύτερη φίλη της Λωρήν Μπακώλ αποδείχτηκε η Κάθριν Χέμπερν. Η τελευταία περνάει κοντά στην ώρα της όλες τις ελεύθερες ώρες της προσπαθώντας με κάθε τρόπο να διασκεδάσει τον πόνο της.

Ο Έλεις Πρίσλεϋ όπεργραφε με την Μέτρο Γκόλντνουν Μάγερ το καταπληκτικότερο συμβόλαιο που υπεγράφη μέχρι σήμερα στην κινηματογραφούπολη. Για το τριτο του φιλμ, που θα γυρισθεί για λογαριασμό της εταιρίας αυτής, θα εισπράξει 250.000 δολάρια προκαταβολικά και αργότερα 50% των κερδών που θα πραγματοποιήσει.

Η Έλίζαμπιτ Τάιηλορ και ο νέος σύζυγός της Μάικλ Τόντ θα εγκαταλείψουν την Αμερική στις 15 Απριλίου με προορισμό την Ευρώπη. Θα παρευρεθούν στο φεστιβάλ φεστιβάλ των Καννών και αν βρούν καμιά βίλα της φρεσκίας τους θα εγκατασταθούν μόνιμα στην Κουαή «Ακτι». Έτσι το ζεύγος θα βρίσκεται πιο κοντά στην Ισπανία όπου ο Μάικ Τόντ θα γυρίσει το προσεχές φιλμ του «Δόν Κιχώτης».

Ο Βιττόριο ντε Σίκα ετοιμάζεται να γυρίσει στην Ισπανία μια νέα Ιταλο-Ισπανική παραγωγή με τον τίτλο «Ψωμί, έρωτας και Ανδάλουσια». Ο ντε Σίκα θα είναι συγχρόνως ο σκηνοθέτης και ο πρωταγωνιστής του

Η στάρ του εξωφύλλου μας

ΝΤΟΡΙΣ ΝΤΑΙΗ

φιλμ στο οποίο θα έχει για παρτενάρη την Καμριέν Σεθίλ-λιν. Στην περίπτωση που οι παραγωγοί των φιλμ «Ψωμί, έρωτας και...» κάτι άλλο διαμαρτυρηθούν, ο ντε Σίκα έχει έτοιμο κι' έναν άλλο τίτλο: «Ηλιος, έρωτας και Ανδάλουσια».

Ο Γάλλος παραγωγός Βαντίμ, ο οποίος χωρίς από την Μπριζίτ Μπαρντό και εινε τώρα αρραβωνιασμένος με την Αννέτα Αρσάβονα με την Μπαρντό ξαναβρήκα την προσωπικότητά μου. Τόσον καιρό έλεγα: «Ποιος είναι αυτός που βγαίνει συνεχώς με την Μπριζίτ Μπαρντό;» Ένώ τώρα λένε: «Ποιος είναι αυτό το όμορφο κορίτσι που συνοδεύει ο Βαντίμ;»

Ο Φερναντέζ θα ξαναφορέσει το ράσο για να γυρίσει το φιλμ «Ο καλός άδελφός του Όλον». Πρόκειται για μία ιστορία άρκετα τολμηρή που θα κριθεί όπως δηποτε ακατάλληλη για ανήλικους.

Στις αρχές Μαΐου η Τζορτζ Γκάρλαντ θα βρίσκεται στο Παρίσι προκειμένου να εμφορηθεί για πρώτη φορά σ' ένα γυμναστήριο της γαλλικής πρωτεύουσας.

Η Λουτσιά Μπोजέ, σύζυγος του Ισπανού ταυρομάχου Ντομινγκιν, ανηγγίζει ότι περιμένει και δεύτερο παιδί που θα γεννηθεί κατά το καλοκαίρι.

Η Σιλβία Παμπανί ντινι διέφυγε την είδηση των αρραβώνων της με τον Ιταλό δημοσιογράφο Βιτόριο Φοσκίνι. Αυτή είναι η δωδεκάτη φορά που ο τύπος με αρραβωνιάζει, έδωσε η στάρ. Το γεγονός ότι μόνο δε με στενοχωρεί, αλλά μ' ευχαριστεί, γιατί όταν ο' αρραβωνιάσει κάμια φορά στ' αλήθεια κανείς δεν θα το πιστέψει τότε κι' έτσι θα μπορούσα να παντρευτώ με την ησυχία μου.

Μυστήριο καλύπτει τις σχέσεις της Αννίτας Έκμπεργκ με τον σύζυγό της Άντονι Σηλ. Η στάρ εγκατέλειψε ξαφνικά το Ρίο ντε Τζανέιρο, όπου είχε μεταβεί με τον σύζυγό της για να παρευρεθεί στο έκε κινηματογραφικό φεστιβάλ και ξαναγύρισε στο Μελμπόρν της Σουηδίας, την πόλη όπου γεννήθηκε, φθάνοντας στο αεροδρόμιο με τα καλοκαιρινά ρούχα που φορούσε στο Ρίο. Η Αννίτα Έκμπεργκ δήλωσε ότι το ξαφνικό αυτό ταξίδι της οφείλεται στην άρρωστεια ενός συγγενικού προσώπου.

Ανύποπτη η μητέρα της στάρ δήλωσε όμως στους δημοσιογράφους που την ρώτησαν, πως κανείς δεν ήταν άρρωστος στο σπίτι τους. Αφ' ετέρου, η μεγαλύτερη εφημερίδα του Ρίο δημοσιεύει την είδηση πως η Αννίτα και ο άνδρας της αλληλογραφούν ακόμα μπροστά στο δημοφιλές της Κοτακαμπάνα και σε... πολλούς μάρτυρες.

Τόσο ο Άντονι Σηλ στη Νέα Υόρκη, όσο και η Αννίτα στην πατρίδα της, δήλωσαν ότι δεν πρόκειται να χωριστούν. Το γεγονός πάντως είναι πως υπάρχει στο μέσον μια γυναίκα και η γυναίκα αυτή δεν είναι άλλη από την Λάνα Τάρνερ, η οποία δείχνει τελευταία μεγάλο ενδιαφέρον για τον ώριμο Άντονι.

Το νέο φιλμ του Σεσίλ ντε Μιλ «Οι δέκα ένοχοι» καταρripει στην Αμερική κάθε προηγούμενο ρεκόρ εισπραχθέν. Κατά τις 8 πρώτες εβδομάδες της προδολής του σε 15 μεγάλους κινηματογράφους, οι εισπράξεις ανήλθαν σε 3½ εκατομμύρια δολάρια. Προβλέπεται πως μέσα σε δύο χρόνια το έργο αυτό, που εινε το πιο δαπανηρό απ' όλα γυρισμένα μέχρι σήμερα, θ' αφορή στους παραγωγούς του κέρδη 20 εκατομμυρίων δολαρίων.

Η Αμερική έχηνά πολύ εύκολα τα είδωλά της. Ο Λιμπεράτος, ο όπ' αρ. 1 αποκάλυψς του 1955 έχασε μέσα σε λίγους μήνες μέγα μέρος της δημοτικότητός του. Ο γοητευτικός πιανίστας, που φιλοδοξούσε να γίνει ένας νέος Παντερέσκου, γεννήθηκε στην Αμερική από Πολωνό πατέρα και Ιταλό μητέρα, το πλήρες δε όνομά του είναι Βλάντισου Βολεντίνο Λιμπεράτος.

ΠΑΤ ΚΕΝΤΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το σωτήριο νέφος

(Μία αρκετά σοβαρή αφορμή έχει προκαλέσει έναν καυγά ανάμεσα σε Έκείνον και σε Έκείνη, που τα αποτελέσματά του εκδηλώνονται σε μούτρωμα συνεκίας, για μέρες... Έκείνη βγαίνει από το σπίτι το πρωί και γυρίζει το βράδυ, Έκείνος βγαίνει το βράδυ και γυρίζει το πρωί, και, σε όλο αυτό το εικασιοκρατικό της έπιμονης άσυνενοποιας, εύρύνεται το χάσμα ανάμεσά τους... Στο τέλος της τετάρτης μέρας, νωθώντας και οι δύο τους, ότι αρχίζουν να γίνονται δυο ξένοι, πανικοβάλλονται το ίδιο και σπεύδουν να οπασούν τον πάγο-όσο είναι ακόμα καιρός).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έπί τέλους! Δε βαρέθηκες;

ΕΚΕΙΝΗ (πολύ ευχαριστημένη που δεν αναγκάστηκε να μιλήσει πρώτη αυτή): Έσο δεν βαρέθηκες;

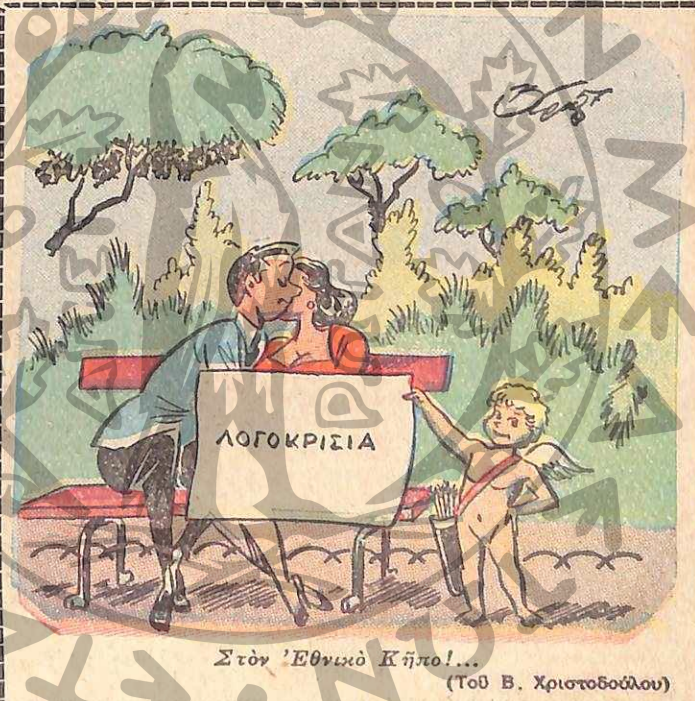
ΕΚΕΙΝΟΣ (με ειλικρίνεια): Έσκασα! Άλλα ήθελα να δω ως πού φάτανες εσύ!

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' εγώ το ίδιο τότε. ΕΚΕΙΝΟΣ (την παίρνει και την καθίζει δίπλα του): Για έλα, λοιπόν, και πές μου: Τόσες μέρες τώρα τί έκανες; Παύ πήγες;

ΕΚΕΙΝΗ (ευτυχισμένη γιατί διακρίνει μέσα στα λόγια του ολόκαθαρη τη ζήλεια): Σε ένδιαφέρει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι! Έτσι ρωτάω. ΕΚΕΙΝΗ (επιθετική): Νά μη ρωτάς! Όπως δε σε ρωτάω κι' εγώ που πήγες τόσες νύχτες τώρα που βγήκες μόνος σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (το ίδιο ευτυχισμένος γιατί διακρίνει και στα δικά της λόγια ζήλεια): Έγώ... σου

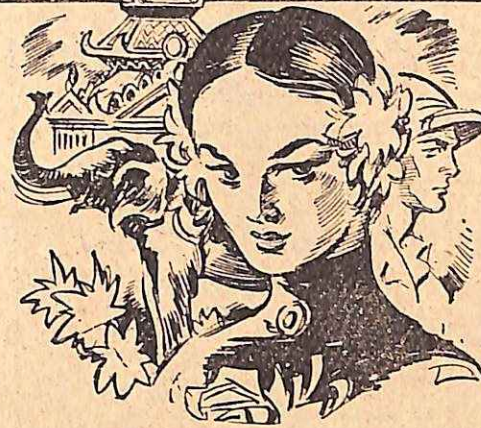
Στον Έθνικό Κήπο!..

(Του Β. Χριστοδούλου)

Μία πρόσφατη φωτογραφία του Κούρτ Γιούργκενς

ΤΟ ΔΕΘΟΣ ΤΟΥ ΣΙΑΜ

θάνη άμέσως. Πρέπει, τουναντίον ν' άνθέ-
ξη, ώς τώ τέλος, δηλαδή, ώπου όλα τά
κόκκαλά του νά μεταβληθούν σέ συντρίμ-
νια. Διαφορετικά, αυτή ή ποιή νά ήταν
χωρίς αξία. Γι' αυτό, εκείνοι πού αναλαμ-
βάνουν νά τήν εφορμάσουν είναι εξαίρετι-
κά προσεκτικοί. Οι κινήσεις τους ακολου-
θούν έναν άρισμένο ρυθμό και δέν είναι
ποτέ βιαίες.

Φροντίζουν επίσης νά μήν πληγιάσουν τώ
δέρμα. Γιατί έτσι θά ήταν άδύνατο νά συ-
νεχισθί τώ μεθοδικώ σπάσιμο τών οστών.
Ο πρώτος ίθαγενής χρεϊστήκε πάνω
άπό ώρα γιά νά βγάλη τήν επιγονατίδα
τού «πουράμ» από τή θέση της.

Ο «πουράμ» ούρλιαζε από τούς πόνους.
'Αλλά τώ πλήθος ύποδεχόταν τά ουρλια-
σματα του μέ γέλια και χαρούμενες κραυ-
γές. Μέσα στίς ψυχές αυτών τών ανδρώ-
πων, πού τις είχε σκληρύνει ο άδιάκοπος
άγώνας μέ τά αγρία θηρία, δέν ύπήρχε θέ-
σις γιά τόν οίκτο.

Τή θέση τού πρώτου ίθαγενούς πήρε κα-
τόπιν δεύτερος, πού έόπισε όλη τήν άρ-
θρωσί του γόνατος τού «πουράμ». Αυτών
τόν διαδέχτηκε έπειτα τρίτος κι' ύστερα
τέταρτος... Καθένας τους έκτελούσε ένα
μέρος από τή μακάβρια αυτή έργασία. Κί-
 όταν κορυαζόταν, έδινε τή θέση τού σέ
άλλον.

'Αλλά μή νομίζετε πως οι αυτοσχέδιοι
αυτοί δήμιοι άδιαφορούσαν γιά τώ θύμα
τους. Παρακολουθούσαν μέ προσοχή τίς
αντιδράσεις του και κάθε τόσο τού έδιαν
χυμούς φρούτων μέσα σέ καρύδες από κο-
κοφοίνικες, γιά νά συνέλθη και νά υπορπά
νά ύποστηί ώς τώ τέλος τώ μαρτύριό του.

Παρ' όλες αυτές τίς προφυλάξεις και τίς
φροντίδες, ο Μιέν-Μίνγκ κυριεύσαν κάθε
τόσο από σπασμούς.

'Ήταν τότε τρομερό νά τόν βλέπη κα-
νείς. Όλο του τώ σώμα τρανάζονταν κι'
όπως τά χέρια και τά πόδια του ήταν δε-
μένα στους πασσάλους, νόμιζε κανείς πως
θά κομματιαζόταν από τή μία στιγμή στήν
άλλη.

Οι νεαροί ίθαγενείς πολλαπλασίαζαν τό-
τε τίς περιποιήσεις τους και τόν άφηναν
νά ήρεμήσει τελείως προτού ξαναρχίσουν τώ
μεθοδικώ σφυρηκόπημά τους. "Αν ο «που-
ράμ»

— Οι άνθρωποι μου θά θυμούνται πάντα τήν επίσκεψί σου... είπε ο γέρο φύλακός στο Λάκον Τάυ.

ΟΙ ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΙ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ ΠΙΟ ΠΟΛΛΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η πιό σύντομη κι' άποδοτική
καρριέρα

Ένα έπαγγελμα, πού επιτρέπει ν' απο-
σπέρη κανείς άπ' αυτό σέ πολύ νεαρή ήλι-
κία μέ μεγάλη περιουσία, είναι εκείνο τού
ταυρομάχου. Οι πιό όνομαστοί «ματαντόρες»
της εποχής μας, καθώς και παλαιότερα,
έγκατέλειψαν τήν άρένα, ύστερα από λίγα
χρόνια, άφού στό μεταξύ έγιναν πάμπλουτοι.
Δέ λείπουν φυσικά, ανάμεσα τους κι' έ-
κείνοι, πού από άληθινό πάθος στό έπικίν-
δυνο αυτό «έπαγγελμα», απέφυγαν αυτό τόν
πειρασμό κι' έμειναν στή δουλειά τους ώς
τή μέρα πού σκοτώθηκαν ή τραυματίστηκαν
σοβαρά από τόν ταύρο.

Στήν 'Ισπανία, οι έτήσιες εισπράξεις
άπό τώ έθνικό αυτό σπόρ φτάνουν κατά
μέσον όρο τά τρία δισεκατομμύρια δικές
μας δραχμές κι' ένα σέβαστό μέρος τους
πληγάνει κατ' εύθειαν στίς τσέπες τών ταυ-
ρομάχων. Οι καλύτεροι «ματαντόρες» κερδι-
ζουν περίπου πενήντα μέ εκατό χιλιάδες
δραχμές γιά μία μόνα έπίδειξι.

Ξέρете ποίος σπάρων τού κινηματογράφου
είναι σήμερα ο πιό πλούσιος άμειδόμενος;
Μήν προσπαθήσει ν' άποκριθήτε μέ τά
γνωστά όνόματα μεγάλων ήθοποιών της
δύνης, πού είναι φυσικό νά σάς έρθουν στό
χείλη. Ο «στάρ» αυτός είναι ο Μεξικανός
ταυρομάχος Καντιφλάς, πού έδω κι' είκοσι
χρόνια «συρτίζει» κι' από ένα φίλμ τώ χρόνο
μέ θέμα τίς ταυρομαχίες. Τά φίλμ αυτά
προορίζονται σχεδόν άποκλειστικά γιά τίς
χώρες της Νότιου 'Αμερικής.

Τού κακού ώς τώρα οι μεγάλοι παραγω-
γοί τού Χόλλυγουντ προσπαθούσαν νά τόν
άποσπάσουν από τώ Μεξικό, όπου κατοί-
κει άδιάκοπα και μαζεύει λεφτά μέ τώ
φτυάρι. 'Η μόνη φορά πού δέχτηκε νά φύ-
γει προσωρινά από τή χώρα του, ήταν έ-
ταν έπεισε στό φίλμ «Ο γύρος τού κόσμου
σέ 80 ημέρες», πού «συρτίζει» στό Λον-
δίνο κι' ή ύπόθεσί του είναι παρμένη από
τό δρώμενο μυθιστόρημα τού 'Ιουλίου Βέρν.
Γιά τή σύντομη εμφάνισί του στήν ταινία
αυτή, ο Καντιφλάς πήρε τώ καλύτερο πο-
σό πού πληρώθηκε ποτέ σέ ήθοποιό τού σι-
νεμά: όχτώ εκατομμύρια δολάρια.

Ο Καντιφλάς είναι ένας «ματαντόρ» πολ-
λύ διαφορετικός άπ' όλους τούς συναδέλ-
φους του, γιατί πρόκειται γιά κομικό ή-
θοποιό, πού δείχνει τήν άπαράμιλλη τέχνη
του στό σπαθί μέ έξωφρενικά τεχνάσματα.
Μαίνει π.χ. στήν άρένα... διαδίδοντας έ-
φημερίδα. Ο ταύρος τού επιτίθεται. Ο
Καντιφλάς κάνει εφφάνικα ένα βήμα πρός
τά πλάγια κι' εξακολουθεί τώ διάδωσμά α-
τάραχος, ενώ ο ταύρος πέρασε ξυστά πλάι
του. Άφού αυτό επαναληφθή κάμποσες φο-
ρές, σέ μία στιγμή, πού ο ταύρος ξανα-
περνά δίπλα του, ο Καντιφλάς τόν καρφά-
νει στό σέβρο μέ τώ μπασιού του, πού
ή άκρη του είναι αχμή σπαθιού!...

Στήν 'Ισπανία, ένας δίσσημος ταυρομά-
χος, ο Μιγκουέλ Μπαέθ, άποσύρθηκε από
τήν άρένα τόν περασμένο χρόνο σέ ηλικία
μόλις είκοσι έτών, άφού μάζεψε μία
περιουσία, πού φτάνει τά είκοσιόχτώ εκα-
τομμύρια «πεςέτες».

Τά λεφτά αυτά ο Μπαέθ τά συγκέντρωσε
μόνα μέσα σέ δύο χρόνια, εισπράττον-
τας γιά άραιοή τόν μισό εκατομμύριο πε-
σέτες από κάθε έπίδειξι.

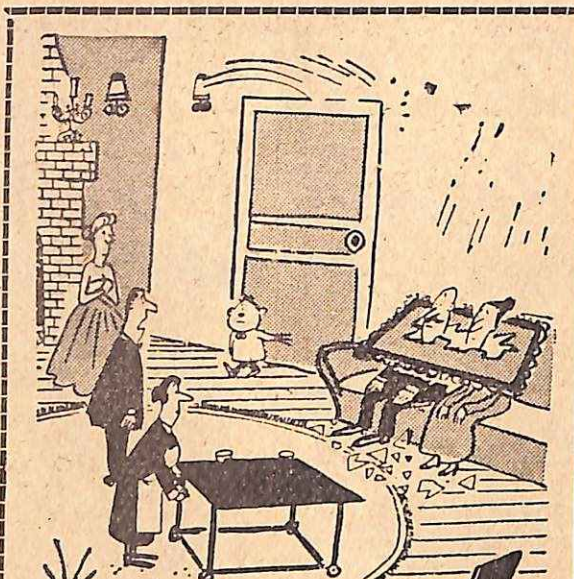
Ο Μιγκουέλ Μπαέθ ήταν τώ 'Ινδαλμα τού
πλήθους πρό παντός γιά δύο «φιγούρες»
πού έκανε. Στήν πρώτη σκετόταν καμμία
τριαναρία μέτρα μακριά από τόν ταύρο
και περίμενε τήν έπίθεσί του. Τώ ζώο χυ-
μούσε πάνω του κι' εκείνος έμενε ακίνητος,
ώπου στό τελευταίο άκριβώς δευτερόλε-
πτο, μέ μία άδίστατη σχεδόν κίνησι τού
κόκκινου πανιού, έκανε τόν ταύρο νά παίρ-
η άπότομη στροφή. 'Η δεύτερη «φιγούρα»
ήταν ή έξης: πετούσε άνάμεσα στον έαυ-
τό του και στό ζώο τώ κόκκινο πανί και
τραπούσε μέσα από τώ πανί, τόν αχνένα
τού ταύρου.

Ένας άλλος νεαρός έπίσης κι' άρκετά
πλούσιος ταυρομάχος είναι ο γνωστός
Λουίς Μιγκουέλ Ντομινγκούν, πού παν-
τρεύτηκε άπό έρωτα τήν 'Ιταλίδα ήθοποιό
Λουτσία Μποτζέ.

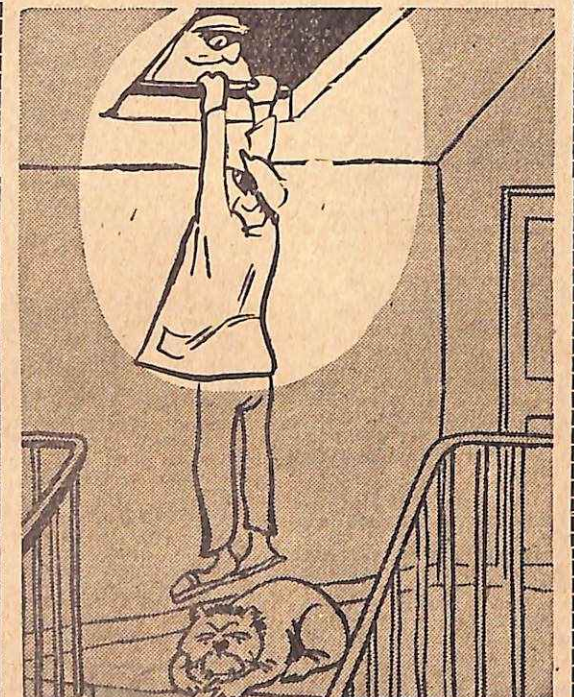
Ο Ντομινγκούν, πού είναι σήμερα εικο-
σιεννια χρόνων, άποσύρθηκε πέρασι από τήν
άρένα μέ περιουσία, πού ύπολογίζεται σέ
μισό δισεκατομμύριο δραχμές.

Η σταδιοδρομία του έφτασε στό άποκο-
ρφωμά της στήν 'Ισπανία, άλλα δέν πε-
ριορίστηκε εκεί. Ο γοητευτικός «ματαντόρ»
πήγε κατόπιν στήν Νότιο 'Αμερική, όπου
διπλασίασε περίπου τήν περιουσία, πού είχε
κάνε στήν πατρίδα του.

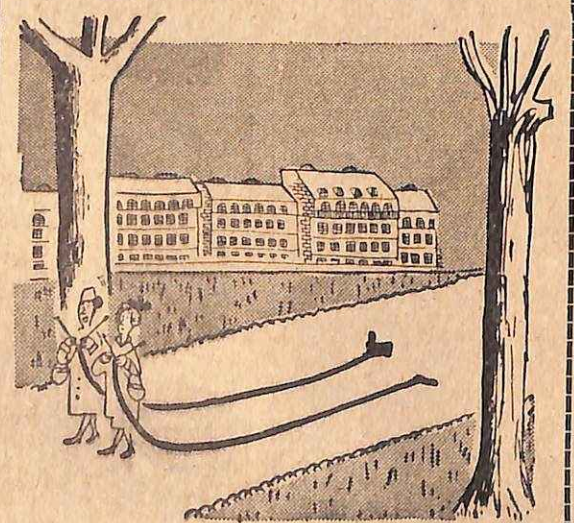
Αλλά κι' ο πιό ένδοξος «τορόρο» της
'Ισπανίας, ο Χουάν Μπελμόντε, πού άνα-
δείχτηκε κατά τόν πρώτο παγκόσμιο πόλε-
μο, δέν έμεινε γιά πολύ πιστός στήν άρέ-
να. Άποσύρθηκε σέ ηλικία μόλις είκοσι-
πέντε χρόνων, φυσικά ζάπλουτος.

— Γιαννάκη!... Σου είπα τόσες φορές νά μή
κλείνης δυνατά τίς πόρτες!...

— Είσαι βέβαιος πως δέν έχουν σκύλο;

— Πόσο γρήγορα περνά ή ώρα μέ τήν κου-
βέντα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Τό σωτήριο νέφος;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό άκριβώς... 'Ο ά-
νέφελος συζυγικός ούρανός άφίνει έ-
λεύθερο τόν ήλιο ακόμα νά δημιουργήσθ
και... ήλίαςι στους συζύγους πού μπαί-
νουν κάτω από τήν άπόλυτη κι' άδια-
τάκτα ήλιακάδα!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ηλίαςι; 'Ελα... Τί είν'
αυτά πού λές;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Η άλήθεια. 'Η διαρκής
καλοκαιρία φέρνει άχι ένθουσιασμό στον
άνθρωπο μέ μία συνεχή άνοιξι, άλλα πα-
νικό! Νά, πάρε γιά παράδειγμα αυτόν
τόν άνεξήγητο φετεινό χειμώνα: Πόσον
καιρό περιμένουμε λίγο κρύο, λίγο χιόνι,
λίγο μπουμπουνισμό, λίγη κακοκαι-
ρία, λίγη βροχή; Και δέν περιμένουμε
τώ χειμώνα μόνο οι έμποροι τών καυσί-
μων ύλών; Τόν περιμένουμε όλοι άνε-
ξαίρετως! Τόν περιμένει κι' ή φτωχή
μας λίμνη, πού κάθε μέρα κατεβαίνει
κι' από λίγο. Νά, προχτές πού πήγα
ώς εκεί, είδα τώ ήσάκι στό κέντρο της
όλο έξο!

ΕΚΕΙΝΗ (τόν διακόπτει έπιθετικά):
Πήγες στή λίμνη; Μά ποιος πήγες;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ήταν άνάγκη νά πάω
μέ κάποιαν;

ΕΚΕΙΝΗ: Καμμία άνάγκη δέν ήταν
άλλά... πήγες! Δέ σέ έβρω τώρα ενώ
ή Κασανόβας είσαι; Βρήκες άφορμή τώ
καυγά μας, και άρώλιασε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (θυμωρά): Πάμε νά λές
άνοησίες, και άσε μέ, πιό καλά, νά ό-
λοκληρώσω τή σκέψι μου...

ΕΚΕΙΝΗ (άπειλητικά): 'Ολοκληρώσε
την... 'Αλλά, νά ξέρεις, θά τά ξαναπού-
με γιά τή λίμνη τού Μαραθώνος, γιά
τό ήσάκι της πού ξεσκεπάστηκε και γιά
σένα, πού... ξεσκαπώθηκες έπίσης!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μοιρολατρικά): 'Όπως
θές... Λοιπόν, ή διαρκής καλοκαιρία δέν
ώφελει! Αντίθετα, μάλιστα, προκαλεί ά-
γανάκτησι, και, συχνά, πανικό. Νά, τίς
προβλές, στά Σπάτα, ξεκίνησαν όλοι
οι κάτοικοι, γέροι, νέοι, παιδιά, παπά-
δες, δάσκαλοι και μαθητές, γιά μία λι-
τανεία! 'Εκαναν όλοι λιτανεία γιά νά
βρέξη.

ΕΚΕΙΝΗ (τόν κυττάζει φιλόποπα):
Πού τώ έβρεις κι' αυτό; Πήγες στά Σπά-
τα; Είσαι άδον Ζουάν και τών Μεσο-
γείων; Σάν δέ ντρέπομαστε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολύ προχωρείς! Δέ νο-
μίζεις;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Εσύ προχωρείς, και μέ
τίς χωριάτισες τών Σπατών ακόμα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τήν άγκαλιάζει, ξεσπά,
πειστικά): 'Οχι... 'Οχι... 'Ας μήν έ-
ναρχίσουμε! (Πιό σιγά): Πού λές, γιά
νά ξαναγυρίσουμε! αυτό πού λέγαμε,
ή άπόλυτη καλοκαιρία προκαλεί άγανά-
κτησι και λιτανείες! Χρειάζεται κι' ό
χειμώνας, χρειάζεται και ή κακοκαιρία,
χρειάζεται και τώ σωτήριο νέφος πού
χαρίζει λίγο όροσερό ξεκούρασμα... 'Αλ-
λοιώς, κινδυνεύουμε, στό ξαναλέω, νά
πάθουμε ήλίαςι, εγκαύματα πρώτου, δεύ-
τερου, τρίτου, βαθμού...

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελαστή): 'Ελα τώ-
ρα! Και εγκαύματα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ψυχικά έννοώ... 'Εγκαύ-
ματα πού τά προκαλεί ο ήλιος πού δέ
σκιάζεται πίσω από κανένα νέφος-σω-
τήριο νέφος...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Οποιοδήποτε νέφος;
ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Οποιοδήποτε, έκτός από
άτομικό! 'Από νέφος, δηλαδή, πού σκορ-
πίζει ραδιενέργεια...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Υπάρχουν και τέτοια νέ-
φη στον συζυγικό ούρανό;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοφάρος): Πως δέν ύ-
πάρχουν... Είναι τά νέφη πού πυκνώνει
ή μόνιμη άσυνεπής! Πού τά κάνουν
άδιαπέραστα! Τα πικρά λόγια πού δηλη-
τηριάζουν βαθεία και σάχει, πού τά
μονιμοποιεί ή άπιστία πού προσβάλλει
τόν άσπετισμένο από τούς δύο συζύγους
και άνοίγει μέσα του βαθεία, άπύθμενα
βάρσθρα!

ΕΚΕΙΝΗ (ζωηρά): Τέτοια πράματα
δέν έχουμε έμεις! (Σ' ά νά συνέχεται):
Δηλαδή... έλπίζω ότι δέν έχουμε. (Φι-
λοσοφικά): 'Εκτός πιά άν... στή λίμνη
τού Μαραθώνος και στά Σπάτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τήν διακόπτει): Πάμε!
Σέ ξαναπαράκαλώ νά μή λές άνοησίες!
Δέν ύπάρχει τίποτε πού νά μας χωρίσι
σοβαρά και άνεπαρόντως... Κάπου-κά-
που μόνο κανένα σωτήριο νέφος σκιάζει
τόν ούρανό μας, γιά νά μας χαρίσι λίγη
όροσερή άλλαγή... Κί' ύστερα, ξανα-
λάμπει από πάνω μας δόξαρχος ο ή-
λιος της μετάνοιας και της συγγνώμης,
γιά νά μας ξεσταύνι μέ τίς άχτίνες τού
έρωτα...

('Εκείνη άφίεται μέ μισόκλειστα μά-
τια στή θαλλωρή τού συζυγικού τούς
ήλιου πούχει βγή, δόξαρχος και ζωο-
γόνος, πίσω από τώ σωτήριο νέφος).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ρομα περπατών πριν από την ώρα του, οι κάτοικοι του μικρού χωριού θα τάχαζαν με τους δημίους του, γιατί, με την άδεισή τους, θα τους στερούσαν από ένα πολύ ενδιαφέρον θέαμα, που ποιος ξέρει αν θα τους ξαναδινόταν η ευκαιρία να το απολαύσουν και άλλοτε.

Το μαρτύριο του «πουράμ» συνεχίστηκε με διάφορες εναλλασσόμενες φάσεις ως άργα τη νύχτα. Ο άθλιος Μιέν-Μίνγκ δεν ούρλιαζε πια όπως πρωτίτερα. Από το στόμα του έβγαине μόνο ένα υπόκωφο μουγκρητό, που γινόταν όλοένα και πιο αδύνατο.

Οι Ιθαγενείς είχαν ανάψει ολόγυρα μεγάλες φωτιές κι' έβησαν σ' αυτές κοιμάται κρέας, που τα καταβρόχιζαν με μεγάλη βουλιμία, πίνοντας ταυτόχρονα «τόνους», που είναι το εθνικό ποτό των κατοίκων του Σιάμ.

Κανείς από τους ανθρώπους αυτούς δε θ' αποφάσισε ν' απομακρυνθεί, αν δεν περιμαίονταν όλες οι φάσεις του μαρτυρίου του Μιέν-Μίνγκ.

Ο Φένγκ είχε παρακολουθήσει με ολοφάνερη ικανοποίηση το μαρτύριο του «πουράμ». Άλλ' έπειτα από το μεσημέρι, χρειάστηκε να τον ξαναπάρει στην καλύβα του θείου του, γιατί η παραμονή στο υπαίθριο τον είχε κουράσει.

Ο στρατηγός, η κόρη του κι' ο Γεράκης έφυγαν κι' αυτοί σε λίγο, λέγοντας πως θα πήγαιναν να περιποιηθούν τον Φένγκ. Έκτος από το ενδιαφέρον τους για τον πιστό υπηρέτη, όμως, ήθελαν ν' απομακρυνθούν για να μη βλέπουν αυτό το θέαμα που τους γέμιζε φρίκη.

— Πατέρα, είπε η Λέν-Λάι, καθώς έμπαιναν στο μονόβλο που θα τους έφερνε στην καλύβα του αρχηγού, δε θα μπορούσαμε ν' α τον γλυτώσουμε απ' αυτό το μαρτύριο;

— Κι' εγώ το σκέφτηκα, άλλ' είναι αδύνατο, απάντησε ο Λάκον-Τάι. Αυτοί οι Ιθαγενείς σκοτώθηκαν για μας. Δε μπορούμε να τους στερούμε από ένα θέαμα, που τους ενθουσιάζει. Κι' άλλωστε, ο Μιέν-Μίνγκ δεν άξιζε καλύτερη τύχη.

Η νύχτα είχε προχωρήσει αρκετά, όταν τέλειωσε η πρώτη φάση του μαρτυρίου του Μιέν-Μίνγκ.

Το σώμα του δεν ήταν πια παρά ένα άσκι γυμνάτο με σπασμένα κόκκαλα. Ο «πουράμ», ωστόσο, ζούσε ακόμη. Κάθε τόσο, έβγαζε ένα μουγκρητό και τα χείλη του αναδεύονταν σαν να ήθελε να μιλήσει. Σαναγύριζε έπειτα στην προηγούμενη άκίνησή του, που τον έκανε να φαίνεται σαν πεθαμένος.

Η δεύτερη φάση άρχισε ανάμεσα στις έγχριες φωνές των Ιθαγενών, που είχαν συγκεντρωθεί γύρω στις φωτιές. Δεκατέσσερις απ' αυτούς, που αντιπροσώπευαν τις οικογένειες των νεκρών, έσκυψαν πάνω στον Μιέν-Μίνγκ κι' άνοιξαν να τον κομματιάσουν με τα σπαθιά τους. Πήραν έπειτα τα

Γιατρός και δικηγόρος

Πολύ συχνά μ' αντιμιλάς λόγια μου λες που δεν ξαναπες, όλη την ώρα μου κολλάς και πας φυρί-φυρί για φάπες. Κι' αν λίγο δεν με σεδαστής κι' αν θες ξανά κανένα καί ντόρο, έσυ γιατρό θα χρειαστείς κι' εγώ θα θέλω δικηγόρο!

Από καιρό θέλεις πολύ δυναμικά να μου εγνέσαι. Κι' αν θα τ' άλλαξω το βιολι, μετά να μην παραπονιέσαι. Σκέψι αν δεν κάνεις λογική πως το γινάτι βράζει μαπί, θα ρεψω εγώ στη φυλακή κι' εσύ στου πόνο το κρεβάτι.

Μη τ' σκονιρί παρατραβάς, για ν' αποφύγουμε το τράκο. Κι' άντε να βρής γιαδάς λέγοντας καν' αγαθήρη άνθρωπάκο. Άλλοιώς, αν δεν συνειρστής το φέρομό μου το μαγγιγώρο, έσυ γιατρό θα χρειαστείς κι' εγώ θα θέλω δικηγόρο!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

κομμάτια και τα περιέφεραν θριαμβευτικά, ενώ το πλήθος ούρλιαζε από τη χαρά του. Αυτό ήταν το τέλος του «πουράμ». Η δικαιοσύνη των Στιένγκων τον είχε τιμωρήσει για τα εγκλήματά του.

Η επιστροφή

Ο Λάκον-Τάι καθυστέρησε κάμποσες ημέρες την αναχώρησή τους για να δώσει τον καιρό στον Φένγκ να συνέλθι.

Ο νεαρός Στιένγκος είχε, εύτυχως, γερή ιδιοσυγκρασία και, από τη στιγμή που έκλεισε η πληγή του, άρχισε ν' ανακάμει δυναμείς. Τη σωτηρία του τη χρωστούσε στο μάγο της φυλής και στα θαυματουργά βότανά του. Ο Γεράκης, χωρίς εργαλεία και χωρίς φάρμακα, δε θα μπορούσε να του κάνει τίποτα.

Οι Στιένγκοι, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, τους συνόδευσαν ως την Ουγκόρ, όπου ο Λάκον-Τάι, σύμφωνα με την υπόσχεσή του, αγόρασε όλα τα όπλα που βρίσκονταν εκεί και τα χάρισε στο φύλαρχο.

Ο αποχαιρετισμός ήταν συγκινητικός. — Δε θα ξαναϊδωθούμε πιά, είπε ο γέρο φύλαρχος στο Λάκον-Τάι. Άλλ' οι άνθρωποί μου θα θυμούνται πάντα την επί-

σκεψί σου και θα την άφηγούνται στα παιδιά τους, για να την πουν κι' αυτά με τη σειρά τους στους απογόνους τους.

Ο Λάκον-Τάι κι' οι σύντροφοί του προημεθεύτηκαν στην Ουγκόρ διάφορα τρόφιμα, άναψαν στην μπαρούτη και τα φυσέκια τους και συνέχισαν κατόπιν το ταξίδι τους.

Δεν είχαν τώρα λόγο να βιάζονται. Ο Μιέν-Μίνγκ κι' οι άνθρωποί του δεν τους καταδίωκαν πιά. Ο μόνος φόβος τους ήταν τα άγρια θηρία. Άλλ' είχαν εμπιστοσύνη στα όπλα τους και στις δυνάμεις τους.

Τρείς ημέρες αργότερα έφτασαν στην Καπλάι, όπου αγόρασαν μια καλή βάρκα και μίσθωσαν κάμποσους Ιθαγενείς, για να συνεχίσουν το ταξίδι τους πάνω στον ποταμό Μέν Σάι και κατόπιν στον Μέν-Νούμ, που θα τους ξανάφερνε στην Μπανγκόγκ.

Η βάρκα αυτή δεν είχε τις άνεσεις της δικής τους, άλλ' ήταν αρκετά εύρύχωρη και μπορούσαν να κινούνται έλευθερα μέσα σ' αυτήν.

Ο Λάκον-Τάι φαινόταν πολύ εύχαριστημένος. Τώρα που είχε ξαναβρή το ιερό μαστίγιο του Σοιμόνα Κοντόμ ήταν βέβαιος ότι θα ξανακέρδιζε την εύνοια του βασιλιά και την αγάπη του λαού. Είχε επίσης την κρυφή ελπίδα ότι το Σιάμ θα άποχτούσε και πάλι λευκούς ελέφαντες.

— Δεν υπάρχει ακόμη να καταλάβω γιατί οι Σιαμέζοι ξεχωρίζουν τους ελέφαντες από όλα τα άλλα ζώα και τους έθροποιήσαν, είπα μια μέρα ο Γεράκης στο Λάκον-Τάι. Σε τί οφείλεται αυτή η προτίμηση;

— Φοβάμαι ότι δε θα μπορέσω να σάς δώσω την εξήγησι που μου ζητάτε, απάντησε ο στρατηγός. Θα σάς άφηγηθώ, όμως, έναν παλιό θρύλο, που κυκλοφορεί μεταξύ των κατοίκων του Σιάμ και της Βιρμανίας, όπου λατρεύονται επίσης οι ελέφαντες. Νά, λοιπόν, τί λέει αυτός ο θρύλος:

»Η γλυκειά Παρβατί, η σύζυγος του θεού Σίβα, που ο Ίνδου προφέρουν με σεβασμό και τρόπο το δνομά του, βρισκόταν μια μέρα στο λουτρό της και διασκεδάζε παίζοντας με τους άφροδες που σχηματίζε το νερό γύρω στο θεϊκό κορμί της. Οι άφροί αυτοί, κάτω από τα χέρια της, έπαιρναν χίλια σχήματα, σαν να ήταν μιά ζύμη από άργιλλο. Άλλά, σιγά-σιγά, πήραν το σχήμα που έχει το κεφάλι ενός μικρού παιδιού. Έπειτα από το κεφάλι, βγήκαν τα χέρια, το κορμί, τα πόδια... Η θεά, άφηγείται ο παλιός θρύλος, πήρε αυτό το παιδάκι στην άγκαλιά της κι' άφησε τη θεϊκή πνοή της να πληνιηθί πάνω στο στόμα του. Άκούστηκε τότε ένας μικρός στεναγμός και το παιδάκι άνοιξε τα μάτια του. Ήταν ένα καινούργιο πλάσμα που έβγαине στο φώς της ημέρας. Η θεά άρχισε άμέσως να θηλάζει αυτό το παιδί, σαν να ήταν ένα κομμάτι από τη σάρκα της.

»Πέρασε από τότε ένας χρόνος. Στο τέλος του χρόνου, γύρισε ο τρομερός Σίβα από τον πόλεμο εναντίον των γιγάντων, που ήθελαν να κάψουν τον κόσμο κι' είδε με έκπληξι στην άρχή κι' έπειτα με όρηγ το πλάσμα αυτό που βρισκόταν στο παλάτι του και που η παρουσία του του φαινόταν ανεξήγητη. Έκαμε τότε τη σκέψι πως η Παρβατί τον είχε προδώσει και, χωρίς να διατάση, έβγαλε το σπαθί του, που ήταν βαμμένο χιλιάδες φορές μέσα στο αίμα των έχθρών κι' έκοψε το κεφάλι αυτού του παιδιού.

»Η γλυκειά Παρβατί ούτε έλαψε, ούτε θύμωσε. Άλλά του άφηγήθηκε ήρεμα με ποιο τρόπο είχε πλάσει αυτό το παιδί.

— Δεν ήξερα πως τα χέρια μου είχαν αυτή τη δύναμη, του είπε. Και βέβαια μου την έδωσε η δική σου θεϊκή πνοή.

»Ο Σίβα μετάνιωσε άμέσως και πίστεψε χωρίς δυσκολία την εξήγησι που του έδωσε η γλυκειά Παρβατί. Είναι στιγμές, λέει ο παλιός θρύλος, που κι' αυτοί οι θεοί πιστεύουν τα πιο άπίστευτα πράγματα, όταν τα άκούει από τα χείλη μιας όμορφης γυναίκας.

— Είμαι δέξυθμος και βιάζομαι πάντα να τελειώσω εκείνο που έχω να κάμω, είπε ο μεγάλος θεός Έσα. Λατόσα, ένας

τρόπος για να έπανορθώσω το κακό που έκαμα.

— Και ποιος είναι αυτός ο τρόπος; ρώτησε η Παρβατί.

— Θα δής, απάντησε ο Σίβα. Ξαναδάγαλε το σπαθί του και μ' ένα τρομερό χτύπημα έκοψε πέρα ως πέρα το κεφάλι του πολεμικού του ελέφαντα. Έβαλε έπειτα αυτό το κεφάλι πάνω στο λαιμό του παιδιού.

»Δημιουργήθηκε έτσι ένας καινούργιος θεός, ο Γκανέσα, που είχε κεφάλι ελέφαντα και σώμα ανθρώπου. Οι άλλοι θεοί τον άναγνώρισαν άμέσως και του έδωσαν τη θέση που του έπρεπε ανάμεσά τους.

»Νομίζω, συνέχισε ο Λάκον-Τάι, ότι τρία πράγματα έκαναν τους κατοίκους του Σιάμ να ξεχωρίσουν τον ελέφαντα από τα άλλα ζώα: ο μεγάλος όγκος του, η καταπληκτική δύναμή του και η απάραμλλη ευφύια του. Οι πρώτοι που θεοποίησαν τον ελέφαντα ήταν οι Βιρμανοί. Η λατρεία του μεταφέρθηκε κατόπιν στο Σιάμ.

— Οι ελέφαντες έχουν σχέση με το Βούδδα; ρώτησε ο Γεράκης.

— Οι Βιρμανοί όπως και οι Σιαμέζοι λατρεύουν το Βούδδα, απάντησε ο στρατηγός. Οι πρώτοι τον άποκαλούν Γκαουτάμα, ενώ οι δεύτεροι του δίνουν το όνομα του Σοιμόνα Κοντόμ. Οι παλαιοί θρύλοι, λοιπόν, τόσο της Βιρμανίας όσο και του Σιάμ άφηγούνται ότι ο θεός, θέλοντας να τελειοποιήσει την ψυχή του και να γνωρίσει όλα τα πλάσματα της δημιουργίας, πέρασε διαδοχικά από όλα τα ζώα. Άλλά τον περισσότερο καιρό τον πέρασε μέσα σε ελέφαντες, γιατί βρήκε πως τα ζώα αυτά ήταν τα τελειότερα που ύπάρχαν πάνω στη γή.

»Οι παλαιοί θρύλοι άφηγούνται ακόμη ότι ο Σοιμόνα Κοντόμ γεννήθηκε με μόνη τη δική του δύναμη, χωρίς ζένη ήθηβεια κι' ότι ήξερε από την πρώτη στιγμή το μυστικό της γεννήσεως των κόσμων και των όντων, που μάταια προσπαθούν ν' ανακαλύψουν οι άνθρωποι. Όταν ο θεός τελείωσε τις μεταμορφώσεις του, έμφανίστηκε στη μέση του ούρανού, καθισμένος σ' ένα θρόνο, που ήταν από άτόφιο χρυσάφι και στολίζονταν από άναρίθμητα πολύτιμα πετράδια. Οι άλλοι θεοί άφησαν τότε τις ούρανιες κατοικίες τους κι' έτρεξαν για να τον προσκυνήσουν.

»Ο Σοιμόνα Κοντόμ, όμως, είχε έναν άδελφό, που είχε γεννηθί ταυτόχρονα μ' αυτόν και που λεγόταν Τεβετά. Αυτός ο Τεβετά, λοιπόν, ζήτησε τη δόξα του άδελφού του και ξεσπάσε ένα μεγάλο μέρος από τις δυνάμεις του ούρανού εναντίον του. Ο άγώνας μεταξύ του Σοιμόνα Κοντόμ και του Τεβετά, συνεχίστηκε αιώνας και χίλιετηρίδες, ώπου, τελικά, υπερίσχυσε ο πρώτος και επέβαλε την κυριαρχία του σ' όλο τον κόσμο. Ο δεύτερος ξαναγύρισε τότε στην άδυσσο που τον είχε γεννήσει.

— Μια ακόμη έρώτησι, είπε ο Γεράκης. Γιατί οι Σιαμέζοι κι' οι Βιρμανοί δίνουν την προτίμησή τους στους λευκούς ελέφαντες, ενώ δεν είναι ούτε οι μεγαλύτεροι, ούτε οι δυνατότεροι από αυτά τα παχύδεσμα;

Ο Λάκον-Τάι βρέθηκε σε άδυναμία ν' απαντήσει σ' αυτή την έρώτησι.

— Οι παλαιοί θρύλοι αναφέρουν, ότι ο Σοιμόνα Κοντόμ πέρασε ένα πολύ μεγάλο μέρος της ζωής του πάνω στη γή μέσα σ' ένα λευκό ελέφαντα, απάντησε.

Ο γιατρός έμεινε συλλογισμένος μερικές στιγμές.

— Η έπιστήμη κι' η θρησκεία ακολουθούν διαφορετικούς δρόμους ή καθεμιά, είπε έπειτα. Άλλά θέλετε να μάθετε τί λέει η έπιστήμη για τους λευκούς ελέφαντες; — Είμαι περίεργος να το άκούσω, απάντησε ο Λάκον-Τάι.

— Το λευκό τρίχωμά τους δε φανερώνει δύναμη, άλλ' άδυναμία, είπε ο Γεράκης. Οι μακρυνοί πρόγονοί τους ήταν λεπροί κι' η άσθένεια αυτή προκάλεσε βαθμιαία έναν εκφυλισμό σ' αυτά τα ζώα. Οι λευκοί ελέφαντες είναι, λοιπόν, οι άσθενή του είδους των.

— Το έχω άκούσει κι' εγώ, απάντησε ο Λάκον-Τάι, κομλώντας το κεφάλι του. Και πρόσθεσε έπειτα από μια στιγμή: — Όπως κι' αν έση το πράγμα, οι λευ-

κοί ελέφαντες είναι οι προστάτες του Σιάμ. Θα ιδήτε, ότι τώρα που βρήκαμε το μαστίγιο, θα έμφανιστούν και πάλι.

Ο Γεράκης σκέφτηκε πως δεν έπρεπε να πει τίποτα άλλο.

Ο θρίαμβος του Λάκον-Τάι

Η είδησι, ότι βρέθηκε το ιερό μαστίγιο του Σοιμόνα Κοντόμ, είχε διαδοθί άστραπιαία σ' όλο το Σιάμ και πλήρη κόσμου έτρεχαν στις όχθες του Μέν-Νάμ για να έπνευθηθούν το στρατηγό και τους συντρόφους του. Πολλές πόλεις, μάλιστα, τους προσκάλεσαν να σταματήσουν, για να τους φιλοξενήσουν. Άλλ' ο στρατηγός δε δέχτηκε αυτές τις προσκλήσεις, γιατί σκέφτηκε πως δεν είχε το δικαίωμα να καθυστερήσει την έπιστροφή του στην Μπανγκόγκ, όπου τον περίμενε ο βασιλιάς Φρά-Μπάρι.

Σταματήσαν μόνο για λίγο στην Άζούθια κι' έπειτα συνέχισαν το ταξίδι τους προς την πρωτεύουσα.

Ο στρατηγός φρόντισε να μπουν στην πόλι άργά τη νύχτα κι' έτσι άπόφυγε τις έκδηλώσεις του πλήθους.

Την άλλη μέρα, έστειλε έναν από τους άκολουθούς του, για να ζητήσει άκόρασι από το βασιλιά.

Ο Λάκον-Τάι δεν είχε άπατηθί στους ύπολογισμούς του, όταν προέβλεπε, ότι η έπιστροφή του στην Μπανγκόγκ θα ήταν ένας μεγάλος θρίαμβος.

Μόλις μαθεύτηκε η έπιστροφή του, πλήθη κόσμου πλημμύρισαν τους δρόμους. Το δνομά του ήταν στα χείλη όλων αυτών των ανθρώπων, που δεν κουράζονταν να τον έπνευμουν. Ο βασιλιάς Φρά-Μπάρι διέταξε, έξ άλλου, τον τελετάρχη του να όργανώσει μια μεγαλόπρεπη τελετή για την ύποδοχή του στα άνάκτορα.

Την όρισημένη ώρα, οι άνώτεροι άξιωματοχοί της Άυλής, συνοδευόμενοι και από πλήθος μοναχών με κίτρινα, ρόζ και θαλασσιά ράσσα, πήγαν να παραλάβουν το στρατηγό, για να τον όδηγήσουν στα άνάκτορα.

Τα βασιλικά άνάκτορα της Μπανγκόγκ, που βρίσκονται στην άριστερή όχθη του ποταμού Μέν-Νάμ, είναι ένα γιγαντιαίο φουόριο ή καλύτερα μια άκρόπολις. Το τέχος που περιβάλλει αυτή την άκρόπολι, σχηματίζει ένα τετράγωνο, που κάθε πλευρά του έχει μήκος δέκα χιλιομέτρων. Πύργοι και προμαχώνες βρίσκονται σ' όλη την έκτασι αυτού του τέχους.

Οι Σιαμέζοι άποκαλούν τα βασιλικά άνάκτορα «πόλι του άνείρου», όπως και είναι πραγματικά.

Μέσα στην πόλι αυτή τα μεγαλόπρεπα κτίρια διαδέχονται το ένα το άλλο, διακοπτόμενα από μεγάλες αλές και πάρκα με αινώδια δένδρα. Βλέπει κανείς εδώ ένα άνάκτορο φτιαγμένο με πολύχρωμα μάρμαρα, έκει ένα έπιθλητικό πύργο, πιά κάτω μια πολυόροφη παγόδα με έπιχρυσω-

μένο θόλο, όπου φτάνει κανείς περνώοντας από στέες, που οι στέγες τους στριβώνται στις προδοκίδες γιγαντιαίων ελεφάντων, σκαλισμένων πάνω σε μάρμαρο ή σε γρανίτη.

Αφού περάση κανείς από όλα αυτά τα μέγαρα και τις παγίδες, φτάνει σε μια έπιθλητική πόλι που καλείται «φώς της άνοίξεως». Πίσω απ' αυτήν, άπλώνεται ο «κήπος της ευδαιμονίας», με τις έλικειδέες δενδροστοιχίες, τους πίδακες και τις λίμνες του.

Στο κέντρο αυτού του κήπου ύψώνεται το κυρίως βασιλικό άνάκτορο, που περιβάλλεται ολόγυρα από άναρίθμητες μικρές παγίδες διαφόρων σχημάτων. Αυτές οι παγίδες είναι άφιερωμένες στις ψυχές των προγόνων του βασιλιά. Φρουροί με κίτρινες φορεσιές (το κίτρινο είναι το έπίσημο χρώμα σ' όλες σχεδόν τις χώρες της Άσίας) φυλάγε έξω από τις παγίδες. Η έξοδος σ' αυτές έπιτρέπεται μόνο στους βασιλικούς πρίγκιπες.

Στα παλιά χρόνια, ο βασιλιάς ζούσε άθάτος μέσα σ' αυτό το παλάτι. Οι μόνοι που τον έβλεπαν, ήταν οι τέσσερις ύπουργοί του και οι άνώτεροι άξιωματοχοί της Άυλής του. Όλοι οι άλλοι, όχι μόνο δεν τον έβλεπαν, άλλ' ούτε είχαν το δικαίωμα να σηκώνουν τα μάτια τους πάνω του, όταν ο βασιλιάς έβγαине από το άνάκτορό του για να πάει σε κάποιο προσκύνημα. Μόλις τα γόγγυα άνήγγελλαν, ότι η βασιλική πομπή ξεκίνησε από τα άνάκτορα, όλοι οι κάτοικοι έτρεχαν να κρυφτούν στα στίπια τους κι' έκλειναν άμέσως τις πόρτες και τα παράθυρα. Έκείνοι που δεν πρόφταναν έφεταν μπρούμυτα κι' άκουμπούσαν το πρόσωπό τους στο χώμα.

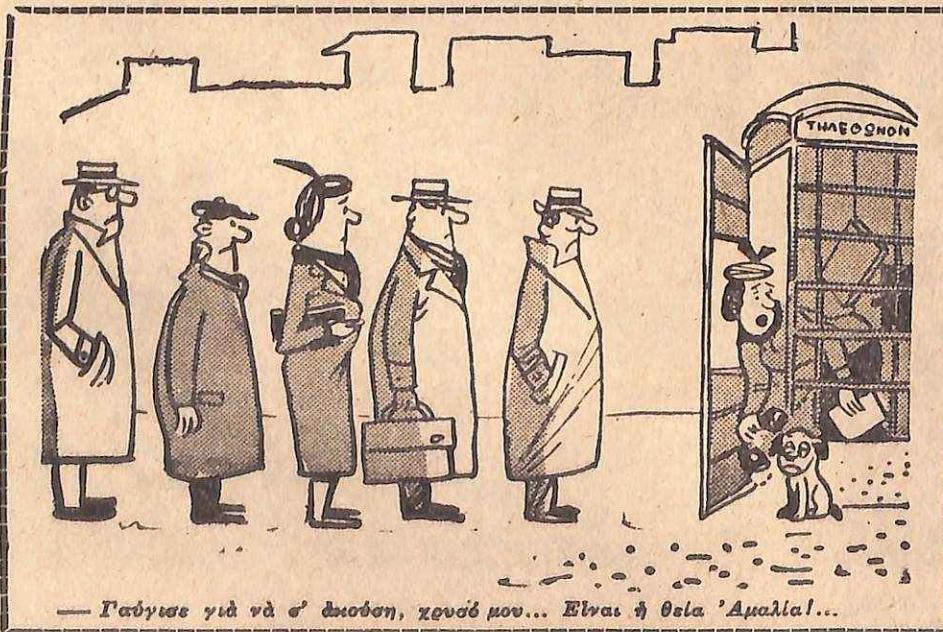
Αν κάποιος είχε την κακή σκέψι ν' άνασκήκωσι λίγο το κεφάλι του, οι βασιλικοί φρουροί τον σκότωναν άμέσως, χωρίς καμιά διαδικασία. Άλλ' οι συνήθειες αυτές έξαφανίστηκαν με τον καιρό και από τα μέσα του περασμένου αιώνα, οι βασιλιάδες άρχισαν να δείχνουν το πρόσωπό τους.

Ο βασιλιάς Φρά-Μπάρι περίμενε τον Λάκον-Τάι μέσα στη μεγάλη αίθουσα του θρόνου. Αυτή η αίθουσα ήταν ένα τετράγωνο, που κάθε πλευρά του είχε μήκος έκατό μέτρον.

Στο βάθος, έβλεπε κανείς δώδεκα πολεμικούς ελέφαντες, με πολυτελή φορεία στη ράχη τους. Μεγάλες χρυσές πλάκες στολίζουν τα μέτωπά τους, ενώ στην προδοκίδα τους ήταν περασμένοι κρίκοι με πολύτιμα πετράδια.

Μπροστά απ' αυτούς τους ελέφαντες βρισκόταν ο έπιθλητικός θρόνος του βασιλιά, που ήταν από άτόφιο χρυσάφι, σκαλισμένο με μεγάλη τέχνη.

Ο βασιλιάς Φρά-Μπάρι φορούσε μια χρυσοστόλιστη στολή. Ολόγυρά του στέκονταν οι ύπουργοί του, που κι' αυτοί ήταν ντυμένοι με μεγάλη πολυτέλεια.

— Γαύγας για να σ' άνοση, χρυσό μου... Είναι ή θεία Άμαλία!...

— Άδελφή Θεσσαία, σάς είπα χίλιες φορές ν' άλλάξετε τα γυναιδιά σας.

Δεξιά κι' αριστερά, βρίσκονταν εκατοντάδες μανδρινών με πολύχρωμες φορεσιές και μυτερούς σκούφους στο κεφάλι.

Ο Λάκον-Τάυ εμφανίστηκε στην είσοδο της αίθουσας κρατώντας στα χέρια του το χρυσό κουτί, που περιείχε το μαστίγιο του Σομμόνα Κοντόμ.

Και τότε έγινε κάτι που γέμισε από χαρά και περηφάνεια τον πατέρα της Λέν-Λάι. Όλοι όσοι βρίσκονταν μέσα στην αίθουσα έπεσαν στα γόνατα κι' ακούμπησαν το κεφάλι τους στις πλάκες.

Πρώτος έδωσε το παράδειγμα ο βασιλιάς Φρά-Μπάρντ, που κατέβηκε άμέσως από το θρόνο του και προσκύνησε το ιερό σύμβολο. Σηκώθηκε κατόπιν, προχώρησε προς το μέρος του στρατηγού, πήρε από το κιβώτιο το ιερό μαστίγιο και το έδειξε σ' όλους.

Τα μάτια του έλαμπαν από χαρά.

Η σημερινή ημέρα είναι η πιο ευτυχισμένη της ζωής μου, είπε με δροσάτερη συγκίνηση. Είμαι βέβαιος ότι μαζί με το ιερό αυτό μαστίγιο, η ευημερία και η γαλήνη θα ξαναγυρίσουν στο κράτος μου. Οι παλαιοί θρόνοι λένε ότι, όπου υπάρχει το ιερό μαστίγιο του Σομμόνα Κοντόμ, εκεί βρίσκεται ο πλούτος, η δύναμις και η δόξα.

Τη μεγάλη αυτή χαρά —συνέχισε— τη χρωστάμε στον πολύτιμο φίλο μου και πιστό μου υπήκοο Λάκον-Τάυ. Στις τόσες άλλες υπηρεσίες του, πρόσθεσε και μία ακόμη, που είναι ασφαλώς η πολυτιμότερη από όλες. Άς του εκφράσουμε όλοι την ευγνωμοσύνη μας. Ο στρατηγός Λάκον-Τάυ είναι ο εκλεκτός του Σομμόνα Κοντόμ.

Ξαναγύρισε κατόπιν στο θρόνο του κι' έγνεψε στο στρατηγό να καθίσει στο τελευταίο από τα σκαλοπάτια, πράγμα που θεωρείτο σαν η μεγαλύτερη τιμή στην αυλή του Σιάμ.

—Στρατηγέ, του είπε, θέλω να μου αφηγηθείς σ' όλες του τις λεπτομέρειες το ταξίδι σου. Την αφήγησή σου πρέπει να την ακούσουν όλοι όσοι βρίσκονται εδώ για να την πληροφορηθεί από το στόμα σου, και ο λαός του Σιάμ. Στ' αυτή μου έφτασαν περιέργες φήμες για ώριμα γεγονότα που συνέβησαν κατά το ταξίδι αυτό. Έπιθυμώ να μάθω αν αυτές οι φήμες είναι αληθινές ή όχι.

Ο Λάκον-Τάυ δεν ζήτησε τίποτα καλύτερο από το ν' αποκατασταθεί στα ματίνα του ηγεμόνου του και να ξανακερδίσει την εύνοιά του.

—Προτού μιλήσω για το ταξίδι μου, πρέπει να εξηγήσω στη μεγαλειότητά σου πώς οι λευκοί ελέφαντες πέθαιναν ο ένας έπειτα από τον άλλον, άρχισα. Είχα διατυώσει τότε την υπόνοια ότι ο θάνατός τους δεν ήταν φυσικός. Άλλα δεν ήξερα τίποτα περισσότερο και ούτε είχα την παραμικρή υπόνοια για τον ένοχο. Σήμερα, όμως, είμαι σέ θεοί να φανερώσω και τον ένοχο και τα μέσα που χρησιμοποίησε.

—Οποιοι κι' αν είναι ο ένοχος, θα συλληφθεί άμέσως και θα τιμωρηθεί όπως του αξίζει, φωνάζει ο Φρά-Μπάρντ.

Ο ένοχος τιμωρήθηκε, απάντησε ο Λάκον-Τάυ. Την τιμωρία του ανέλαβαν οι Στιένγκοι που μένουν στις έκβολές του Κούμ Μπορέυ, κοντά στην πόλη του Λεπρού Βασιλιά.

—Άλλα τί ζητούσε εκεί ο άνθρωπος που σκότωσε τους λευκούς ελέφαντες του ανακτόρου μου; ρώτησε απορώντας ο βασιλιάς.

—Ο άνθρωπος αυτός με είχε συνοδεύσει ως εκεί για να μ' επιποθήσει να βρω το ιερό μαστίγιο, απάντησε ο Λάκον-Τάυ.

—Άλλα ποιος ήταν;

—Ο Μιέν-Μίνγκ, μέγας «πουράμ» του Βασιλείου του Σιάμ.

Όλοι έμειναν κατάπληκτοι ακούγοντας αυτή την απάντηση.

—Ο Μιέν-Μίνγκ μου είχε ζητήσει την άδεια ν' αποσυρθεί, για να πάει στην πατρίδα του, την Καμπότζη, όπου είχε να κανονίσει κάποιες υποθέσεις του, είπε ο βασιλιάς Φρά-Μπάρντ. Πώς βρέθηκε στις έκβολές του Κούμ-Μπορέυ;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Ο κ. Νικ. Κλωνής και η δ/ς Ζωζώ Σπανού έπεσαν τους γάμους των εις Αίγιον, ενώπιον εκλεκτού κόσμου. Παράνυμφος παρέστησαν ο κύριος και η κυρία Ραφαήλ Παρίσης.

Η Άννα Μαρία Καζαντέ

ΤΟ ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΟ ΜΑΝΝΕΚΕΝ ΤΟΥ 1957

Η Άννα Μαρία Καζαντέ χρωστάει την επιτυχία της κυρίως στο γεγονός ότι είναι... μύωψ

Το όνομά της, στους κύκλους της υψηλής μόδας, είναι Μάμπυ. Έχει πρόσωπο κάθε άλλο παρά κανονικό, στόμα εξαιρετικά μεγάλο, μύτη λιγίγκι καμπυλωτή, μάτια γκριζά, αμυγδαλωτά. Το ύψος της είναι ένα κι' έβδομηντα δύο, το βάρος της πενήντα τέσσερα κιλά, η περιφέρεια του στήθους της ογδόντα οχτώ πόντους και της μέσης της πενήντα τριών.

Πρόκειται για την Άννα Μαρία Καζαντέ, που ανακηρύχθηκε εδώ και λίγες βδομάδες το πιο όμορφο μαννεκέν του 1957, σ' ένα διεθνή διαγωνισμό στο Σαιν Βενσάν.

Ός τη στιγμή της εμφανίσεώς της, κανείς δεν πίστευε — και πρώτη απ' όλους η ίδια — ότι η Ίταλιδούλα θάπαιρνε τα πρωτεία.

Δεν έχει, πραγματικά, τίποτε πάνω της που να κάνει εξαιρετική εντύπωση. Τα χαρακτηριστικά της και το κομμάτι της είναι απλώς έλκυστικά και δεν παρουσιάζουν το άεριο και σχεδόν παραμυθένιο εκείνο θέλητρο, που ο κόσμος είναι συνηθισμένος να αναζητά στα μεγάλα μαννεκέν.

Κι' η ιδιωτική ζωή επίσης της Μάμπυ, δεν βοηθά σε τίποτε για να τη φανταστεί κανείς σαν ένα νεράιδινο πλάσμα. Όταν περπατά στο δρόμο, μοιάζει μ' ένα σωρό άλλα απλώς συμπαθητικά κορίτσια.

Η γκαρνταρόμπα της είναι πολύ φτωχή σε εμπνεύσεις και ποικιλίες φορεμάτων. Ντύνεται σχεδόν πάντα με φούστα και μπλουζάκι. Η αξιοσημιακή της ζωή είναι γεμάτη από... ένα μοναχικό ανδρικό όνομα: εκείνο του άραβωναστικού της. Ο νέος αυτός, που έχει ένα έμπορικό κατάστημα στη Ρώμη, ήταν ο σύντροφος των παιχνιδιών της από τα θρανία του δημοτικού σχολείου, γιατί οι οικογένειές τους γειτόνευαν κι' έτσι, όταν κι' οι δύο τους μεγάλωσαν, κατάλαβαν πως ήταν τρελλά έρωτευμένοι.

Εξ' άλλου, εκτός από το έπαγγελμα, που την ανάδειξε, η Άννα Μαρία Καζαντέ δεν έχει ούτε τώρα ακόμα εγκαταλείψει κι' ένα άλλο, παλαιότερο και πολύ πεζό. Διευθύνει ένα μικρό εστιατόριο και της

αρέσει να βοηθά το μάγειρα στην κουζίνα, γιατί τρελαίνεται κυριολεκτικά για την τέχνη αυτή.

Είναι τέλος πολύ δειλό κορίτσι κι' όταν απαντά σε κάποια ερώτηση, η φωνή της τρέμει κι' η γλώσσα της μπερδεύεται.

Παρ' όλες ωστόσο αυτές τις ελλείψεις, η Μάμπυ είναι σήμερα το «υπ' αριθ. 1 μαννεκέν της ύφλης».

Το κορίτσι αυτό μεταμορφώνεται όλοτε-λα και γίνεται σωστό πούημα αϊθέρας όμορφιάς, όταν ντυθή ένα μοντέλο υψηλής μόδας. Μοιάζει τότε με τα όνειρώδη και σχεδόν άυλα εκείνα πλάσματα, που βλέπει κανείς δεν υπωπεύτηκε, πως αυτή η «απο-υπέροχος» κρεασιδόν στα σχέδια των περιοδικών μόδας.

Πραγματικά, ελάχιστες στον κόσμο είναι οι γυναίκες που μπορούν να συγκρίθουν κάπως μαζί της στο πως φοράει μια ακριβή τουαλέττα και στο πως ξέρει να την επιδείχνη.

Το κορίτσι αυτό των εικονομαχικών χρόνων είναι η γυναίκα που καμιά άλλη στον κόσμο δεν τη φτάνει στην κομψή εμφάνισή, όταν βάλει κάτι το εντυπωσιακό πάνω της.

Στο διαγωνισμό του Σαιν Βενσάν, η Άννα Μαρία Καζαντέ είχε να αντιμετωπίσει ένα μικρότερο από τα ωραιότερα μαννεκέν των ημερών μας κι' έλαβε μέρος χωρίς πολλές ελπίδες.

Τα μαννεκέν παρόλασαν μπροστά στους κριτές δυο φορές το καθένα, τη μία με πρώιντο φόρεμα και την άλλη με βραδυνη τουαλέττα.

Η μία φαινόταν πιο ύπεροχη από την άλλη, ώπου ήθελε η σειρά της Μάμπυ. Μόλις εμφανίστηκε και περπάτησε πάνω στη «χρυσή γέφυρα» των επιδείξεων, τα μέλη της κοιτικής επιτροπής αντήλασαν αυθόρμητα ματιές που έλεγαν: «Η κοπέλλα αυτή τις ξεπερνά όλες».

Το κομψό ταγίεο της πρώιννης εμφάνισ-ως κι' η μαύρη λαμπεή τουαλέττα της βρα-δυνης, που φόρεσε κι' έδειξε η Μάμπυ, ή-ταν επάνω της κάτι το άνειπτα εξαίσιο.

Άλλα στη νίκη της συνετέλεσε και κάτι άλλο. Ένώ οι περισσότερες από τις άλλες διαγωνιζόμενες τ' είχαν απώσει χάσει από τη συγκίνηση, η Άννα Μαρία Καζαντέ έ-κανε τα προδιορισμένα βήματα και τις ανάλογες κινήσεις μπροστά στην επιτρο-πή και στο κοινό με απόλυτη σιγουριά.

Περπατούσε και στριφογύριζε με τα μάτια σπληνωμένα στο κενόν, σαν να μην υπήρχαν γι' αυτήν τόσοι άνθρωποι γύρω της. Και κανείς δεν υπωπεύτηκε, πως αυτή η «άπο-μύωσι» της δρεϊλόταν σ' ένα πολύ πεζό λόγο: η Μάμπυ είναι τόσο μύωψ, ώστε της είναι αδύνατο να διακρίνη τις εκφορές που παίρνουν τα πρόσωπα γύρω της. Κι' έτσι, αναγκαστικά, είναι αδιάφορη.

Αυτό είναι τόσο αληθινό, ώστε, σε μία άλλη επιδείξι, της συνέβηκε το εξής νόστι-μο: Καθώς περνούσε μπροστά από τους πελάτες του οίκου μόδας, όπου έκανε την επίδειξι, πέρασε κάποιον απ' αυτούς για μαχαράνιά κι' υποκλήθηκε μπροστά του, γιατί «είδε» πως φορούσε άσπρο σαρίκι στο κεφάλι του. Στην πραγματικότητα, ό-μως, επρόκειτο για ένα νεαρό, που είχε τραυματιστεί σε αυτοκινητιστικό δυστύχη-μα κι' είχε το κεφάλι του τυλιγμένο μ' επιδέσμους...

Η αμερικανική ζωή σε αριθμούς

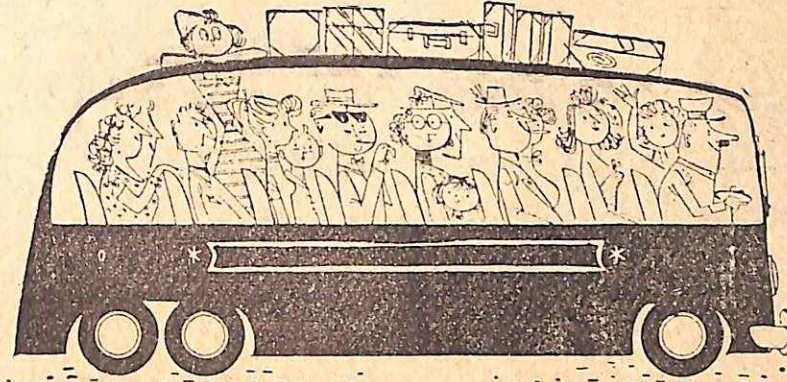
Κατά το 1956, οι Άμερικανοί ήπιαν 86.000.000 βαρέλια μπύρας.

Κατά το ίδιο έτος, οι Άμερικανοί σύ-ζυγοι πλήρωσαν για αποζημιώσεις διατρο-φής στις τείως συζύγους των 3.000.000. 000 δολλάρια.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες υπάρχουν σή-μερα 148 εκατομμυριοίχοι, φυσικά σε δολ-λάρια. Οι 50 απ' αυτούς, ζούν στο Τέξας.

Ένας μέσος Άμερικανός εργάτης, για να κερδίσει 500 γραμμάκια κρέας, πρέπει να εργασθ 28 λεπτά. Το 1919, θα έπρεπε να εργασθ 49 λεπτά.

Από το 1952 ως σήμερα, κατασκευά-στηκαν στις Ηνωμένες Πολιτείες 26.500 ιδιωτικές σιόνες, που έστοιχισαν συνολι-κά 78 εκατομμύρια δολλάρια.

Μερικές πρακτικές συμβουλές για να τους αντιμετωπίσετε

ΤΑ ταξίδια, καθώς ξέρομε, δεν έχουν μόνο τα καλά τους. Έχουν και τα δυσάρεστά τους, που μας κά-νουν συχνά να μετανοιώσωμε για την απόφαση που πήραμε ν' αφήσωμε το σπίτι μας και τη χρυσή μο-νοτονία της καθημερινής ρουτίνας!

Το χειρότερο, ίσως, ανάμεσα σ' αυτά τα αναγκαστικά δυσάρεστα του ταξιδιού, είναι οι όχληροι συνταξιδιώτες. Όρισμένα πρόσωπα, μ' άλλα λόγια, που δε θα μας ένε-πνεαν ποτέ την παραμικρή διάθεση να τα συναναστρα-φώμε και που είμαστε, ωστόσο, υποχρεωμένοι να ανε-χώμαστε επί πολλές ώρες — ή και επί ημέρες, αν το ταξίδι είναι μεγάλης διάρκειας — την παρουσία τους στο ίδιο διαμέρισμα της άμαξοστοιχίας ή στο ίδιο λεωφορείο.

Για να μη μεταβληθ το ταξίδι μας σε τραγωδία, το καλό είναι να ξέρομε πως να αντιμετωπίσωμε αυτούς τους τύπους, που ανήκουν, κατά κανόνα, σε μερικές, «κλασι-κές» μπορούμε να πώμε, κατηγορίες. Βέβαια, υπάρχουν και οι όχληροι, που ξεφεύγουν από κάθε δυνατή ταξινο-μηση, πράγμα που κάνει και την αντιμετώπισή τους ακόμ-η πιο δύσκολη. Το πιθανώτερο, όμως — αν δεν είμαστε εξαιρετικά άτυχος — είναι να σας πέσει απλώς ένας από τους παρακάτω «καθιερωμένους» ταξιδιωτικούς τύπους, που η παρουσία τους σε μία διαδρομή λίγων λεπτών με το αστικό λεωφορείο είναι ενόχλησις και που η συνύπαρξή μαζί τους σ' ένα μεγαλύτερο ταξίδι, μπορεί να καταστήσει, χωρίς την κατάλληλη μεταχείριση, μαρτύριο!

Ο πιο συνηρισμένος, ανάμεσα στους τύπους των όχλη-ρών συνταξιδιωτών, είναι, χωρίς αμφιβολία,

1) Ο ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΣ: Ο ιδιότροπος είναι δυσανεστη-μένος συνεχώς και με το κάθε τι. Το δραματικό είναι πως δεν έννοει να κρατήσει τη δυσανεσκειά του για τον εαυτό του, αλλά σπεύδει να την εξομολογηθ και στους συντα-ξιδιώτες του.

Κατ' αρχήν, είναι δυσανεστημένος που αποφάσισε να ταξιδέψη. Το μετάνιωσεν από την πρώτη στιγμή και τώ-ρα ξαναμετανοιώνει που δεν επέμεινε στη μετάνοιά του! Έπειτα, είναι δυσανεστημένος με τον οδηγό, που πη-γαίνει πολύ σιγά ή πολύ γρήγορα, με τα καθίσματα, που, κατά τη γνώμη του, είναι εξαιρετικά άβολα και κου-ραστικά, ακόμη και με το... τοπίο, που το βρίσκει πολύ λιγώτερο γραφικό απ' όσο το περίμενε!

Αν επιχειρήσετε να τον μεταπεισετε και να του πα-ρουσιάσετε ρόδινη τη ζωή και τις συνθήκες του ταξιδιού, θα χάσετε άδικα τα λόγια σας. Το πιθανώτερο, μάλιστα, είναι πως θα τον κάνετε έτσι να δυσανεσθηθ και... μαζί σας και θα του δώσετε νέα τροφή για τις ιεραιμάδες του.

Αντιθέτως, αν δείξετε πως δεν έχετε βασικές αντιρρή-σεις, θα διαπιστώσετε σύντομα μία εκπληκτική αλλαγή. Ο ιδιότροπος θα πάψη σιγά-σιγά να γκρινιάζει και, πριν από το τέλος του ταξιδιού, θα έχη αρχίσει να τα βρίσκει όλα ωραία!

Ζήτημα καλής τακτικής από μέρους σας είναι να δια-μάσετε και ένα άλλο περίεργο ταξιδιωτικό ζώο τον

2) ΚΑΧΥΠΟΠΤΟ: Ο καχύποπτος, όταν ταξιδεύη, βα-σανίζεται από τη βεβαιότητα πως κάποιος από τους συν-ταξιδιώτες του σχεδιάζει όπωσδήποτε να τον κλέψη! Τα-ξιδεύοντας όρθιος με το αστικό λεωφορείο, έχει συνεχώς το χέρι στην τσέπη, όπου βρίσκεται το πορτοφόλι του, και είναι έτοιμος πάντα να βάλει τον «υπόπτο», που θα τον σκουλήσει. Στα μεγαλύτερα ταξίδια δεν αφήνει από το βλέμμα του τις άποσκευές του και την καμπαρντίνα του, που την έχει κρεμάσει όσο μπορεί πιο κοντά του.

Φυσικά, η αδιακονία αυτή επαγρύπνησι, αποτελεί μία ενόχλησι για τους συνταξιδιώτες του, που αισθάνονται να θίγονται όλοι εξ' ίσου. Άλλοι μόνον, όμως, σ' εκείνον που θα τολμήσει να προσφέρ την παραμικρή λέξι διαμαρτυρίας! Γιατί οι υποψίες θα πείσουν άμέσως πάνω του...

Υπάρχει, όμως, ένας αλάνθαστος τρόπος, για να κα-τακτήσετε τον καχύποπτο και να τον κάνετε φίλο σας: Να κατεβήτε σε μία στάση και να του ζητήσετε να προ-σέχη τα πράγματά σας όσο θα λείπετε. Θα πεισθ , έτσι, πως ανήκετε στα πιθανά θύματα και όχι στους πιθανούς

λωποδύτες και θα δεθ με μία συγκινητική αλληλεγγύη μαζί σας!

Όχι λιγώτερο κουραστική από τους δυο προηγούμε-νους, είναι: η

3) ΓΟΗΣΙΑ, δηλαδή, η κυρία που θεωρεί τον εαυτό της για γόησσα!

Από τη στιγμή που θα εγκατασταθ στο διαμέρισμα του τσάνου ή στο λεωφορείο, θα αρχίση να συμπεριφέρε-ται σαν να είναι αυτή ο κεντρικός άξονας, γύρω από τον οποίο περιστρέφονται όλοι. Την υπεροχή της απέναντι στις άλλες γυναίκες την θεωρεί ως αυτονόητη, όπως επίσης θεωρεί ως αυτονόητο, ότι αυτή πρέπει να αποτελή το στο-χο του ενδιαφέροντος όλων των ανδρών.

Ρίχνει γύρω της βλέμματα «αφ' υψηλού», βομβαρδίζει τον οδηγό — αν πρόκειται για λεωφορείο — με έπίμονες και κουραστικές ερωτήσεις, γαρκιστευτάς σε όλες τις πό-λεις.

Αν καμιά από τις συνταξιδιώτισσές της φανερώνη δυσφορία για την παρουσία της, θα διαπράξη σοβαρό

Οι όχληροι ΣΥΝΤΑΞΙΔΙΩΤΕΣ

λάβος. Γιατί οι άρρενες συνταξιδιώτες θα νομίσουν πως τη ζηλεύει!

Άλλα και εκείνοι θα κάνουν σφάλμα, αν επιχειρήσουν να κατακτήσουν τη «γόησσα», που φαίνεται τόσο εύκολη. Η «γόησσα» έχει τέτοια ιδέα για τον εαυτό της, ώστε αποκλείεται να θυσιάση το θαυμασμό των πολλών για χάρι του ενός!

Το αντίστοιχο της «γόησσας» στο άρσενικό γένος, εί-ναι: ο

4) «ΛΕΩΝ ΤΩΝ ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ». Είναι η ταξιδιωτική έκδοσις του «λέοντος των σαλονιών»!

Ακλόνητα πεπεισμένος πως είναι γεννημένος για ν' ά-ρέσει στις γυναίκες, ο «λέων των λεωφορείων» — και των άμαξοστοιχιών — έννοει όπωσδήποτε να έχη κατακτήσει μία από τις συνταξιδιώτισσες που πριν το μεταφορικό μέ-σο φτάση στο θέμα του προορισμού του. Όσο περνούν οι ώρες και δεν το καταφέρνει, τόσο γίνεται πιο θρασύς και άφόρητος.

Τρόπος για να απαλλαγήτε από τη συνεχή ενόχλησι, που συνεπάγεται η παρουσία του, δεν υπάρχει άλλος από το να βρεθ καμιά άνοητη, που θα καμφθ από τη δον-ζουανική γοητεία του, ή κανείς ζώρικός, που θα απειλήσει πως θα τον δείρη!

Ακόμη, ένας από τους «κλασσικούς» όχληρους τύπους, που θα συναντήσετε στα ταξίδια σας, είναι: ο

5) ΚΥΡΙΟΣ ΠΟΥ ΤΑ ΞΕΡΕΙ ΟΛΑ: Ο «κύριος που τα ξέρει όλα» δεν περιμένει να του υποβάλετε σεις μία ερώτησι, για να σας επιδείξη τους θησαυρούς των γνώσεών του. Μόλις άκούση να διατυπώνεται, στο βάθος του λεω-φορείου, μία άπορία, θα γυρίση άμέσως για να την εξη-γήση με δυνατή φωνή, έτσι που να πληροφορηθούν όλοι οι επιβάτες τη διαφωτιστική απάντησι.

Έπειτα, θα δώση και άλλες συμπληρωματικές εξηγή-σεις, που κανείς δε φιλοδοξεί να τις μάθη και, αφού γίνη αυτή η αρχή, θα συνεχίση το διαφωτιστικό του έργο καθ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού, καταποτιζόντας τους συντα-ξιδιώτες του πόσους κατόικους έχει το τάδε χωριό που βλέπουν, πόσους είχε πρό δυο αιώνων, τι ζήμιες προκά-λεσε η πυρκαγιά, που είχε ανάψει εκεί το 1893!

Για να πάμψ, ο μόνος τρόπος είναι να μην επιδείξη κα-νείς απ' όσους ταξιδεύουν μαζί του, την παραμικρή διά-θεσι φιλομάθειας! Γιατί και η ελάχιστη ενθάρρυνσι, είναι ικανή να τον κάνει να μεταβάλη το λεωφορείο ή το δια-μέρισμα του τσάνου σε σχολική αίθουσα!

Η τακτική της σιωπής είναι, επίσης, η μόνη κατάλληλη, για να αντιμετωπίσετε την:

6) ΦΛΥΑΡΗ. Κατά κανόνα μεσόκοπη, κατά κανόνα πα-χουλή, κατά κανόνα ντυμένη με παραβόλο φόρεμα, ή φλύα-ρη συνταξιδιώτισσα, δίνει την εντύπωση, ότι κατέχεται από την πιο ακατάστατη και την πιο τρυφερή εγκαρδιότητα για όσους και όσες βρέθηκαν μαζί της στο ίδιο μεταφο-ρικό μέσο. Το φωτεινό και ολόστρόγγυλο πρόσωπό της εκφοράζει μίαν απεριόριστη... «αγάπη» προς τόν πλησίον», που ενδηλώνεται, όμως — αλλοίμονο! — με ένα χείμαρρο από λόγια, λόγια, λόγια, που σας ζαλίζουν μέχρι σημείου ώστε να φτάσετε ζωντανό πτώμα στον προορισμό σας!

Τρόπος για να τις βλέπετε φέμωτο, στη φλυαρία της, δεν έχει ανακαλυφθ κανείς ως τώρα. Άν, όμως, κάνετε το λάθος να ανταποκοιήτε στις διαχύσεις της, οι συνέ-πειες θα σας καταδικάσουν πολύ πέρα από το θέμα του ταξιδιού σας. Η φλύαρη είναι ικανή να σας ζητήσει τη διεύθυνσί σας, για να συνεχίσετε την κουβέντα σας και μετά την επιστροφή!

Πρακτικός οδηγός κηπουρικής και άνθοκομίας

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΔΙΕΤΗ (Συνέχεια)

ΑΣΤΡΑΚΙ: Φυτό πολύ γνωστό. Υπάρχει σε άπειρες ποικιλίες, ετήσιες ή πολυετείς. Κατά γενικό κανόνα, τα κοινότερα είδη ανθίζουν χωρίς και τα ψηλότερα πιά άργα. Προκόβει σε όλα τα χώματα και τις τοποθεσίες. Αντέχει στο κρύο, στη ζέση, στην ξηρασία. Έχει πλούσιο φύλλωμα. Ύψος 30—90 πόνοι. Απόστασι φυτεύσεως 25—40 πόνοι. Σπέρνεται Φεβρουάριο ή Μάρτιο, σε σπορεία. Μεταφυτεύεται όταν δυναμώση λίγο, μαζί με λίγο χώμα γύρω απ' τις ρίζες του. Στη μεταφύτευση, πατάμε καλά το χώμα γύρω. Θέλει τις ίδιες περιποιήσεις με το αντίστοιχο. Ανθίζει από αρχές καλοκαιριού έως φθινόπωρο (ανάλογως της ποικιλίας). Δίνει άφθονα λουλούδια μονά ή διπλά, που μοιάζουν με χρυσάνθεμα, άσπρα, κόκκινα, μπλέ, λιλά, κλπ., πολύ ανθεκτικά στα βάζα. Πολλαπλασιάζεται και με χώρισμα της ρίζας, το φθινόπωρο (με το σπόρο όμως μπορούμε να δημιουργήσουμε εύκολα καινούργιες ποικιλίες). Προσβάλλεται από μια άσπρωση, ιδίως όταν είναι μικρό ακόμη. Πρέπει να καταστρέφουμε, λοιπόν, άμεσα όσα φυτά βλέπουμε να μαραινώνται πρόωρα και άδικαιολόγητα.

ΒΑΛΕΡΙΑΝΑ: Για όμαδική φύτευση ή για μπορντούρες. Καλλιεργείται ως ετήσιο ή ως πολυετές. Ύψος 30—80 πόνοι. Προκόβει σε όλα τα χώματα, δίχως ιδιαίτερες φροντίδες. Αντέχει και σε σκιά. Σπέρνεται 'Απρίλιο-Μάιο. Ανθίζει καλοκαίρι και φθινόπωρο. Δίνει μικρά μυρωδάτα λουλούδια, άσπρα ή σκούρα κόκκινα, σαν μπουκέτα στην άκρη των βλασταριών.

ΒΑΛΣΑΜΙΝΗ: Κοινώς «σκουλαρίκια της βασιλίσσας». Για όμαδική φύτευση ή για μπορντούρες. Ευδοκίμει σε κάθε χώμα, ακόμα και στη σκιά. Ύψος 20—60 πόνοι (ανάλογως της ποικιλίας). Απόστασι φυτεύσεως 25 πόνοι. Σπέρνεται Φεβρουάριο ή Μάρτιο σε σπορεία. Μεταφυτεύουμε το Μάιο. Θέλει άκοκκα πότισμα. Ανθίζει 'Ιούνιο έως 'Οκτώβριο. Συνηθως όμως φαλλιδίζουν τα λουλούδια, γι' αυτό φουντώνει και να διατηρηθεί περισσότερο το φύλλωμα.

ΒΑΛΙΣΚΟΣ: Πασίγνωστος και αγαπητός για τα μυρωδάτα φύλλα του. Υπάρχει ως μικρόφυλλος και πλατύφυλλος. Θέλει άφράτο και δροσερό χώμα με κοπριά αλόγου. Στόν πολύ ήλιο μαραίνει εύκολα. Τον πειράζει επίσης η σκόνη. Σπέρνεται Φεβρουάριο ή Μάρτιο και μεταφυτεύεται 'Απρίλιο ή Μάιο. Δε θέλει πολύ πότισμα. Ανθίζει 'Ιούνιο έως 'Οκτώβριο. Συνηθως όμως φαλλιδίζουν τα λουλούδια, γι' αυτό φουντώνει και να διατηρηθεί περισσότερο το φύλλωμα.

ΒΕΛΟΥΔΟ (ήδε Σελόγια): Βερβένα: Υπάρχει ως ετήσιο ή ως πολυετές φυτό, χαμηλό πάντοτε, που απλώνεται εύκολα και σκεπάζει μεγάλη έκταση. Κατάλληλο για μπορντούρες. Θέλει ήλιο. Ύψος 15—30 πόνοι. Απόστασι φυτεύσεως 25—30 πόνοι. Πολλαπλασιάζεται με σπόρο Φεβρουάριο έως 'Απρίλιο, ή με μοσχεύματα (ή καταβολάδες που σχηματίζουν τα βλαστάρια που ακουμπάνε στη γη). Με τον πρώτο τρόπο, επιτυγχάνουμε καινούργιες ποικιλίες, ενώ με το δεύτερο, διατηρούμε μια ποικιλία που μας αρέσει ιδιαίτερα. Ανθίζει από το Μάιο ως το χειμώνα. Άφθονα μικρά και μυρωδάτα λουλούδια, άσπρα, ρόζ, κόκκινα, μώβ.

ΒΕΡΟΝΙΚΗ: Εύκολης καλλιέργειας. Ύψος 50—80 πόνοι. Σπέρνεται την άνοιξη. Πολλαπλασιάζεται και με μοσχεύματα. Δίνει λουλούδια μώβ, το καλοκαίρι και το φθινόπωρο.

ΒΙΟΛΕΤΑ: Υπάρχει σε πολλές ποικιλίες, με μονά ή διπλά λουλούδια διαφόρων χρωμάτων. Καλλιεργείται ως μονοετές φυτό, υπορεί όμως να διατηρηθεί και δεύτερο χρόνο, όποτε δίνει λουλούδια πρώιμα, αλλά με χρώματα παρδαλά. Δεν πρέπει να συγχέεται με τον χειράνθο, που λέγεται κοινώς «κίτρινη βιολέτα» και είναι φυτό πολυετές. Ύψος 30 πόνοι. Απόστασι φυτεύσεως 20 πόνοι. Αντέχει στην ξηρασία. Σπέρνεται Σεπτέμβριο ή 'Οκτώβριο σε σπορεία και μεταφυτεύεται όταν αποκτήσει 5—10 φύλλα. Στη μεταφύτευση, πατάμε δυνατά το χώμα γύρω. Ποτίζουμε καθημερινώς, ώσπου να συνέλθει έντελως το φυτό, κι ύστερα δυο φορές τη βδομάδα. Πάντως, η βιολέτα δεν αγαπάει την υπερβολική υγρασία, θέλει όμως συχνά κι έλαφρά σκαλίσματα. Ανθίζει την άνοιξη. Δίνει λουλούδια μυρωδάτα, άσπρα, ρόζ, μώβ, κλπ., μονά ή διπλά, ματίζουν σπόρο. Αν θέλουμε να τον μαζέψουμε, αφήνουμε λουλούδια. Μαζεύουμε τους καρπούς μόλις κιτρινίσουν, τους ξεραίνουμε στον ήλιο, τους τρίβουμε και μαζεύουμε τους σπόρους. Όταν πρόκειται να μεταφυτεύσουμε τα φυτά, μπορούμε να διακριώμε εκείνα που θα δώσουν διπλά λουλούδια, γιατί έχουν πυκνότερο φύλλωμα, λίγο μεγαλύτερα και παχύτερα φύλλα, με χρώμα μάλλον ξανθοκίτρινο και κατασάρια στην περιφέρεια και ρίζες πολύ φουντωτές και διακλαδισμένες, ενώ οι ρίζες των μονών μοιάζουν μάλλον με του καρότου και τα φύλλα τους είναι πιο σκούρα πράσινα και στρογγυλά. Επίσης οι μονές

βιολέτες μεγαλώνουν στο σπορείο γρηγορότερα από τις διπλές της ίδιας ηλικίας. Αν προμηθευούμε σπόρο έγγυημένο εκλεκτής ποιότητας, μπορούμε να έχουμε διπλές βιολέτες σε αναλογία 70—80 τοίς 100.

ΒΛΗΤΟ (ήδε Αμάραντος): Βραχύκομον: Δεν χρειάζεται ιδιαίτερες περιποιήσεις. Ύψος 25—30 πόνοι. Απόστασι φυτεύσεως 15 πόνοι. Σπέρνεται το Σεπτέμβριο, διατηρείται το χειμώνα σε γλάστρες, σε μέρος ζεστό και εύαερο, και τον 'Απρίλιο μεταφυτεύεται στο υπαίθριο. Ανθίζει όλο το καλοκαίρι. Δίνει ωραία λουλούδια, μπλέ, άσπρα ή ρόζ, σε μπουκέτακια.

ΒΡΑΧΥΠΟΔΙΟΝ: Εύκολης καλλιέργειας. Ύψος 30—40 πόνοι. Απόστασι φυτεύσεως 15—20 πόνοι. Σπέρνεται και μεταφυτεύεται όπως το βραχύκομον. Δίνει λουλούδια το καλοκαίρι, σαν στάχυα.

ΒΡΟΥΝΕΛΑ: Θέλει συνηθισμένο χώμα του κήπου. Ύψος 15—20 πόνοι. Σπέρνεται σε σπορείο, στις αρχές της ανοίξεως και μεταφυτεύεται το Μάιο. Δίνει το καλοκαίρι άφθονα μεγάλα λουλούδια με διάφορα χρώματα.

ΓΑΛΛΑΡΔΙΑ: Υπάρχει σε πολλές ποικιλίες, ετήσιες ή πολυετείς. Προκόβει εύκολα σε κάθε χώμα. Ύψος 50—60 πόνοι (οι μονοετείς είναι πιο κοντές). Απόστασι φυτεύσεως 25 πόνοι. Σπέρνεται την άνοιξη. Πολλαπλασιάζεται επίσης την άνοιξη με μοσχεύματα ή με χώρισμα της ρίζας (ιδίως αν θέλουμε να διατηρήσουμε μια ώρισμένη ποικιλία). Ανθίζει απ' το Νοέμβριο, κι' όλο το χειμώνα, αν είναι προφυλαγμένη. Δίνει άφθονα λουλούδια κίτρινα ή κόκκινα προς το καφέ, που αντέχουν πολύ στο βάζο.

ΓΟΒΕΤΙΑ: Υπάρχουν ψηλότερες και χαμηλότερες ποικιλίες διαφόρων χρωμάτων. Ώρισμένες απ' αυτές, είναι διετείες. Χρησιμοποιείται για όμαδική φύτευση, σε οποιοδήποτε χώμα. Θέλει μάλλον δροσιά. Προκόβει και σε σκιά. Ύψος 30—90 πόνοι. Απόστασι φυτεύσεως 30 πόνοι. Σπέρνεται το Μάρτιο, επί τόπου. Δίνει όλο το καλοκαίρι άφθονα και ωραία λουλούδια, μεγάλα, με σχήμα κινέλλου και χρώμα άσπρο, κίτρινο, ρόζ ή μενεζελί, γυαλιστερά σαν προσελάννα.

ΓΟΜΦΑΙΝΑ: Χρησιμοποιείται για μπορντούρες ή για όμαδική φύτευση. Προκόβει σε κάθε χώμα και σε κάθε τόπο, ακόμα και κοντά στη θάλασσα. Ύψος 30—40 πόνοι. Απόστασι φυτεύσεως 30 πόνοι. Σπέρνεται Φεβρουάριο ή Μάρτιο. Ανθίζει καλοκαίρι και φθινόπωρο. Δίνει άφθονα λουλούδια σφαιρικά, άσπρα ή κόκκινα, που διατηρούν και κομμένα το χρώμα και το σχήμα τους και είναι πολύ διακοσμητικά.

ΓΥΦΟΦΙΛΗ: Πολύκλαδο λεπτό φυτό. Αντέχει σε ξηρασία. Ύψος 40—50 πόνοι. Απόστασι φυτεύσεως 15 πόνοι. Σπέρνεται επί τόπου, Μάρτιο ή 'Απρίλιο. Ανθίζει τον 'Ιούνιο. Δίνει πολλά μικρά άστεροειδή λουλούδια, άσπρα, ως επί το πλείστον, κατάλληλα για βάζα.

ΔΑΤΟΥΡΑ: Θέλει καλό και άφράτο χώμα και ζέση. Ύψος 1—1½ μέτρο. Απόστασι φυτεύσεως 60 πόνοι. Σπέρνεται το Μάρτιο σε «εζάκι» και μεταφυτεύεται το Μάιο. Ποτίζεται κανονικά. Ανθίζει 'Ιούλιο έως 'Οκτώβριο. Δίνει μεγάλα μυρωδάτα λουλούδια, άσπρα, κίτρινα ή μώβ, με σχήμα κωνικό, που ανοίγουν το σούρουτο και μένουν ανοιχτά όλη τη νύχτα. Τα φύλλα του είναι δηλητηριώδη.

ΔΑΚΤΥΛΙΤΙΣ: Διετές φυτό, εύκολης καλλιέργειας. Αντέχει σε ξηρασία. Προκόβει ιδίως στη σκιά, ακόμα και κάτω απ' τα δέντρα. Ύψος 1—1,20. Απόστασι φυτεύσεως 50 πόνοι. Σπέρ-

νεται Σεπτέμβριο - Νοέμβριο ή Φεβρουάριο - 'Απρίλιο, σε σπορείο σκιαζόμενο. Ανθίζει από το Μάιο και όλο το καλοκαίρι. Λουλούδια άσπρα, κίτρινα ή κόκκινα σκούρα, στικτά, όμοια με δάχτυλα γαντιού, πάνω σε μακριά στελέχη.

ΔΕΛΦΙΝΙΟΝ: Λέγεται κοινώς «καπουτίνος». Προκόβει κι' αναπτύσσεται εύκολα, ακόμα και μονάχος του, όπου πέσουν οι σπόροι του. Ύψος 40—90 πόνοι. Απόστασι φυτεύσεως 25 πόνοι. Σπέρνεται Αύγουστο ή Σεπτέμβριο, επί τόπου πάντα (γιατί ή μεταφυτεύει το βλαπτεται). Ανθίζει την άνοιξη. Δίνει λουλούδια απλά ή διπλά, άσπρα, ρόζ, μπλέ, βιολέ, κλπ., κατάλληλα για μπουκέτα και βάζα. Υπάρχει και μια ποικιλία διετής, με μεγάλη διάρκεια ανθήσεως το καλοκαίρι και το φθινόπωρο. Αυτή πολλαπλασιάζεται με σπόρο ή με χώρισμα της ρίζας.

ΔΙΜΟΡΦΟΘΗΚΗ: Φυτό νάνο, για όμαδική φύτευση ή για μπορντούρες. Εύκολης και γρήγορης ανάπτυξης. Θέλει πολύ ήλιο και χώμα έλαφρό και μάλλον ξερό. Ύψος 30 πόνοι. Απόστασι φυτεύσεως 25 πόνοι. Σπέρνεται επί τόπου στις αρχές της άνοιξεως, ή το Μάρτιο, σε σπορείο. Ανθίζει όλο το καλοκαίρι. Λουλούδια άσπρα, κίτρινα ή πορτοκαλιά, μονά, σαν μαργαρίτες.

ΕΛΙΧΡΥΣΟΝ: Λέγεται και «αμάραντος», είναι όμως άσχετο με το διώνυμο φυτό που περιγράψαμε ήδη (βλήτο). Υπάρχει σε πολλές ποικιλίες, με διαφόρους χρωματισμούς. Ύψος 60—90 πόνοι. Απόστασι φυτεύσεως 15 πόνοι. Σπέρνεται το Μάρτιο σε σπορείο και μεταφυτεύεται στο υπαίθριο το Μάιο. Ανθίζει Μάιο έως 'Οκτώβριο. Λουλούδια γυαλιστερά, μυρωδάτα, άσπρα, κόκκινα ή μώβ, σαν άστράκια, που διατηρούν το χρώμα και τη μυρωδιά τους κι' όταν ξεραθούν (γι' αυτό λέγονται και «άθανατα»).

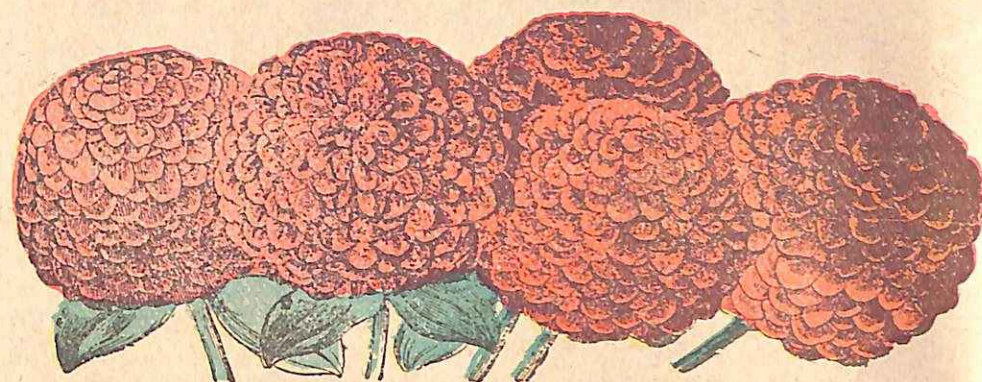
ΕΣΧΟΛΤΣΙΑ: Λέγεται άλλως και «παπαρούνα της Καλιφορνίας». Εύκολης καλλιέργειας. Προκόβει σε οποιοδήποτε χώμα, αρκεί να καλοσκαμμένο. Πάντος, προτιμάει τη ζέση και σχετική ξηρασία. Ύψος 30 πόνοι. Απόστασι φυτεύσεως 20 πόνοι. Σπέρνουμε επί τόπου, το Μάρτιο. Έπειτα δεν μεταφυτεύουμε τα μικρά φυτά, αν όμως είναι πολύ πυκνά, ξεριζώνουμε τα περισσευούμενα. Ακόμη καλύτερα είναι, αν μπορούμε, να σπείρουμε το φθινόπωρο, ώστε ν' αναπτυχθεί καλά το ριζικό σύστημα, πριν αρχίσει η ζέση του καλοκαιριού. Ανθίζει άφθονα, όλο το καλοκαίρι και το φθινόπωρο, ιδίως δε αν κόβουμε τα λουλούδια μόλις μαρθούν. Λουλούδια ωραία, πορτοκαλιά, χρυσά, κόκκινα, κίτρινα, φύλλωμα γκριζοπράσινο. Πολλαπλασιάζεται και μόνη της, με τους άφθονους σπόρους που σκορπίζει.

ΕΥΦΟΡΒΙΟΝ: Παχύφυτο, που προκόβει σε ζεστά μέρη. Ύψος 60—80 πόνοι. Απόστασι φυτεύσεως 30 πόνοι. Σπέρνουμε το Μάρτιο σε προφυλαγμένα σπορεία και μεταφυτεύουμε στην όριστική θέση του το Μάιο. Δε θέλει πολύ νερό. Έχει ωραία πράσινα φύλλα, άσπρα όλογυρα.

ΖΙΝΙΑ: Υπάρχουν ποικιλίες ωραιότερες, με χρώματα παστέλ και σχήματα σαν της ιτάλιας, με λουλούδια μονά ή διπλά. Εύκολης καλλιέργειας. Προκόβει σε κάθε χώμα, προτιμάει όμως το πλούσιο σε χώμα. Αγαπάει τη ζέση. Ύψος 30—90 πόνοι. Απόστασι φυτεύσεως 30—40 πόνοι. Σπέρνεται Μάρτιο ή 'Απρίλιο σε σπορείο και μεταφυτεύεται στην όριστική θέση τα τέλη 'Απριλίου ή το Μάιο. Θέλει άφθονο και καθημερινό πότισμα κατά την ανάπτυξη του. Ανθίζει όλο το καλοκαίρι και το φθινόπωρο. Άφθονα λουλούδια, μ' όλα τα χρώματα απ' το πορφυρό ως το κίτρινο, κατάλληλα για μπουκέτα. Προσβάλλεται κάποτε από «στάχτωμα» και θέλει τότε θειάφισμα.

ΗΛΙΑΝΘΕΜΟΝ: Όχι πολύ συνηθισμένο, αλλά ωραιότατο. Ύψος 20—30 πόνοι. Απόστασι φυτεύσεως 20 πόνοι. Σπέρνεται φθινόπωρο ή αρχές της άνοιξεως, σε σπορείο και μεταφυτεύεται ύστερα στον κήπο. Δε θέλει πολύ νερό. Ανθίζει το Μάιο (μια κόκκινη όμως ποικιλία του συνεχίζει την ανθοσύνη της όλο το καλοκαίρι). Λουλούδια κόκκινα, κίτρινα, ρόζ, πορτοκαλιά.

ΗΛΙΑΝΘΟΣ: Είναι ο κοινός «ήλιος». Υπάρχει σε διάφορες ποικιλίες, ψηλές ή χαμηλές, με λουλούδια διαφόρων σχημάτων, μονά ή διπλά. Θέλει άφθονο ήλιο και πλούσιο και καλοσκαμμένο χώμα. Ύψος 30 πόνοι έως 2 μέτρα. Απόστασι φυτεύσεως 30—90 πόνοι. Σπέρνεται επί τόπου, το Μάρτιο ή 'Απρίλιο. Θέλει τα-

Ζίνια

κτικό πότισμα, κάθε 2—3 μέρες. Ανθίζει όλόκληρο το καλοκαίρι. Λουλούδια μεγάλα, κίτρινα ή κοκκινωπά.

ΗΛΙΟΣ (ήδε Ηλιανθος): Υπάρχουν πολλές ποικιλίες, με άθη δια-

φόρων χρωμάτων, περισσότερο ή λιγότερο εύσμα. Έχει σημασία κυρίως γιατί δίνει λουλούδια το χειμώνα, όταν καλλιεργηται σε θερμοκήπιο, σε γλάστρες ή σε μέρος προσηλιακό και ζεστό, όπου υπορεί να προφυλαχτεί με πάχος απ' τις δυνατές παγωνιές. Θέλει άφθονο φως, αέρα και υγρασία. Πολλαπλασιάζεται και με σπόρο, αλλά ο καλύτερος τρόπος είναι με μοσχεύματα, που τα φυτεύουμε ή την άνοιξη, ή ποτιμώτερο το φθινόπωρο (Αύγουστο ή Σεπτέμβριο) σε λεπτό χώμα και κάτω από γυάλινα βάζα. Το Μάρτιο μεταφυτεύονται στην όριστική τους θέση. Το καλοκαίρι ποτίζουμε συνεχώς, κορφολογούμε και ύστραπρίζουμε τα κλωνάρια που μακραινουν όπως στα αναρριχητικά φυτά. Κάθε τόσο, ποτίζουμε με «σεριμπέτι». Ανθίζει έτσι όλο το χρόνο, ιδίως αν το κλαδεύουμε. Λουλούδια διαφόρων χρωμάτων, συνηθέστερα όμως μπλέ σκούρα, με γλυκεία μυρωδιά. Παθαίνει εύκολα χλώρωση (κιτρίνισμα των φύλλων) για την οποία του ρίχνουμε θειικό σίδηρο (καρσμπονία).

ΙΒΗΝΙΣ: Κατάλληλο για μπορντούρες. Εύκολης καλλιέργειας. Προκόβει σε κάθε χώμα. Αντέχει στη ζέση, την ξηρασία, την υγρασία και τη σκιά. Ύψος 10—30 πόνοι. Απόστασι φυτεύσεως 10—30 πόνοι. Σπέρνουμε επί τόπου, το Μάρτιο ή 'Απρίλιο. Ανθίζει το Μάιο έως το Σεπτέμβριο. Δίνει λουλούδια άσπρα, ρόζ, μώβ, μπλέ, πολλά και μικρά, σε μπουκέτα.

ΚΑΛΕΝΤΟΥΛΑ: Λέγεται και «νεκρολούλουδο». Εύκολης καλλιέργειας. Προκόβει σε κάθε χώμα, αρκεί να καλοσκαμμένο. Ευδοκίμει σε μέρη παραθαλάσσια. Θέλει ήλιο, ζέση κι' όχι πολλή υγρασία. Για όμαδική φύτευση και μπορντούρες. Ύψος 45—60 πόνοι. Απόστασι φυτεύσεως 30—45 πόνοι. Σπέρνουμε επί τόπου ή σε σπορείο, το Σεπτέμβριο ή τον 'Απρίλιο. Ύστερα αραιώνουμε και μεταφυτεύουμε τα περισσευούμενα φυτά. Ανθίζει όλο το χρόνο, προπάντων αν κόβουμε τα λουλούδια που μαραινούνται. Λουλούδια μονά ή διπλά, κίτρινα, πορτοκαλιά, κόκκινα, σκοκαλιά, κλπ., ωραία για κόψιμο.

ΚΑΜΠΑΝΟΥΛΑ: Ετήσιο και διετεές φυτό, πολύ ωραίο. Εύκολης καλλιέργειας, κατάλληλο για κάθε χώμα. Υπάρχει σε πολλές ποικιλίες. Ύψος 60—90 πόνοι. Απόστασι φυτεύσεως 25—30 πόνοι. Σπέρνουμε σε σπορείο, άνοιξη ή φθινόπωρο. Φουντώνει πολύ. Ανθίζει Μάιο και 'Ιούνιο. Άφθονα λουλούδια μονά ή διπλά, άσπρα, ρόζ, ή μπλέ, που έχουν ένα σχήμα καμπάνας.

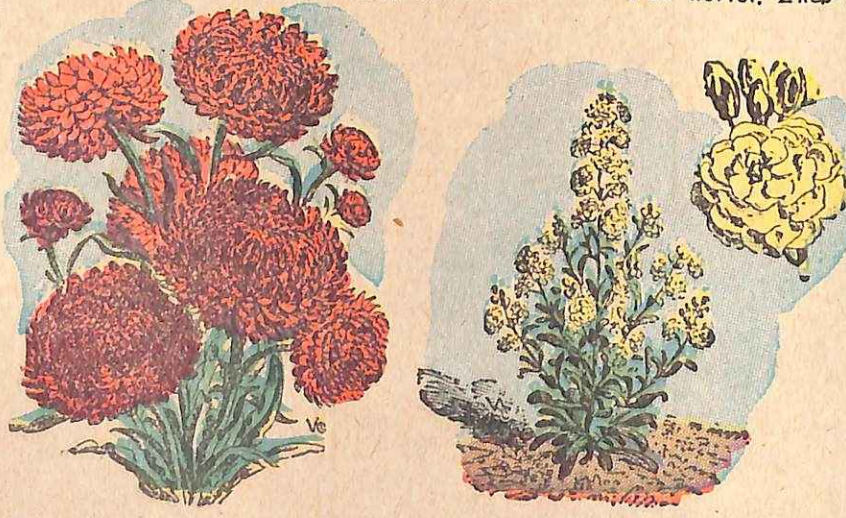
ΚΑΠΝΟΣ: Είναι μια ποικιλία του κοινού καπνού. Δεν καλλιεργείται συχνά, μελονότι προκόβει εύκολα. Θέλει έλαφρό χώμα. Κατάλληλο και για γλάστρες. Ύψος 80—90 πόνοι. Απόστασι φυτεύσεως 30—45 πόνοι. Σπέρνεται σε σπορείο το φθινόπωρο και μεταφυτεύεται την άνοιξη στον κήπο. Ποτίζεται κανονικά. Ανθίζει όλο το καλοκαίρι. Λουλούδια άσπρα ή κόκκινα, μυρωδάτα, που άνοιγουν κι' εύθδιάζουν ιδίως τη νύχτα (υπάρχει όμως και μια ποικιλία, που τα λουλούδια της μένουν άνοιχτά όλη την ημέρα).

ΚΑΠΟΥΤΙΝΟΣ: Η ίδια αυτή όνομασίδα δίδεται σε δυο έντελως διαφορετικά είδη λουλουδιών: το δελφίνιο και το τράπακιο (θα βρούμε το καθένα απ' αυτά στην αλφαβητική σειρά του).

ΚΑΠΟΥΤΙΝΟΣ: Η ίδια αυτή όνομασίδα δίδεται σε δυο έντελως διαφορετικά είδη λουλουδιών: το δελφίνιο και το τράπακιο (θα βρούμε το καθένα απ' αυτά στην αλφαβητική σειρά του).

ΟΘ. ΧΑΛ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Άλλα λουλούδια μονοετή και διετή.

Αριστερά: Έλκρυσο. Δεξιά: Βιολέτα δυήλη.

Έπάνω: Ηλιοτρόπιο του Περού. Μέσον: Γοβητία. Κάτω: Ηλιάνθος.

Σε λίγη ώρα η Τσετσιλία αγκάλιαζε το γυιό της...

ΘΥΣΙΑΣΕ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΤΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ...

Η συγκινητική ιστορία μιας ξανθής Ισπανίδας

Σε μία κομψή βίλλα, που βρίσκεται στην Κιανή Ακτή, κοντά στη Νίκαια, μία νεαρή μητέρα και το παιδάκι της ζουν εδώ και λίγες μέρες μέσα σε μία άπεραντη ευτυχία. Η μητέρα είναι μία όμορφη μελαχρινή 'Ισπανίδα' κι' έχει τον τίτλο της πριγκίπισσας, γιατί είναι παντρεμένη με τον πρίγκιπα του Σιάμ Μπίρα, διάσημο άλλοτε στους κοσμικούς κύκλους της Ευρώπης. Το όνομά της είναι Τσετσιλία. Ο δέ γυιός της, μόλις τριών χρόνων, ξαναγύρισε στην αγκαλιά της για πάντα, ύστερα από χωρισμό, που βάσταξε από τις πρώτες μέρες μετά τη γέννησή του. Για να συμβεί όμως αυτό, η μητέρα του αναγκάστηκε να 'απαρνηθεί' το μεγάλο έρωτά της ζωής της...

Η συγκινητική αυτή ιστορία, που μοιάζει με παραμύθι, άρχισε το καλοκαίρι του 1952. Ο πρίγκιπας Μπίρα είχε φτάσει τότε στη Μαδρίτη, όπου γνώρισε την ωραία Τσετσιλία, σε μία δεξίωση και την έρωτεύτηκε τρελλά από την πρώτη στιγμή. Με το βαθύ αυτό αίσθημα, τελείωσε άπτομα η πολυθρόνη κι' άσπασε τη ζωή του εξωτικού γόνα. Βλέποντας πως η Τσετσιλία ανταποκρινόταν στο αίσθημά του, ο πρίγκιπας Μπίρα της πρότεινε να παντρευτούν. Εκείνη δεν ανήθεκε κι' ο γάμος τους, με το βουδδιστικό τυπικό, έγινε σε λίγο στο Παρίσι.

Από εκείνη τη μέρα, το ευτυχισμένο ζευγάρι εμφανιζόταν παντού αχώριστο. Οι νεόνυμφοι κατόπιν, με το πολυτελές γιάτ 'Λουάντα', άρχισαν τις περιοδείες στις πιο γραφικές και κομικές ακτές της Μεσογείου. Αγαπούσαν, όμως, κι' οι δύο τους τόσο πολύ τη θάλασσα, ώστε αποφάσισαν να συνεχίσουν το μεγάλο αυτό ταξίδι του μέλιτος κι' όταν μπήκε το φθινόπωρο.

Ακόμα κι' όταν γεννήθηκε ο γυιός τους, ο Τσικίτο, όπως τον βάφτισαν, δε θέλησαν να αλλάξουν τη ζωή τους.

Αλλά, λίγες βδομάδες αργότερα, συνέβη ένα φοβερό δυστύχημα. Το γιάτ ναυάγησε έξω από τη νήσο 'Ελβα' κι' αν δεν είχαν την τύχη να τους μαζέψει ένα βαπόρι, που περνούσε από εκεί, θάχαν πνιγί.

Το γεγονός αυτό κλονίσε τα νεύρα του πρίγκιπα Μπίρα και το μυαλό του σάλεψε. Νομίζοντας δε πως έφταιγε η... μόρα της γυναίκας του, την παράτησε στη βίλλα τους, που είχαν έξω από τη Νίκαια, κι' έφυγε για τη μακρινή του πατρίδα, παίρνοντας μαζί του και το παιδί τους.

Τα διαδύματα που έκανε κατόπιν η άτυχη Τσετσιλία, πήγαν όλα χαμένα. Ο άντρας της δεν ήθελε να ξανασμίξουν κι' ούτε είχε σκοπό να την άφισε να δει το παιδί τους.

Πέρασαν έτσι δυο χρόνια κι' η ωραία 'Ισπανίδα πήρε στο μεταξύ την απόφαση πως δε θα ξαναδύλεπε ούτε τον άντρα της, ούτε το γυιό της. Σ' όλο αυτό το διάστημα, έμενε στη βίλλα, που της είχε άφισε ο πρίγκιπας και ζούσε με ένα επίδομα, που της έστελνε ταχτικά η πρεσβεία του Σιάμ από το Παρίσι.

Πέρσι, γνώρισε στη Νίκαια ένα νεαρό ζάπλουτο από το Πόρτο Ρίκο, το Χιλμπέρτ Μπενιτέθ Ρεδά, που στάθηκε γι' αυτή ο μεγάλος έρωτας της ζωής της. Αποφάσισαν τότε να παντρευτούν κι' έκαναν ένα διαδύμα στην πρεσβεία του Σιάμ, για να πάρη η Τσετσιλία το διαζύγιό της.

Η άπάντησι από το Μπαγκόγκ, την πρωτεύουσα του Σιάμ, ήταν ολόκληρα άπρόσπτη κι' έβαλε την Τσετσιλία μπροστά σ' ένα φοιχτό δίλημμα. Ο άντρας της, για λόγους που δεν εξήγησε, δε δέχεται να της δώσει διαζύγιο. "Αν όμως η Τσετσιλία, υπέγραφε ένα χαρτί, πως σ' οποιαδήποτε περίπτωση, δε θα ξαναπαντρευόταν, ο πρίγκιπας Μπίρα θα της έδινε πίσω τον Τσικίτο και θα υπόγραφε κι' αυτός πως το παιδί του μπορούσε να μείνη για πάντα μαζί της.

Η Τσετσιλία πάλυε πολύ με τη συνεδίση της μπροστά σ' αυτό το δίλημμα. Από τη μία μεριά την τραβούσε ο μεγάλος της έρωτας. Από την άλλη το μητρικό φίλτρο για ένα παιδί, που είχε να το δει από μωρό. Στο τέλος, η μητέρα νίκησε την έρωτευμένη γυναίκα.

Την παραμονή της μέρας που θα-φύγε αεροπορικά για το Μπαγκόγκ, ο άγαπημένος της έπεσε στα πόδια της, για χιλιοστή φορά, και την παρακαλούσε, με δάκρυα, να 'αλλάξη απόφαση. Εκείνη, όμως, βρήκε τη δύναμη να του άρνηθ...

Στην πρωτεύουσα του Σιάμ, η πριγκίπισσα Τσετσιλία έγινε δεκτή μ' όλες τις τιμές, που άπαιτούσε ο τίτλος της. Για τη διαμονή της, της παραχωρήθηκε μία ολόκληρη πτέρυγα στα άνάκτορα. Την άλλη μέρα, της παρουσίασαν το επίσημο κείμενο του συμφωνητικού γραμμένο σε τέσσερις γλώσσες, στα γαλλικά, στα αγγλικά, στα ισπανικά και στα ισιαμέζικα. Την άφησαν να το υπογράψει δλονόναχη μέσα στο πολυτελέστατο γραφείο της. Η έρωτευμένη καρδιά της χτύπησε δυνατά άλλη μία φορά... Αλλά η σκέψη, πως σε λίγο θα ξανάβλεπε το παιδί της για να μη το άποχωριστή ποτέ πια και πως θα τόπαινε μαζί της, έσβυσε από το νου της τη μορφή του άγαπημένου της. Με τρεμάμενο χέρι, υπόγραψε και, χτυπώντας τις παλάμες της τρείς φορές, σύμφωνα με τους τύπους της Αύλης, είδοποίησε εκείνους που περίμεναν απ' έξω...

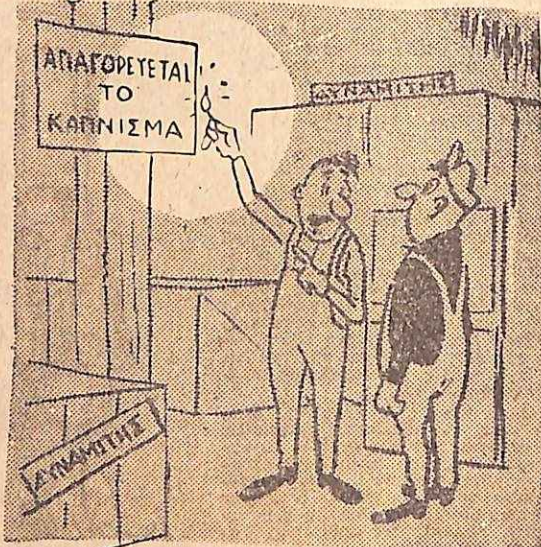
Σε λίγη ώρα, η Τσετσιλία αγκάλιασε το γυιό της. Δεν ήταν πια το βρέφος που ήξερε. Ήταν ένα όμορφο άγόράκι, μελαχρινό, με σγουρά μαλλιά και πράσινα μάτια σαν τα δικά της.

Το βλεμματάκι του την κυττούσε με άπορία. Ο Τσικίτο άναρωτιόταν: «Ποιά, λοιπόν, είναι αυτή η γυναίκα;». Αλλά τα δάκρυα που άνασταλάωναν την όψη της κι' η άναστατωμένη έκφρασή της, τον έκαναν να τωμή-αχτή αυτό, που του είχαν πη παρ-αχτή πριν: "Ήταν η μητέ-οί αούλκοι λίγο πριν: Ήταν η μητέρα του! Κι' έτσι, ύστερα από λίγα λεπτά, μέσα στην αγκαλιά της κι' άφου έπαιξε πρώτα με το χρυσό σταυρό που κορεμόταν από το λαιμό της, πρόσφερε τη λέξη που περίμενε της, πρόσφερε η Τσετσιλία: «Μαμά».

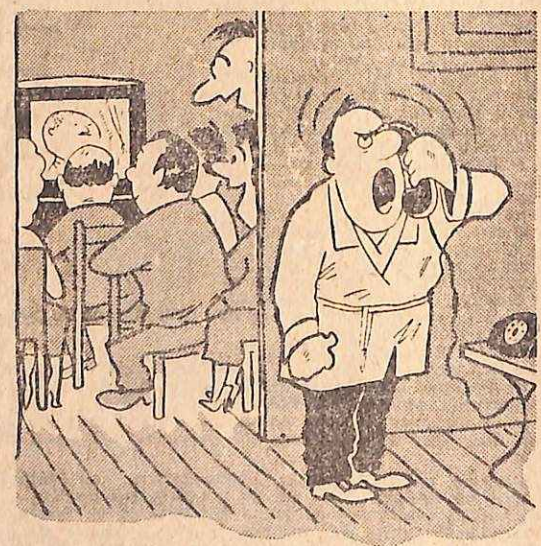
Δυο μέρες μετά, μητέρα και παιδί, έφευγαν αεροπορικά από το Μπαγκόγκ, για να πάνε στην όμορφη βίλλα της Κιανής Ακτής, όπου τώρα ζουν ευτυχισμένοι.

— Και τούτο άδειο. Τι ιδέα σου ήθε να διαρ-ρήξουμε εργοστάσιο χηματοκιβωτίων;

— Βλέπεις τί γράφει; 'Απαγορεύεται το κά-πνισμα, γιατί δεν πρέπει να ύπαρξη ούτε σπύθα εδώ μέσα!...

— Τηλεόρασις εκεί;... Δεν κάνετε και καμιά άπεργία να ησυχάσουμε λίγο!...

Η Τέλμα Κάιτλεν με τον προπονητή της Μίκαελ Στάμπ, στα χιόνια της 'Ελβετίας.

Η τυφλή πρωταθλήτρια του σκι

Η καταπληκτική περίπτωση της νεαρής 'Αμερικανίδας Τέλμα Κάιτλεν

ΜΙΑ νεαρή 'Αμερικανίδα, ηλικίας εικοσιόχτώ χρόνων, η Τέλμα Κάιτλεν από το Σπρίγκφιλντ της Μασσαχουσέτης, είναι σήμερα πρωταθλήτρια του σκι χωρίς τα μάτια της να βλέπουν καθόλου. Και το πιο άξιοθαύμαστο, είναι ότι επιδόθηκε σ' αυτό το άραιο, αλλά επικίνδυνο σπόρ, μονάχα από πρόπερσι, όταν πια είχε χάσει ολόκληρα την όρασή της! Η Τέλμα Κάιτλεν, εδώ και δυο χρόνια, ήταν μία πολύ ευτυχισμένη σύζυγος και μητέρα. Ζούσε σε μία όμορφη βιλλίτσα, σ' ένα προάστιο του Σπρίγκφιλντ, μαζί με τον άντρα της και την κορούλα της Φύλλισ, ηλικίας δέκα χρόνων, κι' έκτός από το νοικοκυριό της εύρισκε μεγάλη άπόλαυσι και στην επιστήμη. Είχε σπουδάσει κοινωνιολογία κι' ως εκείνη την εποχή είχε γράψει τέσσερα βιβλία με θέματα γύρω από τη θέση της γυναίκας στη σύγχρονη κοινωνία.

Παράλληλα, της άρεσε όμως πολύ κι' ο άθλητισμός κι' ήταν μία από τις καλύτερες κολυμήτριες της περιοχής.

Όστόσο, ύπηρεσε στην εύτυχία της ένα άνησυχητικό σημάδι. 'Από καιρό, η όρασή της είχε άρχισι να 'αδυνατίζει' κι' οι ειδ-κοί που την είχαν εξετάσει, δεν της άπέκρυψαν τη φοβερή πιθανότη-τα. Δεν άποκλείονταν καθόλου να χάσει με τον καιρό τελείως το φως της. 'Ο άμφιβληπτοειδής χιτών και στα δυο της μάτια, σκλη-ραίνονταν ολόένα και πιο πολύ κι' η επι-στήμη ήταν άδύνατο να άντιμετωπίση ά-ποτελεσματικά το κακό που προχωρούσε.

Η προφητεία αυτή των ειδικών πραγμα-τοποιήθηκε και μάλιστα σε πιο σύντομο χρονικό διάστημα απ' ό,τι περίμενε κα-νεις. Πρόπερσι, η Τέλμα Κάιτλεν τυφλώ-θηκε ολόκληρα.

Το φοβερό αυτό γεγονός είχε άμεση κι' άσυνήθιστη επίδρασι στο χαρακτήρα της. Της κέντρισε την άυτοπεποίθησι και την έσπρωξε προς μία ζωή όλο και πιο άνε-ξάρτητη. Χώρισε τον άντρα της, μη θέλον-τας να του είναι βάρος, κι' ύστερα μήθε σε μία ειδική κλινική του Λόε 'Αντζελες, όπου της έκαναν κατάλληλη άγωγή, για να είναι σε θέση να κινείται όσο το δυνατό μό-νη της, χωρίς τη βοήθεια άλλου προσώπου.

Με τη δυνατή θέλησι, που είχε, η Τέλμα Κάιτλεν έμαθε έτσι να κάνει το νοικοκυριό της, να κυκλοφορεί στους δρόμους και να συνεχίζει τη συγγραφική της εργασία χω-ρίς ναχη άνάγκη κανενός. 'Ο μόνος βοη-θός της, ήταν από τότε και πέρα η 'Ντά-τσερ', ένα ειδικό γυμνασμένο σκυλί, που της προμήθεψε η κλινική και που άφωσιό-θηκε στην κυρία του κι' έγινε ο πολύτιμος

κι' άχώριστος σύντροφός της.

Στην κλινική αυτή, η Τέλμα Κάιτλεν έμαθε να παίζει γκολφ και τήρε και τα πρώτα μαθήματα σκι!

Τον περασμένο χρόνο, ένας φίλος της τυφλός, που τον είχε γνω-ρίσει στην κλινική του Λόε 'Αντζελες, της έγραψε από την 'Ελβε-τία, όπου βρίσκονταν από μερικούς μήνες, και την πληροφορούσε ότι είχε κάνει άξιόλογες προόδους στο σκι χάρι σ' ένα άνεκτίμητο και μοναδικό προπονητή, το Μίκαελ Στάμπ.

Ο Στάμπ, που είναι και γιάτρος, έχει ειδικευτή από χρόνια στην εκγύμνασι εκείνων που άγαπών το σκι, αλλά έχουν κάποια σωματική άναπηρία. Οι περισσότεροι από τους μαθητευόμενους του ήταν θύματα της πολιομυελίτιδος. Αλλά η περίπτωση του 'Α-μερικανού άόματου τον έκανε να 'άσχοληθ και με την εκγύμνασι των τυφλών.

Ήταν βέβαια μία πολύ δύσκολη ύπόθεσι, αλλά γι' αυτό άκρι-βάς άξιζε τον κόπο. Η Τέλμα Κάιτλεν πήγε άμέσως στην 'Ελ-βετία και δέχθηκε τις φροντίδες του Στάμπ. Το άποτέλεσμα, σε λίγο καιρό, ξεπερνούσε κάθε προσδοκία. Η νεαρή 'Αμερικανίδα, που δεν ήξερε τί θα πη φόβος, είχε μία τέτοια άνεσι στις κινήσεις της, ώστε μέσα σε πέντε μήνες ήταν πια σε θέση να συναγωνιστή με άθλητες μεγάλης κλάσεως.

Οι επιδόσεις της πλησίαζαν τις δικές τους και σε δυο άγώνες που έλαβε μέρος έφτασε τα χειμώνα στο Σαιν Μόριτς άφη-σε όλους τους θεατές μ' άνοιχτό το στόμα. Σ' ένα, μάλιστα, άγώνισμα, ήρθε πρώτη! 'Όταν τη ρωτούν αν δοκιμάζει φόβο, έ-στω και λίγο, καθώς γυμν σαν βολίδα, σε μία πλαγιά που δεν βλέπει, χαμογελά κι' άποκρίνεται:

— Μα αν φοβόμουν, δε θα έκανα τέτοια σπόρ. Πιστεύτε με, όμως, ότι δεν ύπαρχει λόγος να φοβάται κανείς, όταν έχη πάρει την ειδική εκγύμνασι και ξέρει το έδαφος όπου θα κινήθ.

Η Τέλμα Κάιτλεν έχει ακόμα μία φιλο-δοξία. Θέλει να όδηγή κι' αυτοκίνητο μέσα στην πόλι. 'Όσο κι' αν αυτό φαίνεται άκα-τόρθωτο, θα της ήταν εύκολο να το πραγ-ματοποιήσει με τη βοήθεια του σκυλιού της, που καθώς είπαμε είναι ειδικά γυμνασμέ-νο να 'βλέπη' για λογαριασμό της κυρίας του. Αλλά δυστυχώς γι' αυτή, το σκυλί της ύποφέρει από δαλτονισμό κι' έτσι δε θα μπορεί να την καθοδηγή στο βολάν. Η πάθησι του δεν του επιτρέπει να ξεχωρίζει το κόκκινο από το πράσινο φώς της τρο-χαίας.

Η τυφλή χιονοδρόμος με τη μητέρα της

Η φολλικυλίνη επιδρά στον χαρακτήρα της γυναίκας

Μπορεί να προκαλέσει και σχιζοφρένεια

Όλοι ξέρουμε ότι η φολλικυλίνη είναι η κατ'έξοχον γυναικεία ορμόνη κι' ότι διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στη διατήρηση του γυναικείου σώματος (διαμόρφωση του στήθους), στις γεννητικές λειτουργίες κλπ. Άλλα ο ρόλος της φολλικυλίνης δεν είναι λιγότερο σημαντικός και στη διαμόρφωση του χαρακτήρα της γυναίκας. Μπορούμε μάλιστα, να πούμε ότι υπάρχει μια πολύ στενή σχέση μεταξύ αυτής της ορμόνης και της γυναικείας ψυχής.

Πολλές ψυχικές διαταραχές, που παρατηρούνται στις γυναίκες, έχουν την αιτία τους στην υπερέκκριση φολλικυλίνης. Η υπερέκκριση αυτής της ορμόνης μπορεί να προκαλέσει ακόμη και μανία καταδύσεως.

Είναι αξιοσημείωτο ότι, στην περίπτωση αυτή, οι κρίσεις εμφανίζονται κυρίως κατά την περίοδο που προηγείται από τα έμμηνα. Δεκαπέντε περίπου ημέρες πριν από την έναρξή τους, οι γυναίκες που υποδέχονται από υπερέκκριση φολλικυλίνης παρουσιάζουν μία αξιοσημείωτη μεταβολή: γίνονται επιθετικές, οργίζονται με το παραμικρό, κατηγορούν τους οικείους τους και τους γνωστούς τους ότι τις επιβουλεύονται ή τους επιτίθενται την εύθυνη για πράξεις που δεν έκαναν και που βρίσκονται μόνον μέσα στο μυαλό τους κλπ. Οι κρίσεις αυτές εξαφανίζονται συνήθως ή οτιδήποτε υποχωρούν κατά τη διάρκεια της ροής και η ασθενής περνάει μία ή δυο εβδομάδες σχετικής ηρεμίας. Έπειτα, όμως, επανωφάνιζονται.

Οι κρίσεις αυτές παίρνουν κάποτε το χαρακτήρα πραγματικής παρανοίας. Η ασθενής παρερμηνεύει τα διάφορα περιστατικά της ζωής ή δημιουργεί φανταστικά κι' όλες οι προσπάθειες για να την κάμωμε να λογικεύεται μένουν χωρίς αποτέλεσμα.

Δεν είναι λιγότερο σημαντικές οι διαταραχές, που προκαλούνται όταν οι ώσθες δεν τροφοδοτούν τον οργανισμό με την απαιτούμενη ποσότητα φολλικυλίνης. Μερικές γυναίκες, στην περίπτωση αυτή, έχουν την εντύπωση ότι ένα μέρος από το σώμα τους είναι τελείως νεκρό, σαν το αίμα να μην κυκλοφορεί σ' αυτή την περιοχή. Σε άλλες εμφανίζεται μία μορφή αγωνιώδους σχιζοφρένειας, που συνοδεύεται από παραισθήσεις και που μεταβάλλει την άσθενή σε ψωματικό και ψυχικό ασκός.

Ο γιατρός, όταν βρίσκεται μπροστά σε παρόμοιες εκδηλώσεις, θα προσπαθήσει πρωτίστως να εξακριβώσει αν ο οργανισμός της γυναίκας πόσχη από υπερβολική συσσώρευση φολλικυλίνης ή του αντίστροφου από ανεπάρκεια αυτής της ορμόνης.

Στην πρώτη περίπτωση, δηλαδή, όταν έχουμε υπερέκκριση φολλικυλίνης, θα καταφύγουμε σε μία άλλη γυναικεία ορμόνη, την προγεστερόνη, που ανταγω-

νίζεται την πρώτη. Χρειάζεται, όμως, να καθοριστεί με μεγάλη προσοχή η αναλογία της προγεστερόνης, καθώς και ο χρόνος κατά τον οποίο θα γίνουν οι ένεσεις. Τόσο η ποσότητα της προγεστερόνης όσο και ο χρόνος των ενέσεων έχουν πολύ μεγάλη σημασία. Η έλαχιστη αποτελεσματικότητα επιφέρει αποτέλεσμα τελείως αντίθετα από εκείνα που επιδιώκουμε.

Στις περιπτώσεις που ο οργανισμός πάσχει από έλλειψη φολλικυλίνης θα εφαρμοσθεί το πλάνη ή ορμονοθεραπεία. Θα του προσηθεύσουμε τότε αυτή την ορμόνη με ένεσεις. Άλλα και εδώ χρειάζεται μεγάλη προσοχή, γιατί, διαφορετικά, μπορεί να φτάσουμε στο αντίθετο αποτέλεσμα και να έχουμε όλες τις δυσάρεστες συνέπειες της υπερέκκρισης φολλικυλίνης.

Η οικονομία του οργανισμού μας είναι ρυθμισμένη με τέτοιο τρόπο, ώστε δεν πρέπει τίποτα να περισσεύει και τίποτα να βρίσκεται σε ποσότητα μικρότερη από την κανονική. Αυτό ισχύει περισσότερο για τις ορμονικές εκκρίσεις. Πού, και όταν πλεονάζουν και όταν υστερούν από το κανονικό, προκαλούν παντός είδους διαταραχές και μπορούν να θέσουν σε κίνδυνο και αυτή τη ζωή μας.

Η φολλικυλίνη ειδικότερα είναι η πιο καπριτσιόζα από τις ορμόνες. Ο οργανισμός της γυναίκας δεν ανέχεται παρά μόνον την ποσότητα που τη χρειάζεται και αντιδρά με έκδηλο τρόπο όταν αυτή η ορμόνη βρίσκεται σε περίσσεια. Κατά τον ίδιο τρόπο, θα αντιδράσει όταν η ποσότητα της εκκρινόμενης φολλικυλίνης είναι κατώτερη από την κανονική. Γι' αυτό, χρειάζεται μεγάλη προσοχή προκειμένου να εφαρμοσθεί μία θεραπεία με φολλικυλίνη. Όπως είπαμε και παραπάνω, μόνον ο γιατρός μπορεί να κανονίσει την απαιτούμενη ποσότητα απ' αυτή την ορμόνη και τον κατάλληλο χρόνο της θεραπείας.

Η φολλικυλίνη είναι επίσης υπεύθυνη για τις σοβαρότερες ψυχικές διαταραχές που παρατηρούνται κατά την εμμηνοπαυσία, όποτε η έκκριση αυτής της ορμόνης σταματάει.

Νέα συσκευή εξερευνησεως της καρδιάς

Ο δόκτωρ Ντάβιντ Λιούις (Βραβείο Νόμπελ) επινόησε μία συσκευή εξερεύνησης της καρδιάς. Η συσκευή αυτή παρέχει ακριβέστερες ενδείξεις από τον ηλεκτροκαρδιογράφο.

Ο ύπνος θεραπεύει το έλκος

Οι επιστήμονες αποδίδουν το έλκος του στομάχου σε διάφορες αιτίες: αλλεργία, κυκλοφοριακές διαταραχές, τροποποίηση των γαστρικών χυμών, νευρικές διαταραχές κλπ. Η τελευταία από αυτές τις αιτίες συγκεντρώνει τις προτιμήσεις των περισσότερων ειδικών, που, για το λόγο αυτό, συνιστούν τον ύπνο ως το καλύτερο μέσον για τη θεραπεία του γασ-

τρικού έλκους. Κατά τους εν λόγω επιστήμονες, το έλκος οφείλεται σε μία λειτουργική διαταραχή του κεντρικού νευρικού συστήματος. Ο τεχνητός ύπνος ήρεμει, λοιπόν, το νευρικό σύστημα και εξαφανίζει την αιτία του έλκους. Με τη μέθοδο αυτή επέτυχθησαν ως σήμερα αξιόλογα αποτελέσματα.

Η γύρις των ανθέων κατά της δυσκοιλιότητας

Η γύρις είναι, ως γνωστόν, το άρσενικο στοιχείο που ο άνεμος μεταφέρει προς όλες τις διευθύνσεις και που χρησιμεύει για τη γονιμοποίηση των ανθέων. Είναι γνωστόν επίσης ότι η γύρις χρησιμεύει ως τροφή των μελισσών. Τελευταία, όμως, οι Γάλλοι επιστήμονες ανακάλυψαν ότι η γύρις θεραπεύει ριζικά τη δυσκοιλιότητα και τις γαστρικές διαταραχές.

Η γύρις αποτελεί, εξ άλλου, ένα θαυμαστό τονωτικό για τα παιδιά και τους ηλικιωμένους, στους οποίους ξαναδίνει τις δυνάμεις τους και τις αναπαραγωγικές τους ικανότητες.

Οι συνέπειες της παρωτίτιδας

Η παρωτίτις (κοινώς παραμυθόλες) είναι μία ελαφρώς μεταδοτική ασθένεια για τα παιδιά. Αποκτά, όμως, εξαιρετική σημασία όταν προσβάλλει τους εφήβους και τους νέους, λόγω του ότι ο ιός αυτής της ασθένειας έλκεται από τους άρσενικούς γεννητικούς αδένες. Μπορεί τότε να προκληθεί οξεία ορχίτις, που να καταδικάσει τον ασθενή σε στειρότητα. Στά παλαιά μέσα - απόλυτη ανάπαυση στο κρεβάτι και πομμάδες τοπικές - προστέθηκαν κατά τα τελευταία χρόνια τα αντιβιοτικά, οι ορμόνες και ο όρρος άναρρωτώντων. Ο όρρος αυτός προκαλεί την ορχίτιδα, αλλά δε φαίνεται ότι μπορεί να την θεραπεύσει μετά την έκδηλσή της. Γιό

τη θεραπεία της ορχίτιδας που οφείλεται σε παρωτίτιδα, ένας Γάλλος γιατρός εφήρμοσε πριν από λίγο καιρό μία πρωτότυπη θεραπεία. Έκαμε στους ασθενείς ενδομυϊκές ενέσεις πλήρους αίματος (δχι μόνον ορού), που το πήρε από άναρρωτώντας από παρωτίτιδα ή από άτομα που είχαν προσβληθεί άλλοτε από αυτή την ασθένεια. Τα φλογιστικά φαινόμενα εξαφανίστηκαν αμέσως και οι ασθενείς εισήλθαν ταχύτατα στο στάδιο της αναρρώσεως.

Άρσενικό στον καπνό

Το μόνο συστατικό του καπνού, που αποτελεί μία πιθανή αιτία καρκίνου στον άνθρωπο, είναι το άρσενικό. Στα τελευταία 10 ή 20 χρόνια, η ποσότητα του έχει αυξηθεί στο τριπλάσιο περίπου γιατί το έδαφος έχει μολυνθεί από άρσενικοχώρα εντομοκτόνα κι' είναι αδύνατο στην πράξη να καθαριστεί. Παράλληλα λοιπόν μ' αυτή την αύξηση, παρατηρείται πολλαπλασιασμός των κρουσμάτων του καρκίνου του πνεύμονος κατά 600%.

Το χτύπημα του στήθους

Σίγουρα, θα έχετε δει έπαινε-λημμένους ένα γιατρό να εξετάζει τον άρρωστο, χτυπώντας το στήθος του με τις άκρες των δακτύλων του και προσέχοντας τον ήχο που ακούγεται έτσι. Άλλα δε θα ξέρετε την προέλευση αυτής της μεθόδου.

Όταν λοιπόν ήταν ακόμα παιδί, ο Αυστριακός Λεοπόλδος Άουενμπεργκερ συνήθιζε να χτυπάει απ' έξω το πλευρό των βαρελιών της οίκατός του πατέρα του, για να κρίνει απ' τον ήχο πόσο κρασί είχαν μέσα. Ύστερα από χρόνια, όταν είχε γίνει πια γιατρός, σκέφτηκε να εφαρμόσει την ίδια αυτή συνηθισμένη μέθοδο για να εξελέγχι την παρουσία ύγρων μέσα στο στήθος των άρρώστων. Σήμερα, οι γιατροί μπορούν να διαγνώσουν μ' αυτό τον τρόπο πολλές και διάφορες παθολογικές ανωμαλίες.

ΝΕΑ ΘΕΩΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΡΚΙΝΟ

Ο δόκτωρ Έντουν Όσγκουντ, καθηγητής της Ιατρικής στο Εμερικανικό Πανεπιστήμιο του Πόρτλαντ, διατύπωσε μία νέα θεωρία για τα αίτια του καρκίνου. Σύμφωνα μ' αυτήν, οι καρκινώδεις όγκοι οφείλονται στο «θάνατο» άρσιμων ερυθροκυττάρων που ελέγχουν και διευθύνουν την κανονική ανάπτυξη των ιστών. Άν ως ο καθηγητής Όσγκουντ. Κάτω: ένα κύτταρο λευκαϊμικό, από μία καλλιέργεια που διατηρείται «ζωντανή» επί 2 1/2 χρόνια.

Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΜΒΡΥΟΥ

Πώς αναπτύσσονται τα διάφορα όργανα

Όταν λέτε ότι είσατε 20 χρόνων, κρύβετε 9 δολοκλήρους μήνες. Γιατί, πραγματικά, η ζωή σας έχει αρχίσει 9 μήνες πριν από τη γέννησή σας, δηλαδή από τη στιγμή της συλλήψεως. Το αρχικό ώριο, όπως είναι γνωστό, μετά τη γονιμοποίηση του, υποδιαιρείται διαδοχικά σε 2, 4, 8, 16 κλπ. μέρη. Από κάθε υποδιάρθρωση δημιουργείται κι' ένα καινούργιο κύτταρο. Αυτά τα κύτταρα, που θα αποτελέσουν όλα μαζί το έμβρυο, υποδιαιρούνται με τον καιρό σε τρία φύλλα. Από το εξωτερικό θα σχηματιστεί το δέρμα, οι τρίκες, ο εγκέφαλος και ο νωτιαίος μυελός. Από το μεσαίο οι μύες και τα όργανα, από το εσωτερικό τα έντερα, οι πνεύμονες, το σπέντι και οι αδένες του πεπτικού συστήματος.

Στο μεταξύ, το έμβρυο κολλυπάει μέσα σ' ένα υγρό, το καλούμενο αμνιωτικό, που διατηρεί μία σταθερή θερμοκρασία γύρω του και το προστατεύει από ενδεχόμενες συγκρούσεις, εσωτερικές (δοτά της μήτρας) ή εξωτερικές. Ταυτόχρονα, αναπτύσσεται ο πλακώδης, που εξασφαλίζει στο έμβρυο τη διατροφή του.

Ας παρακολουθήσουμε τώρα την ένδομητριο ζωή του εμβρύου.

1) Την 21η ημέρα μετά τη σύλληψη, το έμβρυο είναι ακόμη μία μικροσκοπική μάζα, που έχει στη μέση μία τρύπα. Το μήκος του δεν ξεπερνάει τα 4,5 χιλιοστά.

2) Από την 4η ή 5η εβδομάδα σχηματίζεται στο εσωτερικό της τρύπας ένας σπυρνώδης ιστός, που είναι ο μελλοντικός νωτιαίος μυελός. Στην άνω άκρη του διαγράφεται μόλις ο εγκέφαλος και το κεφάλι. Το έμβρυο αρχίζει τότε να κινείται. Άλλα η μήτρα δεν αντιλαμβάνεται ακόμη τις κινήσεις του.

3) Στο τέλος του πρώτου μηνός το έμβρυο έχει κι' όλες καρδιά, που μοιάζει με ένα μπαλόνι. Αυτό το μπαλόνι, όμως, έχει ρυθμικές κινήσεις και εξασφαλίζει αίμα στο σώμα του εμβρύου δια μέσου μικροσκοπικών αγγείων.

Γιατί το έμβρυο παράγει ήδη δικό του αίμα. Ο πλακώδης, που απορροφάει από το μητρικό αίμα. Για το λόγο αυτό, το έμβρυο μπορεί να ανήκει σε διαφορετική ομάδα αίματος από τη μητέρα του.

Η κυκλοφορία του εμβρύου διαφέρει τελείως από εκείνη του βρέφους. Το αίμα του δεν αντλεί από τους πνεύμονες το οξυγόνο ούτε αποβάλλει διά μέσου αυτών το ανθρακικό οξύ. Αυτές οι ανταλλαγές γίνονται διά μέσου του πλακώδους. Ο πλακώδης τροφοδοτείται με οξυγόνο από τη μήτρα, που αποβάλλει επίσης από τους πνεύμονες της το ανθρακικό οξύ που της στέλνει το έμβρυο. Έτσι, οι πνεύμονες της εργάζονται για δύο.

Στο τέλος του πρώτου μηνός, η κεφαλή του εμβρύου είναι εξαιρετικά μεγάλη και αντιπροσωπεύει το τρίτο του σώματος. Το μέγεθος αυτό θα διατηρήσει καθ' όλη περίοδο τη διάρκεια της κυοφορίας.

Κατά το τέλος του πρώτου μηνός, εμφανίζεται στο σώμα του εμβρύου ένας μακρός και λεπτός σωλήνας, από τον οποίο θα σχηματιστούν άργότερα τα πεπτικά όργανα.

4) Κατά την έκτη εβδομάδα, αρχίζει να σχηματίζεται το πρόσωπο του εμβρύου: αυτιά, στόμα, μάτια. Τα τελευταία προέχουν από το κεφάλι αλλά δεν έχουν βλέφαρα. Κατά το ίδιο διάστημα σχηματίζεται το σπέντι.

5) Κατά την έβδομη και όν-

σοπ εβδομάδα σχηματίζεται η μύτη, που είναι στην αρχή πλατεία και ζουληγμένη. Το κεφάλι, εξ άλλου, αρχίζει να ξεχωρίζει από το υπόλοιπο σώμα. Σχηματίζεται ταυτόχρονα το στομάχι και οι πρώτες έλικες των εντέρων.

5) Στο τέλος του δευτέρου μηνός, το έμβρυο έχει μήκος 2,5 εκατοστών και ζυγίζει 11 γραμμάρια. Τα όργανα του φύλου είναι σχηματισμένα, αλλά δε διακρίνεται καθαρά το φύλο στο οποίο ανήκει.

Κατά το τέλος του δευτέρου μηνός, σχηματίζονται τα χέρια και τα πόδια με τα δακτύλα τους, τους αγκώνες και τα γόνατα.

6) Κατά τον τρίτο μήνα εμφανίζονται τα βλέφαρα, που σκεπάζουν τελείως τα μάτια. Οι άκρες των δακτύλων, εξ άλλου, σκληρύνονται και εμφανίζονται τα νύχια. Η σπονδυλική στήλη διαγράφεται σαφώς και οι παλμοί της καρδιάς γίνονται πιο γρήγοροι και πιο ρυθμικοί.

7) Από τον τέταρτο μήνα, το πεπτικό σύστημα είναι πλήρες. Άλλα το έμβρυο εξακολουθεί να τρέφεται από τον πλακώδη, που το αίμα της μήτρας του τον εμπλουτίζει με τα απαραίτητα θρεπτικά στοιχεία.

Τα νεφρά αρχίζουν να λειτουργούν. Τα ούρα χύνονται μέσα στο αμνιωτικό υγρό.

Στο τέλος του τέταρτου μηνός μπορούμε να ξεχωρίσουμε το φύλο του εμβρύου, που, ωστόσο, ήταν προκαθορισμένο από την εποχή της σύλληψης.

Το ύψος του εμβρύου είναι τώρα 16 εκατοστά και το βάρος του 115 γραμμάρια.

8) Τον πέμπτο μήνα, το κεφάλι του εμβρύου αρχίζει να καλύπτεται από ένα ελαφρό τρίχωμα. Εμφανίζονται επίσης τα φρυδιά.

Οι παλμοί της καρδιάς γίνονται αρκετά δυνατοί, σε τρόπο ώστε ο γιατρός μπορεί να τους ακούει. Είναι, δυο φορές ταχύτεροι από εκείνους της μήτρας, άρα τον, τους 140 στο 1' (έναντι 70 της μήτρας).

Κατά τον 5ον μήνα η μήτρα αισθάνεται πραγματικά το έμβρυο να κινείται μέσα στη κοιλία της.

Το έμβρυο, κατά την περίοδο αυτή, έχει ώριμες αντανακλαστικές κινήσεις. Άνοιγκλείνει τα μάτια του, κουνάει τα χείλη του, μπορεί να καταπιεί.

Ύψος: 25 εκατοστά. Βάρος 225 γραμμάρια.

9) Από τον έκτο μήνα αρχίζουν ν' αναπτύσσονται η όσφυς, η γείση, η άκρη και η όραση. Η ανάπτυξη τους θα ολοκληρωθεί στο τέλος του 9ου μηνός.

Οι πνεύμονες του είναι ακόμη ατελώς ανεπτυγμένοι. Αν γεννιόταν κατά τη στιγμή αυτή, δεν θα μπορούσε να ζήσει παρά λίγες ώρες.

Το έμβρυο μοιάζει τώρα μ' ένα βρέφος σε μικρογραφία. Ύψος: 30 εκατοστά. Βάρος: 680 γραμμάρια.

10) Τον έβδομο μήνα τα βλέφαρα απομακρύνονται το ένα από το άλλο και αφήνουν ελεύθερα τα μάτια. Άλλα ο οφθαλμικός βολβός καλύπτεται ακόμη από μία λεπτή μεμβράνη, που θα φύγει με τη γέννηση του παιδιού.

Ένα παιδί, που γεννιέται πρόωρα έχει ελπίδες να επιζήσει μόνον αν ο τοκετός έγινε μετά τη 200η ημέρα από τη σύλληψη.

Ανάστημα του παιδιού κατά τον 7ο μήνα: 40 εκατοστά. Βάρος: 1800 γραμμάρια.

11) Κατά τον ογδόο και τον εννάτο μήνα, ο οργανισμός του εμβρύου διαμορφώνεται τελείως. Κατά τον 9ο μήνα, εξαφανίζεται το λεπτό χνούδι που σκεπάζε το έμβρυο και το δέρμα του γίνεται ροδόλευκο.

Ανάστημα κατά τον 8ο μήνα: 46 εκατοστά. Βάρος: 2400 γραμμάρια.

Η έμβρυακή ζωή διαρκεί 265-270 ημέρες.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

«... Για να αποδείξω, λοιπόν, ότι δεν ήμουν τρελλός, όπως έλεγαν οι συγγενείς μου, έφαγα την περιουσία μου όσο ζούσα...»

— Να το ένστανανέ, που μήνες περιμένα!...

— Σε παρακαλώ, μαμά, μη λες στους υποψήφιους γαμπρούς πως είμαι ολόγεια σου, όταν ήσουν είκοσι χρόνων!

Προνοπτικότητα

Εκείνη: Γιατί έφερες μαζί σου αυτό το αλεξίπτωτο; Με τέτοια χάλια θα πιάς να ζητήσης το χέρι μου απ' τον πατέρα μου;

Εκείνος: Αγάπη μου, δεν ξέρει κανείς τί μπορεί να γίνει. Μην ξεχνάς ότι μένετε στο έβδομο πάτωμα!...

— Δε μου λές, Λόλα, πώς τα καταφέρνεις και κάνεις την υπηρέτριά σου να ξυπνάει τόσο νωρίς κάθε πρωί;

— Απλούστατα, Κική μου, η υπηρέτριά μου είναι έρωτευμένη... με το γαλατά μας!

Εκείνη: Γιατί δε ζήτησες το χέρι μου απ' τον πατέρα μου;

Εκείνος: Δε θέλησα να του κάνω κακή εντύπωση, ζητώντας του άμεσως κάτι!

Ο σύζυγος: Αυτό το καπέλλο σου πάει πολύ όμορφα.

Η σύζυγος: Εγώ προτιμώ το άλλο. Μά, για να μη σε δυσαρεστήσω... θα πάρω και τα δύο!

Στο δρόμο, ένας κύριος κυττάζει με θαυμασμό τα αυτοκίνητα που περνάνε.

Μου άρεσουν πάρα πολύ, λέει σ' έναν άλλον. Αυτά μ' έκαναν πλούσιο!

Μπα! Είσαστε αντιπροσώπων καμιάς μάρκας;

Οχι, αλλά κληρονόμησα ένα θείο μου, που τον έκοψε εν' αυτοκίνητο!

Δυο σύζυγοι θέλουν να χωρίσουν. Ο δικαστής ζητάει να τους συμφιλιώση, κάνοντας και το σχετικό χιούμορ:

— Έλα, φίλε μου, λέει στον άντρα, πρέπει να συχωρέσεις τη γυναίκα σου!

Μα με χτύπησε στο κεφάλι μ' ένα κουτσουρο του τζοκίου!

Δεν πειράζει. Θέλησε να σε κάνει να δοκιμάσεις τις χαρές της οικογενειακής εστίας!...

Ο ταμίας φαίνεται λίγο ανήσυχος.

— Τί έχεις; τον ρωτάει η γυναίκα του.

— Σήμερα, ο διευθυντής μου έκανε ένα δώρο...

— Ε, και δεν είσαι ευχαριστημένος; Τί σου χάρισε;

— Τον Ποινικό Κώδικα!

Δυο ηλικιωμένες κυρίες κυττάζουν ένα αθλητή, που προγγυνάζεται στο δρόμο, φορώντας μόνο το κοντό αθλητικό πανταλόνι.

— Πού τρέχει έτσι αυτός; άπορεί ή μιά;

Κι' η άλλη απαντάει:

— Ίσως να τρέχει ο καυμένος ν' αγοράση πανταλόνι!...

Μόνο η περικεφαλαία σου λείπει για να είσαι σωστός γαϊδάρης!

Μα ο γαϊδάρης δεν έχει περικεφαλαία.

— Ε, τότε δε σου λείπει τίποτα!

Η νεόφυτη κυρία είναι πολύ ζηλιάρα. Ψάχνοντας λοιπόν μιά μέρα στο γραφείο του άντρός της, βρίσκει σ' ένα συρτάρι τη φωτογραφία μιάς γυναίκας.

Ποιανής εν' αυτή η φωτογραφία; τον ρωτάει άμέσως, έτοιμη για καυγά.

— Εί'σι μιάς γυναίκας που τη γνώρισα έδω και πολλά χρόνια, της έζηγεί εκείνος.

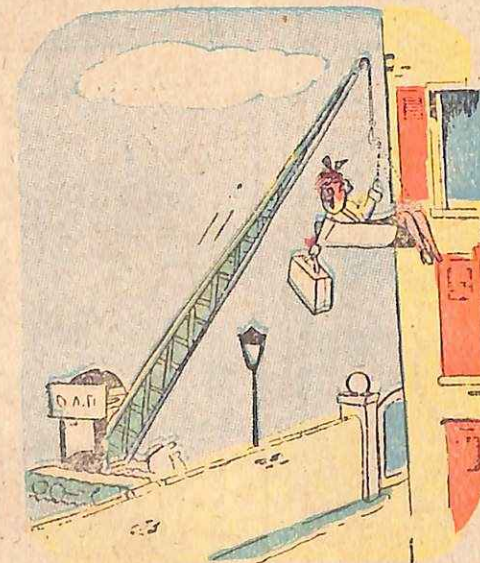
— Τα βλέπεις; φωνάζει η κυρία. Εί'σαι άπαίσιος! Μα άπαύστες πριν άρχισω με γιωρίσματα!...

— "Οχι!... "Οχι!... Δεν θέλω να με φωτογραφίσετε!..."

— Ναι, άλλαξα το μεγάλο και πήρα τουτό το μικρό, για να μη χωράη η μάνα σου!

— Περίμενα μιά απαγωγή πιδ ποιητική.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

"Αν θέλετε νάσαστε πάντα όμορφη και δροσερή, φροντίστε να κοιμόσαστε το λιγώτερο όχτώ ώρες στο είκοσιτετράωρο. Να πέφτετε νωρίς στο κρεβάτι και να ξυπνάτε επίσης νωρίς το πρωί.

"Όταν ξυπνήσετε, πίνετε ένα ποτήρι χλιαρό νερό ή ζουμί από φρούτα. "Ύστερα κάνετε επί δέκα λεπτά της ώρας σουηδική γυμναστική μπροστά στο άνοιχτο παράθυρο.

Κάθε πρωί, πρέπει να κάνετε ένα μπάνιο ή, ακόμα καλύτερα, ένα ντους, κι' ύστερα μασσάς σ' όλο το σώμα σας.

"Ασπρες κηλίδες στα νύχια

Για να εξαφανίσετε τις άσπρες εκείνες κηλίδες που σχηματίζονται κάποτε στα νύχια, είναι απαραίτητο ν' αλλάξετε διαίτα. Φροντίστε δηλαδή να τρώτε κυρίως ώμα λαχανικά και φρούτα. "Επίσης τα κορύδια και το μέλι θα προσφέρουν στον οργανισμό σας τις ουσίες εκείνες, που ή έλλειψή τους δημιουργεί τις άσπρες κηλίδες στα νύχια.

Για τις πρόωρες ρυτίδες

Πώς μπορείτε ν' αποφύγετε τις πρόωρες ρυτίδες, που σχηματίζονται συνήθως κοντά στη μύτη, δεξιά κι' αριστερά; Κάνετε ένα μασσάζ μ' ελαφρά τσιμπήματα της επιδερμίδας, αρχίζοντας απ' το πηγούνι και καταλήγοντας στα ρουθούνια. Καλό είναι να βάξετε ύστερα λίγη κρέμα, ακολουθώντας όμως πάντα την ίδια διαδρομή: απ' το πηγούνι πρὸς τη μύτη. Το μασσάζ αυτό πρέπει να γίνεται δυο φορές την ημέρα, πρωί και βράδυ.

Συμβουλές για το σιδέρωμα

"Όταν σιδερώνατε μάλλινα υφάσματα, απλώνετε πάντοτε πάνω τους ένα υγρό πανί. Τα τρικό σιδερώνονται υγρά κι' αυτά, κατά τη διεύθυνση του φάρδους των. Κατά τη διεύθυνση του φάρδους σιδερώνονται επίσης και τα κρέπ-ζωρζέτ. Πρέπει όμως να έχουν τοποθετηθή προηγουμένως ανάμεσα σε δυο μάλλινα υφάσματα, γιατί δεν επιτρέπεται νάρθη το σίδερο σε απ' ευθείας επαφή μαζί τους.

Τα χρωματιστά υφάσματα σιδερώνονται πάντα απ' την ανάποδη.

"Αν ένα φόρεμα στένεψε μετά το καθάρισμά του, προσπαθήστε να του ξαναδώσετε τις αρχικές διαστάσεις του βουτώντας το σε χλιαρό νερό. Το σιδερώνατε ύστερα, πριν ακόμα στεγνώση, τεντώνοντάς το κατά φάρδος πρώτα κι' έπειτα κατά μήκος, και προσέχοντας να μην το αλλάξετε τη φόρμα του.

Καλοί τρόποι

Σας έχουν καλέσει σ' ένα γεύμα. Θα καθήσετε λοιπόν στο τραπέζι μόνον αφού καθήση πρώτη η κυρία του σπιτιού. "Η καρέκλα σας πρέπει ν' απέχη τόσο απ' το τραπέζι, ώστε ή απόστασι μεταξύ του τραπεζομάντηλου και του στήθους σας να μην υπερβαίνει τα δυο δάχτυλα.

"Αφού καθήσουν κι' όλοι οι άλλοι, θα πάρετε το ψωμί που βρίσκεται πάνω στην πετσέτα σας, και θα τ' ακουμπήσετε αριστερά απ' το πιάτο. "Ύστερα θα ξεδιπλώσετε την πετσέτα σας, όχι όμως τελείως, και θα την βάλετε πάνω στα γόνατά σας. "Απαγορεύεται να την απλώσετε... σαν κουβέρτα, κι' ακόμη περισσότερο να την κρεμάσετε απ' το λαιμό σας!

"Όταν βρίσκεστε σε δικό σας κύκλο, μπορείτε να τη μεταχειριστήτε για να προφυλάξετε το φόρεμά σας και να σκουπίσετε κανονικά τα χείλη σας.

Σ' ένα επίσημο γεύμα όμως, περιορίζεσθε να σκουπίσετε ελαφρότατα τα χείλη σας με την πετσέτα πριν κι' αφού πιήτε νερό ή κρασί.

Τα γέρια σας δεν πρέπει να κρυφτούν ποτέ κάτω απ' το τραπέζι. "Όταν δεν τρώτε, τ' ακουμπάτε στην άκρη του τραπεζιού — τον καρπό και τα δάχτυλα μονάχα, ποτέ όμως ολόκληρο το μπράτσο και τους άγκωνες.

*

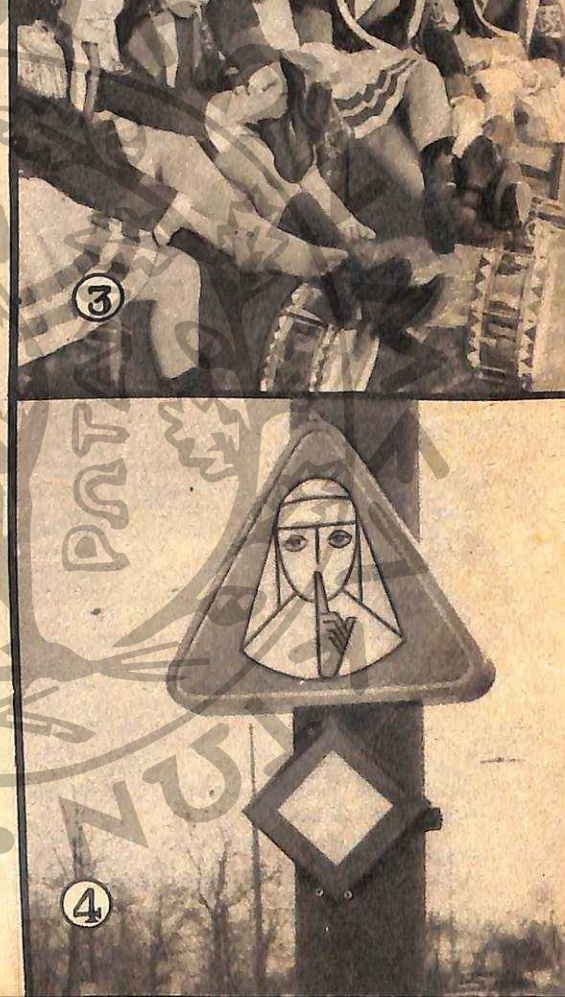
Είναι άσυγχωρήτη άγένεια το να προσπαθήτε να χωθήτε μέσα σ' ένα γεμάτο ήδη άσανσέρ, με τη δικαιολογία ότι "δεν είναι σπουδαίο πράγμα να μπη ένα άτομο παραπάνω!

"Όταν φτάσετε στο πάτωμα που πρόκειται να βήτε, χαιρετάτε με μιά κλίσι του κεφαλιού τους άλλους επιβάτες που βρίσκονται στο άσανσέρ.

"Αν είσαστε μόνος σ' ένα άσανσέρ, όταν φτάσετε στον προορισμό σας φροντίστε να το ξαναστείλετε στο έργο, είσο.

Μάρτσα Έλεν

— Άκου, γυναίκα, πές πώς δὲν
εἴχαμε κόρη! τῆς εἶπε ὁ γέρο-
Λατίνης.

ΔΑΚΡΥΑ ΠΟΥ ΣΤΕΓΝΩΝΟΥΝ

Ποῦ τὸ πτωχὸ κορίτσι πείστηκε, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένῃ
τίποτε ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς τόσο ἀδιάλλαχτους γονεῖς!...

— Μὴν τὸ ξαναπῆς αὐτό, μοῦγκρισε ἀγρία ὁ πατέρας τῆς,
γιατὶ θὰ φύγῃς ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπίτι!... Θεατρίνα κόρη
δὲ θέλω ἐγώ!...

Εἶδε κι' ἀπέειδε ἡ Αἰμιλία, ὅτι δὲ μπορούσε, δὲν ἦταν
δυνατὸ νὰ τοὺς πείσῃ, καὶ πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφασι: Θὰ
ἀκολουθοῦσε τὸν ἀγαπημένο τῆς! Δὲν ἤθελε, βέβαια, νὰ πι-
κράνῃ τοὺς δικούς τῆς: μιὰ καὶ τὴν πίκραιναν ὅμως αὐτοὶ
μὲ τὴν ἐπίμονη καὶ τόσο ἀδικη ἀρνήσι τους, ἡ φυγὴ τῆς
μὲ τὸν Παῦλο ἦταν ἀμυνά!...

Τοὺς ἄφησε ἕνα συγκινητικὸ λιγὸλογο γράμμα, κι' ἔφυγε
μαζὶ μὲ τὸν Παῦλο γιὰ ἕνα πρῶτο τουρνὲ στὴν ἐπαρχία!...

Ἡ φυγὴ τῆς κεραυνόβησε τὸν πατέρα τῆς, τὴ μητέρα
τῆς! Γιὰ μέρες κι' οἱ δύο τοὺς τὸ λέγανε καὶ τὸ ξαναλέ-
γανε, χωρὶς νὰ καταφέρνουνε νὰ τὸ χωνέψουν:

— Ἡ κόρη μας;... Θεατρίνα;...

Στὸ τέλος, ὁ γέρο-Λατίνης τὸ πῆρε ἀπόφασι:

— Άκου, γυναίκα, πές ὅτι δὲν εἴχαμε κόρη!... Καὶ μὴ μοῦ
ξαναμιλήσῃς γι' αὐτήν...

Πέρασε καιρὸς. Ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, τὸ καινούργιο καλλιτεχνικὸ
ζευγάρι μεταπήδησε, χωρὶς δυσκολία μεγάλη, στὴν Ἀθήνα. Κι'
ἄρχισε, σιγά-σιγά, νὰ συζητιέται τὸ ταλέντο τῶν δύο καινούρι-
ων πρωταγωνιστῶν, ποὺ συγκεντρώνανε τὶς πρὶ ἐνθουσιαστικὲς
κριτικὲς. Γιὰ νὰ μὴν ἐξαγριώσῃ πρὶ πολὺ τοὺς γονεῖς τῆς, ἡ
καινούργια θεατρίνα, εἶχε ἀλλάξῃ τὸ ὄνομά τῆς. Εἶχε πάρει τὸ
ψευδώνυμο Νέλλη Ἀλκίδη καὶ μ' αὐτὸ εἶχε ἀρχίσει νὰ γνωρίζεται
καὶ νὰ μεσουρανεῖ... Ποῦ νὰ ξέρουν ἡ μητέρα τῆς κι' ὁ πατέρας
τῆς, ὅτι ἡ Νέλλη Ἀλκίδη ἦταν ἡ κόρη τους, ἡ μικρὴ τους Αἰμι-
λία;...

ῶσπου, μιὰ μέρα, σὲ μιὰν ἐφημερίδα, ἡ μητέρα εἶδε τὴ φωτο-
γραφία τῆς κόρης τῆς! Πῶς δὲ φώναξε!... Ἦταν ὁμορφὴ ἡ
Αἰμιλία, γεμάτη λάμψι, καὶ χαμογελοῦσε... Φαινόταν εὐτυχισμέ-
νη... Μὲ μᾶτια ποὺ τὰ σκιάζανε τὰ δάκρυα, ἡ μητέρα διάβασε
ἀπὸ κάτω: «Ἡ καινούργια πρωταγωνίστρια τοῦ θεάτρου «Ἀθή-
ναι», Νέλλη Ἀλκίδη, ποὺ ἐμφανίζεται τὴν ἄλλη βδομάδα στὰ
«Ἀρραβωνιάσματα»...

Δὲν εἶπε τίποτε στὸν ἀντρα τῆς ἡ μητέρα. Ἦξερε ὅτι, ἂν
τοῦλεγε κάτι, ἂν τοῦδειχνε τὴ φωτογραφία, θὰ τὸν ἐξαγριῖνε πρὶ
πολύ... Ἐκρυψε, λοιπόν, τὴν ἐφημερίδα, καὶ τοῦ εἶπε μόνο, ὅθεν
ἀδιάφορα:

— Τί λές, Μελέτη, πᾶμε νὰ δοῦμε τὰ «Ἀρραβωνιάσματα»;

— Ὁ γέρος τὴν κῦτταξε παραξενεμένος:

— Πῶς σοῦρε;

— Καὶρὸ τώρα θέλω νὰ τὰ δῶ...

Τὸν ἔπεισε καὶ πῆγανε. Καταλαβαίνει κανεὶς ὅμως τὴν ἐκ-
πληξί τοῦ πατέρα, ὅταν σὸ πρόσωπο τῆς πρωταγωνίστριας,
γνωρίσε τὴν κόρη του, τὴν Αἰμιλία! Νόμισε, στὴν ἀρχή, ὅτι εἶχε

Ἡ θεατρίνα

Η ΛΑΤΡΕΙΑ τῆς Αἰμιλίας ἦταν τὸ θέατρο. Τὸ μεγάλο τῆς ὄ-
νειρο ἦταν νὰ γίνῃ θεατρίνα μεγάλη καὶ νὰ μεσουρανήσῃ σὰν
ὁλόφωτο ἐκτυφλωτικὸ μετέωρο στὸ στερέωμα τῆς Τέχνης. Ἀπὸ
μικρὴ, ἀπὸ κοριτσάκι, δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ντύ-
νεται μακριὰ φουστάνια, νὰ βᾶφῃ τὰ χεῖλάκια τῆς καὶ νὰ παίρνῃ πό-
δες στὸν καθρέφτη!

Πόσες φορές ἡ μητέρα τῆς τὴν εἶχε μαλλῶσει γι' αὐτό, τὴν εἶχε
δεῖρει, προσπαθώντας νὰ ξεριζώσῃ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ μικρὴ, εὐαίσθητη
καρδούλα, τὴ μανία αὐτῇ γιὰ τὸ θέατρο, ποὺ οἱ πρὶ πολλοὶ μυαλωμέ-
νοι γονεῖς τῆ θεωροῦνε καταστρεπτικὴ γιὰ τὰ παιδιὰ τους!...

Καὶ πόσες φορές, ἡ μητέρα τῆς μικρῆς Αἰμιλίας, εἶχε μιλήσει μὲ
ἀνησυχία, σχεδὸν μὲ ἀγωνία, στὸν ἀντρα τῆς, γι' αὐτὴ τὴ μανία τοῦ
θεάτρου, ποὺ φλόγιζε τὸ στήθος τῆς μικρῆς τους κόρης!... Γι' αὐτό,
ὁ πατέρας, ὁ αὐστηρὸς καθηγητὴς Μελέτης Λατίνης, ἀποφάσισε ἀπὸ
νῶρις νὰ ἀντιδράσῃ: Ἐκλείσε τὴν κόρη τοῦ ἐσωτερικῇ σὲ ἕνα σχολεῖο,
κι' ἐκεῖ, μέσα στοὺς τέσσερις τοίχους τοῦ πρὶ αὐστηροῦ περιορισμοῦ,
ἔλπισε, ὅτι, φυλακισμένη, θὰ ἀσφικτιοῦσε καὶ θὰ ξεψυχοῦσε ἡ μανία
τῆς γιὰ τὸ θέατρο...

Δὲν ἔγινε ἔτσι ὅμως: Οὔτε ὁ καιρὸς, οὔτε τὸ κλείσιμο στὸ σχολεῖο,
κάνανε τὴν Αἰμιλία νὰ ξεχάσῃ τὸ θέατρο, τὴ μεγάλη τῆς ἀγάπη... Ἐ-
κάνανε τὴν Αἰμιλία νὰ ξεχάσῃ τὸν πατέρα, τὸν ἀντρα τῆς καὶ νὰ
δεῖξῃ μόνο, ὅτι τὸ ξέχασε, γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τοὺς δικούς τῆς καὶ νὰ
μαλακώσῃ λίγο τὴν αὐστηρότητά τους... Ἐτσι, ὅταν βγῇ ἀπὸ τὸ
σχολεῖο, σὰ θεοποινιδούλα πιά, ἄρχισε νὰ ζῇ κάπως πρὶ ἐλευθερίας
ζωῇ: Πῆγαινε στὸ θέατρο, στὸν κινηματογράφο, ἄρχισε νὰ ἀποκτᾷ
κάποιες παρέες. Ἐνας ἀπὸ τὴν παρέα τῆς, ὁ Παῦλος Σπαλῆς, ἦταν
ἠθοποιὸς σὲ ἕνα ἀθηναϊκὸ θέατρο. Ἦθοποιὸς νέος, ἀλλὰ μὲ πολὺ τα-
λέντο, ὅπως λέγαν ὅλοι ποὺ τὸν ξέρανε, ποὺ τὸν βλέπανε νὰ παίξῃ.
Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ, ἡ Αἰμιλία ἐνωίωσε, ὅτι τὸ πρόσωπο τοῦ
Παύλου, εἶχε ἕνα φανατικὸ ὑποστηρικτὴ τῶν καλλιτεχνικῶν ὀνείρων
τῆς. Τοῦ τὰ ἐμπιστεύτηκε ὅλα, τὸ ἀνοῖξε τὴν καρδιά τῆς. Καί, ἀπὸ
τὸ ἀνοιγμὰ, γλύστρησε εὐκόλα ἐκεῖνος μέσα...

Ἀγαπήθηκαν τρελλὰ! Καί, ζευγαρωμένοι, ἀρχίσανε νὰ ἐμπιστευ-
ωντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὰ ὀνείρα τους, ζευγαρωμένα κι' αὐτά.

— Θὰ παίξουμε μαζὶ!... τῆς ἔλεγε ὁ Παῦλος. Ἐσὺ «ἐνένυ», ἐγὼ
«ἐραστής»... Καὶ βάμαστε τὸ πρὶ ἀγαπημένο, μὰ καὶ τὸ πρὶ διαλεχτὸ
ζευγάρι τοῦ θεάτρου!...

Γιὰ νὰ γίνουν ὅμως ζευγάρι τοῦ θεάτρου, ἔπρεπε νὰ καταφέρῃ ἡ
Αἰμιλία τοὺς δικούς τῆς νὰ τὴν ἀφίσουνε νὰ παίξῃ... Ὅταν τὸλμησε
νὰ τοὺς τὸ ζητήσῃ, ἕνα βράδυ, ἀκολούθησε μιὰ τέτοια φοβερὴ σκηνή,

κάνει λάθος, ὅτι τὸν γελάγανε τὰ μᾶτια του... Πῆρε τὸ πρόγραμμα,
διάβασε τὸ ὄνομα τῆς πρωταγωνίστριας: «Νέλλη Ἀλκίδη». Κι' ὕστερα
γύρισε δεξιὰ στὴ γυναίκα του, ποὺ παρακολουθοῦσε δακρυσμένη τὴν
παράστασι:

— Αὐτὴ, ψιθύρισε, δὲν μοιάζει μὲ τὴν κόρη μας, τὴν Αἰμιλία;...

Μὲ τὴ φωνὴ τῆς, ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ἡ γυναίκα τοῦ τοῦ
ἀποκρίθηκε:

— Δὲν μοιάζει, Μελέτη, εἶναι ἡ κόρη μας!...

Ἀγρίψε ὁ γέρος, ἔκανε νὰ σηκωθῇ, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ θέατρο!... Ἡ
γυναίκα τοῦ ὅμως τὸν κράτησε ἀπαλά:

— Κάτσε... τοῦ ψιθύρισε.

Ἐκάτσε ὁ Μελέτης. Καὶ νὰ ἤθελε ὅμως, δὲ θὰ μπορούσε νὰ φύ-
γῃ! Τὸ ἔσοχο παίξιμο, γεμάτο εὐκρίνεια καὶ φλόγα, τῆς νέας θεα-
τρίνας, τὸν μαγνήτισε, τὸν καθήλωσε στὴ θέσι του!... Κι' ἔτσι, ἀμί-
λητος, δακρυσμένος, παρακολούθησε τὸ ἔργο ὡς τὸ τέλος, ὡς τὴν ἀλ-
λαίαν τῆς τρίτης πράξεως. Μὰ, ἦταν ἀλήθεια ἡ κόρη τοῦ αὐτοῦ!... Ἡ
μικρὴ τοῦ Αἰμιλίου, ἡ μεγάλη θεατρίνα!...

Τὴν ὥρα ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸ θέατρο, ἡ γυναίκα τοῦ τοῦ πρότεινε
δεξιὰ:

— Τί λές;... Πᾶμε νὰ τὴ συγχαροῦμε!...

Δὲν ἀποκρίθηκε, μόνο ἄφησε τὴ γυναίκα του νὰ τὸν παρασύρῃ πρὸς
τὰ παρασκήνια. Ζήτησαν τὴ Νέλλη Ἀλκίδη. Κάποιος τοὺς εἶδε τὸ
καμαρίνι τῆς. Καί, σὲ μιὰ στιγμή, τὴ δεχτήκανε κλαίγοντας καὶ οἱ
δύο στὴν ἀγκαλιά τους!...

— Ἦσαν ὑπέροχα!... τῆς μοιροῦρισε ἡ μητέρα τῆς.

Ὁ πατέρας τῆς πάλι δὲν χόρταινε νὰ τὴ βλέπῃ! Μὰ, ἀλήθεια,
ἦταν αὐτὴ ἡ κορούλα του, ποὺ τὴν ξανάβρισκε ἀγνώριστη κοντά του!...

Ἐδес, μπαμπά, τοῦ ψιθύρισε παιγνιδιάρικα, ἐνῶ τὸν ἀγκάλιαζε
ἄλλῃ μιὰ φορὰ, πῶσο δίκιο εἶχα νὰ ἐπιμένω νὰ βγῶ στὸ θέατρο!...

Ἐνας ὁμορφος νέος, ντυμένος ἀκόμα μὲ τὰ γραφικὰ κουλουριώτικα
ροῦχα — ὁ πρωταγωνιστὴς — τοὺς πλησίασε. Τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι

ἡ Αἰμιλία καὶ τὸν παρουσίασε στοὺς γονεῖς τῆς:

— Ἐπιτρέψτε μου τώρα νὰ σᾶς συστήσω αὐτὸν ποὺ μὲ βοήθησε
νὰ γίνω θεατρίνα, τὸν Παῦλο Σπαλῆ, τὸν ἀντρα μου!...

Ἀπὸ κείνο τὸ εὐλογημένο βράδυ, στὸ σπίτι τοῦ Μελέτη Λατίνη,
βασίλευσε πάλι ἡ εὐτυχία — εὐτυχία μαζὶ καὶ ὑπερηφάνεια!

★

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Πάλι γιὰ ὑπερηφάνειαν
παίει ἡ Ἀλκίδη! Ἐβλεπε
τὸ φουστάνι τῶν... αὐτῶν!

Μ. ΓΑΛΛΑΝΟΣ

Ο ΣΥΝΕΝΟΧΟΣ

«Αραγε να φιλήν ο μπαμπάς στο στόμα αυτή την κυρία, όπως στον κινηματογράφο;» συλλογίζεται ο Μισέλ.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Μισέλ ξέρεi πως τὰ καλὰ παιδιὰ δὲν κρυφακοῦνε. Κι' ὅμως μένει τώρα ἀκίνητος, συγκατῶντας ἀκόμη καὶ τὴν ἀνάσα του, μὲ τ' αὐτὴ κολλημένο στὴν πόρτα τῆς κάμαρας ἀπ' ὅπου ἀκούγονται οἱ δύο γυναικείες φωνές. Δὲ θὰ τόκανε ποτέ, αὐτό, ἂν δὲν ἀκούγε τ' ὄνομα τῆς μαμᾶς του.

Κι' εἶναι τόσο παράξενη ἡ μαμὰ, αὐτὸ τὸν τελευταῖο καιρὸ! Δὲ γελάει ξένοιαστα σὰν πρῶτα, δὲν τὸν σφίγγει στὴν ἀγκαλιά της ὅταν πᾶν κοντὰ της. Καὶ τὰ ὁμορφα μάτια της εἶναι γεμάτα θλίψη.

— Ὅπως δὴποτε ἡ κυρία τάχει καταλάβει ὅλα, λέει ἡ φωνὴ τῆς Τερέζας, τῆς καιμοιέρρας.

— Ο κύριος εἶναι πολὺ ἀπρόσεχτος, ἀπαντᾷ ἡ ἄλλη φωνὴ (κι' αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι τῆς μαγερίσσας). Προχτὲς τὴν εἶδαν στ' αὐτοκίνητο τῆς κυρίας Σαντράν. Καθόταν δίπλα της. Ὁδогоῦσε ἐκεῖνος ὁ ἀράκης, ὁ Ἀχιμέτ... Ὅλος ὁ κόσμος τοὺς κοιτοσυμπολεῖ. Εἶμαι σίγουρη πὼς ἡ κυρία μας τάμαθε. Καὶ νὰ ξέρης, ὅσο καλὴ κι' ἂν εἶναι, δὲν πρόκειται νὰ τοῦ τὸ συχωρῶση ποτέ. Περιμένει νὰ βρῇ μιὰ θετική ἀπόδειξι, καὶ τότε θὰ πάρῃ τὸ παιδί της καὶ θὰ φύγῃ.

— Τὸ καῖμένο τὸ παιδί! συμπληρώνει ἡ Τερέζα. Δὲν ξέρεις πὼς τὰ λυπάμαι! Τί φταίει αὐτό, ἂν ὁ πατέρας του τάφτιαζε μὲ τὴν καλλίτερη φίλῃ τῆς μητέρας του;

Ὁ Μισέλ δὲν μπορεῖ ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Νοιώθει νὰ λυγίζουν τὰ πόδια του καὶ τοῦ φαίνεται πὼς οἱ ἄταχτοι χτύποι τῆς καρδιάς του θὰ τὸν προδώσουν. Τρέχει νὰ κρυφθῇ στὸν κήπο, στὴν ἀγαπημένη του γωνιά, δίπλα στὸ μικρὸ συντριβάνι, καὶ νὰ χῶσῃ τὸ ξαναμένο προσωπάκι του στὸ δροσερὸ χορτάρι.

«Ὡστε ἡ κ. Σαντράν τάφτιαζε μὲ τὸ μπαμπά!» σκέφτεται. Γιὰ τίς γνώσεις τὸν 10 χρόνων του, ἡ φράσις αὐτὴ δὲ σημαίνει πολλὰ πράγματα. Καταλαβαίνει ὅμως πὼς πρόκειται γιὰ κάτι κακὸ, κάτι ἀπαγορευμένο. Μὰ πὼς εἶναι δυνατόν ὁ μπαμπάς, ποὺ γίνεται τόσο αὐστηρὸς μερικὲς φορές γιὰ τὰ λάθη τοῦ γιου του, νὰ κἀνῃ ὁ ἴδιος πράγματα ποὺ δὲν ἐπιτρέπονται!...

Διάφορες σκηνές ἀπ' τὰ φιλμ ποὺ ἔχει δῆ. τοῦ ἔρχονται στὸ νοῦ. «Ἀρά γε νὰ φιλήν ὁ μπαμπάς στὸ στόμα αὐτὴν τὴν κυρία, ὅπως στὸν κινηματογράφο;»

Ἡ σκέψις αὐτὴ καὶ μόνο τὸν κάνει νὰ κοκκινίσῃ. Εἴν' ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μπαίνει, ἔστω καὶ ἀπρόσκλητος, στὸν κόσμο τῶν μεγάλων. Καὶ μπαίνει, ὄχι σὰν ἀπλὸς θεατῆς, ἀλλὰ σὰν δικαστῆς...

Ὁ ἦχος βημάτων ποὺ πλησιάζουν τὸν κάνει νὰ πεταχθῇ ὀρθος καὶ νὰ σκουπίσῃ βιαστικά τὰ δάκρυά του. Εἴν' ἡ μητέρα του ποὺ πλησιάζει. Τὰ χρυσὰ μαλλιά της καὶ τὸ γλωσσὸ λεπτὸ της πρόσωπο θυμίζουν στ' ἀγοράκι τίς βασιλοπούλες τῶν παραμυθιῶν.

Ἡ σκέψις πὼς μπορεῖ νὰ καταλάβῃ ἀπ' τὰ μάτια του ὅτι ἔκλαιγε, τὸν κάνει νὰ τὰ χάσῃ... Μὰ δὲν ὑπάρχει τέτοιος φόβος. Εἶναι τόσο ἀφορημένη ἡ μαμὰ, ὅπως ὅλο τὸν τελευταῖο καιρὸ! Κάθεται λίγο πιὸ

κεῖ, σ' ἓνα παγκάκι, χωρὶς νὰ τὸν προσέξῃ καθόλου. Ἀνοίγει ἓνα βιβλίο καὶ σκύβει πάνω του τὸ κεφάλι της.

Μὰ δὲ φαίνεται νὰ διαβάξῃ, γιὰτὶ ἡ ματιά της μένει ἀνέκφραστη κι' ἀκίνητη πάνω στὴ σελίδα. Δὲν ἀλλάζει στάσι οὔτε κι' ὅταν τὸ κουδουνάκι τῆς καγκελλόπορτας τὴν εἰδοποιεῖ πὼς μπήκε κάποιος στὸν κήπο. Μόνο ὅταν αὐτὸς ὁ κάποιος στέκεται μπροστά της, βγαίνει ἐπιτέλους ἀπ' τίς ὀνειροπολήσεις της.

Εἶναι ἡ κ. Φρεμόν, μιὰ ἀπ' τίς φίλες της. Ὁ Μισέλ τὴν ἀντιπαθεῖ, δίχως νὰ καλοξέρῃ τὸ γιατί... Ἴσως ἐπειδὴ, κάθε φορὰ ποὺ τοὺς ἐπισκέπτεται, φέρνει ἄσχημα νέα, σὰν νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται ποῖα γιὰ τίς λύπες τῶν ἄλλων.

Δὲν ἔχει καμιὰ ὀρεξι νὰ τὴν χαιρετήσῃ ὁ Μισέλ. Γι' αὐτὸ προτιμᾷ νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπ' τὴν ψηλὴ λεῦκα, ποὺ βρίσκεται κοντὰ του. Ἀπὸ κεῖ μπορεῖ ν' ἀκούῃ καὶ νὰ βλέπῃ, χωρὶς νὰ φαίνεται.

Νά, τώρα ἡ μαμὰ σηκώνεται καὶ δίνει τὸ χέρι της στὴν ἐπισκέπτριά. Λένε τίς συνηθισμένες, τυπικὲς εὐγενικὲς λέξεις. Μὰ φαίνεται πὼς ἡ κ. Φρεμόν ἔχει κάποιο σπυρδαῖο νέο ν' ἀναγγεῖλῃ...

— Δὲν τάμαθες λοιπόν; λέει ἡ ἀντιπαθητικὴ γυναίκα. Περιέργω, χρυσή μου, γιὰτὶ τὸ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος... Ἡ καὶ μὲν ἡ κ. Σαντράν σκοτώθηκε σήμερὰ τὸ πρωῒ σ' ἓνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα!... Τὴν κούρσα της τὴν ὀδогоῦσε ὁ Ζεκέρ, ἐκεῖνος ὁ νεαρὸς Δὸν-Ζουάν. Βγαίνανε συχνὰ μαζί, τὸν τελευταῖο καιρὸ...

Ὁ Μισέλ περιμένει μ' ἀγωνία τὴν ἀπάντησι τῆς μητέρας του. Μὰ ἐκεῖνη μένει ἀκίνητη, σὰν ἀγαλμα, μὲ τὰ μάτια στηλωμένα στὰ παραθύρα τοῦ γραφείου τοῦ μπαμπᾶ...

— Ἐλα λοιπόν, χρυσή μου, μὴν τὸ παίρνῃς κατάκαρδα, συνεχίζει ἡ κ. Φρεμόν. Πᾶμε νὰ τὸ πούμε καὶ στὸν ἄντρα σου.

— Δὲ χρειάζεται, λέει ἐπιτέλους ἡ μαμὰ. Ὅα τοῦ τὸ πῶ ἀργότερα. Πᾶμε τώρα νὰ πάρουμε ἓνα τσάι.

Ὁ Μισέλ βλέπει ἐκπληκτος τίς δύο γυναῖκες ν' ἀπομακρύνονται. Τί σημαίνει πάλι, αὐτό; Γιατί δὲν χάσκει ἡ μαμὰ ποὺ βγῆκε ἀπ' τὴ μέση ἡ παρείσακτη; Γιατί δὲν ἄφισε τὴν κ. Φρεμόν νὰ τὸ πῇ στὸ μπαμπά;...

Μιὰ τρομερὴ σκέψις τὸν κάνει ν' ἀνοσηπῇ ξαφνικά. Τώρα τὰ καταλαβαίνει ὅλα! Ἡ Λούσυ ἔλεγε πὼς ἡ κυρία περιμένει μιὰ θετικὴ ἀπόδειξι γιὰ τὴν ἀπιστία τοῦ ἀντρα της. Κι' ἡ εὐκαιρία εἶναι τώρα μοναδική γιὰ τὴ μαμὰ: Ὅα περιμένῃ νὰ τὸν βρῇ σὲ μιὰ στιγμή ποὺ θάναι μόνοι τους, καὶ τότε θὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ ξαφνικά τὸ θάνατο τῆς φιλενάδας του. Ἡ ἀντίδρασί του θὰ τὸν προδώσῃ, καὶ ἡ εὐτυχισμένη οικογενειακὴ ζωὴ θὰ τελειώσῃ γιὰ πάντα!

Ὅχι, ποτέ! Κάτι πρέπει νὰ κἀνῃ ὁ Μισέλ, καὶ γρήγορα μάλιστα... Ὁ μπαμπάς πρέπει νὰ μάθῃ τὸ δυστύχημα ἀπὸ κάποιον ἄλλον... Ἀπὸ ποιὸν ὅμως; Μὰ ἀπ' τὸν ἴδιο τὸ Μισέλ!

Ὁσο διστάζει. «Εἶναι ἀρά γε σωστό; Ἐχὼ δικαίωμα;» ἀνα-

ρωτιέται. Μὰ κάτι μέσα του τὸν σπρώχνει νὰ βιασθῇ, νὰ προλάβῃ! Μπαίνει τρέχοντας στὸ σπίτι, προσέχοντας νὰ μὴ τὸν ἀκούσουν ἀπ' τὸ σαλόνι, ἀνεβαίνει τὴ σκάλα καὶ χτυπάει τὴν πόρτα τοῦ γραφείου.

— Ἐμπρός! ἀκούγεται ἀπὸ μέσα ἡ φωνὴ τοῦ μπαμπᾶ.

Ἀνοίγει καὶ μπαίνει, μὲ κατεβασμένο κεφάλι. Ὁ μπαμπάς κάθεται, ἀνάμεσα σ' ἓνα σωρὸ χαρτιά. Μὰ ἡ ἀνῆσυχῃ ματιά του καὶ τὸ τασάκι ποὺναι γεμάτο ἀποτσιγάρα, δείχνουν πὼς δὲν ἐργαζότανε.

— Τί συμβαίνει; ρωτᾷ νευριασμένα. Ξέρεις πὼς δὲ μ' ἄρσσει νὰ μ' ἀνησυχῶνε.

— Ἀλλοτε, ὁ Μισέλ θὰ τάχανε ἀπὸ μιὰ τέτοια ὑποδοχή. Μὰ σήμερὰ δὲ φοβάται πιά. Σήμερα ξέρει... ξέρει πὼς ὁ αὐστηρὸς αὐτὸς ἄντρας μπορεῖ νὰ κἀνῃ λάθη σὰν παιδί. Καὶ μάλιστα λάθη ποὺ βάζουν σὲ κίνδυνο τὴν εὐτυχία τριῶν ἀνθρώπων.

Μὲ σταθερὸ βῆμα πλησιάζει στὸ παράθυρο καὶ κάνει πὼς κυττάζει ἔξω. Συγχρόνως ἀπαντᾷ, μὲ φωνὴ ὅσο γίνεται πιὸ φυσική:

— Τίποτα, μπαμπά. Βαρέθηκα, γιὰτὶ ἤμουνα μόνος...

— Δὲν εἶναι κάτω ἡ υπτέρα σου;

— Εἶναι μὲ τὴν κ. Φρεμόν... Δὲν τὴν ἀγαπῶ καθόλου, αὐτὴ τὴν κυρία. Διηγεῖται πάντα πράγματα δυσάρεστα... νά, ὅπως πρὶν ἀπὸ λίγο.

— Τί εἶπε πρὶν ἀπὸ λίγο;

— Ἐφτασε ἡ δύσκολη στιγμή! Ὁ μικρὸς κατατίνει ἓνα κόμπω ποὺ τοῦ φράζει τὸ λαϊμό, καὶ λέει τὴ μεγάλη λέξι:

— Νά, μὰς εἶπε πὼς ἡ κ. Σαντράν σκοτώθηκε σήμερὰ τὸ πρωῒ, σ' ἓνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα.

Μιὰ πινηρὴ σιωπὴ ἀπλώνεται στὴν κάμαρα. Ὁ Μισέλ δὲν ἀκούει παρὰ τὴ βαρεὶὰ ἀναπνοὴ τοῦ πατέρα του. Κι' ὅμως... δὲν τὰ εἶπε ἀκόμη ὅλα! Μιὰ βραχνὴ φωνή, ποὺ τὴν ἀκούει γιὰ πρώτη φορὰ, φτάνει στ' αὐτιά του:

— Κι' ὁ Ἀχιμέτ; Σκοτώθηκε κι' αὐτός;

— Ὅχι, μπαμπά. Τὴν κούρσα τὴν ὀδогоῦσε ὁ κ. Ζεκέρ...

Ἡ ἀνάσα γίνεται ἀκόμη πιὸ βαρεὶα, σωστὸς ρόγχος. Ὁ Μισέλ γυρίζει νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ κυττάξῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ὑποφέρει. Τὸν σταματᾷ ὅμως στὸ κατῶφλι ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα του:

— Μισέλ!

Δὲ χρειάζεται νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο... Ὁ μικρὸς πέφτει στὴν ἀγκαλιά του. Ἀκούμπει τὸ κεφάλι του στὸ στήθος του, ποὺ ἀναταράζεται ἀπ' τοὺς λυγμούς, κι' ἀφίνει νὰ ξεσπάσῃ ὅλη ἡ τρικυμία ποὺ τὸν συγκλονίζει!

... Ὁ Μισέλ θὰ ἐξακολουθήσῃ, βέβαια, νὰ λατρεύῃ τὴν μητέρα του. Σήμερα ὅμως ἀνακάλυψε ὅτι ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὸν πατέρα του ὑπάρχει ἓνας μυστηριώδης δεσμός, ἄσχετος μὲ τὴ συγγένεια! Ἡ ἀλληλεγγύη ποὺ ἐνώνει τὸν ἓνα ἄντρα μὲ τὸν ἄλλον.

NITA KOPFΛΛ!

Η ΚΟΡΝΗΛΙΑ
τῆς "Ανδρου

Ἡ Κορινθίαια τοῦ ἐξήγησε τότε ὅλην τὴν κατὰστασι. Τοῦ εἶπε γὰρ τὸ
ἀπὸ τῆς Φωκαίας, τῆς Σάμης, τῆς Μυτιλήνης καὶ τῆς Χίου, τοῦ πε-

γκή νέα έβγαλε μία πνιγμένη κραυγή, προσπάθησε να σηκωθεί και να ζητήσει βοήθεια, αλλά δεν τὰ κατάφερε. Έπεσε στο άλλο πλευρό κι έμεινε ακίνητη. Ήταν νεκρή...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΙΑΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

Ο διάβολος του ΡΗΝΟΥ

Πώς τέλειωσε ή εγκληματική καριέρα του άκονιστή, που δολοφονούσε τα έρωτικά ζευγάρια

ΤΑ χρόνια 1954 και 1955, ένας άγνωστος δολοφόνος σκόρπιζε τον τρόμο στα έρωτικά ζευγάρια της περιοχής του Ντύσσελτορφ. Τρεις δολοφονίες έρωτικών ζευγαριών είχαν γίνει, όταν, στις 30 Οκτωβρίου του 1955, βρέθηκαν σ' ένα έλος ακόμη δυο πτώματα: του Φρήντχελμ Μπέρνερ, 26 χρονών, και της άρραβωνιαστικής του Τέα Κύρμαν, 22 χρονών.

Ο Βέρνερ Μπέρνερ

Ο δολοφόνος, καθώς διαπιστώθηκε από την ιατροδικαστική εξέταση, τους είχε τραυματίσει βαρεια, ενώ εκείνοι είχαν σταματήσει με το αυτοκίνητό τους σ' ένα έρημικο μέρος, και τους μετέφερε κατόπιν, ανάσθητους, για να τους πνίξει στο έλος.

Στις 7 Φεβρουαρίου 1956, ο «Διάβολος του Ρήνου», όπως είχαν έπονομάσει τον ασύλληπτο εγκληματία οι γερμανικές εφημερίδες, πρόσθεσε κι' άλλη διπλή δολοφονία στο ένεργητικό του. Σε μια άχυρένια καλύβα, που είχε μεταβληθεί σε σωρό από στάχτες, βρέθηκαν απανθρακωμένα τα πτώματα του Πέτερ Φάλκενμπεργκ, 27 χρονών, και της Χίλντεγκαρντ Βάσιγκ, 22 χρονών. Κι' οι δυο τους ήταν νεκροί, όταν ο δολοφόνος τους μετέφερε στην καλύβα και της έβαλε φωτιά, για να κάψει τα πτώματα. Ένα κάταγμα στο κρανίο είχε προκαλέσει τον θάνατο του Πέτερ Φάλκενμπεργκ. Άλλα την αιτία του θανάτου της φίλης του, οι ιατροδικαστές δε μπόρεσαν να την εξηγήσουν. Το πτώμα δεν παρουσίαζε το παραμικρό ίχνος κακώσεων!

Το έρωτικό αυτό ζευγάρι ήταν, ωστόσο, το τελευταίο, που δολοφονήθηκε. Ο «Διάβολος του Ρήνου» σταμάτησε τη δράση του κι' όλοι το αποδίδανε αυτό στα εξαιρετικά μέτρα ασφαλείας, που έπαιρναν τώρα τα ζευγάρια σ' εκείνη την περιοχή, αποφεύγοντας να μένουν ως πολύ άργα στο ύπαιθρο.

Ο λόγος, όμως, αυτής της ήρεμίας ήταν, στην πραγματικότητα, έντελως διαφορετικός. Η αστυνομία είχε συλλάβει τον «Διάβολο του Ρήνου», αλλά χωρίς και να τον... ανακαλύψει!

Μια από τις τελευταίες μέρες του περυσινού Φεβρουαρίου, ένας δασοφύλακας είχε δη έναν νέο, πού, κρυμμένος πίσω από μια λόχη, κατασκόπευε ένα έρωτικό ζευγάρι, που βρισκόταν στο σταματημένο του αυτοκίνητο. Ο νέος, το έβαλε στα πόδια, μόλις αντιλήφθηκε τον δασοφύλακα, αλλά εκείνος τον κυνήγησε και δεν άργησε να τον πιάσει.

Στην αστυνομία, κατάθεσε πως άνομαζόταν Βέρνερ Μπέρνερ, πως έζαυσκουσε το έπαγγέλμα του άκονιστή και πως ήταν παντρεμένος. Η τελευταία αυτή λεπτομέρεια, καθώς και το παρουσιαστικό του που έδειχνε άνθρωπο άμαλό και ίσορροπημένο, έκαναν ώστε να απομακρυνθεί κάπως από την υπόπληξη πως μπορούσε να είναι ο «Διάβολος του Ρήνου». Επίπλέον, ο δασοφύλακας δεν είχε βρή κανένα όπλο άπάνω του.

Έτσι, ο Βέρνερ Μπέρνερ καταδικάστηκε σε φυλάκιση μόνο 6 μηνών. Μ' όλο που η συμπεριφορά του ήταν, βέβαια, κάπως περίεργη για έναν παντρεμένο, οι δικαστές δεν έμειναν λιγώτερο σίγουροι από τους αστυνομικούς πως ο

Βέρνερ Μπέρνερ δεν ήταν το διεστραμένο άτομο, που θα έπρεπε να είναι ο «Διάβολος του Ρήνου».

Τις παραμονές των Χριστουγέννων, ο Μπέρνερ άποφυλακίστηκε. Όμως, λίγες μέρες μετά την άποφυλάκισή του, βρέθηκε στο δάσος, κοντά στο σημείο όπου ο δασοφύλακας είχε δη τον Μπέρνερ να κατασκοπεύει το έρωτικό ζευγάρι, μια κρυφώνα γεμάτη από περιστροφές κάθε διαμετρήματος!

Η εξέταση των όπλων, στο τμήμα σημάνσεως της αστυνομίας, διαπίστωσε πως όλα είχαν τα δακτυλικά άποτυπώματα του Βέρνερ Μπέρνερ.

Ο αστυνομικός έπιθεωρητής Έυνκ, που άγωνιζόταν μάταια επί τόσον καιρό να διαλευκάνη το μυστήριο των δολοφονιών των έρωτικών ζευγαριών, κατάλαβε πως είχε πιά τον «Διάβολο του Ρήνου» στα χέρια του. Και δεν του έμεινε, παρά να συγκεντρώσει και άλλες, θετικώτερες άποδείξεις, ώστε να ξανασυλλάβη, το ταχύτερο, το δολοφόνο, που, έλεύθερος τώρα, δε θ' άργούσε ίσως να προσθέσει και ένα νέο εγκλημα στο ένεργητικό του.

Οι άστυνομικοί δεν χρειάστηκαν να πάν πολύ μακριά, για να βρουν αυτές τις άποδείξεις. Στο ύπόγειο του σπιτιού του Μπέρνερ, στην συνοικία Χέρτ του Ντύσσελτορφ, ανακαλύφθηκε όλοκληρος... θησαυρός από φονικά σύνεργα.

Η Άννα Μπέρνερ, η γυναίκα του άκονιστή, που βρισκόταν μόνη της στο σπίτι την ώρα που έφθασαν οι άστυνομικοί, άντικρυς έκθαμβη τα εύρηματα, που έβγαίναν στο φώς: Πιστόλια, μαχαίρια, μπουκαλάκια με δηλητήριο, σύριγγες... Ποτέ δεν φανταζόταν πως ο άντρας της μπορούσε να είναι ο τρομερός «Διάβολος του Ρήνου», που διάβαζε τα καταρνώματα του στις εφημερίδες.

Άλλά ο έπιθεωρητής Έυνκ είχε συγκεντρώσει τη προσοχή του σ' ένα και μόνο άπό αυτά τα εύρηματα: Μια σύριγγα, γεμάτη με ύδροκυάνιο. Με κάτι προσπαθούσε να συνδέσει αυτή την σύριγγα — κάτι, που θ' άποτελούσε την συμπληρωματική, την όριστική άπόδειξη της ένοχής του Μπέρνερ.

Άξαφνα, έγινε φώς στο μυαλό του. Η σύριγγα με το ύδροκυάνιο έξηγόυσε το θάνατο της Χίλντεγκαρντ Βάσιγκ, που είχε μείνει ως τώρα άλυτο μυστήριο: Ο δολοφόνος, δένοντας το θύμα του, του είχε κάνει μια ένεση με ύδροκυάνιο, γνωρίζοντας πως το δηλητήριο αυτό δεν αφήνει κανένα ίχνος σ' ένα απανθρακωμένο πτώμα!

Άν το άινιγμα του θανάτου της Βάσιγκ δεν είχε λυθί, αυτό θ' άποτελούσε ένα σημαντικό έπιχείρημα για την υπεράσπιση του εγκληματία στο δικαστήριο.

Μά τώρα ο έπιθεωρητής Έυνκ είχε άνακαλύψει τον τελευταίο κρίκο της άλυσιδας, το στοιχείο που έρχινη άπλετο φώς σ' όλο εκείνο το μυστήριο.

Γυρίζοντας ο Μπέρνερ στο σπίτι του, δεν βρήκε τη δύναμη να άρνηθί την ένοχή του, μπροστά στα συντριπτικά στοιχεία, που είχε συγκεντρώσει ο έπιθεωρητής Έυνκ. Το ίδιο βράδυ, ο «Διάβολος του Ρήνου» προφυλακιζόταν και, το έπόμενο πρωί, η Άννα Μπέρνερ κατέθεσε άγωγή διαζυγίου έναντιον του συζύγου της, για να απαλλαγί άπό ένα όνομα, που είχε άποκτήσει μια τόσο θλιβερή και μακάβρια διασημότητα!

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ

του Ν. Κριεζώτη

Τα παράξενα της ζωής του γέρο στρατηγού

Η ΤΑΝ έξιπνος πολιτικός του καιρού του. Ρήτορας άξιος. Γλωσσολάγης —προσόν όχι και τόσο συνηθισμένο στα περασμένα έκείνα χρόνια. Άλλά είχε κάμποσους έχθρους και στην πολιτική και στην δημοσιογραφία. Πρόκειται για τον Κωνσταντίνο Ζωγράφου που έγινε ύπουργός, για πρώτη φορά, στα 1832 και ταχτικά, άπό τότε, έμπαινε με χαρτοφυλάκιο στις κυβερνήσεις. Ο Ζωγράφος έβριζε το μπουστάκι του κατά την συνήθεια των ξένων, πράγμα που όμως έκανε μεγάλη έντύπωση στους ντόπιους.

«Άνθρωπος όπου μπουστάκι δεν άφησε ποτέ, ήμπορεί να όνομαστή "Έλλην Καλαβρυτινός"» είχε γράψει η «Έλπίδα» του Κ. Λεβίδη το 1844. Και κάποτε άλλοτε, μια άλλη εφημερίδα έγραφε: «Μάς είπαν ότι ο παμπόνηρος Ζωγράφος έζησε και πήρε άπό το θέατρο "Άθηνών ένα ψευτικό μπουστάκι και το κόλλησε, δια ν' άπατήση τους συμπολίτες του, με τσιρίσιν. "Ω της άναισχυντίας!"»

Όπως κι' άν ήταν, τέλος, ο Κ. Ζωγράφος, αυτό το Καλαβρυτινό χωριάκι άπό την έπταρχή και άδοξη οικογένεια των Κλουτζούκων της Πελοποννήσου, κατάφερε και παντρεύτηκε την κόρη του Μιχαήλ Βόδα. Τό καινούργιο συγγενολόι του, το φαναριώτικο, μ' όλη την υπερφάνεια της πριγκιπτικής καταγωγής του της Βλαχίας, θέλοντας ν' άνοιξη τον δρόμο της πολιτικής στο γαμπρό, καταδεχόταν να έχει σχέσεις και με καλή μάλιστα σπόν κύκλο του, όχι μόνο τους δυνατούς της ημέρας άλλά και τους παρακατιανούς ψηφοφόρους.

Έτσι κάποτε η κυρία Ζωγράφου χόρεψε με βιολιά στο Καλαμάκι του Παλαιού Φαλήρου το συρτό με άσπρους ανθρώπους, κόρη αυτή άπό σόι πριγκιπικό. Επίσης η Δόμνα, η μητέρα της Ζωγράφου, παράθετε δείπνα νοικοκυρεμένα μ' έγχώρια μουσική άπό λαούτα και βιολιά, όπου χορεύανε όλους τους έλληνικούς χορούς. Ιδίαιτερα είχαν στα δεξιά τους όλους τους άπλους παληούς άγωνιστές του 21, όπως τον Πλαπούτα, τον Κριεζώτη, το Γρίδα, το Νοταρά, άλλά και τέν Καλαμογάρτη και τον Κορφιατάκη.

Όμως άπό αυτά τα χάδια και τις περιποιήσεις τις καταδεχτικές μερικοί πειραζόντουσαν. Και πρώτος ο Κριεζώτης:

—Χωριάτες μάς θαρρύνε, είπε κάποτε το Κορφιατάκη, και γι' αυτό τα κάνουν όλα χωριάτικα τα τραπέζια τους...

—Τί λέτε στρατηγέ, τον έκοψε ο Κορφιατάκης, που ήσαν άπό τους «φραγκοφρομένους» νέους της εποχής εκείνης. Αυτοί οι άφεντάδες θέλουν να μάς ευχαριστήσουν. Πού να τ' άκούσει όμως αυτά ο Κριεζώτης με το άγύριστο κεφάλι!

—Καμιά ώρα θα κάνω έδώ μέσα, δι. τοι κώψη το τσερέβλο, είχε πη.

Ήταν πάλι σε λίγες μέρες πολλοί καλεσμένοι στο άρχοντικό του Μιχαήλ Βόδα.

Όλοι κυττάζανε να στρέψουν το λόγο στους οικοδεσπότες, πάντα με το «υψηλά» και με άλλες ξεχωριστές τιμές, που βρίσκαν πρόχειρες. Ήρθε και η κουδέντα για τα ταξίδια, που είχε κάνει ο Μιχαήλ Βόδας, παληός πρέσβης της Έλλάδος στο Παρίσι κι' άλλα μέρη της Ευρώπης.

Τότε άκριβώς ο Κριεζώτης, γυρίζοντας κατά την άρχόντισσα Δόμνα, της λέει:

—Αί, κυρά Μιχάλα, είδε κι' ο κύρ Μιχάλης έξημεινά, μα όχι σόν έμένα, που έφτασα ίσα με την Καραμανιά.

Ο Κριεζώτης, πριν άπό την Έπαύστασι, είχε ζήσει άπλος άνθρωπος στην Άνατολή, μα και κατά το 1826 έκανε με πόν Μαυροβουνιώτη, τον Χατζημυχήλ και μερικούς άλλους την περίφημη έκστρατεία στη Βηρυττό.

Στην κυρία Μιχαήλ Βόδα, σόν άληθινή άρχόντισσα που ήσαν, δεν κακοφάνηκαν του Κριεζώτη τα λόγια. Και του είπε:

—Σωστά, στρατηγέ μου. Έκείνος είδε τα έένα με την διπλωματία του και

σείς με το σπαθί σας, όπως λέμε.

Σε λίγο πλησίασαν τον Κριεζώτη μερικοί γνωστοί του και του είπαν:

—Ξέρεις, στρατηγέ, είναι καλεσμένο έδώ άπόψε κι' ένα Φαναριώτπουλο πολύ διαβασμένο, σοφό παλληκάρι.

—Σάν τί λογής σοφία ξέρει; ρώτησε ο παληός καπετάνιος.

—Σπούδασε τους νόμους της Ευρώπης και τους παίζει όλους στα δάχτυλα...

—Τί να τους κάνω έγώ τους νόμους της Φραγκιάς... Πόσο βαραίνει η γνώση του;...

—Και στη γνώση και στα γράμματα περνάει τους καθηγητάδες, που μαθαίνουν τα παιδιά στο Πανεπιστήμιο... Περικληή 'Αργυρόπουλο τον λένε και λένε πως γρήγορα θα τον έχουμε ύπουργό!

—Ύπουργό;... είπε ο Κριεζώτης. Τί να το κάνη το ύπουργιλίκι; Φέρτε τον να τον γνωρίσω, άφου είναι τόσο προκομένος να τον πάρω γραμματικό!

Γνώρισε εκείνο το βράδυ και τον Περικληή 'Αργυρόπουλο, ο Κριεζώτης, άλλά δεν τον πήρε γραμματικό του. Γιατί ο γέρο στρατηγός δεν είχε άνάγκη άπό γραμματικούς με μόρφωση. Έκτιμούσε την σωστή κρίση και το τετράγωνο μυαλό.

Πριν να τον βρη το άδοξο τέλος στη Σμύρνη, ύστερα άπό μια άυτοεξορία του, μετά την άποτυχία του κινήματός του κατά της Κυβερνήσεως του 'Ιω. Κωλέτη, ο Κριεζώτης περνώντας τις μέρες του στην Χαλκίδα συνήθιζε να κάθεται στο λόγιο του σπιτιού του και κεί δίχως την βοήθεια του σπιτιού του και κεί δίχως την μακαρενός γραμματικού, καπνίζοντας την μακρὰ τσιμπούκα του, δεχόταν με όρθάνοιχτες τις πόρτες όλον τον κόσμο.

Άκούγε και δικάζε. Δικαστής διορισμένος άπό τον 'Ιδιο, τον έαυτό του, έβγαζε, δίχως να έχη νομικές γνώσεις και χωρίς τη βοήθεια κανενός γραμματικού, τις πύ δι. καίες άποφάσεις.

Ύποχρεώνε τους κακοπληρωτές να κρατάν το λόγο τους στους έργατες γεωργούς, που είχαν στη δουλειά τους, στεφάνωνε με τη φοβέρα όσους νέους άδίκησαν φτωχά ή όρφανά κορίτσια και στους κακοέφαλους κατέβαζε καμιά ξυλιά με ένα μικρό ρόπαλο (λεμπούτι τόλεγε) που κρατούσε πάντα δίπλα του.

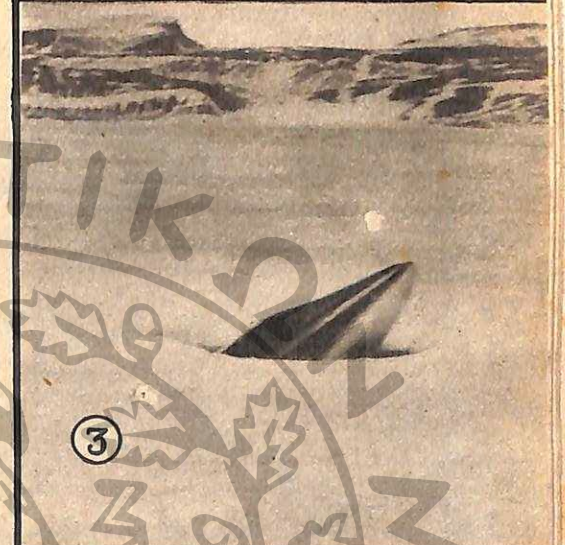
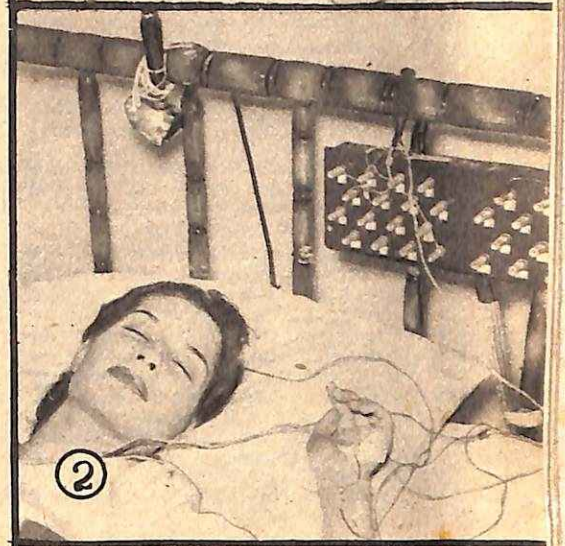
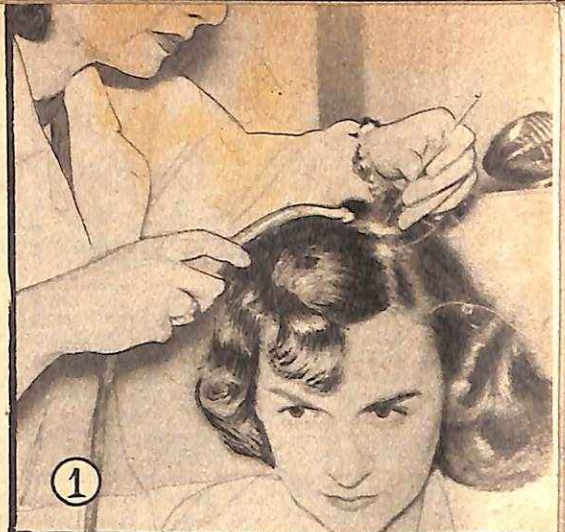
Αυτό το μικρό ρόπαλο ήταν ο γραμματικός του!

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

1-2 Άκόμα και για τους έπιστήμονες, ο όπνος παραμένει ένα μυστήριο. Τώρα όμως, χωρίς σε μια νέα ηλεκτρονική συσκευή που δοκιμάζεται στη Ν. Υόρκη, οι έπιστήμονες έλπίζουν να διαλευκάνουν το μυστήριο αυτό. Οι μελέτες που έγιναν μέχρι στιγμής επί 3412 άτόμων, άφωρον 20.000 ώρες ύπνου. Δεν άνεκοινώθησαν άκόμα τα συμπεράσματα των παρατηρήσεων αυτών, έγινε όμως γνωστός ο τρόπος έργασίας: Το κρανίο και η καρδιά του έξεταζόμενου συνδέονται με ηλεκτρόδια με μια ηλεκτρονική συσκευή, η όποια καταγράφει συνεχώς παλμούς, θεμεκρασία, πείσι κλπ. και επιτρέπει έτσι την παρακολούθηση κάθε μεταβολής. Η φωτογραφία άρ. 1 δείχνει πως γίνεται η σύνδεση των ηλεκτροδίων. Στη φωτογραφία άρ. 2, γίνεται άπόπειρα να εισάγη ο άνθρωπος, με την βοήθεια πάντοτε της ηλεκτρονικής συσκευής και σόν τομέα της ηλεκτρονικής συσκευής και σόν τομέα των όνειρων. Άν τα πειράματα αυτά επιτύχουν, τότε η έπατημη θα σημειώσει άλλο ένα μεγάλο βήμα προόδου.

3 Η φωτογραφία αυτή που πάρθηκε πρό έβδομάδων σόν Β. Πόλο, άποθανατίζει την τραγωδία μιας άγέλης φαιανών, που θάφτηκε κάτω άπό τους πάγους. Οι άνδρες μιας όπιστολής που έφτασε προσηφάτως στην χερσόνησο Γκράνχαμ έίδαν να βγαίνει άπό μια τρύπα που είχε άνοιξει στους πάγους το μπουσούδι μιας φάλανας. Τα ζώα αυτά, τα μουσούδι μιας φάλανας, είναι άποχρεωμένα, όποια δεν είναι έφοδιασμένα με σπάραχνα, άπως τα άλλα ψάρια, να άνεβαίνουν κατά διαστήματα στην ένα ν' άνεβαίνουν κατά διαστήματα στην ένα ν' άνεβαίνουν. Κάτω όμως άπό πιφάνεια και ν' άνεβάνουν. Κάτω όμως σκεμιά θάλασσα, της όποιας η έπιφάνεια σκεμίζεται άπό παχύ σπρώμα πάγου, τα ζώα αυτά είναι καταδικασμένα στο θάνατο άπό άσφυξία. Οι άνδρες της όπιστολής, πορά τις προσπάθειές τους, δεν κατάρρωσαν να γλυτώσουν τα δυστυχισμένα κήτη.

4 Χάρις σε μια συσκευή που κατασκεύασε ο Ισπός Τάιβα Γκρίφιθ τοδ "Έπιστημονικού Ινστιτούτου τοδ Λος Άντζελες, η μικρή Σοφία Μπέλλ, ήλικίας δυο χρονών, η όποια γεννήθηκε κουφή, άκούσε για πρώτη φορά! Πρόκειται για μια έπιτυχία μεγάλης σημασίας, δεδομένου ότι, όταν η συσκευή της κυρίας Γκρίφιθ τελειοποιηθί, θα επιτρέψη σε πολλούς σημερινούς κουφούς ν' άκούνε.

Κατασκόπευε ένα έρωτικό ζευγάρι, που βρισκόταν στο σταματημένο αυτοκίνητο...

Η όμορφη δόγισσα

ΕΙΧΕ κάμει σε όλους έντύπως πώς ο νικητής του ετήσιου αγώνα των λειμνοδρομιών δεν είχε βγάλει ούτε στιγμή τη μάσκα από το πρόσωπό του, ούτε ακόμα όταν ανέβηκε τα σκαλοπάτια της Σκάλας των Γιγάντων, για να πάρει από τα χέρια της δόγισσας Λάουρας το καθιερωμένο έπαθλο.

Στους αγώνες αυτούς επαιρναν μέρος συνήθως άνθρωποι του λαού. Έκαιαν όλοι τη σκέψη, λοιπόν, πώς ο νικητής εκείνης της χρονιάς θα ήταν κάποιος πατρίκιος με μεγάλο όνομα, που, από μετριοφροσύνη ή από υπερποπτική ακαταδεξιά, δε θέλησε να φανερωθεί. Άλλα το μυαλό τους δεν πήγε πουθενά άλλο.

Ο μόνος που ήξερε την αλήθεια ήταν ο τρομερός αρχιδικαστής της Γαληνοτάτης Δημοκρατίας. Άλβιζε Μπαρνάμπι. Άλλα περίμενε να τελειώσει η τελετή, για να μιλήσει στο δόγη Μπαντοέρο.

— Ο νικητής των σημερινών αγώνων λέγεται Έντσο Γκριμάλντι, του είπα.

— Πώς; φώναξε ο δόγης πρασινίζοντας από όργη. Ο Έντσο Γκριμάλντι εδώ! Είχε το θάρρος, λοιπόν, ν' άψηφήσει τους νόμους της δημοκρατίας;

Ο Έντσο Γκριμάλντι αγαπούσε από καιρό την εξαδέλφη του Λάουρα Άλντιγκιέρι, που κι αυτή του ανταπέδιδε με τη ίδια θερμή την αγάπη του. Οί οικογενείς τους ήταν σύμφωνες στο γάμο τους, που θα γινόταν σε λίγο.

Άλλα υπήρχε κι ένας άλλος επίσης που αγαπούσε την όμορφη Λάουρα: ο δόγης Μπαντοέρο, που είχε χρεώσει, στο μεταξύ, από την πρώτη γυναίκα του. Για να την κάμει δική του, όμως, έπρεπε να έκτοπιση τον Γκριμάλντι. Τον ένοχοποίησε, λοιπόν, ότι τάχα είχε πάρει μέρος σε μία συνωμοσία, που στρεφόταν εναντίον των θεσμών της δημοκρατίας και τον εξώρισε από τη Βενετία, καθώς και όλα τα άλλα μέλη της οικογένειάς του. Έστειλε συγχρόνως τον πατέρα και τ' αδέρφια της Λάουρας στα τρομερά μπουντρούμια της φυλάκης και άπειλησε τη νέα πώς δε θα ξαναέλεπαν ποτέ το φως της ημέρας, αν δεν δεχόταν να γίνει γυναίκα του.

Η Λάουρα υποχώρησε τότε για να σώσει τους δικούς της.

— Θά διατάξω άμέσως να τόν συλλάβουν, είπε ο δόγης.

— Τό πράγμα δεν είναι ίσως δύσκολο, παρατήρησε ο αρχιδικασ-

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

στης Μπαρνάμπι. Άλλ' έτσι ο δεύτερος ένοχος θα γλυτώσει από τη δίκαιη εκδίκησή του.

— Υπάρχει, λοιπόν κι άλλος ένοχος; — άρχιδικαστής.

— Ναί! άπάντησε ο αρχιδικαστής.

— Ποιός;

— Μιά γυναίκα.

— Γρήγορα τ' όνομά της...

— Η δόγισσα Λάουρα...

Ο δόγης Μπαντοέρο άρπαξε τόν Άλβιζε από τούς ώμους και τόν τράνταξε με όρμη.

— Τολμάς, λοιπόν, άθλιε! φώναξε.

Ο Έντσο Γκριμάλντι βρίσκεται από μία βδομάδα εδώ. Πριν από τρείς ημέρες, η δόγισσα Λάουρα βγήκε με τη γόνδολα της για να κάμει έναν περίπατο στα κανάλια. Όταν έφτασε στη Τζιουντέκα, αποβιβάστηκε στην ξηρά για να πιάσει να προσευχηθεί στην Παναγία της Φορμόζας. Δεν έμεινε όμως, περισσότερο από μερικές στιγμές στην εκκλησία. Βγήκε από μία πίσω πόρτα κι έπρεξε σ' ένα σπιτάκι που βρισκόταν σ' ένα μικρό δρομάκι, λίγο πιο κάτω. Ένας άνθρωπος την περίμενε εκεί...

— Ποιός;

Τό όνομά του τό έμαθα μόλις σήμερα. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Έντσο Γκριμάλντι... Η δόγισσα έμεινε κάπου δυό ώρες μαζί του...

— Καί γιατί δεν μου μίλησες πρωτίτερα;

Σκέφτηκα πώς δεν έπρεπε να ματαιωθεί η σημερινή γιορτή. Κι έπειτα, ήθελα να σου δώσω μία απόδειξη για την ένοχή της δόγισσας.

— Ποιά είναι αυτή η απόδειξη;

Άποψε θα δώσης στο παλάτι σου την καθιερωμένη γιορτή. Όλοι οι άρχοντες της Βενετίας θα πάρουν μέρος σ' αυτή... Η δόγισσα θα έπωφεληθεί, λοιπόν, από τη σύγχυση για να τρέξει στο ησάκι της Φουζίνα, όπου θα την περιμένει ο άγαπημένος της με τό μπριγκαντίνι του για να φύγουν μαζί.

— Τί μου προτείνεις;

Έχω διατάξει τούς ανθρώπους μου, μόλις νυχτώσει, να περικυκλώσουν τό ησάκι της Φουζίνα και να φέρουν τόν Έντσο Γκριμάλντι ζωντανό ή νεκρό.

— Θαυμάσια!

Η γιορτή θ' άρχισή άργότερα κι' η δόγισσα δε θα μπορέσει να φύγει πριν από τίς δέκα ή τίς έντεκα... Τό καλύτερο είναι να την παρακολουθήσης και να τη συλλάβης μόνος σου. Έτσι, θ' αποφύγωμε τό σκάνδαλο... Άν θέλεις, είμαι πρόθυμος να έρθω μαζί σου, όπως, άλλωστε, είναι χρέος μου.

— Ναί, είπε ο δόγης. Δεν πρέπει κανείς άλλος να μάθω τίποτα.

Τό ίδιο βράδυ, τρία πλοία της Γαληνοτάτης περικύκλωσαν τό μικρό μπριγκαντίνι, που ήταν άραγμένο στο ησάκι της Φουζίνα. Ο Έντσο Γκριμάλντι άγωνίστηκε με πείσμα πάνω από ώρα, αλλά, στο τέλος, σωριασθηκε χαμω πλημμυρισμένος στα αίματα.

Δυό ώρες άργότερα, ενώ η γιορτή στο δουκικό μέγαρο βρισκόταν σ' όλη την άκμή της, η δόγισσα Λάουρα γλύστροψε έξω από μία μικρή πόρτα κι έπρεξε προς τό μέρος του μικρού καναλιού. Άλλά, τη στιγμή που πλησίαζε στην αποβάθρα, δυό άνθρωποι την έβαλαν στη μέση. Φορούσαν κι' οι δυό μάσκες στο πρόσωπο, άλλ' η Λάουρα άναγνώρισε τόν άντρα της και τόν αρχιδικαστή.

Είναι επικίνδυνο για μία νεαρή γυναίκα να κάνη περίπατο αυτή την ώρα στα κανάλια, της είπε ο δόγης.

Έκτος από τό ότι μπορεί να κυκλολογήσει, διατρέχει τόν κίνδυνο να πέσει στα χέρια κακοποιών, πρόσθεσε ο Μπαρνάμπι. Ποιός θα πίστευε ότι οι πειρατές θα είχαν τό θάρρος να φτάσουν ως τη νήσο της Φουζίνα;

Πρώτη φορά τό άκούω, είπε ο δόγης. Καί τί άπάντιναι αυτοί οι πειρατές;

Τούς έξοντώσαμε. Μόνο έξη άπ' αυτούς γλύτωσαν...

Όλοι οι άλλοι, κι' ο άρχηγός, έπεσαν νεκροί.

— Ποιός ήταν ο άρχηγός τους;

Ένας πατρίκιος της Βενετίας, ο Έντσο Γκριμάλντι... Είχε άφήσει τόν τόπο της έξορίας του κι' είχε έρθει εδώ... Πήρε μέρος, μάλιστα, στους σημερινούς αγώνες και βγήκε νικητής... Η ίδια η δόγισσα Λάουρα του έδωσε με τα χέρια της τό έπαθλο...

Η νεαρή γυναίκα λίγο έλειψε να σωριασθή λιπόθυμη. Άλλά κατάφερε να συγκρατηθή κι' άκολούθησε τούς δυό δημίους της στο δογικό άνάκτορο.

Ο δόγης Μπαντοέρο την υποχρέωσε να τόν συνοδεύει στην αίθουσα τών τελετών, με τό χέρι περασμένο στο μπράτσο του. Προχώρησαν έτσι από τόν ένα άμμο στον άλλο, ώσπου έφτασαν σ' ένα μικρό σαλονάκι.

Εκεί, ο δόγης της έδωσε ένα μικρό μπουκαλάκι.

Έχει μέσα ένα δραστικό δηλητήριο, που δε θα σε κάμει να υποφέρης πολύ, της είπε. Εκτός αν προτιμάς μία μάχαιριά στην καρδιά... Ο δήμος θα σε έπισκεφθή στο δαμάτιό σου, μόλις έξημερώσει... Ός τότε, έχεις όλο τόν καιρό για να σκεφτής και να πάρης την άπόφασή σου.

Ο δήμος όμως δεν χρειάστηκε να κάμει τίποτα. Όταν, τό άλλο πρωί, μπήκε στο δαμάτιό της Λάουρας, η όμορφη δόγισσα δεν ζούσε πιά.

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό ΜΑΞΙΜ ΒΙΛΜΕΡ

Θυσία ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ριγκολό παρακολουθεί τό Μαρτιάλ και τόν βλέπει να βάζει σ' ένα δάσος ένα κουτί με τα κλεμένα λεφτά. Έτσι ενισχύονται οι ύπονοιές του. Ο Μαρτιάλ προσφέρει στην Κολινέτ τό κλεμένο δαχτυλίδι, λέγοντάς της πώς τ' άγόρασε 200 φράγκα.

Όλες όμως οι φίλες της, στο κατάστημα, τη βεβαιώνουν πώς τό κοσμημα αυτό πρέπει να κοστίζει πανάκριβα. Η Κολινέτ συμβουλεύεται τότε τη Νικόλ Μπαλεστά, κι' εκείνη βεβαιώνει πώς πρόκειται για τό δικό της δαχτυλίδι, που είχε δώσει άλλοτε ή ίδια στο Βαλνρί. Συγχρόνως συναντούν τυχαίως τό Βαλνρί, ο οποίος λέει στη Νικόλ πώς τό κλέφανε τό δαχτυλίδι. Η Κολινέτ φεύγει, άναστατωμένη και μη ξέροντας τί να υποθέσει, και πηγαίνει να βρη τό Ριγκολό. Έξ' άλλου ο Βαλνρί συναντάει σ' ένα κενό τόν αδελφό του, που τού μιλάει και πάλι μ' άπελπισία για τόν έρωτά του για τη Σουζάν.

18ον — Κι' ή περίφημη έπιστήμη σου τί κάνει; Είν' άνίκανη να σου δώση εκείνο που τόσο ποθείς: τόν έρωτα αυτής της γυναίκας;

Δεν είμαι πιά εκείνος που ήμουν άλλοτε, τό ξέρεις καλά. Έχω τόσο άδυνατίσει άπ' την άσφαλεια!... Η Σουζάν πήρε μαζί της όλη τη δύναμη και τη θέληση που μου άπόμεινε... Ά, εκδίκηθηκε σκληρά για τόν έρωτα που της επέβαλλα τόσον καιρό!

Αυτοσυγκίνητη γυναίκα!... Τί δεν έκανα για να νικήσω την αντίστασή της, τό μίσος και την άπέχθεια που διάβαζα στα μάτια της! Την άγαπούσα με πάθος... Ήταν τόσο καλά, τόσο γλυκεία, τόσο όμορφη... κι' άναρωτιόμουν συχνά πώς είχες περιφρονήσει ένα τέτοιο θησαυρό!

Μά τώρα τελείωσαν πιά όλα. Η Σουζάν μουφύγε... και δεν ξέρω πού βρίσκεται. Ο Ντορνάκ ρώτησε τούς υπαλλήλους του σταθμού, τούς ψαράδες... μα κανείς δε μπόρεσε να τόν πληροφορήσει!

Ηρθε λοιπόν στο Παρίσι να ψάξω γι' αυτήν; ρώτησε ο Λωράν με ειρωνεία.

Ναί... κι' έλπίζω να τη βρώ!... να μ' εύνοηση ή τύχη!

Βλάκα, ήλιθιε! Μά, αν την ξαναδρούμε ποτέ μπροστά μας, θάμαστε χαμένοι κι' οι δυό!

Λίγο με νοιάζει, άπάντησε ο Πασκάλ. Άλλωστε, αν γλυτώσουμε άπ' την ανθρώπινη δικαιοσύνη, πιστεύεις πώς δε θα μάς χτυπήσει ή Θεία Δίκη; Πιστεύεις πώς δε θα τιμωρήσει έσένα προπόντων, τόν κυρίως υπεύθυνο για τό δράμα που παίχτηκε στο Κάπ-ντ; Άλ: Πιστεύεις πώς δε θα παρουσιαστή μία μέρα μπροστά σου ο γιός της Φερνάνδης, για να σε κατηγορήσει που τόν φυλάκισες και να σε τραθήσει στα δικαστήρια;

Ο Μπερτιέ!... ψιθύρισε ο Λωράν. Νομίζεις πώς είσαι άσφαλισμένος, στο άπέραντο Παρίσι. Λάθος, αγαπητέ μου! Βρίσκεσαι, άπεναντίας, στο στόμα του λύκου. Ένα σπαθί τού Δαμοκλέους κρέμεται άδιάκοπα πάνω άπ' τό κεφάλι σου...

Έγώ τό ξέρω καλά: Είμαστε κι' οι δυό καταδικασμένοι, χαμένοι!

Έγώ έλπίζω στο καλό μου άστρο... Χά, χά! Μά αυτό τό περίφημο άστρο σου χλωμαίνει μέσα με την ήμερα. Η δραπέτευση της Σουζάν είναι τό προοίμιο για τις καταστροφές που θ' άκολουθήσουν!

Ε-ι φταίς, που έφυγε ή Σουζάν. Άν τη φύλαγες καλύτερα, αν σεβόσουν τη γυναίκα του αδελφού σου, δε θα φτάναμε σ' αυτό τό σημείο.

Την αγάπησα άμέσως... και τώρα ακόμα την αγαπάω, πιο πολύ από ποίν. Τη ζητώ σ' όλο τό Παρίσι, μέσ' στον κόσμο, στους δρόμους... Δεν έχω παρά μία σκέψη: να την ξαναβώ, να πέρω στα πόδια της, να ζητιανέψω ένα χαυνογέλο της, να ίκετεύω για τη συγγνώμη της! Δεν είναι τρομερή ή τιμωρία μου!...

ρίσω στο Κάπ-ντ; Άλ... και θα πεθάνω.

— Πασκάλ!...

Ναί, θα πεθάνω... κι' ο θάνατος θά-ναι γλυκός για μένα, πιστεύω με... γιατί ή ζωή μου είναι πιά τσακισμένη και τό μέλλον με τρομάζει.

— Είσαι τρελλός...

Και σένα πρέπει να σε τρομάξω τό μέλλον. Είσαι δίγαμος, κι' ή διγαμία είναι έγκλημα. Ο άνακαλυφθείς μία μέρα, και τότε θα σε διώξη ο κόσμος σου... κι' ή δύστυχη Φερνάνδη θα ξαναβρη έπιτέλους την έλευθερία της!

— Σάπα, λοιπόν! Μπορεί να μάς άκούσουν!

Ένοια σου, κανείς δε μάς άκούει... και κανείς δε μπορεί να ύποπτευθή πώς σ' άποχαιρέτω για πάντα!...

Κι' ο Πασκάλ άπλωσε τό χέρι του που έκαιγε. Ο Λωράν τό πήρε και τόσφιξε. Δε με συγχωρείς, λοιπόν; τόν ρώτησε. Μ' εγκαταλείπεις, τη στιγμή που θ' άρχισή ίσως ο άγώνας;

Όχι, δε σε συγχωρώ! Όπως σου τόπα και στην άρχή. Θεωρώ πώς δεν έχω πιά άδελφό. Έκείνος που αγαπούσα τόσο, έχει πεθάνει για μένα.

— Είν' ή τελευταία σου λέξη;

— Ναί.

Άντίο, λοιπόν, Πασκάλ!

Άντίο. Λωράν, αντίο για πάντα! Ο Λωράν σηκώθηκε κι' άπομακρύνθηκε σιγά-σιγά, σκυφτός, σαν να τόν βάρανε ένα φορτίο άσκήκωτο, γεμάτος αγωνία για τις άπειλές του Πασκάλ, για τα λόγια του που τού φαίνονταν προφητικά...

ΚΑ'.

Όταν ή Κολινέτ έφτασε στο μέρος που της είχε όρίσει ο Ριγκολό, εκείνος δε βρισκόταν ακόμα εκεί. Κι' άναγκάστηκε να τόν περιμένει.

Μά όχι πολύ: Σε μερικά λεπτά, φάνηκε ο Ριγκολό.

Μου φαίνεται κουρασμένη, είπε στην Κολινέτ, κυττάζοντάς την με προσοχή. Καί τα μάτια σου είναι κόκκινα, σ' άνχης κλάψαι... Τόσο σε λύπησε, λοιπόν, ή δεσποινίς Νικόλ;

Ο Λωράν λυπήθηκε τόν αδελφό του, για την κατάστασή του. — Έλα τώρα, ήσυχασε, του σύστησε. — Όχι... Άψωσέ με! — Έλα να μείνεις στο σπίτι μου. — Ποτέ! — Τί σκοπεύεις να κάνης τώρα; — Θα έξακολουθήσω τίς έρευνές μου, μερικές μέρες άκούη. — Κι' ύστερα; — Άν δε βρώ τη Σουζάν, θα ξαναγυ-

— Αυτή ή κλοπή σε τρομάζει, έ; της είπε ο Ριγκολό. Μά γιατί φοβάσαι, λοιπόν;

— Αθή: "Α, πόσο λίγο την ξέρεις! Πόσο άσχημα την κρίνεις!

— Τότε, λοιπόν, θα σε στενοχωρήσανε στο μαγαζί. Θα τους ξδειςες το όμορφο δαχτυλίδι σου, και σκάσανε απ' τη ζήλεια τους.

— Τό δαχτυλίδι μου!... μουμούρισε ή Κολινέτ.

— Είναι αλήθινα ύπεροχο. Έχει πολύ καλό γούστο ό Μαρτιάλ.

— Διάβασε στην έφημερίδα την είδηση της κλοπής του μεγάρου Μέσμερ; ρώτησε δειλά ή Κολινέτ.

— Δέ μούμεινε καιρός. Μά κράτησα ένα φύλλο και θα τό διαβάσω άπόψε με την ήσυχία μου, προτού πλανιάσω. Ύστερα θα τό δώσω να τό διαβάσει κι' ό πατέρας, αύριο τό πρωί.

— Η Κολινέτ δέν άπάντησε. Μιά σκιά δ- μως άπλώθηκε στο πρόσωπό της...

— Ό Ριγκολό δέν τό πρόσεξε. Τή βοήθησε ν' άνεβή σ' ένα περαστικό λεωφορείο, ά- νέθηκε κι' αύτός και κάθισε κοντά της.

— Ήταν μία ύπεροχη, φεγγαρόλουστη βραδιά, με χιλιάδες άστρα πάνω στο σκούρο φόντο τ' ουρανού.

— Η Κολινέτ δέ μιλούσε. Ένα μεγάλο βάρος πίεζε την καρδιά της. Μιά δυνατή συγκίνηση της έσφιγγε τό λαιμό.

— Γιατί δέ μιλάς; της είπε ό Ριγκολό. Κι' όμως κάτι έχεις...

— Ναι.

— Έμπιστέψω μου τους πόνους σου! Ξέρω να σε παρηγορήσω κάπως.

— Σε λίγο... όταν κατεβούμε απ' τό λεωφορείο.

— Με φοβίζεις! Τί πρόκειται, λοιπόν, να μου πής;

— Σοβαρά πράγματα, πολύ σοβαρά!

— Άς κατεβούμε, λοιπόν, άμέσως, αν θέλεις.

— Εύχαρίστος.

Κατέβηκαν πραγματικά στο σταθμό του Σατελέ και προχώρησαν πεζή.

Στή γέφυρα του Σάντ, ή Κολινέτ σταμάτησε, με καρδιοχτύπι, καρφώνοντας τη ματιά της στα νερά του Σηκουάνα. Κι' ό Ριγκολό την άκουσε να μουμούριζει:

— Τί καλά θάταν εκεί μέσα!... Θα τέλειωναν όλα τά βράνα!...

— Τί λές; φώναξε ό Ριγκολό, άναστατωμένος. Άκουσα καλά;...

— Βρίσκομαι σ' ένα άδιέξοδο... είπε άκουμπώντας τό χέρι της στο μπράτσο του Ριγκολό. Ήμουν στίς παραμονές να σάς άφισω όλους, για να παντρευτώ τό Μαρτιάλ... μά τώρα δέν τό θέλω πιά! Ξέρω πως θα λυπηθώ πολύ ό πατέρας, γιατί περίμενε με χωρά αυτό τό γάμο... μά μου είναι άδύνατο να κάνω αλλιώς!

— Ουτόσο, άδελφούλα μου...

— Έδώ και μερικές ώρες, ύπάρχει μέσα στο μυαλό μου μία άπερίγραπτη σύγχυση... Βρίσκομαι στή θέσι μίας γυναίκας που βλέπει ν' άνοίγεται μπροστά της ένα βάραθρο... και γαντζώνεται έπ' όπου βοή για να μ'ν πέσει μέσα!

— Κολινέτ!... μικρή μου Κολινέτ!

Την έπιασε έπ' τό μπράτσο και την τράβηξε μαλακά μακριά απ' τό ποτάμι, που φαινότανε πως τη μαγνήτιζε... Μπορούσε

να της ξαναρώθ ή σκέψη να πεση απ' τη γέφυρα... κι' από μία έμμομη σκέψη, προέρχονται ή χειρότερες άποφάσεις.

— Έλα, πάμε... της είπε. Τί θες να κυττάζης τ' άστέρια που καθρεφτίζονται στο νερό του ποταμού; Τό δικό σου άστρο βρίσκεται ψηλά, πάνω από τ' όμορφο κεφάλι σου... κι' έχει τόση λάμψη, ώστε με θαμπώνει!

— Είναι κοντά στο δικό σου, του είπε ή Κολινέτ μ' ένα θλιμμένο χαμόγελο. Έκείνος γέλασε, αλλά μ' ένα γέλιο ψεύτικο, που έμοιάζε μ'άλλον σαν λυγμός.

— Μά εγώ δέν έχω άστρο, άπάντησε. Ή τούλάχιστον, δέν έχει άνατείλει ακόμα... και δέ θα φωτίσει ποτέ τά μάτια σου!

— Τό άστρο μου... Τί ειρωνεία, Κολινέτ! Έγώ γεννήθηκα στο σκοτάδι και θα πεθάνω στο σκοτάδι πάλι, χωρίς να φωτίσει ποτέ τη δυστυχισμένη μου ζωή ένα γυναι- κείο χαμόγελο! Είμαι σαν τ' άδέσποτα εκείνα σκυλιά, που τριγυρίζουν εδώ κι, εκεί, ώσπου να τά τσακίσει ή κουράσι, ή μοναξιά κι' ή έγκατάλειψη!...

— Μά μπορείς ν' αγαπήσεις, ν' αγαπη- θής, να παντρευθής! παρατήρησε ή κοπέ- λα, που δέ σκεπτότανε τώρα παρα πώς να παρηγορήσει τον άτυχο νεό.

— Ό Ριγκολό κούνησε θλιμμένα τό κεφάλι του. Ύστερα ρώτησε:

— Γιατί όμως μου είπες, προό όλίγου, πως δέ θέλεις πιά να παντρευθής; Ό έρωτας είναι, λοιπόν, μία κούφια λέξι; Δέν αγαπάς τό Μαρτιάλ;...

— Τόν αγαπώ, όπως πρέπει ν' αγαπάη μία κοπέλλα ένα τίμιο άντρα που θα πάρη τ' όνομά του.

— Δέν είν' έρωτας, αυτός, μικρή μου. Όχι, δέν τόν αγαπάς με έρωτα!

— Τότε, λοιπόν... σκεπτόταν με χαρά ό Ριγκολό — δέ θάναι δύσκολο να ξεριζώ- ση έπ' την καρδιά της ένα αίσθημα έφη- μερο...».

— Έσκυψε προς την κοπέλλα και πρόσ- θεσε:

— Δέ μου είπες όμως ακόμα τό με- γάλο μυστικό που βαραίνει την καρδιά σου.

— Διάβασε στην έφημερίδα σου την περιγραφή της κλοπής του βουλεδάστου Μαλέρμπ, και θα καταλάβεις τότε την ά- γωνία και τίς ύποψίες μου!

— Τί θες να πής;

— Διάβασε, διάβασε... να, εδώ, στο φώς αυτού του φαναριού! Έχεις καλά μάτια και θα μπόρεσες εύκολα να διαβά- σης τίς λίγες γραμμές αυτής της είδη- σως.

— Ό Ριγκολό ύπάκουσε. Άνοιξε την έφη- μερίδα και διάβασε:

«Χθές τη νύχτα, από τίς 2 ως τίς 3, είσ- εχώρησαν διαρρηκτές με άντικλεΐδια σ' ένα μεγάρο του βουλεδάστου Μαλέρμπ, όπου κατοικεί ό κ. Μέσμερ, ένας από τους γνω- στοτέρους οικονομικούς παραγόντες της πό- λεώς μας.

— Άφού μπήκαν στο ύπόγειο, άνέβηκαν από κεί στο ισόγειο, στο γραφείο του κ. Βαλωρί, του γαμπρού του κ. Μέσμερ. Έ- κεί κατάρθωσαν ν' άνοίξουν τό χρηματο- κιβώτιο και πήραν χρήματα και χρεώγρα-

φα αξίας 113 χιλιάδων φράγκων, καθώς και ένα δαχτυλίδι με ένα θαυμάσιο μαργαρι- τάρι.

— Ό κρίκος αυτού του δαχτυλιδιού άνοι- γει όταν πίεση κανείς έλαφρά ένα μικρο- σκοπικό κουμπί, και φαίνεται τότε, χαραγ- μένο στο έσωτερικό του, τό όνομα «Νι- κόλ». Τό ίδιοίτερο αυτό χαρακτηριστικό θα βοηθήσει ασφαλώς την άστυνομία για την άνεύρεσί του.

— Όταν, τό έπόμενο πρωί, ανακάλυψε την κλοπή ό θυρωρός του μεγάρου, ταρα- χήθηκε τόσο πολύ, ώστε έπαθε συμφορησι και πέθανε».

— Ό Ριγκολό διάβασε γρήγορα-γρήγορα αυτή την είδηση. Ύστερα κύτταξε με τρό- μο την Κολινέτ, που είχε καρφωμένα τά μάτια της στα δικά του.

— Αυτή ή κλοπή σε τρομάζει έτσι; της είπε, σφίγγοντας της τό χέρι. Μά γιατί φοβάσαι, λοιπόν;

— Και συ γιατί τρέμεις; Είσαι και συ χλωμός σαν έμένα...

— Κάνεις τρέμος! Όλ' αυτά μ' άφι- νουν τελείως άδιάφορο. Δέν τόν ξέρω καθό- λου, αυτόν τον κ. Μέσμερ. Γιατί να ενδια- φερθώ που τό κλέψανε τά λεφτά;...

— Κι' όμως τρέμεις, σου λέω!... Τί θά- κανες δέ, αν ήξερες αυτό που ξέρω εγώ, αυτό που πληγώνει την καρδιά μου;... Ναι, ναι, φοβάμαι! Θάθελα να μ'ν ξαναγυρίσω πιά στο σπίτι, να φύγω μακριά, πολύ μα- κρυά απ' τό καταραμένο Παρίσι!...

— Ήσυχασε λοιπόν, Κολινέτ... και μ'ν δίνης καθόλου πίστι στις φλυαρίες και τίς ψευτιές της δεσποινίδος Νικόλ.

— Ω, μ'ν την κατηγορήσ άδικα, αυτή την τόσο καλή γυναίκα! Πώς φαντάζεται ότι μπορεί ποτέ να θείη τό κακό μου, ενώ μ'ν ευεργέτησε τόσες φορές;

— Είναι μία γυναίκα του δρόμου! Δέν ξέρεις πόσο στενοχωριέμαι, όταν πγαίνης στο σπίτι της!... Τότε που έφυγες μαζί της για τό Μονακό, είχα γίνει έξω φρενών με τόν πατέρα. Δέν τόν συγχωρούσα που σ' έμπιστεύτηκε έτσι, στην πρώτη τυ- χούσα...

— Μά ήταν άλλοτε φίλη της μητέρας!

— Ναι, τό ξέρω. Ήταν παιδικές φί- λες. Άλλά ή μία παντρεύτηκε, έκανε παι- διά και θυσιάστηκε γι' αυτά... ενώ ή άλλη βγήκε στο θέατρο κι' έκανε μία ζωή άνο- μολόγητη!

— Είσαι άδικος, Ριγκολό! Ξέχασες, λοι- πόν, τί έκανε ή δεσποινίς Νικόλ για μάς... για την καλή μας μητέρα, στα τελευταία της; Έγώ τά θυμάμαι και την ευγνωμονώ για όλες τίς ευεργεσίες της! Μούδωσε πάντα ώφέλιμες συμβουλές... και τώρα ά- κόμα, σ' αυτήν τό χρωστάω, αν βλέπω κα- θαρά μέσ' στην καρδιά μου και μπορώ ν' άποφύγω μία μεγάλη δυστυχία!...

— Τί θέλεις να πής, Κολινέτ;

— Τό δαχτυλίδι, αυτό τό καταραμένο δαχτυλίδι, άνηκε άλλοτε στή δεσποινίδα Νικόλ κι' έχει χαραγμένο τ' όνομά της στο έσωτερικό του κρίκου του... Είναι δέ τό ίδιο που κλέψανε οι διαρρηκτές απ' τό γρα- φείο του Βαλωρί, στο μεγάρο Μέσμερ!

Κι' ή Κολινέτ διηγήθηκε στο Ριγκολό, σοβαρά και θλιμμένα, αλλά χωρίς θυμό,

πως είχε φτάσει τό πολύτιμο κόσμημα στα χέρια του γαμπρού του Μέσμερ.

— Ό Ριγκολό την άκουσε χωρίς να τη δια- κόψη καθόλου. Κάπου-κάπου όμως, μία παράδοξη λάμψη περνούσε απ' τά μάτια του κι' ανατριχίαζε ολόκληρος.

— Έξακολουθούσαν ύστερα τό δρόμο τους, χωρίς να προφέρουν λέξι. Μόνο όταν φτά- σανε στή λεωφόρο Γκουπελέν, άποφάσισε επιτέλους να μιλήσει ό Ρογκολό.

— Μ'ν πής λέξι για δλ' αυτά, στο Μαρτιάλ, ούτε και στή Μιρέτ, ή στον πα- τέρα! σύστησε στην Κολινέτ. Όσο για τό δαχτυλίδι... θα μου τό έμπιστευθής, για- τί, όπως καταλαβαίνεις, δέν πρέπει πιά να τό δής κανείς στο χέρι σου.

— Θέλω να τό έπιστρέψω στή Νικόλ.

— Όχι, γιατί τότε μπορεί να βρεθί αυτή μπλεγμένη άσχημα. Δός μου το, σου λέω! Αργότερα θα σκεφτούμε τί πρέπει να τό κάνουμε.

— Η Κολινέτ θέλησε να του δώσει τό κό- σμημα. Ύστερα όμως μετάνοισε και πα- ρατήρησε:

— Ναι, μά ό Μαρτιάλ θα παραξενευτή, αν δέν τό δή πιά να τό φορώ.

— Έχεις δίκιο. Φόρεσέ το, λοιπόν, κι' άπόψε.

— Σ' αυτή την ψυχική κατάστασι βρίσκον- ταν κι' οι δυό, όταν φτάσανε στο σπίτι των Μαρτέλ. Ό πατέρας κι' ή Μιρέτ, κου- ρασμένοι απ' τη δουλειά όλης της ήμέρας, είχαν πλαγιάσει. Μόνο ό Μαρτιάλ άγρυ- πνούσε άκόμα.

— Μιά ώρα τώρα σάς περιμένω, γκρί- νιασε. Πώς άργησες έτσι, Κολινέτ;

— Περιμένα τό Ριγκολό.

— Άπόψε πήγε περίφημα ή δουλειά! δήλωσε ό νέος, πετώντας τό κασκέτο του πάνω σε μία καρέκλα.

— Αλήθεια;

— Ναι, γιατί οι έφημερίδες περιγρά- φανε μία κλοπή που έγινε στο μεγάρο Μέσμερ, στο βουλεδάστο Μαλέρμπ. Κι' ή είδησι αυτή ήταν άκόμα πιό ενδιαφέρουσα, γιατί ό θυρωρός του σπιτιού έπαθε συμ- φορησι και πέθανε, απ' την ταραχή του...

— Ό Μαρτιάλ είχε γίνει κατάχλωμος. Μά διατήρησε την ψυχραιμία του και είπε ά- διάφορα:

— Πολύ μελοδραματικά, δλ' αυτά! Έ- χεις την έφημερίδα;

— Νά την... Αυτοί οι άπάχρηδες θέλουνε κρέμασμα... Κλέψανε 113 χιλιάδες φράγκα κι' ένα θαυμάσιο δαχτυλίδι με μαργαρι- τάρι.

— Δέ χάσανε τόν καιρό τους. Βλέπω, παρατήρησε ό Μαρτιάλ με έκπληκτική ή- ρεμια.

— Στράφηκε στην Κολινέτ και τη φίλησε έλαφρά στο λαιμό.

— Ξέρεις... είπε. Να φυλάς καλά τό δαχτυλίδι σου και να μ'ν τό δείχνης πιά στις φίλες σου, για να τίς κάνης να ζη- λήσουνε...

— Τό φίλι του την έκανε ν' ανατριχιάσει. Τραβήχτηκε πίσω, με μία έντοτική κίνησι.

— Τί έπαθες; άπόρησε ό Μαρτιάλ. Θά- λεγε κανείς πως σε δάγκωσε φειδί!...

— Έγώ ώστόσο τό δικαίωμα να σε φιλώ, άφού είμαστε άρραβωνιασμένοι!

— Ήταν εφονικό, δέν τό περίμενα... δικαιολογήθηκε ή Κολινέτ.

— Καλά, καλά, ως είναι! Καληνύχτα...

Κι' ό Μαρτιάλ κλείστηκε στην κάμαρά του.

— Άκουσε! είπε τότε ό Ριγκολό στην Κολινέτ. Δώσε μου τώρα τό δαχτυλίδι... κι' αύριο τό πρωί, απ' τίς 11 ως τίς 12, νάρ- θης στο σταθμό της Βασιλλίης. Θα σε περι- μένω εκεί. Θα πάμε να φάμε στην έξοχή, σε κάποιο μέρος γνωστό μου, και θα σου πώ ώριμένα πράγματα που σ' ενδιαφέ- ρουνε.

— Ναι, θάρθω.

— Προπάντων, μ'ν πής λέξι στή Μιρέτ. Προτιμώ να μ'ν έρθη κι' αυτή μαζί μας. Δέ θα μπορώ να μιλήσω έλεύθερα, μπρο- στά της... Έσύ όμως πρέπει νάρθης... και να τά μάθης όλα! Γιατί έφτασε πιά ή ώρα να σου άνοίξω τά μάτια και να ύπε- ρασπιστώ τό μέλλον σου.

— Θεέ μου! Φοβάμαι πως καταλαβαί- νω!... ψιθύρισε ή Κολινέτ, άναστατωμένη.

— Τόν αγαπάς... δέν είν' έτσι; είπε ό Ριγκολό, δείχνοντας προς την κάμαρα του Μαρτιάλ. Έ, λοιπόν, πρέπει να βγάλεις αυτό τόν έρωτα απ' την καρδιά σου, να κλείσεις την ψυχή σου σ' έναν άνδρωπο άνάξιο σου... Αυτό μονάχα μπορώ να σου πώ για την ώρα... Καληνύχτα, Κολινέτ!

— Η κοπέλλα σγκόθηκε και πήγε στην κάμαρα, που μοιραζότανε με τη Μιρέτ. Έ- πεσε στο κοεδάτι της ντυμένη. Μόνο κατά τά ξημερώματα άποφάσισε επιτέλους να γδυθί και να πλαγιάσει κανονικά.

— Σηκώθηκε στίς 6, όπως συνήθως. Ό Ριγκολό είχε φύγει κιόλας. Ό πατέρας έπαίρνε τόν καφέ του. Φαινόταν ευτυχισμέ- νος, βλέποντας κοντά του την Κολινέτ και τό Μαρτιάλ, τά δυό παιδιά του που θα έ- νωνόνταν επιτέλους.

— Θα πάς, λοιπόν, στή δουλειά; είπε στο γυιό του, κυττάζοντάς του με τρυφε- ρότητα. Σε λίγο θα φύγουνε κι' οι άδελφές σου, και τό σπίτι θα μείνη άδειανό...

— Εύτυχώς, πολύ γρήγορα, ή Κολινέτ θα μείνη στο σπίτι διαρκώς, και τότε θα μπο- ρώ κάποτε νάρχωμαι να τρώω τό μεσημέρι μαζί της. Τί ώραία που θα περνάμε! Έ, κορούλα μου!

— Βέβαια, πατέρα.

— Μά δέ θα μείνουμε. εδώ, ή Κολινέτ κι' εγώ, επενέβη ό Μαρτιάλ.

— Ά, ναι, τό ξεχάσα! Έ, θάρχωμαι λοιπόν στο σπίτι σας, να τρώω με τη συ- φύλα μου... Όσα να πγαίνουμε τώρα. Θάρθης και συ, Μαρτιάλ!

— Ό πατέρας κι' ό γυιός φύγανε. Οι δυό κοπέλλες μείνανε μόνες. Άφού συγυρίσανε βιαστικά τό σπίτι, ξεκίνησαν ύστερα κι' αυτές για τη δουλειά τους.

— Έχω ραντεβού τό μεσημέρι με τη δεσποινίδα Νικόλ... δικαιολογήθηκε ή Κολινέτ, που έλεγε για πρώτη φορά ψέματα στή Μιρέτ και της έκρυβε ένα μυστικό.

— Θα φας μαζί της;

— Ναι, θα πάμε στο Ζουανβίλ.

— Μπράβο... Θα σου κάνει καλό. Μ'ν ξεχάσεις να μου φέρης λίγα άγριολού- λουδα!

— Στίς 11, ή Κολινέτ έφυγε απ' τό κα- τάστημα, πήρε τό λεωφορείο και πήγε να βρή τό Ριγκολό, που την περίμενε στο μέρος που είχαν συμφωνήσει.

— Έχω βγάλει ειρίτηρία για τό τραί- νο, της είπε εκείνος. Έλα γρήγορα, γιατί θα ξεκινήση σε λίγα λεπτά.

— Η μέρα ήταν συννεφιασμένη, μελαγχο- λική, σχεδόν κούρα.

— Στο Βενσάν, ή Κολινέτ κι' ό Ριγκολό κατέβηκαν απ' τό τραίνο και προχώρησαν μέσα στο δάσος άμילπτοι.

— Ένα βαρύ φορτίο πίεζε τίς καρδιές τους. Ποτέ στή ζωή τους δέν είχαν νιώ- σει μία τόσο όδυμηρή έντύπωση. Κάπου- κάπου, ή Κολινέτ κύτταζε τό νεό και προσ- παθούσε να διαβάσει μέσα στα μάτια του τό μυστικό που έπρόκειτο να της έμπι- στευθί σε λίγο.

— Έφτασαν, επιτέλους, στή μικρή δεν- δροστοιχία που ώδηγούσε στο Σαραντόν — εκεί που είχε δή ό Ριγκολό τό Μαρτιάλ, την ήμερα που τόν παρακολούθησε. Στα- μάτησαν εκεί.

— Τώρα που είχε φτάσει ή στιγμή να μι- λήσει, να δράσει, ό Ριγκολό έτρεμε και κύτ- ταζε γύρω του με άγωνία.

— Τό δάσος ήταν έρημο, αυτή την ώρα και με τέτοιο καιρό, που άπειλούσε βοοχή. Μέ- σα στή σιωπή, άκούγονταν μόνο τά φαι- δρά κελαδίσματα των πουλιών στα κλα- ριά των δέντρων.

— Τί ώραία που θα ήταν εδώ, αν ήμα- στε ξεγνώσαστοι κι' εύτυχισμένοι! είπε ή Κολινέτ.

— Ναι, μά δέν είμαστε... άπάντησε ό Ριγκολό. Είμαστε δυστυχισμένοι και θλιμ- μένοι! Σε λίγο, θα μάθης από που προέρ- χεται τό ωραίο δαχτυλίδι που σου χάρισε ό Μαρτιάλ. Θα μάθης ακόμη και πολλά άλλα πράγματα, που δέν τά φαντάζεσαι... και που θα σε κάνουν να τρέμης από ντρο- πη και άγανάκτησι!

— Ριγκολό!...

— Η Κολινέτ σταμάτησε και κάθισε βα- ρυά σε μία πέτρα.

— Τί πρόκειται να μου φανερώσης, λοι- πόν; ψιθύρισε με ύπόκωφη φωνή.

— Έλα κοντά... και κύτταζε!

— Ό Ριγκολό προχώρησε στή δενδροστοι- χία, μετρώντας ένα-ένα τά δέντρα της δε- μο. Έβγαλε κάτω απ' τό ρούχο του μία μικρή άξίνη, έσκυψε κι' άρχισε να σκάβη.

— Είχε βρέξει, και τό φρεσκοσκαμμένο χώ- μα ήταν υγρό και μαλακό. Σε λίγο, είχε άνοίξει έντελώς ό λάκκος, και φάνηκε στο βάθος τό ντενεκεδένιο κουτί, που είχε άρ- χίσει κιόλας να σκουριάζη.

— Η Κολινέτ είχε παρακολουθήσει τη δου- λειά αυτή, παραξενεμένη, μη καταλαβαίνον- τας τίποτε. Ό Ριγκολό, κατάχλωμος, της έδειξε τό λάκκο που είχε σκάψει και της είπε:

— Πάρε αυτό τό κουτί... άνοίξέ το... Σί- γουρα, θα βρης μέσα μία ολόκληρη περιου- σία!

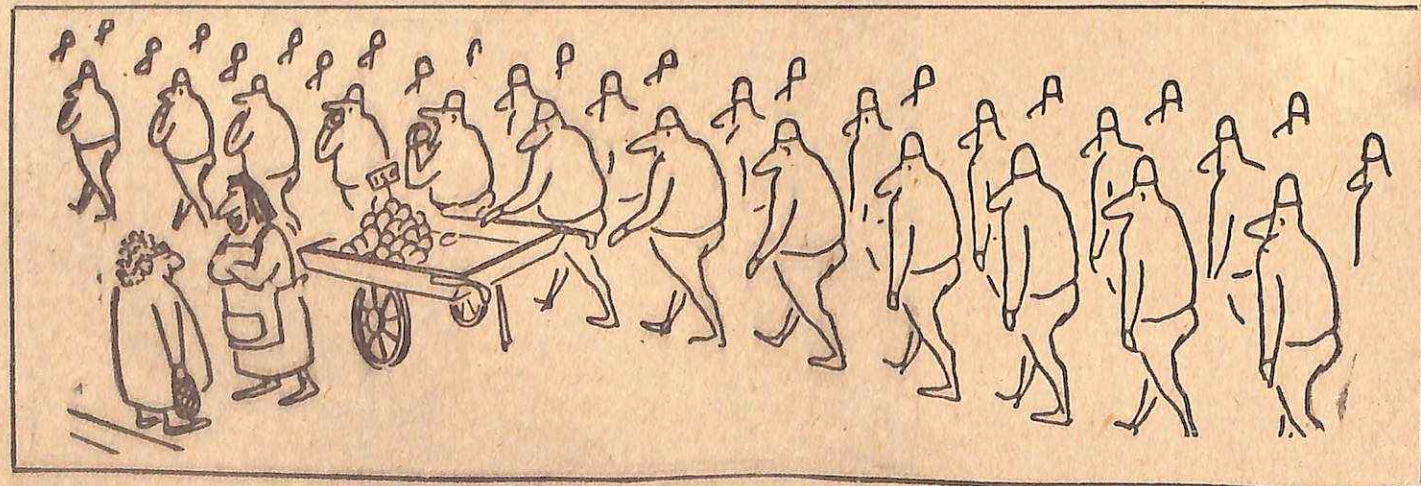
— Τρελλάθηκε ό δυστυχός ό Ριγκολό! εί- πε με τό νού της ή Κολινέτ. Μία περιου- σία μέσα σ' αυτό τό παληόκουτο. Μά πως μπορεί να βρέθηκε εκεί; Ποιος την έβαψε, για να την κρύψει;...

— Ό Ριγκολό πήρε τό κουτί, με νευρικές κινήσεις, τ' άνοίξε... κι' άδειάσε τό περιε- χόμενο του πάνω στα γόνατα της Κολινέτ, που είχε καθίσει κοντά του.

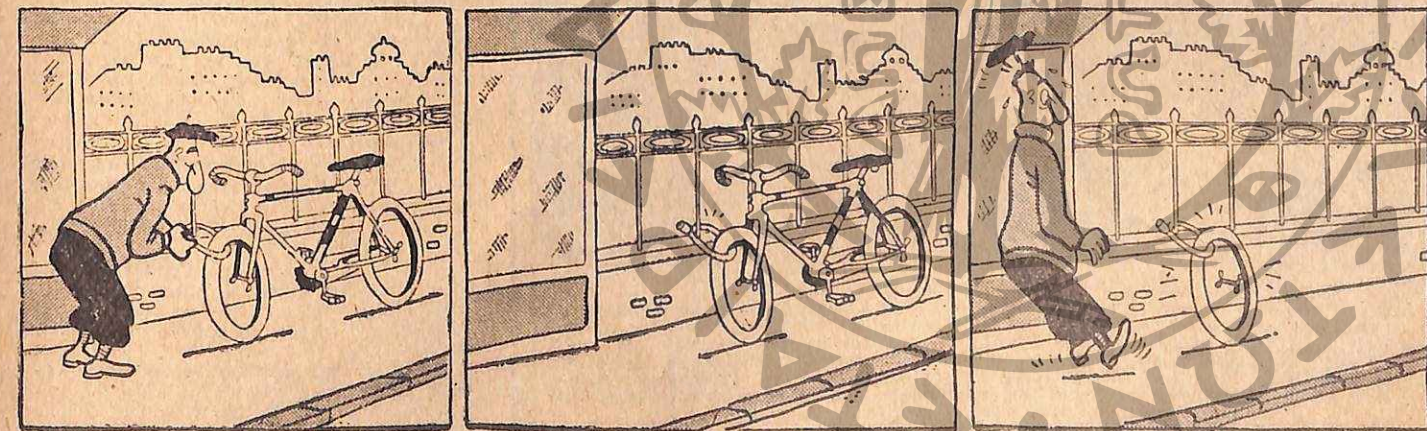
— Είναι δικά σου, δλ' αυτά τά λεφτά; φώναξε ή κοπέλλα. Μά που τη βρήκες, αυ- τη την περιουσία;

— Άνέκει στο Μαρτιάλ... κι' αυτός την έκρυψε εδώ, άπάντησε ό Ριγκολό.

— Και της διηγήθηκε την έρευνά του στο συνεργείο αυτοκινήτων, της θύμισε την εί-

Χωρίς λόγια.

Άνώφελη προφύλαξις.

δοποίησι που είχε πάρει ο Μαρτιάλ, της μίλησε για τις υποψίες που είχε από καιρό, πως ο αδελφός του είχε μπλεχτεί με κάποια συμμορία κι' είχε πάρει τον κακό δρόμο. Της είπε ακόμη πως τον είχε συναντήσει σ' ένα μπαρ, μαζί με τον Άργκουζιν και τον Πιτ Πουά, και πως φορούσαν κι' οι τρεις τραγιάσκες, που κρύβανε το μισό πρόσωπό τους.

— Θεέ μου!... ψιθύρισε η Κολινέτ.
— Άκουσε, συνέχισε ο Ριγκολό με σοβαρή φωνή. Έπειδή ήθελα προπάντων να εξασφαλίσω την ευτυχία σου, αποφάσισα να μη χάσω καθόλου απ' τα μάτια μου το Μαρτιάλ, να τον παρακολουθώ βήμα προς βήμα... Κι' έκανα καλά, γιατί προχτές δεν έχασα τον καιρό μου! Ο Μαρτιάλ ήρθε εδώ κι' έβαψε αυτό το κουτί με τα λεφτά... λεφτά κλεμμένα!

— Η Κολινέτ, συντριμμένη, δεν μπορούσε να προσέχει λέξη.

— Ναι, τα λεφτά αυτά είναι κλεμμένα, μαζί με το δαχτυλίδι σου, απ' το μέγαρο Μέσμερ. Εξακολουθήσε ο Ριγκολό. Κι' ο κλέφτης είναι ο Μαρτιάλ, μαζί με τη συντροφιά του, εκείνους τους δύο άθλιους που σου σύστησε στην έκδρομή σας!

— Η Κολινέτ σηκώθηκε. Τα μάτια της ήταν γεμάτα δάκρυα.

— Λοιπόν, τι αποφασίζεις; τη ρώτησε ο Ριγκολό.

— Άς αφήσουμε τα λεφτά αυτά εκεί που βρίσκονται. Θα μάς καίγανε τα χέρια αν τα παίρναμε... Έλα, πάμε από δω, γιατί νοιώθω πως πνίγομαι!

— Πώς σκοπεύεις να φερθής στο Μαρτιάλ;

— Θέλω να του πετάξω στα μούτρα το δαχτυλίδι που μου χάρισε. Θέλω να του φωνάξω την περιφρόνησή μου και να τα χάλασω όριστικά μαζί του!

— Μα τον άναπα, Κολινέτ... θα υποφέρεις!

— Δεν μπορεί κανείς ν' αγαπάει έναν άνθρωπο που δεν τον εκτιμάει... Όχι, όχι, δεν είν' αυτός ο έρωτας που είχα ονειρευτεί!... Η καρδιά μου έκλεισε για πάντα για το Μαρτιάλ! Αναλαμβάνω μάλιστα να του το πω μονάχη μου...

— Μά, γιά να τα χάλασες μαζί του, θα πρέπει να του δώσεις εξήγησεις...

— Θα του τις δώσω!

Ο Ριγκολό άφησε πάλι το κουτί στο βάθος του λάκκου, το ξανασκέπασε με χώμα, πάτησε καλά το έδαφος, στο μέρος εκείνο, κι' ύστερα ξαναπήρε το δρόμο για το Παρίσι, μαζί με την Κολινέτ.

Όταν έφτασαν στο σπίτι τους, στη λεωφόρο Γκομπιέρν, δεν είχαν γυρίσει ακόμη ούτε ο Κλώντ, ούτε η Μιρέτ.

— Έχω την ιδέα πως σήμερα ο Μαρτιάλ θάρρη να ριχτεί, είπε η Κολινέτ. Θα σ' παρακαλέσω, λοιπόν, μικρό μου Ριγκολό,

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Έξαιρέσεις

Είναι γνωστόν από καιρό και ξέρετε όλη η ανθρωπότητα πως τον καιρό των βροχών δεν τον κλωνεύει ο κρυσόπτης... Διότι μπλόκα νερά στον παθερινάρι προμηθεύει και πονηρά και στα νερά το κεκριμπάρι μας νοθεύει!

— Έπειτα, φίλε μου, συχνά και τακτικά οσάκις βρέχει οπής γειτονιάς μας τα στενά ποταμιούδον το ύδωρ τρέχει... Κι' ο πότης που παραπατά και με το ζόρι συγκρατείται μέσα σε τεμάχια βούτα και σε νερά... τσαλαδουτιέται!

— Έτσι λοιπόν και συννεφιά μόλις ο πότης αντικρύζει πέφτει με μιάς στην κατουροφιά και μαύρο... σύννεφο θυμίζει... Η μάλλον ο' όλο το κορμί νοιώθει μεγάλη ανατριχίλα κι' εύκειται νάχωμε (γραμμή και...)

— Άναβροχίες και... (ζεραίλα!)

Κι' όμως αυτές του (τις ευχές τις παρα- (μερίζει και τις Μαρτιάτικες (βροχές εύλαβικά καλωσμερι- (ζει...)

Γιατί αν τράβανε (πουλ- (ή φετεινή μας ζη- (ρασία)

θα λέγαμε (δλοι (μας: «Άλλοι! (αμπελιών (την εύκροση»!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

να θυσιάσης απόψε τη δουλειά σου και να περιμένεις εδώ τον αδελφό σου.

— Μά, πολύ ευχαρίστως.

Δεν περίμεναν πολλή ώρα. Κατά τις 6, άκουσαν ένα γνωστό βήμα στη σκάλα.

— Αυτός είναι! είπε ο Ριγκολό.

— Ένα κλειδί γύρισε στην κλειδαριά, η πόρτα άνοιξε... και μπήκε στην τραπέζα- ριά ο Μαρτιάλ.

— Μπα! Γύρισες κιόλας; είπε στην Κολινέτ. Εγώ νόμιχα πως δεν έφαινε απ' το μαγαζί πριν απ' τις εξήμιση.

— Σήμερα, δεν εργάστηκα, απάντησε η κοπέλλα. Πήγα να πάσω τον αέρα μου, μαζί με το Ριγκολό.

— Παράξενη ιδέα, αλήθεια! Θα μπορούσες τουλάχιστον να ζητήσεις τη γνώμη μου...

Ο Μαρτιάλ είχε σταθή δροσιος κοντά στο παράθυρο που είχε ανοίξει, και κύτταζε την κατάκλωμη κοπέλλα, παραξενεμένος με την αποφασιστική έκφρασή της.

— Ήταν κι' αυτός χλωμός. Κάθε τόσο, σκουπίζει με μία νευρική κίνηση, τον ιδρώτα που κυλούσε στο πρόσωπό του.

Φοβόταν, ανησυχούσε, απ' το πρωί... Τ' απόγεμα, είχε συναντήσει τον Άγκουζιν και τον Πιτ-Πουά στο σπιτάκι της πλατείας του Θρόνου. Βρίσκονταν κι' οι τρεις σε αγωνία, βλέποντας πόσο κρότο είχε κάνει η κλοπή εκείνη, με το θάνατο που είχε προκαλέσει έμμεσα. Δεν τολμούσαν τώρα να δώσουν, δεν τολμούσαν να μεταχειρισθούν τα κλεμμένα λεφτά... και τους φαινότανε κάθε στιγμή πως θα τους έπιανε η αστυνομία!

Μια βαρεία σιωπή είχε απλωθεί τώρα μέσα στο σπίτι των Μαρτέλ. Τέλος, τη διέκοψε ο Ριγκολό.

— Η Κολινέτ θα σου επιστρέψει το δαχτυλίδι που της έδωσες, είπε, προχωρώντας απειλητικά προς τον αδελφό του.

— Γιατί θέλει να μου το επιστρέψει;

— Γιατί είναι κλεμένο!...

— Ξαναπες το, αυτό, αν τολμάς! ούρα- λιασε ο Μαρτιάλ, και το χέρι του έπεσε βαρύ πάνω στον ώμο του Ριγκολό.

— Το δαχτυλίδι αυτό το κλέφανε απ' το χαμπρό του Μέσμερ! πρόφερε η Κολινέτ, προχωρώντας κι' αυτή προς το Μαρ- τιάλ. Και θα μπορούσαμε, εγώ κι' ο Ρι- γκολό να σ' στείλουμε στη φυλακή γι' αυτό! Μέσα στον κρίκο που είναι χαραγμένο ένα όνομα: «Νικόλ». Κι' αυτή η λεπτομέ- ρεια, που την ξέρει η αστυνομία, θα διευ- κολύνει πολύ τις έρευνές της.

— Έσύ ξέρεις καλά περί τίνος πρόκειται...

Ξέρεis πως εξαφανίστηκε απ' την κάσπα του Βαλωρί 113 χιλιάδες φράγκα, και πως το ένα τρίτο απ' τα λεφτά αυτά, είναι κρυμμένο στο δάσος του Βενσάν!

— Λες ψέμματα... ψέμματα! φώναξε ο Μαρτιάλ, σπράχνοντας απότομα την κο- πέλλα.

Μά ο Ριγκολό του είπε, ανασπώνοντας τους ώμους του:

— Περιττό να διαμαρτύρεσαι! Σε παρακολουθούσα. Σε είδα να κρύβεις ένα νε- κεδένιο κουτί στο ριζά ενός ώριμου δέντρου... Και σήμερα ξεθάψαμε αυτό το κουτί και τ' ανοίξαμε, η Κολινέτ κι' εγώ!

— Άθλιοι! φώναξε ο Μαρτιάλ, τρομαγ- μένος. Τι τα κάνατε, τα λεφτά αυτά;

— Δεν τολμήσαμε να τ' αγγίξουμε. Τ' άφισαμε στην ίδια θέση. Μπορείς να πäs να τα ξαναπαράρσεις!...

— Έσύ, σακάτη, μου σκάρωσες αυτή τη δουλειά; Έσύ κουβάλησες την Κολινέτ στο δάσος του Βενσάν;... Έχεις, λοιπόν, στο νου σου να την ξεμαλίσσης; Μήπως την έχεις ερωτευτεί;...

Ο Μαρτιάλ γέλασε σαρκαστικά και πρόσθεσε:

— Μά κυττάξου, λοιπόν, σ' ένα καθρέ- φτη, κακομοίρη! Κύτταξε την ασκήμια σου, την καμπούρα σου!... Είσαι ένα έκτρωμα, ένα καραγκιόζης, ένας σημαδεμένος, που δε σε θέλει καμιά γυναίκα!

Ο Ριγκολό έτρεμε... Πέρασε πάνω απ' τα μάτια του τα χέρια του, που καίγανε, γιά να σκουπίση τα δάκρυα, που κυλούσαν στα μάγουλά του.

— Μην κλαίς, του είπε με συμπόνια η Κολινέτ, σκύβοντας πάνω του. Μην κλαίς... τα δάκρυά σου μου κάνουν πολύ κακό!

— Έσύ ευχαριστώ, φίλε μου, Σ' ευχαριστώ, αδελφέ μου! Μ' έσωσε απ' την ατιμία, εμ- ποδίζοντάς με να γίνω γυναίκα αυτού του ανθρώπου... αυτού του αθλιού, που μάς εξαπατούσε πάντα... Σ' ευχαριστώ Ρι- γκολό!

Και πρόσθεσε σοβαρά:

— Μην προσπαθής ν' αντηχήσεις! Τα ξέρωε όλα!... Είχες καταστρώσει το σχέδιό σου στην εντέλεια... Μά σου το χάλασα εγώ, ζη- τώντας να μάθω από που είχες αγοράσει αυτό το δαχτυλίδι...

— Πήγες, λοιπόν, στο χρυσοχοείο της οδού Τεμπλου; φώναξε ο Μαρτιάλ.

— Ναι.

Ο αθλιος έσκυψε το κεφάλι του, αμίλη- τος.

— Πήγα στο χρυσοχοείο, πρόσθεσε ή- ρεμα η Κολινέτ... όπως κι' ο Ριγκολό πη- γε στο συνεργείο αυτοκινήτων, όπου μάς έλεγες πως δούλευες...

Ο Μαρτιάλ άσπαζε το καπέλλο του. Τη στιγμή που έφευγε, η Κολινέτ του πέταξε στο πρόσωπο το δαχτυλίδι... όπως τότε πετάξε κι' άλλοτε η Νικόλ στο πρόσωπο του Βαλωρί.

— Ω, τι δυστυχισμένη που είμαι τώ- ρα!... ψιθύρισε ύστερα η κοπέλλα, βάζον- τας τα κλάματα.

ΚΒ'

Η ξαφνική αυτή διάλυση του άραβώ- νος της Κολινέτ και του Μαρτιάλ, κατέ- πληξε τον Κλώντ και τη Μιρέτ, που άγνο- ούσαν κι' οι δυο το σοβαρό λόγο που την είχε προκαλέσει.

Τους πρώτους μήνες, πήγαν όλα καλά. Ο Μαρτιάλ είχε γράψει στον πατέρα του πως είχε αποφασίσει να πάει στη Γερμα- νία, όπου έπρόκειτο να δουλέψει σ' ένα εο- γοστάσιο αυτοκινήτων.

Η Κολινέτ έφευγε κάθε πρωί για τη δουλειά της, με τη συντροφιά του Ριγκολό, που δεν την άφηνε καθόλου απ' τα μάτια του.

Ένα βράδυ, μόλις είχε γυρίσει ο Κλώντ Μαρτέλ, παρουσιάστηκαν στο σπίτι ένας ά- στυνόμος με πολιτικά και δυο άστυφλα- κες.

— Τι θέλετε; τους ρώτησε ο θυρωρός.

— Να μιλήσουμε στον Κλώντ Μαρτέλ.

— Τώρα ακριβώς γύρισε απ' τη δου- λειά του.

— Κι' ο γιός του;

— Ο Ριγκολό; Θάρρη κατά τις 7.

— Μα έχει κι' άλλο γιό, νομίζω.

— Ναι, τον κ. Μαρτιάλ. Αυτός όμως λείπει...

— Δε μένει πια εδώ, με την οικογένειά του:

— Όχι, κύριε αστυνόμε. Έχει πάει στη Γερμανία, από πολλούς μήνες τώρα.

Ο αστυνόμος δε ρώτησε περισσότερα πράγματα. Έκαμε νόημα στους άστυφύ- λακες να τον περιμένουν κι' ανέθηκε στο έκτο πάτωμα, στο διαμέρισμα των Μαρ- τέλ.

Ο Κλώντ στεκότανε στην πόρτα και γυάλιζε τα παπούτσια του.

— Είσατε ο κ. Κλώντ Μαρτέλ; τον ρώτησε ο αστυνόμος.

— Μάλιστα, κύριε. Και σ' ποιός είσα- στε, παρακαλώ;

Ο αστυνόμος του δήλωσε την ιδιότη- τέ του και πρόσθεσε:

— Θάθελα να μάθω τη διεύθυνση του γιού σας, του Μαρτιάλ.

— Μα ο Μαρτιάλ βρίσκεται στη Γερ- μανία, κύριε...

— Βρίσκεται στο Παρίσι — είπατε βέβαια; γι' αυτό — κι' ανήκει σε μία συμ- μορία, που δρα στη συνοικία του Θρόνου. Με βεβαιώσατε πως θα τον εύρισκα εδώ, στο σπίτι σας; Γι' αυτό ήρθα... Θάταν προτιμώτερο, άλλωστε, να τον συλλάβω εδώ, γιατί θα προκαλούσε λιγότερο σκάν- δαλο αυτή η σύλληψη, παρά αν τον κυνη- γούσατε τα λαγωνικά της αστυνομίας.

Ο Κλώντ έπεσε σε μία καρέκλα, γιατί δεν τον βαστούσανε τα πόδια του. Έμπηξε ξαφνικά μία φωνή, έφερε το χέρι του στο μέτωπό του... και κύλησε χλωμό!

Μά ο αστυνόμος δεν συγκινιότανε τόσο εύκολα. Το σπουδαιότερο γι' αυτόν ήταν το επαγγελματικό καθήκον. Χωρίς να εν- διαφερθή καθόλου για τον Κλώντ, έψαξε όλο το σπίτι, αλλά δεν ανακάλυψε τίποτε το ύποπτο. Ύστερα κατέβηκε κι' είδοποίη- σε το θυρωρό ν' ανεβή και να περιποιηθή το νοίκιό του.

Όταν γύρισαν το βράδυ, η Κολινέτ, ο Ριγκολό κι' η Μιρέτ, βρήκαν τον Κλώντ Μαρτέλ στο κρεβάτι, με τα μάτια κλειστά, θνίκανο να μιλήσει.

Επί τρεις βδομάδες, ο Κλώντ πάλεψε με το θάνατο. Ύστερα ξαναβρήκε σιγά-σι- γά τις δυνάμεις του κι' άρχισε πάλι τη δουλειά του. Τις πιο πολλές μέρες όμως τον φέρνανε στο σπίτι οι συνάδελφοί του, μισολιπόθυμοι, ώσπου επιτέλους τον απο- λύσανε απ' την εργασία του.

Άρχισαν τότε ημέρες δυστυχίας για την άμοιρη εκείνη οικογένεια.

Κανείς δεν ανέφερε λέξη για το Μαρ- τιάλ. Οι δυο κοπέλλες κι' ο Ριγκολό απο- φεύγανε να μιλήσουν γι' αυτόν μπροστά στον πατέρα.

Κάθε πρωί, ο Κλώντ ζητούσε τις έφη- μερίδες κι' έψαχνε στις μικρές εidoσεις, Δέν εύρισκε όμως τίποτε το άνησυχαστι-

κό... Άναστεύαζε τότε μ' ανακούφιση, κι' η Κολινέτ τον άκουγε να μουρμουρίζει:

— Δεν έγινε ούτε σήμερα... Ευχαριστώ, Θεέ μου!...

Εκείνο που φοβότανε τόσο ο δύστυχος Κλώντ, ήταν η σύλληψη του Μαρτιάλ!

Κάθε Κυριακή, πήγαινε λουλούδια στον τάφο της γυναίκας του. Μία μέρα, βρήκε εκεί τη Νικόλ, που είχε φέρει κι' αυτή τρι- αντάφυλλα για τη νεκρή.

Την κύτταξε στα μάτια, της έδωσε το χέρι του και της είπε:

— Ξέρω πως αγαπάτε πολύ την Κο- λινέτ... και πως έχετε μάθει πολλά πράγ- ματα για το σπίτι μας! Σας ίκετεύω, λοι- πόν, πείτε μου, ξέρει η Κολινέτ για τί κα- τηγορούμε το Μαρτιάλ;...

— Τό ξέρει, απάντησε σοβαρά η Νι- κόλ.

— Τον μισεί, λοιπόν;

— Τον λυπάται... κι' ακόμα περισσότε- ρο λυπάται εσάς!

— Όποτε είν' αλήθεια;... ο γιός μου είν' ένας κλέφτης;

Η Νικόλ δεν απάντησε. Έμεινε άκίνη- τη κοντά στον τάφο, και κύτταζε με θλίψη τον Κλώντ που απομακρυνότανε βιαστικά, τρέμοντας σύγκορμος...

Όταν έφτασε στο σπίτι του, είχε πιά νυχτώσει. Έπεσε στο κρεβάτι. Μα δε ση- κώθηκε, τ' άλλο πρωί. Κι' όταν τον ρώ- τησε ο Ριγκολό, απάντησε μονάχα:

— Θάθελα να πεθάνω!...

Τό δράμα της φτωχής οικογένειας μεγά- λωσε. Τό νοίκι έμεινε απλήρωτο. Οι προ- μηθευτές τους άρχισαν ν' απειλούν πως θα τους κόβανε την πίστωση.

Γιά να ξεχάσει, να ζαλιστεί, ο Κλώντ άρ- χισε να πίνει. Ζητούσε διαρκώς κρασί, κο- νιάκι... Αυτός, ο φρόνιμος άνθρωπος, ο ά- κούρατος κι' εργατικός, έξεχαζε ξαφνικά όλο το άμειπτο παρελθόν του... και κα- τάντησε ένα ανθρώπινο έρείπιο, ένα απ' τα χρεωκοπημένα εκείνα πλάσματα, που κα- ταδικάζει και στιγμιαία ή κοινή γνώμη...

Έπινε... έπινε... Κάθε βράδυ, τα τρία παιδιά, τον βρίσκανε μεθυσμένο, τον άκου- γαν να τραυλίζει λόγια άσυνάρτητα, πριν βυθισθ' σ' ένα ύπνο βαρύ, μολυβένιο, που διαρκούσε ως τ' άλλο πρωί.

Η Μιρέτ έψαψε πιά να πηγαίνει στη δουλειά της. Έπρεπε να μένει μαζί του, να τον φυλάει, γιά να προσπαθή να τον έμ- ποδίσ' ν' αυτοκτονή σιγά-σιγά με τό πιοτό...

Κι' έτσι ή φτώχεια τους έγινε άδυσ- γαλύτερη!...

Ένα βράδυ, που ήταν όλοι μαζεμένοι στην τραπέζα, άκουσαν δυο γρήγορα χτυπήματα στην εξώπορτα. Ο Ριγκολό έ- τρεξε ν' ανοίξει. Και φάνηκε ο Μαρτιάλ... χλωμός σαν πεθαμένος.

— Έσύ!... Έσύ!... μπόρεσε να πη' ο Ριγκολό, αναστατωμένος. Τι βες εδώ;

— Θέλω την Κολινέτ. Ήθελα να την πάω μαζί μου!

Κι' ο Μαρτιάλ πρόσθεσε, λαχανιασμέ- νος:

— Με κυνηγάει... κρύφτε με!...

Δεν ήξερε πια τί έλεγε, τί έκανε... Όσο- μως κι' άναποδογύρισε την κοπέλλα. Ένα μαχαίρι έλαμψε στο χέρι του. Κι' ήταν έ- τοιμος να τ' χτυπήσ' μ' αυτό κατάσπινθ, όταν του τ' άρπαξε ένα σιδερένιο χέρι.

Ήταν ο πατέρας του, που είχε ξαναβρή' όλη τη δύναμή του κι' είχε ορθωθεί σαν τι- μωρός μπροστά στον παραστρατημένο γιό του, τό ληστή!

Μία άλλη φοιχτή άρχισε μεταξύ τους — μια πάλη που θα τελείωνε, άσφαλώς, μ' ένα εγκλημα, αν δεν έμπαινε ανάμεσά τους η Μιρέτ.

Μπροστά σ' αυτή την κοπέλλα, που ά- ψηφούσε τα χτυπήματά τους, όπισθοχωρή- σανε κι' οι δυο. Ο πατέρας έπεσε βαρεία σ' ένα καθίσμα. Ο γιός άναζήτησε την Κολινέτ. Τη φώναξε, έψαξε σ' όλο τό σπίτι, αλλά δεν τη βρήκε. Είχε χαθεί!

«Σίγουρα, η Κολινέτ θα πήγε να κρυ- φη' στο σπίτι της δεσποινίδος Νικόλ — σκέφθηκε ο Ριγκολό. Μα θα ξαναβρή' α- ριο... Η καυμένη ούλα! Άν δεν έμπαινε στη μέση ο πατέρας, θα τη σκότωνε ο Μαρ- τιάλ!

Μία ώρα άργότερα, είχαν ηρεμήσει πά- λι όλα στο σπίτι των Μαρτέλ. Ο Μαρ- τιάλ είχε φύγει, είχε εξαφανισθί.

Κι' ο Κλώντ ψιθύριζε, σαν άποχαλνωμέ- νος:

— Είμαι πατέρας ενός κλέφτη!...

Όλη τη νύχτα ψιθύριζε τις ίδιες λέξεις. Είχαν σαλέψει τα λογικά του!

★

Η Κολινέτ είχε φύγει, σαν τρελλή. Τα χέρια της ήταν γεμάτα αίματα. Τό μα- χαίρι, που είχε άσποχητεί χάρις στην έ- πέμβαση του Κλώντ, την είχε χτυπήσει στο μπράτσο και της είχε άνοίξει μία πληγή απ' όπου έτρεχε σιγά-σιγά τό αίμα της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

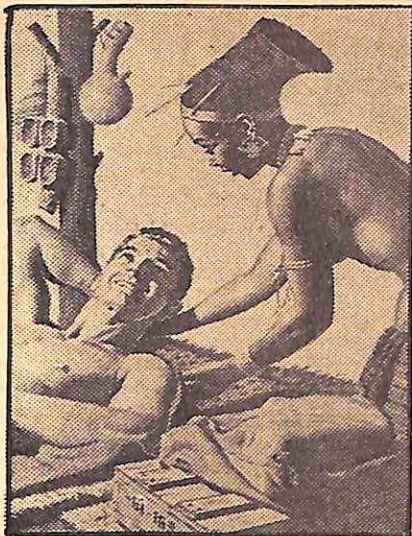
ΔΕΚΑ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ ΣΤΗΝ... ΟΥΡΑ

Σ το Τζέρου της Δανίας, μία πολίτη κοντά στην Κοπεγχάγη, η κυρία Πέντερσεν χρειάζεται κάθε μέρα μια ώρα για να έτοιμάσει τα σάντουιτς των δέκα παιδιών της, με τα όποια τα εφοδιάζει πριν φύγουν για το σχολείο ή το νηπιαγωγείο τους. Η κυρία Πέντερσεν θεωρείται σήμερα μία από τις νεαρότερες πολύτεκνες μητέρες του κόσμου. Παιντρέψτηκε πολύ νέα και άπεκτησε τα δέκα παιδιά της σε χρονικό διάστημα δέκα μηνών τό ένα από τό άλλο. Στις φωτογραφίες μας τα δέκα παιδιά της κ. Πέν-τερσεν περιμένουν, στην ουρά, την διανομή των σάντουιτς.

ΚΑΝΗΚΕ ΤΟ ΗΜΙΣΥ ΤΩΝ ΤΡΟΦΙΜΩΝ ΕΝΟΣ ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟΥ

Στό γηροκομείο του Βάρεντον, έκατό χιλιόμετρα από τό Σάντ Λούις, πρωτεύουσα της πολιτείας του Μιζούρι, έζωσαν ήρεμα τις τελευταίες μέρες της ζωής τους 155 όπρηλίκες, άνδρες και γυναίκες. Πρό- ήμεράν όμως, ύστερα από μία έκρηξη, που σημειώθηκε στο πρώτο πατώμα, άναψε μία πυρκαγιά, που μεσολάβησε άσφαλώς σ' ό- λοκληρό τό κτίριο. Τό προσωπικό του γηροκομείου κατέβαλε υπεράνθρωπες προσπά-θειες να σώσει τους τροφοίτους και να τους μεταφέρει σε ασφαλές μέρος. Σ' αυτό προσπάθησαν ύστερα από λίγο και υπερεκτό πυροσβέστες, που κατόρθωσαν να έντο-πίσουν τη φωτιά, ή φοβερή όμως πυρκαγιά δεν έσβυσε παρά τό πρωί της έπομένης. Και τότε έξακριβώς πως 73 δυστυχισμένοι γέροι άχων αποκλειστή από τις φλόγες και κάηκαν ζωντανοί.

Ο Τζός Νίκολα με μία από τις τέσσερες γυναίκες του...

Ο ΠΙΛΟΤΟΣ ΠΟΥ ΕΚΑΨΕ ΤΟ "ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡ",

Για να το «χαρή» μετά τον πόλεμο...

«Εκατομμύρια του Μάκ "Αρθούρ", άνωστάθηκαν κατά την διάρκεια του πολέμου έφτα κλειδωμένες βαλίτσες, που ή κάθε μία τους περιείχε χαρτονομίσματα αξίας ενός εκατομμυρίου δολαρίων. Ο στρατηγός Μάκ "Αρθούρ", που έτοιμαζε τότε την άποψη των Αμερικανών από τις Φιλιππίνες, ζήτησε το ποσό αυτό για να πληρώσει τους ιθαγενείς, οι οποίοι μόνο μ' αυτόν τον τρόπο δέχθηκαν να βοηθήσουν την φυγάδευση των Αμερικανών στρατιωτικών.

Για λόγους ασφαλείας, η μεταφορά του ποσού αυτού από την Ουάσιγκτον ανετέθη σε έφτα πιλότους αεροπλάνων, που ξεκίνησαν μυστικά, σε διάστημα οχτώ ωρών ο ένας από τον άλλον.

Το τεράστιο ποσό που μετέφερε, έβαλε την ιδέα στο μυαλό ενός από τους πιλότους στο μυαλό του Τζός Νίκολα, να κλέψει το εκατομμύριο.

«Θα φροντίσω να δοθεί ή εντύπωση ότι το αεροπλάνο μου, και μαζί ο σάκκος με τα χρήματα, καταστράφηκαν, αφηγείται ο Νίκολα. Θα έμενα κρυμμένος, ώσπου να τελειώσει ο πόλεμος και τότε θα ξαναγύριζα στον πολιτισμένο κόσμο με άλλο όνομα, για να ξεδιώξω ελεύθερα αυτό το εκατομμύριο».

Μελέτησε, λοιπόν, ως την τελευταία λεπτομέρεια το σχέδιό του, καθώς πετούσε προς τον προορισμό του και το έβαλε σε εφαρμογή. Άντι να σταματήσει στις Φιλιππίνες, τράβηξε για την Αφρική. Κι' όταν έφτασε πάνω από την πυκνή ζούγκλα του Βελγικού Κονγκό, προσγειώσε αναγκαστικά το αεροπλάνο του, φροντίζοντας να του κάνει όσο το δυνατόν μεγαλύτερη ζημία, χωρίς να βάλει σε κίνδυνο τη ζωή του. Αμέσως μετά έδωσε από το αεροπλάνο τη συσκευή του ασυρμάτου, μερικές κονσέρβες με τρόφιμα, ώριμα έφια, ένα μικρό σκηνή, ένα όπλο, ένα περίστροφο, και μερικά άλλα πράγματα.

Κυρίως όμως φρόντισε να πάρει το σάκκο με τα χρήματα.

Επειτα έβαλε φωτιά στην αποθήκη βενζίνης του αεροπλάνου με τέτοιο τρόπο, ώστε αν κανείς εξέταζε ποτέ τα υπολείμματα του, να βάλει τη συμπερίληψη ότι άνοτινάγκη εξ αιτίας της άνωμалу προσγειώσεως.

Κατόπιν έσκαψε ένα λάκκο σ' ένα άριστο σημείο και έκρυψε μέσα το

σάκκο με τα χαρτονομίσματα. Και μόνο όταν τελείωσε μ' αυτά, φρόντισε για την εγκατάστασή του. Χάρης στη μικρή σκηνή του και ένα ύψισμα που φρόντισε να πάρει από το αεροπλάνο πριν καταστραφεί, μπόρεσε να στήσει μια πρόχειρη καλύβα.

Το ζήτημα της τροφής και του νερού δεν τον απασχολούσε. Η πυκνή βλάστηση της ζούγκλας και τα ζώα που την γέμιζαν, ήταν άρετα για να θρέψουν πολλούς ανθρώπους. Όσο για νερό, το εξασφάλισε χωρίς στις συχνές τροπικές βροχές.

Ο Τζός Νίκολα δεν ήξερε βέβαια πόσο θα κρατούσε ο πόλεμος. Άλλα ήταν διατεθειμένος να ζήσει στην ερημιά, όσα χρόνια κι' αν χρειαζόταν να περιμένει.

Τα σχέδιά του, όμως, άλλαξαν κάπως, ύστερα από μερικές ημέρες, όταν ένα πρωί διαπίστωσε ότι ή καλύβα του είχε περικυκλωθεί από 500 περίπου άπληστομένους ιθαγενείς — ξένους και ντόπιους.

Δεν έδειξαν απειλητικές διαθέσεις έναντιόν του, αλλά τον ανάγκασαν να τους ακολουθήσει στο μικρό, άποικομένο χωριό τους. Εκεί ο Νίκολα κατάλαβε ότι βρισκόταν στα χέρια μιας από τις φυλές ιθαγενών όπου οι γυναίκες αποτελούν το ισχυρό φύλο, ενώ οι άνδρες θεωρούνται άσημαντα όντα.

Οι ιθαγενείς του έδωσαν να καταλάβει ότι, αν ήθελε, μπορούσε να μείνει μαζί τους ή να ξαναγυρίσει εκεί που ήταν. Ο Τζός τότε προτίμησε να μείνει μαζί τους, σε μια καλύβα που του έδωσαν. Μετέφερε, λοιπόν, τα πράγματα του στο χωριό και άρχισε να ζή τη ζωή των ιθαγενών. Ύστερα από λίγους καιρούς, μάλιστα, παντρεύτηκε και τέσσερις από τις γυναίκες της φυλής, σύμφωνα με τα έθιμά της.

Άλλα, ή νέα, ήρεμη ζωή, τον έκανε να δει τα πράγματα με διαφορετικό μάτι. Καί, κυρίως, άλλαξε γνώμη στο ζήτημα των χρημάτων. Πίστεψε ότι δεν έχουν τόσο μεγάλη αξία, όση τους είχε δώσει. Ύστερα από ζωή άρετων μηνών μέσα στη ζούγκλα άρχισε να νοιώθει τύψεις για την κλοπή του. Και απεφάσισε να επανορθώσει το λάθος του, έστω και αν αυτό θα του стоίχιζε ακριβά.

Οι ιθαγενείς δεν έδειξαν περηψία να τον βοηθήσουν να διασχίσει την τεράστια απόσταση μέσα στη ζούγκλα, που θα τον έφερνε κοντά σε λευκούς. Ο ίδιος, πάλι, ή ήταν ανίκανος να τα καταφέρει μόνος του. Περίμενε λοιπόν υπομονητικά ώσπου, ένα χρόνο μετά την άφιξή του στη ζούγκλα, συναντήθηκε για πρώτη φορά με λευκούς. Επρόκειτο για το απόστασμα ενός αγγλικού στρατιωτικού τμήματος, που είχε εγκατασταθεί στο Βελγικό Κονγκό.

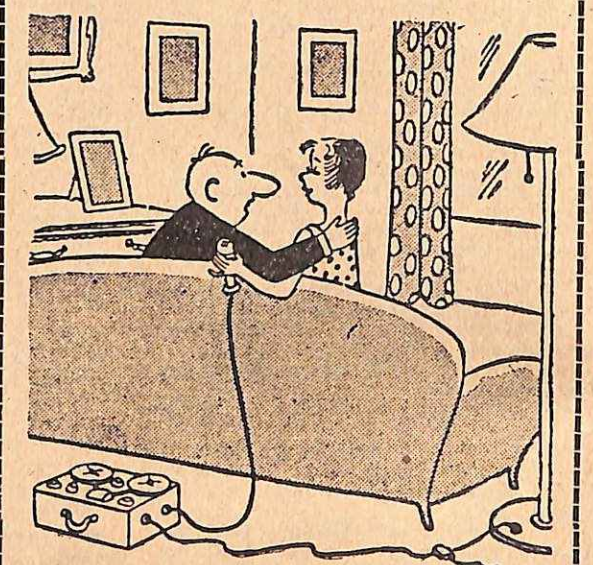
Με τη βοήθειά τους ο Τζός Νίκολα έφτασε στην πρωτεύουσα, έχοντας μαζί του τον πολύτιμο σάκκο με τα χρήματα. Εκεί ήρθε σε επαφή με άνωτέρους Αμερικανούς αξιωματικούς και αφού τους απέκλυσε την απάτη του, ζήτησε να τον στείλουν στην Ουάσιγκτον.

Χρειάστηκε να περάσουν έξη έβδομάδες ώσπου να φτάσει στην αμερικανική πρωτεύουσα μαζί με τον πολύτιμο σάκκο. Παρουσιάστηκε τότε στο στρατηγό Μπούκνερ και αφού απέκλυσε με κάθε λεπτομέρεια την απάτη του, παρέδωσε τον πολύτιμο σάκκο και ζήτησε, να του επιβληθεί ή κατάλληλη ποινή.

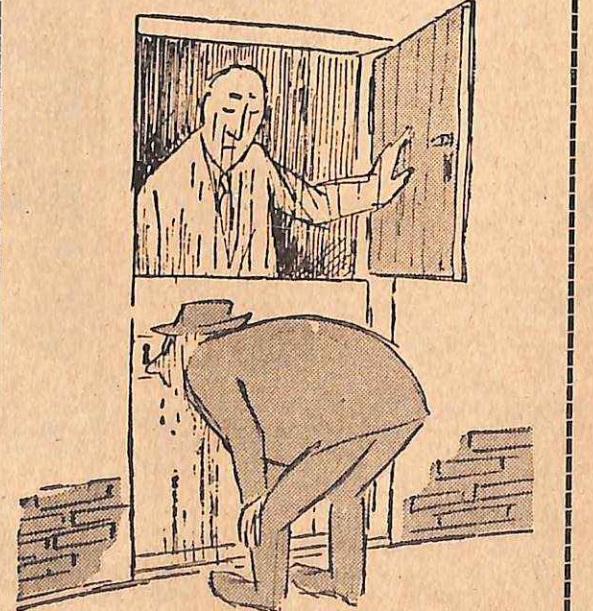
Άλλα το γεγονός ότι γύρισε μόνος του και επέστρεψε το κλεμμένο εκατομμύριο έκανε τους άνωτέρους του να τον κρίνουν με επιείκεια. Ο Τζός Νίκολα δεν καταδικάστηκε. Αντίθετα, όπως ζήτησε ο ίδιος, του επιτράπη να ξαναγυρίσει πάλι στην αεροπορία και να λάβει μέρος στον πόλεμο.

Η σύζυγος: Πάλι ξέχασες ότι σήμερα είναι Κυριακή;

ΕΓΓΡΑΦΗ ΥΠΟΣΧΕΣΕΩΝ
— Πές μου το «ναι» και θα έχω άμέσως το γούνινο παλτό, το μαργαριταρένιο κολλιέ...

Χωρίς λόγια.

16000 ΦΑΛΑΙΝΕΣ ΑΛΙΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ!

Φαλαινωθηρικά που είναι αληθινά εργοστάσια

Ο χειμώνας του βορείου ημισφαίριου αντιστοιχεί με το καλοκαίρι του νοτίου. Στην αντίστοιχη εποχή, ή ήλιος, αυτή την εποχή μόλις εξαφανίζεται δυό ώρες την ημέρα κάτω από τη γραμμή του ορίζοντος. Η θερμοκρασία του νερού, όμως, λόγω της γεινιάσεως των παγών, μόλις φτάνει τους 0 βαθμούς Κελσίου, ενώ του αέρος δόγυρα δεν ξεπερνάει τους 2. Παρά τη χαμηλή αυτή θερμοκρασία, άναριθμους ποικίλης ψαριών διασχίζουν τις άνταρκτικές θάλασσες προς όλες τις διευθύνσεις. Τα ψάρια αυτά χαίρονται το καλοκαίρι, το παγετό καλοκαίρι και την άνταρκτική περιοχή, που θα φανόταν σε μας κόλασις. Άλλα, έχουν κάμει τους λογαριασμούς τους χωρίς τις φαλαίνες, που καταφάνουν σε μεγάλα κοπάδια από τις τροπικές θάλασσες, βέβαιες ότι θα βρουν άφθονη τροφή... Μαζί με τις φαλαίνες, όμως, φτάνουν και τα φαλαινωθηρικά. Υπολογίζεται ότι κάθε χρόνο 500 περίπου παρόμοια πλοία, που άνήκουν σε διάφορες χώρες, διασχίζουν τις άνταρκτικές θάλασσες από τις 15 Δεκεμβρίου ως την 1 Απριλίου.

Αυτή ή τελευταία ήμερομηνία, όμως, δεν είναι άπόλυτη. Γιατί το κυνήγι σταματάει μόλις τα θύματα φτάσουν τον αριθμό των 16.000 «γαλάζιων φαλαίνων». Πάνω σε κάθε φαλαινωθηρικό βρίσκεται κι' ένας αντίπροσωπος της Διεθνούς Επιτροπής άλγείας της φαλαίνης, που έποπτεύει ώστε το κυνήγι να γίνεται σύμφωνα με τους καθιερωμένους κανόνες. Άναφέρεται επίσης κάθε μέρα στην Έπιτροπή τον αριθμό των συλλαμβανόμενων κητών.

Ο αριθμός αυτός των «γαλάζιων φαλαίνων», έχει καθοριστεί με διεθνή σύμβαση. Άλλα 16.000 «γαλάζιες φαλαίνες», δεν σημαίνουν 16.000 φαλαίνες... Η «γαλάζια φαλαίνα» άποτελεί άπλούστατα τη μονάδα μετρήσεως. Μία «γαλάζια φαλαίνα» ισοδυναμεί, λοιπόν, με 2 φαλαίνες με 600 και με 6 «Ρουιντόφι».

Έτσι, 16.000 «γαλάζιες φαλαίνες» μπορεί ν' αντιστοιχούν σε τοιςλάσιο ή πενταπλάσιο αριθμό.

Τα προστατευτικά αυτά μέτρα έχουν ληφθεί, γιατί το είδος αυτό των κητών κοντεύει να εξαφανιστεί. Οι γαλάζιες φαλαίνες, οι μόνες που άείζουν το όνομα της φαλαίνης, σπανίζουν στις θάλασσες και ή Διεθνής Έπιτροπή έχει άπαγορεύσει την άλιεία τους, για να ευνόησει την άναπαραγωγή τους. Άπαγορεύεται επίσης ή θανάτωση φαλαίνων, που βρίσκονται στο στάδιο της κυοφορίας ή που συνοδεύουν τα μικρά τους.

Κατά το 1900, οι φαλαίνες που συλλαμβάνονταν κάθε χρόνο δεν ξεπερνούσαν τις 2000. Το 1914, ο αριθμός τους έφτασε τις 20.000, για ν' άνέβη στις 50—55.000 το 1945. Για το λόγο αυτό, συγκροτήθηκε ή Διεθνής Έπιτροπή, που καθόρισε τον αριθμό των έτησιως συλλαμβανόμενων φαλαίνων σε 16.000 «γαλάζιες φαλαίνες». Κατά τα τελευταία 100 χρόνια, υπολογίζεται ότι έχουν συλληφθεί συνολικά από τον άνθρωπο 1.200.

000 φαλαίνες. Ως τον περασμένο αιώνα, ήπιχαν άκόμη άρετες φαλαίνες στις δυτικές άκτες της Γαλλίας, γύρω στις άγγλικές νήσους, καθώς επίσης και στις θάλασσες που περιβάλλουν τις σκανδιναβικές χώρες. Άλλα, κατά τα τελευταία χρόνια, ή άλιεία των φαλαίνων έχει περιοριστή στην άνταρκτική περιοχή.

Η άλιεία της φαλαίνης είναι εξαιρετικά προσοδοφόρος. Το βάρος αυτόν των ζών φτάνει τα 150.000 κιλά. Υπολογίζεται ότι μία φαλαίνα ισοδυναμεί σε όγκο με 3 δεινοσαύρους, 17 έλεφαντες και 133 βόδια! Το λίπος που εξαγεται από τα κητή αυτά αντιστοιχεί στα 10% της έτησις καταναλώσεως λιπαρών ουσιών. Το λίπος αυτό χρησιμοποιείται για την παρασκευή μαργαρίνης, σαπουνιών και διαφόρων καθαριστικών ουσιών. Οι φαλαίνες όμως πουπυθύνουν επίσης όρμους, ίσους λην κλπ. Από το σκελετό τους κατασκευάζονται, έξ άλλου, τσασάρες, χτένια, λαβές μηχανών, καθώς και οι περίφημες «μπάλενες», που χρησιμοποιούντο άλλοτε στους κοσέδες.

Το κρέας της φαλαίνης είναι πλούσιο σε πρωτεΐνες και άλλα θρεπτικά στοιχεία. Η γεύση του το κάνει να μοιάζει με το χοιρινό. Άλλα άποσπνίθεται πολύ εύκολα. Κατά τα τελευταία χρόνια, έγιναν πολλές προσπάθειες για να καταστή δυνατή ή διατήρησή του, πράγμα που θα είχε τεραστία σημασία, γιατί έτσι ή παγκόσμια άγορά θα έτροφοδοτείτο κάθε χρόνο με 1—1½ εκατομμύρια τόνων θρεπτικού κρέατος, που πηγαίνει σήμερα χαμένο.

Πολλά φαλαινωθηρικά είναι σήμερα πλωτά εργοστάσια, όπως το σοβιετικό «Σλάβας», που το πλήρωμά του ξεπερνάει τους 500 άντρες. Η εξαγωγή του λίπους και των άλλων χρησίων στοιχείων γίνεται μέσα σ' αυτά τα πλοία.

Κατά τον Μπρυφόν, ή φαλαίνα ζή 1000 έτη. Ο αριθμός αυτός, όμως, φαίνεται υπερβολικός στους σημερινούς φυσιοδίφες.

Γλώσσα με σφυρίγματα

Στο βραχάδες νησάκι Γκόμερα, του συμπλέγματος των Καναρίων νήσων, κατοικούν περί τις 25.000 ψυχές. Οι νησιώτες αυτοί λοιπόν, άπόγονοι μιας άρχαιότατης φυλής, μιλάνε συνήθως ισπανικά, έχουν όμως από αιώνας και μία παράδοση «γλώσσας» με σφυρίγματα, που θυμίζουν κελαδήματα πουλιών. Μ' αυτήν μπορούν να συνεννοούνται από μεγάλες άποστάσεις. Ίδιως ή μεταχειρίζονται όσους ξεκίνησαν για το γύρο του ένας... φοροεισπράκτορας! Ειδοποιούνται άμέσως με τα κατάλληλα σφυρίγματα οι κάτοικοι του νησιού, ώστε να εγκαταλείψουν όλοι τα σπίτια τους!

Κάποιοι ξένος έβλεπε κάποτε να δοκιμάσει πόσο δυνατά μπορούν να σφυρίξουν οι κάτοικοι του Γκόμερα. Ζήτησε λοιπόν άπό ένα άπ' αυτούς να σφυρίξει κοντά σ' αυτό του... κι' έμεινε κούφος επί 15 μέρες!

Τελευταίως, ένας μουσικός βρήκε τον τρόπο μ' άποδόση με σύμβολα (νότες) αυτούς τους ήχους, ώστε να μπορεί να παίζει στο πιάνο ή γλώσσα του Γκόμερα.

Η βίλλα

Ποιος έξυπνάκις είπε ότι «τα έτερόνυμα έλκονται και τα όμώνυμα άπώθονται»; Δεν τον ξέρω τον μακαρίτη, αλλά κούνια που τον κούναγε και κουνιμύδ δεν είχε. Γιατί, με την πεποίθηση ή δυστυχής ότι έλεγε μία μεγάλη και κοσμοϊστορική σοφία, ξεφούρνισε τη μεγαλύτερη μπουτάδα των αίωνων.

Άπόδειξή ή πολυαγαπημένη μου Νταϊζή κι' έγώ, που, αν κι' είμαστε «δωόνυμα» όχι μόνο δεν άπωθήθηκαμε, αλλά, άπεναντίας, αίσθανθήκαμε από την πρώτη στιγμή που άντικρουστήκαμε άκατανίκητη τσάβη ή ήνας για τον άλλο.

Κι' άρχισε άμέσως ένα συγκλονιστικό είδύλλιο, που προκαλούσε τη ζήλεια και το θόνο των εκείνων που πέτανε τη σκούφια τους για ν' άσχολούνται με τις ξένες έννοιες. Γιατί ή Νταϊζή κι' έγώ ήμαστε το πιο ταιριασμένο ζευγάρι που έζησε από καταβολής κόσμου στη Βαλκανική Χερσόνησο. Λεπτή κι, ευγενική ύπαρξις εκείνη, άριστοκρατικός τύπος έγώ. Νόστιμη εκείνη, πικάντικος έγώ. Κομψή σαν μανικέν εκείνη, φιγουρινάκι έγώ (έστω κι' αν είχα μόνο ένα χειμωνιάτικο κοστούμι και μισό καλοκαιρινό. Και, όπερ και σπουδαιότερον, είχαμε σχεδόν την ίδια μόρφωση. Παρά τρία χρόνια να τελείωσιν τις γυμνασιακές σπουδές της εκείνη, παρά δύο σχολικά έτη να πάρω έγώ το άπολυτήριο του γυμνασίου.

Κι' έτσι, στις πολυώρες και ένδιαφέρεθκα να μάθω

Κάθε άλλο! διαμαρτυρήθηκα. Όσα κι' αν μου περισσεύανε, ποτέ δε θα τα πέταγα σε λαχεία.

— Ίσως νάχες δίκιο, μου είπε. Καί, σαν να μονολογούσε, συνέχισε: — Ποιος ξέρει, όμως, τί μπορεί να γίνει καμιά φορά. — Σαν τί να γίνει, δηλαδή; ένδιαφέρεθκα να μάθω

— Η δεσποινίς Στρομπουλίδου; Βοήκαμε αυτή τη μπουκάλα στού Φιλοπάππου με τη διεύθυνσή σας!... (Του Αρχέλαου)

— Νά, άρχισε νά μου εξηγή τη σκέψη της. Κάποιοι σέ κάθε κλήρωσι κερδίζουν τους μεγάλους, ή τους μεσαίους, ή τους μικρούς λαχνούς των λαχείων. Γιατί, λοιπόν, νά μνή είσαι έσύ ένας άπ' αυτούς; "Η μάλλον νά μνή είμαστε έμεις δύο άπό τούς τυχερούς;

— Μωρέ, καλά λές συμφώνησα έκστατικός.

Κι' άφώνοντας τόν έαυτό μου νά παρασυρθώ στόν τρελλό δρόμο ένός τολμηρού όνειρου, συμπλήρωσα:

— Καί σκέψου, λέει, νά παίξω ένα λαχείο και νά κέρδιζα τό έκατομμύριο.

— Τί θάκανες τότε; μέ ρώτησε γεμάτη λαχτάρα και περιέργεια.

Χωρίς νά σκεφτώ πολύ, σάν προνοητικός άνθρωπος, πού έχει καταστρώσει τά σχέδιά του, της έμπιστεύτηκα:

— Πρώτα-πρώτα θάχτιζα ένα ώραίο έξοχικό σπίτι μέ τρία δωμάτια. Δηλαδή, μία κρεβατοκάμαρα, μία τραπεζαρία κι' ένα σαλόνι.

— Κι' ή μαμά; μέ ρώτησε ξυλίζοντας άπορημένα τό χαριτωμένο μωτάκι της.

— Ποιά μαμά; άπόρησα.

— "Η δική μου, φυσικά! Γιατί ή δική σου είναι μακαρίτισσα εδώ και χρόνια. Πού θά κοιμότανε, λοιπόν, ή μαμά μου;

— Ασφαλώς ούτε στην τραπεζαρία, ούτε στο σαλόνι.

— Ούτε κουβέντα νά γίνεταί! Καί σέ βεβαιώνω ότι αυτό δέ θέλω ούτε νά τό σκεφτώ.

— Γι' αυτό, λοιπόν, θά έχτιζες μία βιβλιοθήκη μέ τέσσερα δωμάτια, γιά νάχη κι' ή μαμά μου τη δική της κρεβατοκάμαρα.

— Αυτό, Νταίζη, νά τό βγάλης άπό τό μυαλό σου. Νομίζω πώς ή μαμά σου είναι πολύ καλά εκεί πού βρίσκεται. Καί τό πολύ-πολύ νά την καλούμε κανένα Σαββατοκύριακο. Στή χάση και στή φέξη, έννοείται.

— Καλέ, τί μάς λές! φώναξε άγριωμένα. "Η άρθρη κι' ή μαμά μου στή Βίλλα, ή δέν έρχομαι ούτ' έγώ!

— Μή σώσης κι' έρθης! άγορίτσα μέ τί σειρά μου.

— Κι' έσύ νά μή σώσης νά τη χαρής την ψωροβίλλα σου! στοίγγλισε έξω φρενών.

Και μουρμουρίζοντας ένα σωρό βρισιές, μέ παράτησε σύζυλο κι' έφυγε.

Λυπήθηκα, βέβαια, πού έχασα γιά πάντα τόν ιδανικό μου τύπο. Αλλά δέ μπορούσα, φυσικά, νά της έπιτρέψω νά μου κόνη ενοδοχείο ή θάβιλα μου!

— Άλλοίμονο, άν δέν κάνουμε μονάχοι κουμάντο στίς περιουσίες μας!...

Γ. Γ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

ΕΤΟΙΜΕΣ ΑΠΟ ΚΑΡΥΔΙΑ ΣΕ ΦΘΗΝΕΣ ΤΙΜΕΣ ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΕΣ ΠΛΗΡΗΜΕΣ ΚΑΤΑΛΗΓΕΣ ΔΙΑΤΡΟΥΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥΣ Κ.Τ.Λ.

ΔΙΑΤΑ ΛΕΞΙΚΑ ΗΛΙΟΥ - ΠΥΡΟΣΟΥ ΑΡΧ. 450. ΕΚΘΕΣΙΣ ΉΡΑΝΣΕΡΩΝ ΠΛΑΤ. ΚΑΝΙΓΟΣ

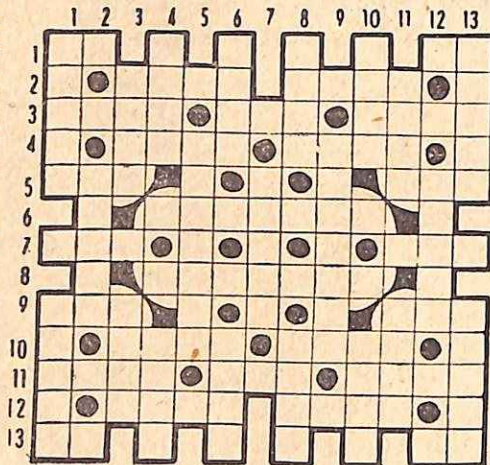
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο με παροιμια

Τα άρχικά γράμματα των 21 καθέτων λέξεων του σταυρόλεξου αυτού θα σάς έπιτρέψουν νά σχηματίσετε, διαβάζοντάς τα στή σειρά, μία γνωστή ελληνική παροιμία.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Δηλώνει διαταγμό. — Έκατό τετραγωνικά μέτρα.
- 2) Όνομα τεσσάρων βασιλέων της Σπάρτης.

- 3) Υπέρ το δέον (άρχ.).
- 4) Ο συγγραφέας του έργου «Χωρίς οικογένεια» (έπών.). — "Ηρώς του Κορνέιγ. — "Ισπανικός τίτλος ευγενείας.
- 5) Ζούν και κινούνται. — Χρησιμοποιείται ως ένανυσμα στο τσακμάκι.
- 6) Στο νερό δέν γίνεται. — Χρονικό έπίρρημα.
- 7) Ευχάριστο παιγνίδι.
- 8) Τοπικό έπίρρημα. — "Η μητρική του Φριξου και της "Ελλης.
- 9) Έρωτά κατ' επανάληψιν.
- 10) Ανατολή (άμερικ.). — Διπλασιαζόμενο ξεπουλάει.
- 11) Άνεστραμμένη μορφή (δημοτ.). — "Ομοια στο μέγεθος (γεν.).
- 12) Άφιερωμένα στο Θεό. — Δριμύτης (δημ.). — Τα νερά αυτά δέν είναι πόσιμα.
- 13) Άλφόνσος... Ιστοριογράφος της γαλλικής επανάστασης. — Νηοί του Αιγαίου.

- 1) Μοντέρνος χορός. — Άθηναίος γλύπτης, δάσκαλος του φειδίου.
- 2) Ένας καπετάνιος την σμυθέουλεται συχνά. Δέντρο της "Ινδοκίνας μέ πολύτιμο και άρωματικό ξύλο. — Άκολουθαί κατά πίστά.
- 3) Δύσκολη προσπάθεια. — Ζεσταίνει τίς γρηούλες.
- 4) Ένας άπό τούς τέσσερες δορυφόρους του πλανήτη Ουρανού.
- 5) Κοινώς λέγεται Κίσασας. — Την άποτελούν άνθρωποι χαμηλού ήθικου έπίπεδου.
- 6) Άρχαία πόλις της Β. Σικελίας.
- 7) Παίρνει εύκολα φωτιά. — Κραυγή, άλαλαγμός.
- 8) Μουσικές συνθέσεις.
- 9) Πολεμικό όχημα. — Χαρακτήρ.
- 10) ... Νταίλε: άστέρι του Χόλλυγουντ. — Άδιακρίτως μεγέθους.
- 11) Μάς κολακεύει.
- 12) Γάλλος συγγραφέας και φιλόσοφος του περασμένου αιώνα (έπών.). — Σειρά.

Μικρά προβλήματα

- 1) Δυό άριθμοί παρουσιάζουν τίς ακόλουθες ιδιότητες: Προστίθενται μάς δίνουν γιά σύνολο 70, άν ήμωσ αφαιρέσουμε τόν μικρό άπό τόν πιο μεγάλο θα βρούμε διαφορά 30. Ποιοί είναι οι δυό αυτοί άριθμοί;
- 2) Τρείς συνεχόμενοι άριθμοί, πολλαπλασιαζόμενοι μεταξύ τους μάς δίνουν γιά γινόμενο τό όκταπλάσιο του άριθμού πού αντιπροσωπεύει τό όκταπλάσιο (λ. χ. 1+2+3=6 και 1X2X3=πάλι 6). σύνολό τους (λ. χ. 1+2+3=6 και 1X2X3=πάλι 6). Ποιοί είναι οι τρείς αυτοί συνεχόμενοι άριθμοί;
- 3) Ψάχνει ένα κλάσμα στο οποίο προσθέτοντας μία μονάδα στόν άριθμητή και στόν παρονομαστή του σχηματίζουμε ένα νέο κλάσμα άξίας 1 της μέ το 1/2. Αν ήμωσ αφαιρέσουμε μία μονάδα τόσο άπό τόν άριθμητή όσο και άπό τόν παρονομαστή τους τότε βρισκόμε ένα άλλο κλάσμα ίσο μέ τό 1/3. Ποιό είναι τό κλάσμα αυτό;

Σωστό — Λάθος

Από τίς δυό λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ πού συνοδεύουν καθένα άπό τίς κατωτέρω φράσεις, διαγράψτε εκείνη πού δέν ταιριάζει.

1) Ύψυχον έλάφια πού δέν έπερνούν σέ μέ-

γεθος μία κοινή κατοικία: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

2) Ο Δάντης άναφέρει την Κλεοπάτρα στή

Θεία κωμωδία του: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

3) Ο Αϊμίλιος Ζολά έγραψε και θεατρικά έργα:

ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

4) Ο Άρης δέν έχει δορυφόρους: ΣΩΣΤΟ—

ΛΑΘΟΣ.

5) Ένας σκύλος θεωρείται γέρος όταν φτάση

τά 20 χρόνια: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

6) Ένας καθολικός παπάς μπορεί νά τελήση

πολλές λειτουργίες καθημερινώς: ΣΩΣΤΟ—ΛΑ-

ΘΟΣ.

7) Οι άρχαιοι Ρωμαίοι είχαν μία μέρα κατά

την όποία γιόρταζαν την έπέτειο της ίδρύσεως

της Αυτοκρατορίας: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

8) Το "Άμστερνταμ είναι ή πόλις πού έπωνομά-

στηκε «Η Βενετία του Βορρά»: ΣΩΣΤΟ—ΛΑ-

ΘΟΣ.

9) Τα μαργαριτάρια άλλοιώνονται μέ την πά-

ροδο του χρόνου: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

10) "Η Φρόνη ήταν πολύ πλούσια: ΣΩΣΤΟ—

ΛΑΘΟΣ.

11) Τα πρώτα καφεενία λειτουργήσαν στή Μέ-

κκα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

12) Ο έλέφας θεωρείται ένήλικος όταν συμ-

πληρώση ένα χρόνο ζωής: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

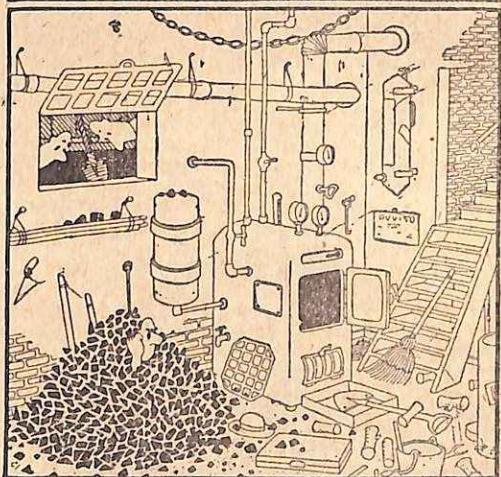
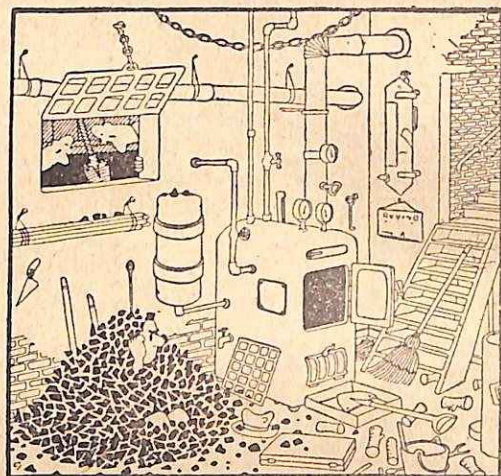
Στοιχειόγραφος

Από θάλασσα μεγάλη ήπειρος γίνεται εύθες, δυό της σύμφωνα άν βγάλη. Κάνε το και θά πεισθής.

Μεταγραμμатισμός

Μην πλησιάζεις και πολύ γιατί θά σ' έννοήσουν μέ θυμό θά πεταχτούν και θά νά σέ ταιμπασούν. Ένα γράμμα άν καταφέρης ν' άλλαχτή μία θεά άπό κεί μέσα θά νά βγή.

20 μικροδιαφορές

Οι δυό αυτές εικόνες πού φαίνονται έκ πρώτης όψεως έντελώς όμοιες, διαφέρουν μεταξύ τους σέ 20 σημεία. Προσπαθήστε νά βρήτε μέσα σέ δυό λεπτά της ώρας και τίς 20 αυτές μικροδιαφορές άν θέλετε νά σάς συγχαρώμε γιά την παρατηρητικότητα σας. Τό παιγνίδι γίνεται πιο ένδιαφέρον όταν πάρουν μέρος σ' αυτό δυό ή περισσότεροι παίκτες συγχρόνως. Στήν περίπτωση αυτή κερδίζει εκείνος πού θά βρή τίς περισσότερες διαφορές μέσα στο μικρότερο χρονικό διάστημα.

Οι λύσεις στή σελίδα 98

Τό μαγικότερο άίμο-δι

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΤΑΝ ό έπιθεωρητής Μπάντοκ μίλησε στόν Κρέιν γιά τό φόνό της "Έμμου Σούταρ. Εκείνος νούνησε τό κεφάλι του και παρατήρησε, άνάδοντας ένα τσιγάρο:

— Σίγουρα, ό σύζυγος είναι ό κυριότερος ύποπτος. — Ασφαλώς! συμφώνησε ό έπιθεωρητής. "Ο Ρόναντ Σούταρ βρισκότανε σέ διάτασι μέ τη γυναίκα του κι' είχε μπλέξει μέ τη γραμματέα του. Δέν τόν άδικώ ώστόσο, γιατί είναι πολύ όμορφη κοπέλλα!

— Ναι, την έβρα, είπε ό Κρέιν. Συνεχίστε λοιπόν. — "Η γυναίκα του δέν ήθελε νά του δώση διαζύγιο. Τόν άρμεγε, παίρνοντάς του ένα σεβαστό ποσό γιά διατροφή. Κι' ύστερα...

— Καταλαβαίνω τί θέλετε νά πητέ! δέκομε ό Κρέιν. Ναι, ό Σούταρ είναι ό τύπος του άνθρώπου πού κόβει μέ τό μαχαίρι κάτι τέτοιες περιπλοκές. Τόν έχω δει στή δουλειά του, στόν κόσμο τών μεγάλων έπιχειρήσεων, και έβρω πώς είναι δυναμικός κι' άμελλικτος. — "Ωραία όλ' αυτά, είπε ό Μπάντοκ. Αλλά δέν είναι δυνατό, βέβαια, να συλλαβούμε έναν άνθρωπο μέ άπλές ύποψίες... και μάλλον άσχετα όταν έχη ένα τέτοιο άλλοθι, ένα άπ' τά καλύτερα πού έχω δει ποτέ μου!

— Ποιό είν' αυτό τό άλλοθι; ρώτησε ό Κρέιν. — "Ο Μπάντοκ τού εξήγησε: Τό προηγούμενο βράδυ, ό Ρόναντ Σούταρ είχε γυρίσει άπ' τό θέατρο στο διαμέρισμά όπου έμενε μονάχος του. Τόν συνοδεύανε ή γοητευτική γραμματέα του κι' έξη φίλοι του, όλοι γνωστοί παράγοντες τού Σίτυ. "Ο Μπάντοκ τούς άνώμασε ένα-ένα, κι' ό Κρέιν τούς ήξερε όλους. Σίγουρα κανείς άπ' αυτούς δέ θα ψευδομαρτυρούσε γιά χάρι του Σούταρ.

— "Ηταν όλοι μαζί ένα-δυό ποτήρια ούίσκου, άκουσαν τό τελευταίο νυχτερινό πρόγραμμα στο ραδιόφωνο κι' έφυγαν ύστερα άπ' τό σπίτι του Σούταρ — τόσο οι άντρες, όσο κι' ή γραμματέα — στίς 12 ακριβώς, πού τελείωσε ή έκπομπή.

— "Ο δολοφόνος πυροβόλησε τό θυμά άπ' τό παράθυρο τού ύπογείου διαμερισμάτός του, στο Γκρόδενερ Σκουαίρ, πρόσθεσε ό Μπάντοκ. Τό έγκλημα έγινε στίς 12 και 5' ακριβώς.

— Πώς τό έβρετε μέ τόση βεβαιότητα; — Δέν ύπάρχει καμιά άμφιβολία. "Ο θυρωρός της πολυκατοικίας άκούσε τόν πυροβολισμό και τη σπαραχτική φωνή της "Έμμου Σούταρ. Έτρεξε τότε, άνοίξε την πόρτα τού διαμερισμάτός της, μ' ένα άντικλείδι πού είχε, και τί βρήκε ζωντανή άκόμα, αλλά άναίσθητη κι' έτοιμοθάνατη.

— Ένας γιάτρος, πού μένει στο δίπλανό διαμέρισμα, έφτασε άμέσως και την εξέτασε. Μά δέ μπορούσε πιά νά της κάνει τίποτε: Ξεμήχισε στά χέρια του, χωρίς νά συνείδη καθόλου. Τό ραδιόφωνο έπαιζε κι' εκεί. "Ηταν μόνο 12 και 5'.

— Άν δέν κάνω λάθος, είπε ό Κρέιν, ό Σούταρ μένει στο Γκρόδενερ Χιλ.

— Άκριβώς Μισό λεπτό δρόμο άπ' τό σπίτι της γυναίκας του. Μπορούσε παρά λίγο νά είχε κάνει αυτός τό έγκλημα. Παρά λίγο όμως, όχι ακριβώς! Κι' αυτή ή μικρή διαφορά μάς τά χαλάει όλα.

Κούνησε τό κεφάλι του και πρόσθεσε: — Θά μπορούσαμε νά παραδεχόμαστε πώς γελαστική κάποιος άπ' όλους στήν ώρα, άν έπρόκειτο γιά ρολόγια. Συχνά τό ένα ρολόι διαφέρει άπ' τό άλλο λίγα λεπτά. Αλλά στήν περίπτωση αυτή είπε την ώρα τό ραδιόφωνο, κι' αυτό είναι τό ίδιο πειστήριο.

— Άπ' όσα έβρω, ό Σούταρ αντιμετώπιζε μεγάλες δυσκολίες στίς δουλειές του, τόν τελευταίον καιρό. Μέ τό φόνό της γυναίκας του, γλύτωσε άπό ένα σημαντικό έξοδο. Σίγουρα δέ, θά εισπράξει και καμιά σεβαστή άσφάλεια ζωής της μακαρίτισσας... Αλήθεια, πολύ μεγάλη έξυπνότητάς του πρόσφερε ό άγνωστος δολοφόνος!

— Έχετε δική, συμφώνησε ό Μπάντοκ. Μά δέ μπορούμε νά τόν άγγίξουμε, σάς τό ξαναλέω. "Όσο κι' άν άφέλη-ται άπ' τό έγκλημα, φαίνεται άδύνατο νά τό έκανε αυτός!

— "Ο Κρέιν χαμογέλασε.

— Μπορείτε νά φέρετε εδώ στο σπίτι μου άπόψε τό βράδυ τό Σούταρ, μαζί μέ τη γραμματέα του; είπε. Θά πιούμε ένα ποτηράκι και θά τά πούμε λιγάκι... Δέ θ' άρνηθή ναρθή, γιά νά μη προκαλέση ύποψίες.

Πραγματικά, ό Ρόναντ Σούταρ έφτασε, τό βράδυ, στο σπίτι του Κρέιν. "Ηταν άψογα ντυμένος, μέ μαύρο καπέλλο και λαίμαδεπτι. Είχε ύφος σοβαρό και θλιμένο.

Τόν συνοδεύε κι' ή γραμματέα του, φορώντας μία πανάκριδη γούνα, φορτωμένη μέ κοσμήματα κι' άρωματισμένη. Τή λέγανε Γκλόρια. Μιλούσε στο Σούταρ μέ τό μικρό του όνομα, αλλά μ' ένα τόνο σεβασμού και συμπαθείας.

— "Ο Μπάντοκ κάθησε σέ μία γωνιά, άμύλητος, περιμένοντας την εξέλιξη.

— Είσαπτε άνθρωπος πού έβρετε τόν κόσμο, Ρόναντ, είπε Δ

Κρέιν. Δέν πρέπει λοιπόν νά σάς φανή παράξενο πού ό έπιθεωρητής Μπάντοκ πείσωσε μέ τό τόσο τέλειό άλλοθι πού τού παρουσίασαν. Είναι τόσο φιλόποτοι αυτοί οι άστυνομικοί!

— Δέν ξέρω τί έννοείτε, και δέ μ' άρέσουν οι ύπαινηγοί σας, δέκομε ξερά ό Σούταρ. Έξη τζέντλεμεν, κάτι παραπάνω άπό άξιόπιστοι, είναι πρόθυμοι νά όρκιστούν ότι βρισκόνταν μαζί μου, στο σπίτι μου, την ώρα πού δολοφονήθηκε ή δύστηνη "Αλίσ. Δέ συμφωνούσαμε οι δυό μας, ζούσαμε χωριστά, αυτό όμως δέ σημαίνει πώς δέ λυπήθηκα γιά τό θάνατό της.

Σάψασαν ένα-δυό λεπτά. "Αδειασαν τά ποτήρια τους. "Υστερα ό Σούταρ είπε:

— Είναι έντεκα σχεδόν "Ωρα νά φύγουμε... Εύχαριστώ γιά την πρόσκλησι και γιά τό ούίσκυ. Κρέιν...

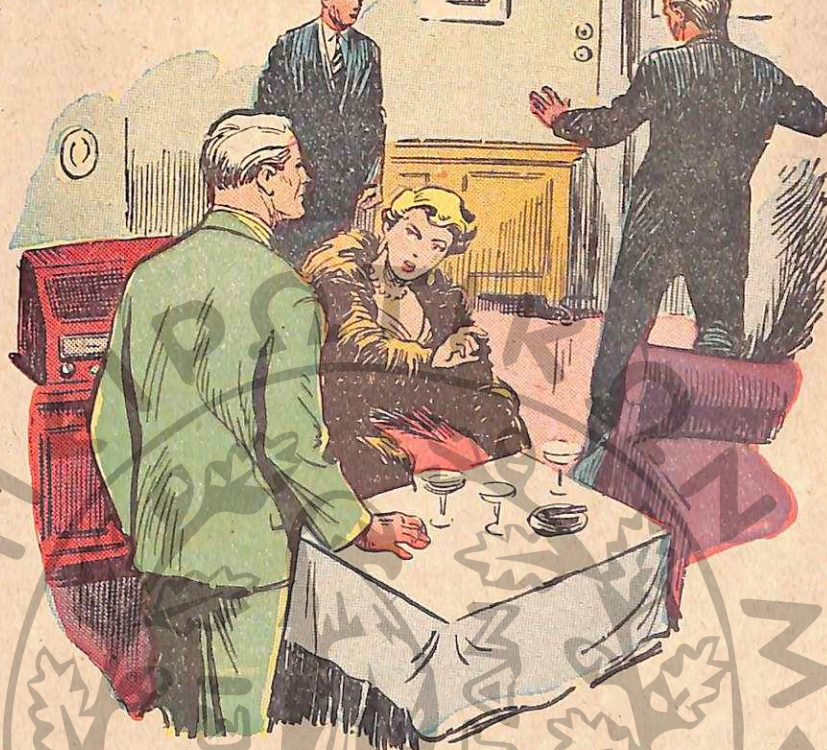
— Έντεκα, είπατε; Δέν πάει καλά τό ρολόι σας. Δέ μπορεί νάιναι τόσο άργα...

Κι' ό Κρέιν έσκυψε κι' άνοίξε τό ραδιόφωνο. Σέ μερικές στιγμές, άκούστηκε τό σήμα της ώρας και μία φωνή πού έλεγε:

— Θ' άκούσετε τό δελτίο ειδήσεων της 9ης έσπερινής... "Η Γκλόρια έμπηξε μία φωνή. "Ο Μπάντοκ είχε μείνει μέ τό στόμα άνοιχτό.

— "Ο Σούταρ πετάχτηκε όρθιος, ξετρελλαμένος, κι' ώρμησε προς την πόρτα... γιά νά πέση μέσ' στα χέρια δυό πόλισμαν πού φύλαγαν άπ' έξω!

— "Ο Κρέιν άναστέκωσε τότε τό μακρύ τραπεζομάντηλο, και φώνα-

— "Ο Σούταρ πετάχτηκε όρθιος, ξετρελλαμένος, κι' ώρμησε προς την πόρτα.

— Κε ένα μαγικό φωνή, κρυμμένο κάτω άπ' τό τραπεζί και συνδεδεμένο μέ τό ραδιόφωνο! Έξακολουθούσε νά γυρίζει άργά, άποδίδοντας τό δελτίο ειδήσεων της 9ης έσπερινής, πού είχε άποτυπωθή άπό πρίν στην ταινία του.

— "Όπως βλέπετε, μπορεί νά γελαστή κανείς μία χαρά και νά νομίστ πώς είναι πραγματικά τό ραδιόφωνο, είπε ό Κρέιν. Αυτό τό κόλπο-μεταχειρίστηκε κι' ό Σούταρ. Έγινε στήν ταινία ένας μαγικό φωνή πού τέλος τού ραδιοφωνικού προγράμματος μιας προηγούμενης νύχτας κι' έβαλε κορυφή σέ λειτουργία τό μηχανήμα.

Έτσι, οι φιλοξενούμενοι του άκούσαν τό σήμα ν' άναγγέλλη πώς ήταν μεσάνυχτα, ενώ πραγματικά ήταν άκόμη 12 παρά 10'.

— "Όταν φύγανε όλοι, ό Σούταρ έπρεξε στο σπίτι της γυναίκας του και την πυροβόλησε άπ' τό παράθυρο.

— "Ηταν βέβαιος πώς είχε έξασφαλίσει τό άλλοθι του. Μά ύποπτεύθηκα την αλήθεια και τόν έκανα νά προδοθή μόνος του, μ' αυτό τό σκηνοθεσία μου!

ΡΟΜΠΕΡΤ ΧΕΡΒΕ-Υ.

Η τίγρις ώρμησε πάνω στον Ραπουντζί

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΔΟΛΩΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΓΡΙ

Στη ζούγκλα των Ίνδιων

Ο περίφημος Αμερικανός κυνηγός άγριων θηρίων Χάρβεϊ Μπέλ διηγείται ποικίλα μιά συγκλονιστική περιπέτεια του:

— Αυτή η τίγρις, σα χί μ π, είναι από τις πιο μεγάλες, ως 3 μέτρα! μου είπε ο Ραπουντζί. Είσαι τυχερός που την πέτυχες τόσο γρήγορα!

Κι' ο μικροκαμωμένος αυτός Ίνδος κυνηγός χαμογέλασε, δείχνοντας τα άσπρα δόντια του. Προσπάθησα κι' εγώ να τον μιμηθώ, αλλά χωρίς πολλή διάθεση...

Είχε δίκιο ίσως στον υπολογισμό του μήκους της τίγρεως. Βιάζονταν όμως πολύ, όταν έλεγε πως «την πέτυχες». Δεν την είχα ακόμα σκοτώσει, κι' ούτε ήταν βέβαιο πως θα το κατορθώνα ως το τέλος...

Στεκότανε τώρα σ' ένα έξωφο της ζούγκλας, 100 μέτρα μακριά μας. Και δε μας είχε αντιληφθεί ακόμα...

— Έφτασε η στιγμή, σα χί μ π! μου ψιθύρισε ο Ραπουντζί. Κύτταξε να σηματοδότης καλά!

Κι' ετοιμάστηκε να συρθεί προς την τίγρι, ανάμεσα στους ψηλούς θαμνούς. Ήταν άποστομένος μόνο μ' ένα μαχαίρι όλο πόνητο — σωστό παιχνιδάκι για μιά τέτοια περίπτωση. Μά κι' εγώ είχα μόνο αχάρι απλές σφαίρες στο ντουφεκι μου. Ενώ, για μιά εξαγριωμένη τίγρι που επιτίθεται, χρειάζονται οι ειδικές εκείνες σφαίρες που σκίζονται κι' ανοίγουν μέσα στο σώμα... Δεν ήξερα όμως ακόμα τότε αυτά τα πράγματα. Ήταν το πρώτο, πραγματικό κυνήγι μου. Για τ' έξωδά του, είχα κάνει οικονομίες, τόσα χρόνια, που δούλευα ως ράφτης σε μιά μικρή αμερικανική πόλη...

Μ' αυτές τις συνθήκες, δεν είχα παρά μιά πιθανότητα στις 100 να σκοτώσω την τίγρι... Σταμάτησα, λοιπόν, το Ραπουντζί, που ήταν έτοιμος να χρησιμεύσει για «ανθρώπινο δόλωμα», και του έξηλασα όλη την κατάσταση. Έλπιζα πως θα μου συνιστούσε να παραιτηθώ απ' αυτό το κυνήγι. Μά' εκείνος δεν είχε καθόλου τέτοιο σκοπό...

— Άκουσε, σα χί μ π! μου είπε. Θα δοκιμάσουμε ένα κόλπο που χρησιμοποίησε ο πατέρας του πατέρα μου, όταν ακόμα κυνηγούσαμε τα θηρία με ακόντια. Κύτταξε!...

Διάλεξε τοιαύτη τέτοια ίσια και χοντρά κλαδιά και τάκωσε σε πασσάλους μήκους 2 μέτρων περίπου. Στην άκρη του καθενός εφάρμοσε μιά μυτερή αλίκη. Έπειτα έδεσε πάνω τους άλλα ξύλα, σταυρωτά. Και

σχημάτισε έτσι ένα είδος «καγκελωτού», με ύψος 2 μέτρα και πλάτος 2 1/2 περίπου, που κατέληγε προς τα πάνω σε μύτες.

Ξεδίπλωσε ύστερα το σκοινί που χρησιμοποιούσε για ζώνη του. Έδεσε τη μιά άκρη στο κέντρο του καγκελωτού και μούδωσε να κρατάω την άλλη.

Το σχέδιό του ήταν απλό: Το καγκελωτό θα έμενε πεπιμένο χάρω, πάνω στα χόρτα, ως τη στιγμή που θα όρμούσε η τίγρις. Τότε θα τραβούσα το σκοινί, για να το κάνω ν' ανασταλάσει. Καί, με την όμμη που θα είχε, το θηρίο θα πέφτε πάνω στους μυτερούς πασσάλους και θα σουβλιζότανε μόνο του!

Αυτό τουλάχιστον έλπιζε ο Ραπουντζί. Αλλά τα πράγματα εξελίχθηκαν κάπως διαφορετικά...

Όστόσο, ο άπιστευτα γενναίος εκείνος Ίνδος, μου σύστησε άλλη μιά φορά να πυροβολήσω γρήγορα και σωστά, κι' ύστερα ξεκίνησε για να γίνη δόλωμα για την τίγρι!

Είχε προχωρήσει περί τα 10 μέτρα πιά πέρα απ' το μέρος που βρισκότανε το καγκελωτό, όταν τον μύριστη η τίγρις και ώρμησε καταπάνω του!

Δεν την είδα στην αρχή. Είδα μονάχα το Ραπουντζί να γυρίζει προς τα πίσω, προς το μέρος μου. Μιά πνιγμένη κραυγή βγήκε απ' τα χείλη του. Πιστεύω πως είχε καταλάβει τότε, ότι είχε προχωρήσει πάρα πολύ...

Όταν ξεπροβάλε πίσω του η τίγρις, σήκωσα το όπλο μου και πυροβολήσα.

— Έγινε τότε εκείνο που φοβόμουν: Η σφαίρα πέρασε απλώς μέσα απ' το σώμα του θηρίου και ξαναβγήκε.

Η αλήθεια ήταν πως το είχα πληγώσει βαρεια, θανάσιμα. Μά' δεν είχε σκοπό να πεθάνει, αν δεν έπαιρνε μαζί του τον ένα από μας — ή και τους δύο, αν μπορούσε!

Δεν πρόφτανα να ξαναπυροβολήσω. Έπρεπε να δοκιμάσω την άλλη μέθοδο...

Αρπάξα το σκοινί με τα δύο μου χέρια και το τράβηξα. Το «καγκελωτό» ανασταλάθηκε, με τις μύτες του γυρισμένες απειλητικά προς τον άνθρωπο και το θηρίο, που φάνε...

Ο Ραπουντζί έκαμε ένα μεγάλο πήδημα, τη στιγμή εκείνη. Το ίδιο κι' η τίγρις.

Δεν μπόρεσε ο Ίνδος να περάσει πάνω απ' το καγκελωτό, άλλ' ούτε και, τρυπήθηκε απ' τους πασσάλους. Όπως έπεσε, βρέθηκε ακριβώς από κάτω του. Μά κι' η τίγρις το είχε αποφύγει.

Άφησα το σκοινί, για ν' αρπάξω πάλι το ντουφεκι μου. Το καγκελωτό έπεσε... και σκέπασε από κάτω το Ραπουντζί!...

Η τίγρις φάνηκε σατισμένη για μιά στιγμή. Έπειτα, με τρομερά μουγκρητά, άρχισε να σκάει με τα νύχια της, για να φτάσει τον Ίνδο!

Ο Ίνδωτας της αγωνίας, που κυλούσε απ' το μέτωπό μου, με τύφλωνε. Όστόσο σημάδεψα και πυροβολήσα πάλι την τίγρι. Τη χτύπησα τώρα στο λαιμό.

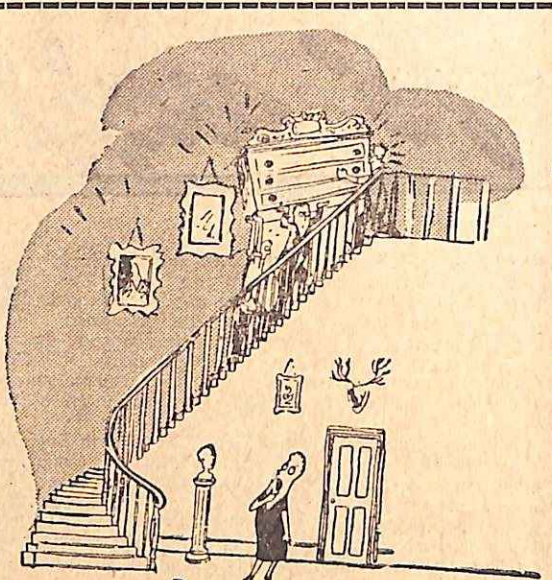
Της έριξα κι' άλλη μιά σφαίρα, την τελευταία μου, καθώς ηττώσε καταπάνω μου. Κι' επιτέλους, έπεσε νεκρή, τη στιγμή ακριβώς που άρχισε το πήδημά της.

Όταν έβγαλα το Ραπουντζί κάτω απ' το καγκελωτό, βλαστήμουσε σε τρεις γλώσσες... Βλέποντας όμως νεκρό το θηρίο, μου είπε με θαυμασμό:

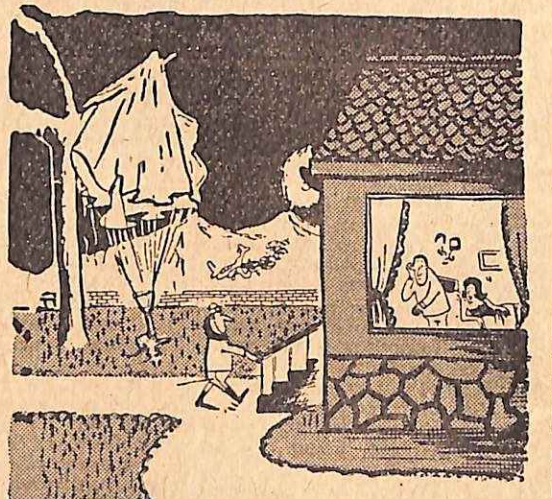
— Είσαι γενναίος κυνηγός, σα χί μ π!

Και τα λόγια του αυτά με γέμισαν χαρά και περηφάνεια, σαν να είχα πάρει το μεγαλύτερο παράσημο...

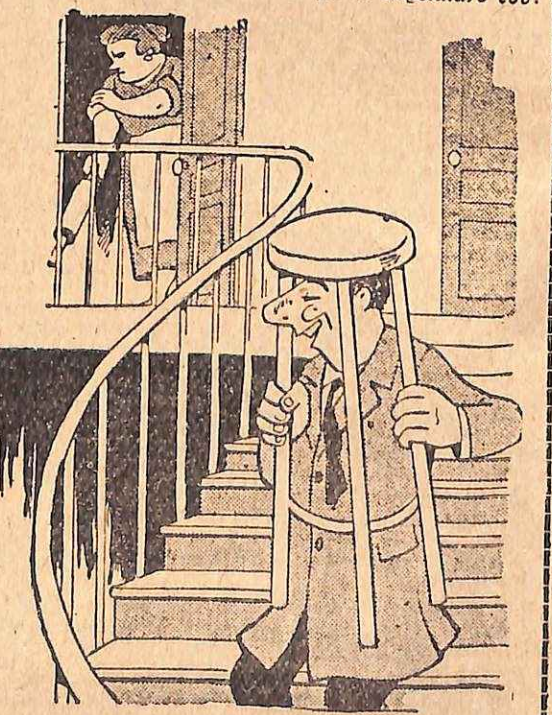
ΧΑΡΒΕΥ ΜΠΕΛ

Μην κουράζεστε άδικα. Αλλάξα γνώμη. Το ντουλάπι θα μείνει εδώ...

Αποκλείεται να είναι ο άνδρας μου... Αυτός τώρα μόλις πέρασε από πάνω με το αεροπλάνο του!

Δουτών, αυτά τα καθίσματα του μπαρ είναι πολύ πρακτικά!...

Όπως στα μυθιστορήματα...

Με το ψευδώνυμο «Τά άπρόοπτα της μοίρας» έλαβα από μιά άναγνωστριά μας ένα γράμμα πολύ περίεργο: «Ήμουν είκοσι χρόνων — γράφει — όταν παντρεύτηκα το Γιάννη. Έπειτα από δύο μήνες κληρύχηκε ο πόλεμος της Αλβανίας και έφυγε. Δύο γράμματά του μόνο έλαβα κι' έπειτα τίποτα! Δέ μπορούσα να πάω καμιά θετική πληροφορία. Σπτα χαρτιά της μονάδος του άναερόταν ως «έξαναφανθείς». Τέλειωσε ο πόλεμος κι' ήρθε η Κατοχή. Στο μεταξύ απέκτησα ένα άγιοράκι... Έπειτα άπολεμωθερωθήκαμε, μά' ο Γιάννης δέ φανόταν πουθενά. Περιμένα ακόμη μερικά χρόνια. Κι' έπειτα άπελπίστηκα. Το παιδί, έγω και η γριά μητέρα του πώς θα ζούσαμε; Εύτυχώς ήξερα γράμματα και βρήκα δουλειά σ' ένα γραφείο. Ο προϊστάμενός μου μ' άγαπήσε και ζήτησε να με παντρευτή. Του διηγώμην όλη μου την ιστορία κι' εκείνος ένηργησε κι' έδωλε όλα τα χαρτιά που χρειαζόμην για να γίνη ο γάμος. Κι' έγινε. Έτσι έγκαταστάθηκα έγω, η μητέρα μου και το παιδί σ' ένα πλούσιο σπίτι.

Πρό δέκα ήμερών μπήκα σ' ένα ταξί να πάω από το γραφείο στο σπίτι μου. Ποιά ήταν η έκπληξή μου, όταν μέσα από τον καθρέφτη είδα το πρόσωπο του δολοφού και γνώρισα τον άντρα μου, το Γιάννη!... Αποθόμβησα... Με κατέλασε σ' ένα φαρμακείο, κι' όταν συνήλθα, πήγαμε ως το Μοροσί. Εκεί μου έξηγησε ότι έχει τρία χρόνια που βρίσκεται στην Ελλάδα, έπειτα από μιά μεγάλη περιπλάνηση. Αλλά δέ θέλησε να με ένοχλήσει, γιατί έμαθε ότι τόσο έγω, όσο και το παιδί του ζούμε εύτυχισμένοι. Προτίμησε να τον νομίζω νεκρό. Μά, νά, πού η μοίρα τον έφερε μπροστά μου πάλι. Τι να κάνω τώρα;»

Το μόνο που έχετε να κάνετε είναι να τ' αψηάτε όλα στο σημερινό σας άντρα και με μιά κοινή συμφωνία να κανονίσετε τη θέση σας.

Απελπίσμενος μένεις, κι' αν νά το: Δεν είστε η πρώτη, που δεν σεβάστηκε τον έαυτό της, ούτε τη μητέρα της, αλλά έδωσε πίστι σε λόγια του άερος και παρεούρη στην καταστροφή. Πάντως, αυτό δέν είναι λόγος για να πάρετε δηλητήριο! Με το θάνατό σας θα πεθάνει κι' η μητέρα σας, άφου είστε η παρηγοριά της, το στήριγμά της. Μιά συμβουλή έχω να σας δώσω. Ότι έγινε, έγινε. Τώρα, ύποφέρετε, γιατί βρίσκεστε άκόμη μέσα στην άπελπίσι. Για τη ζωή της μητέρας σας, που τόσο πολύ αγαπάτε, άφήστε τις μούρες σκέμεις της άυτοκτονίας κι' άναζητήστε στη δουλειά, την παρηγοριά. Ο χρόνος σιγά, σιγά θα σέση τον πόνο, γιατί θα νιώσετε ότι δέν άξίζει τον κόπο να θυσιαστήτε για έναν άνάξιο. Θά στενοχωρηθήτε, μά' θα νικήσετε.

Πρώτον δέν πρέπει να μοιράζεστε φωτογραφίες, ούτε να δέχετε δώρα από ανθρώπους, που δέν έχουν καθορίσει ακόμη τη θέση τους άπέναντι των ύποσχέσεων που σας έχουν δώσει.

Αν ο άνθρωπος αυτός π. χ. είχε δώσει το λόγο που στους γονείς σας, αν σας είχε τουλάχιστον άρραβωνιάσει, τότε θα μπορούσατε να δέχτητε ένα δώρο και να του δώσετε φωτογραφία σας.

Δέ βλέπω το λόγο όμως γιατί θέλετε να βρίσκεστε σε μιά επικήδυη έκρηκτικότητα και να μη τον άφήνετε να έπισκεφτεί τους γονείς σας. Κάνετε πολύ άσχημα. Φοβόσαστε μη χάσετε την έμπιστοσύνη των γονέων σας. Μά, άκρίβως, με τη στάση σας αυτή θα χάσετε την έμπιστοσύνη τους.

Έπειτα, άπορείτε γιατί δέν έμφανίζεται παρά μόνον κατά άραιά διαστήματα. Αν το κάνη άπαισιμότητα χαρακτήρος, έχει δίκιο. Αν όμως αυτό συμβαίνει για ν' άποφύγη σιγά-σιγά το θεαλό, τότε θα φταίτε έσεις που δέν τον άφήνετε να σας ζητήσει άπό τους γονείς σας.

Αλλάζετε, λοιπόν, τακτική, μη σκέπτεστε και μη ένεργητε έπι πόλεια, γιατί όλ' αυτά θα ξεσάσουν εις βάρος σας κατά τον πιο επικήδυνο τρόπο.

Χ 2: Δέ βλέπω πό λόγο να ταράξετε και να χάνετε την ψυχραιμία σας, άφου δέν έχετε τίποτα το κρυφό άπό τη μητέρα σας. Έξ άλλου, δέν κάνετε τίποτα το κακό. Δώσατε μιά ύποχρεωτική φιλία. Με τον καθένα γινώμαστε φίλοι, όταν αυτός είναι καλός και

Που είναι η άληθινή εύτυχία; Όλο το γράμμα είναι γεμάτο άπό την άγωνία στην έρώτη που κάνετε: Άπου βρίσκεται η άληθινή εύτυχία;»

Δέ συμφωνώ με τη μητέρα σας σ' αυτό το ζήτημα. Η εύτυχία δέν βρίσκεται ούτε στην όμορφιά, ούτε στα νείατα. Τι το όφελος να παντρευτή μιά κοπέλλα ένα συνομήλικό της κι' αυτός να έχη, όπως γράφετε, ιδιοτροπίες και κακό χαρακτήρα;

Συμφωνώ μαζί σας, άπόλυτα, στο ζήτημα του σεβάσμου και της έκτιμησης προς ένα άνθρωπο, που προσπαθεί να μάς δώσει τη χαρά και την εύτυχία με κάθε τρόπο. Αυτών τον άνθρωπο δικαιολογούμε να θα τον αγαπήσετε. Γιατί έξερει τί γυρεύει, έξερει πού να βασιστεί το μέλλον του, έξερει και έμπιστοσύνη των εύθυνων που άναλαμβάνει.

Η ηλικία όπως νομίζω δέν παίζει κανένα ρόλο, έξ άλλου η μεταξύ σας διαφορά δέ καλυφτεί έπειτα από πέντε χρόνια, τελείως.

Φοβόμαι: Όταν μιά νέα έγκαταλείπη έναν άνδρα, αυτός δέν πρέπει να κλαίη. Έξ άλλου, ούτε νόμιμος αύξυλος ήταν, ούτε άλλος δεσμός ύπρχε, εις ός της γνωριμίας σας και μιάς φιλίας η όποία είχε γαρνιριστεί με ύποσχέσεις. Έτσι;

Δέν ύπόκειται, λοιπόν, λόγος ν' άπελπίζεστε, ούτε να νιώζετε για να την επαναφέρετε.

Τα καλά κορίτσια λένε στο νέο που τις αγαπάει, να πάνε στους γονείς τους. Εκείνη δέν έλεγε τίποτα, αλλά μεταπήδησε άπό την άγκαλιά του ενός στού άλλου.

Επομένως καλά έκαμε που έφυγε, γιατί έτσι γνωρίζετε το χαρακτήρα της κι' άπολυτρωθήκατε άπό σοβαρότερες εύθυνες και σκληρές άπογοητεύσεις.

Αμφίβολη άγάπη: Έπρεπε να άντιληφθήτε πολλά πράγματα άπό την προηγούμενη άπάντησή μου. Αλλά και τώρα είναι πάντα καιρός να σας πω-κι' αυτή τη φορά πρέπει ν' άκούσετε τις συμβουλές μου — γιατί είστε ακόμη πολύ μικρή.

Πρώτον δέν πρέπει να μοιράζεστε φωτογραφίες, ούτε να δέχετε δώρα από ανθρώπους, που δέν έχουν καθορίσει ακόμη τη θέση τους άπέναντι των ύποσχέσεων που σας έχουν δώσει.

Αν ο άνθρωπος αυτός π. χ. είχε δώσει το λόγο που στους γονείς σας, αν σας είχε τουλάχιστον άρραβωνιάσει, τότε θα μπορούσατε να δέχτητε ένα δώρο και να του δώσετε φωτογραφία σας.

Δέ βλέπω το λόγο όμως γιατί θέλετε να βρίσκεστε σε μιά επικήδυη έκρηκτικότητα και να μη τον άφήνετε να έπισκεφτεί τους γονείς σας. Κάνετε πολύ άσχημα. Φοβόσαστε μη χάσετε την έμπιστοσύνη των γονέων σας. Μά, άκρίβως, με τη στάση σας αυτή θα χάσετε την έμπιστοσύνη τους.

Έπειτα, άπορείτε γιατί δέν έμφανίζεται παρά μόνον κατά άραιά διαστήματα. Αν το κάνη άπαισιμότητα χαρακτήρος, έχει δίκιο. Αν όμως αυτό συμβαίνει για ν' άποφύγη σιγά-σιγά το θεαλό, τότε θα φταίτε έσεις που δέν τον άφήνετε να σας ζητήσει άπό τους γονείς σας.

Αλλάζετε, λοιπόν, τακτική, μη σκέπτεστε και μη ένεργητε έπι πόλεια, γιατί όλ' αυτά θα ξεσάσουν εις βάρος σας κατά τον πιο επικήδυνο τρόπο.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΑΤΡΟΝ (ΚΡΟΚΙ)
ΛΕΝΑ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ
Πατησίων 20 2 Γ
(Τέρμα άδιεόδου)
Στάσις Καλλιφρονά

Παστίλλιες
Pharyngol
Φραγμός στα μυστικά του στόματος

τιμής. Μ' αυτόν έδώσατε και ύποσχέσεις για το μέλλον. Τιποτ' άλλο. Επομένως κανείς δέ μπορεί να σας παρεξηγήσει, ούτε να σας κατηγορήσει.

Προσέξτε, λοιπόν, τα μαθήματά σας, συνεχίστε τις σπουδές σας με την ίδια φροντίδα κι' έμπειρία για να διακριθίτε όπως πάντοτε, ως πρώτη μαθήτρια του σχολείου σας.

Σ' εκείνον, όπως άλλωστε ύποσχεθήκατε, δέ θα δώσετε άλλη σημασία, έκτός εκείνης της καλής γνωριμίας και της φιλίας. Και να μην πάψετε να είστε καλή και να έχετε τις ίδιες σχέσεις, που είχατε στο παρελθόν, τόσο με τους συμμαθητές, όσο και με τις συμμαθήτριές σας.

Ένα πράγμα να προσέξετε πολύ: να είστε φίλη με τη μητέρα σας και να της έμπιστεύετε το κάθε τι που σας συμβαίνει.

Απελπίσμενος μένεις, κι' αν νά το: Δεν είστε η πρώτη, που δεν σεβάστηκε τον έαυτό της, ούτε τη μητέρα της. Μιά συμβουλή έχω να σας δώσω. Ότι έγινε, έγινε. Τώρα, ύποφέρετε, γιατί βρίσκεστε άκόμη μέσα στην άπελπίσι. Για τη ζωή της μητέρας σας, που τόσο πολύ αγαπάτε, άφήστε τις μούρες σκέμεις της άυτοκτονίας κι' άναζητήστε στη δουλειά, την παρηγοριά. Ο χρόνος σιγά, σιγά θα σέση τον πόνο, γιατί θα νιώσετε ότι δέν άξίζει τον κόπο να θυσιαστήτε για έναν άνάξιο. Θά στενοχωρηθήτε, μά' θα νικήσετε.

Πρώτον δέν πρέπει να μοιράζεστε φωτογραφίες, ούτε να δέχετε δώρα από ανθρώπους, που δέν έχουν καθορίσει ακόμη τη θέση τους άπέναντι των ύποσχέσεων που σας έχουν δώσει.

Αν ο άνθρωπος αυτός π. χ. είχε δώσει το λόγο που στους γονείς σας, αν σας είχε τουλάχιστον άρραβωνιάσει, τότε θα μπορούσατε να δέχτητε ένα δώρο και να του δώσετε φωτογραφία σας.

Δέ βλέπω το λόγο όμως γιατί θέλετε να βρίσκεστε σε μιά επικήδυη έκρηκτικότητα και να μη τον άφήνετε να έπισκεφτεί τους γονείς σας. Κάνετε πολύ άσχημα. Φοβόσαστε μη χάσετε την έμπιστοσύνη των γονέων σας. Μά, άκρίβως, με τη στάση σας αυτή θα χάσετε την έμπιστοσύνη τους.

Έπειτα, άπορείτε γιατί δέν έμφανίζεται παρά μόνον κατά άραιά διαστήματα. Αν το κάνη άπαισιμότητα χαρακτήρος, έχει δίκιο. Αν όμως αυτό συμβαίνει για ν' άποφύγη σιγά-σιγά το θεαλό, τότε θα φταίτε έσεις που δέν τον άφήνετε να σας ζητήσει άπό τους γονείς σας.

Αλλάζετε, λοιπόν, τακτική, μη σκέπτεστε και μη ένεργητε έπι πόλεια, γιατί όλ' αυτά θα ξεσάσουν εις βάρος σας κατά τον πιο επικήδυνο τρόπο.

Χ 2: Δέ βλέπω πό λόγο να ταράξετε και να χάνετε την ψυχραιμία σας, άφου δέν έχετε τίποτα το κρυφό άπό τη μητέρα σας. Έξ άλλου, δέν κάνετε τίποτα το κακό. Δώσατε μιά ύποχρεωτική φιλία. Με τον καθένα γινώμαστε φίλοι, όταν αυτός είναι καλός και

Που είναι η άληθινή εύτυχία; Όλο το γράμμα είναι γεμάτο άπό την άγωνία στην έρώτη που κάνετε: Άπου βρίσκεται η άληθινή εύτυχία;»

Δέ συμφωνώ με τη μητέρα σας σ' αυτό το ζήτημα. Η εύτυχία δέν βρίσκεται ούτε στην όμορφιά, ούτε στα νείατα. Τι το όφελος να παντρευτή μιά κοπέλλα ένα συνομήλικό της κι' αυτός να έχη, όπως γράφετε, ιδιοτροπίες και κακό χαρακτήρα;

Συμφωνώ μαζί σας, άπόλυτα, στο ζήτημα του σεβάσμου και της έκτιμησης προς ένα άνθρωπο, που προσπαθεί να μάς δώσει τη χαρά και την εύτυχία με κάθε τρόπο. Αυτών τον άνθρωπο δικαιολογούμε να θα τον αγαπήσετε. Γιατί έξερει τί γυρεύει, έξερει πού να βασιστεί το μέλλον του, έξερει και έμπιστοσύνη των εύθυνων που άναλαμβάνει.

Η ηλικία όπως νομίζω δέν παίζει κανένα ρόλο, έξ άλλου η μεταξύ σας διαφορά δέ καλυφτεί έπειτα από πέντε χρόνια, τελείως.

Φοβόμαι: Όταν μιά νέα έγκαταλείπη έναν άνδρα, αυτός δέν πρέπει να κλαίη. Έξ άλλου, ούτε νόμιμος αύξυλος ήταν, ούτε άλλος δεσμός ύπρχε, εις ός της γνωριμίας σας και μιάς φιλίας η όποία είχε γαρνιριστεί με ύποσχέσεις. Έτσι;

Δέν ύπόκειται, λοιπόν, λόγος ν' άπελπίζεστε, ούτε να νιώζετε για να την επαναφέρετε.

Τα καλά κορίτσια λένε στο νέο που τις αγαπάει, να πάνε στους γονείς τους. Εκείνη δέν έλεγε τίποτα, αλλά μεταπήδησε άπό την άγκαλιά του ενός στού άλλου.

Επομένως καλά έκαμε που έφυγε, γιατί έτσι γνωρίζετε το χαρακτήρα της κι' άπολυτρωθήκατε άπό σοβαρότερες εύθυνες και σκληρές άπογοητεύσεις.

Αμφίβολη άγάπη: Έπρεπε να άντιληφθήτε πολλά πράγματα άπό την προηγούμενη άπάντησή μου. Αλλά και τώρα είναι πάντα καιρός να σας πω-κι' αυτή τη φορά πρέπει ν' άκούσετε τις συμβουλές μου — γιατί είστε ακόμη πολύ μικρή.

Πρώτον δέν πρέπει να μοιράζεστε φωτογραφίες, ούτε να δέχετε δώρα από ανθρώπους, που δέν έχουν καθορίσει ακόμη τη θέση τους άπέναντι των ύποσχέσεων που σας έχουν δώσει.

Αν ο άνθρωπος αυτός π. χ. είχε δώσει το λόγο που στους γονείς σας, αν σας είχε τουλάχιστον άρραβωνιάσει, τότε θα μπορούσατε να δέχτητε ένα δώρο και να του δώσετε φωτογραφία σας.

Δέ βλέπω το λόγο όμως γιατί θέλετε να βρίσκεστε σε μιά επικήδυη έκρηκτικότητα και να μη τον άφήνετε να έπισκεφτεί τους γονείς σας. Κάνετε πολύ άσχημα. Φοβόσαστε μη χάσετε την έμπιστοσύνη των γονέων σας. Μά, άκρίβως, με τη στάση σας αυτή θα χάσετε την έμπιστοσύνη τους.

Έπειτα, άπορείτε γιατί δέν έμφανίζεται παρά μόνον κατά άραιά διαστήματα. Αν το κάνη άπαισιμότητα χαρακτήρος, έχει δίκιο. Αν όμως αυτό συμβαίνει για ν' άποφύγη σιγά-σιγά το θεαλό, τότε θα φταίτε έσεις που δέν τον άφήνετε να σας ζητήσει άπό τους γονείς σας.

Αλλάζετε, λοιπόν, τακτική, μη σκέπτεστε και μη ένεργητε έπι πόλεια, γιατί όλ' αυτά θα ξεσάσουν εις βάρος σας κατά τον πιο επικήδυνο τρόπο.

Χ 2: Δέ βλέπω πό λόγο να ταράξετε και να χάνετε την ψυχραιμία σας, άφου δέν έχετε τίποτα το κρυφό άπό τη μητέρα σας. Έξ άλλου, δέν κάνετε τίποτα το κακό. Δώσατε μιά ύποχρεωτική φιλία. Με τον καθένα γινώμαστε φίλοι, όταν αυτός είναι καλός και

Που είναι η άληθινή εύτυχία; Όλο το γράμμα είναι γεμάτο άπό την άγωνία στην έρώτη που κάνετε: Άπου βρίσκεται η άληθινή εύτυχία;»

Δέ συμφωνώ με τη μητέρα σας σ' αυτό το ζήτημα. Η εύτυχία δέν βρίσκεται ούτε στην όμορφιά, ούτε στα νείατα. Τι το όφελος να παντρευτή μιά κοπέλλα ένα συνομήλικό της κι' αυτός να έχη, όπως γράφετε, ιδιοτροπίες και κακό χαρακτήρα;

Συμφωνώ μαζί σας, άπόλυτα, στο ζήτημα του σεβάσμου και της έκτιμησης προς ένα άνθρωπο, που προσπαθεί να μάς δώσει τη χαρά και την εύτυχία με κάθε τρόπο. Αυτών τον άνθρωπο δικαιολογούμε να θα τον αγαπήσετε. Γιατί έξερει τί γυρεύει, έξερει πού να βασιστεί το μέλλον του, έξερει και έμπιστοσύνη των εύθυνων που άναλαμβάνει.

Η ηλικία όπως νομίζω δέν παίζει κανένα ρόλο, έξ άλλου η μεταξύ σας διαφορά δέ καλυφτεί έπειτα από πέντε χρόνια, τελείως.

Φοβόμαι: Όταν μιά νέα έγκαταλείπη έναν άνδρα, αυτός δέν πρέπει να κλαίη. Έξ άλλου, ούτε νόμιμος αύξυλος ήταν, ούτε άλλος δεσμός ύπρχε, εις ός της γνωριμίας σας και μιάς φιλίας η όποία είχε γαρνιριστεί με ύποσχέσεις. Έτσι;

ρίσετε τους γονείς της νέας που πραγματικά αγαπάτε. Έτσι, όταν τους μιλήσετε για το σκοπό σας θα καταλάβετε τι σκέπτονται για σας και τότε, ένεργείτε όπως καταλαβαίνετε καλύτερα.

Κ α σ σ α ν δ ρ α: «Όπως βλέπω κι' άπό το γράμμα σας, είστε μιά μορφωμένη και λογική κοπέλλα. Ενεργήσατε, λοιπόν, καλά, να έμπιστευτήτε τα αισθήματά σας σ' έναν παλιό, καλό φίλο. Έσεις τον διαλέξατε ως ελκρινή, γιατί έξερετε ασφαλώς το χαρακτήρα του.

Δέν ύπάρχει λόγος όμως να παρραφεθήτε άπό ένθουσιασμούς, σαν μικρό κοριτσάκι και να μη κρατήσετε τη θέση σας και την αξιοπρέπεια σας, όπως και στο παρελθόν.

Είστε τόσο δυνατή στο χαρακτήρα, που δέν πρέπει όχι να τα φοβόσαστε, αλλά ούτε να τα λογαριάζετε τα χτυπήματα.

Αν γελαστήκατε, κάνετε άπλούστατα ένα πείραμα, που δέν πέτυχε.

Μ' όλη τη σοβαρότητα όμως που σας χαρακτηρίζει, νομίζω ότι μέσα στα άλλα λόγια σας θα πρέπει να μιλάτε και για κάποιο γάμο. Κι' αν ταιριάζουν οι σκέψεις σας, τότε το όρνο προς τους γονείς δεν έξερετε. Δέν πρέπει όμως ν' άπογοηφέστε. ΜΙΡΑΝΤΑ

Η μόνη άπεκατάστασι

Δίλημμα μιάς έπαρχης τοποούλας: Δέ μπορώ να καταλάσω, δέ μου το έξηγείτε στο γράμμα σας: Ποιός σας ζητάει ραντεβού; Ο πρώτος ή ο δεύτερος νέος, με τον όποιο γνωρίζετε τρία χρόνια; Όπωςδήποτε, θα πρέπει να το καταλάβετε, άπό το πρώτο μάλιστα πάθημά σας, πως τα ραντεβού είναι επικίνδυνα για σας και μάλιστα στο στενό περιβάλλον σας. Αλλάστε, άφου και με τους δύο γνωρίζετε και μιλά-

ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΠΑΡ' ΟΛΙΓΟ ΝΑ ΞΑΝΑΦΟΥΝ ΤΗ ΖΑΝ ΝΤ' ΑΡΚ
Στο Λονδίνο, όπου γυρίζεται από τον Όττο Πρέμινγκερ το φιλμ «Ζαν ντ' Αρκ», βάσει του γνωστού έργου του Μπέρναρ Σω, η πρωταγωνίστρια του Τζην Σήμεργκ κινδύνευε να καθ' ύλην την πύρα, όπως η ηρωίδα, που υποδύεται, να είναι όσο το δυνατόν πιο φυσική η σκηνή του μαρτυρίου της. Όλες όμως τις προηγουμένως αναφέρουμε μιά άληθινή φωτιά. Παρ' όλες όμως τις προφυλάξεις και παρ' όσον ότι έντυσαν την σάρ άπό την κορυφή ως τα νύχια με άμμιαντο, η Τζην Σήμεργκ κινδύνευε να καθ' ύλην ζωντανή! Εύτυχώς, ένας πυροσβεστής επένεψε εγκαίρως και έτσι η σάρ λιποθύμησε μόνο και γλύτωσε με μερικά πούρουφλίσματα. Το περίεργο είναι ότι την επομένη, ενώ η σάρ γιγανταία στο στούντιο με το αυτοκίνητό της, συνεκρίθη με ένα φορητό και ξαναγύρισε στο νοσοκομείο, με άλαφρες άμυχες.

τε, τι χρειάζεται το «κραντέου» για να σας το ζητούν τόσο επίμονα; Και τι θα λέγατε σ' αυτό, που δε μπορείτε να το πείτε σε οποιονδήποτε άλλη περίπτωση που συναντάτε και κουεντίζετε μαζί; Άρα, κάτι άλλο είναι, που πρέπει να σας κάνει επιφυλακτική. Και μάλιστα περισσότερο τώρα, αφού η προηγούμενη έπιπολαία συμπεριφορά σας με τον έναν, σας έκανε «ν' ακουστήτε»... Και αν, τέλος πάντων, υπάρχει κανένα καλό και αξιοπαιδί, που να έχει και τις οικονομικές δυνατότητες και θέλει να σχετιστεί μαζί σας, για σοφό σκοπό, τότε να το πείτε ν' απευθυνθεί στους γονείς σας και να σας ζητήσει από εκείνους σε γάμο. Ύστερα από την πρώτη σας περιπέτεια, καταλάβετε το: μονάχα ο γάμος θα σας αποκαταστήσει ηθικά και κοινωνικά στη ζωή!

Απελπισμένη α γ α π η: Φοβούμαι κι' εγώ, ότι η αίσθηματική σας απογοήτευση που περνάτε στηρίζεται σε ακριβή διάγνωση της αιτίας. Μ' άλλα λόγια, ο νεαρός που έκανε να χτυπήσει για πρώτη φορά από ερωτα ή καρδιά σας, κατά βάθος δεν είχε κανένα σοβαρό και ηθικό σκοπό. Και αν σας έδινε υποσχέσεις και σας μιλούσε με τόσο σοβαρότητα για τους σκοπούς του, ήταν για να σας αγκιστρώσει μάλλον, να σας παρασύρει σε περιπέτεια ενδοχώρας επικίνδυνη για σας, αφού κατακτούσε πρώτα την εμπιστοσύνη σας. Αποδείξει το πόσο αληθινό είναι αυτό, είναι το γεγονός ότι, από την ημέρα που ο αδελφός σας τον ρώτησε για τις αληθινές του διαθέσεις απέναντί σας, αυτός άναμισε τα ίδια που έλεγε και σε σας, αλλά κατόπιν εξαφανίστηκε έκτοτε. Και να, τώρα, που μαθαίνετε πως είναι μπλεγμένος με άλλη, «ίσως, μάλιστα, να ήταν κι' όταν τρυγούσε και σάκι!» Τόσο συμπεριφορά είναι αυτό: «Ότι πρέπει να θυμάστε από το μυαλό σας κάθε ιδέα για τον κατεγάρη αυτόν και δίχως ν' απογοητευτείτε βαθύτερα. Συνήθως, τα πρώτα ελεύθερα της νεότητος έτοιμα αρχίζουν και τελειώνουν. Μά το αληθινό αίσθημα εκδηλώνεται αργότερα, όταν η καρδιά ωριμάζει και το μυαλό αποκτά κάποια πείρα της ζωής!

Μυρίνα, Χανιά Κρήτης: Χαίρομαι να μαθαίνω νέα από τις καλές μου επιστολογράφους και πιο πολύ τώρα χαίρομαι που οι συμβουλές μου στο αισθηματικό σας εκείνο ζήτημα συνετέλεσαν, καθώς μου γράφετε, να σας δώσουν θάρρος και αισιοδοξία: «Πιστεύετε με, πως από τώρα και δω μπήκε η αντίκριση της ζωής μου με άλλο κορυφίο. Και αυτό είναι το πιο πολύ, έργο δικό σας και σας εύχαριστώ, πολύ πολύ!» Όσο τώρα, για τη νέα αισθηματική σας περίπτωση, βρισκόμαι, πως από τα όσα μου εξιστορείτε, είναι ένδιασχη ολόκληρη η κατάσταση, ώστε να απαιτείται σοβαρά την προσοχή σας με έλπιδα αποκαταστάσεως με τον άνθρωπο αυτό που γνωρίζετε. Η μικρή διαφορά της ηλικίας μεταξύ σας δεν πιστεύω ότι παίζει τον παραμικρό ρόλο, όταν μιλάμε μεσολαβή και την καλύτερη το αληθινό αίσθημα. Τώρα, το πως θα ενεργήσετε για να επιτύχετε, αυτό είναι θέμα, που εσάς πρέπει να απασχολήσει αφού βλέποντας και κρίνοντας τα πράγματα προσωπικά, μπορείτε και να ενεργήσετε ανάλογα. «Αν, πραγματικά, κρίνετε ότι, το ενδιαφέρον και η συμπάθεια που σας δείχνει ο νέος δεν είναι μόνο φίλια και κοινωνική ευγένεια, τότε θα πρέπει και οι δύο να το ενθαρρύνετε ανεπαίσθητα το. «Η γυναίκα, έξ' άλλου, βρίσκεται τον τρόπο να προκαλέσει την προσοχή του άνδρου, όρκει αυτό να γίνει με την κατάλληλη μέθοδο κι' από την αγωγή και από την μόρφωσή σας λεπτότητα και αξιοπρέπεια. Αφού μάλιστα βλέπετε ο ένας τον άλλο τόσο συχνά κι' αφού το αρέσει, όπως δείχνει, η συμπεριφορά σας, έχετε λοιπόν την ευκαιρία και οι δύο να εκδηλώσετε το ενδιαφέρον σας και από ένα νόστιμο λόγο, από μια εδωμένη χειρονομία σας να προκαλέσετε και τις δικές του εκδηλώσεις. Μόνο μη γίνετε υπερβολική έτσι η αλληλοφιλία. Είμαι βέβαια πως θα τα καταφέρετε, στο τέλος, μια χαρά!

Απαντήσεις επιστολών

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Μιά μητέρα: Δεν είναι δυνατό, χωρίς εργαστηριακές αποδείξεις και χωρίς καν να εξετάσω τον περί ου πρόκειται, να σας πω αν πράγματι παρουσιάζει ανωμαλίες ή όχι. Η άσχημη του προσώπου και γενικά της επιδερμίδος δεν είναι ασφαλής απόδειξη της ανωμαλίας. Είναι ανάγκη να αποδειχθεί το εργαστηριακά. Πάντως μπορείτε να κάμει 10—15 ένεσεις Βασολίν των 1000 γ. αν συνεχίσει να παίρνει το Solerol Lin. και το Heravite κατά την οδηγία.

Κοντορεθυβούλην, Ένταυθα: Πολύ όρθα ο γιατρός σας, σας είπα ότι οι σκέψεις που κάνετε και οι οποίες έχουν ως συνέπεια το σύμπλεγμα της καταστροφής, που σας κατέχει, δεν αρμόζουν ούτε στην ευσυνείδησή σας, ούτε στη μόρφωσή σας. Όλοι οι άνθρωποι έχουν τη θέση τους κάτω από τον ήλιο, όπως λέτε και οι σεις, ανεξάρτητα από το ύψος και τον διαστάσεων, που παρουσιάζουν σωματικά. Παρά ταύτα σας συνιστώ να ασχοληθείτε με τη γυμναστική.

Εργατικό, Μ. Α.: Κάθε πόνος του υπογάστρου δεν προέρχεται από τον στομάχι ή σκωληκοειδίτιδα, όπως φανταζόσαστε, γιατί έτσι σας είπαν ανεύθυνα πρόσωπα. Ο γιατρός, αφού από της κλινικής εικόνας σχημάτισε την εντύπωση ότι πρόκειται περί υπέρτασης, προβαίνει σε σειρά εργασιών εντατικής αγωγής ή συνιστά χειρουργική εξέταση και επέμβαση ενδεχομένως. Μαθήτρια Κ.: Μοι κάνει κα-

τάπησι πως ένα παιδί 15 χρόνων ζητάει από τώρα βαψίματα μαλλιών, προκειμένου να συνδυάσει το χρώμα τους με το χρώμα της επιδερμίδος. Ένδιαφερόμετο περισσότερο για τα μαθήματά σας.

Κουρασμένη νεό, Ένταυθα: Αντί να βασανίζεστε ψυχικά, όπως μου αναφέρετε στην επιστολή σας, θα ήταν προτιμότερο να αποταθείτε σε έναν καρδιολόγο. Αν δυσκολεύεστε οικονομικά, μπορείτε να πάτε στο καρδιολογικό κέντρο ενός νοσοκομείου να εξετασθείτε. Πρέπει να σας δει και να σας παρακολουθήσει γιατρός. Εκτός αν είναι νωρική ασθένεια τα ενοχλήματα, οπότε χρειάζεται νευρολόγος.

Αδιδόρωτο νεό, Κ. 100: Είναι βεβαιωμένο επιστημονικά ότι οι καταρρέσεις και ο αδύνατος βίος κατά τη νεανική ηλικία έχουν ως αποτέλεσμα την κατάσπαση που μοιάζει με «Ερ» στον από σήμερα υπερβολή στην κατωτέρα θεραπευτική μέθοδο, θα διατηρήσετε τη σημερινή κατάσταση: «Αν δίημο θα κάμει 10 ένεσεις Teston ή Αλεποτρί των 25 μλγρ. δυο την εβδομάδα ενδομυϊκά και βίο κανονικό, χωρίς καταρρέσεις ή υπερβολές.

Κυνηγημένο από τη μοίρα: «Ερ» στον διαμένετε ένταυθα, νομίζω ότι η πιο όρθη λύση θα ήταν να πάτε σε έναν ενδοκρινολόγο να σας εξετάσει. Πέλοπα: Τα φαινόμενα που μοι περιγράφετε δεν έχουν καμμία σχέση με την απόδραση πλειρίτιδα. Ανά δίημο θα κάμει 6 ένεσεις Teston ή Αλεποτρί των 25 μλγρ. δυο την εβδομάδα και εις τα μεσοδιαστήματα,

έπι 10 ημέρες, θα παίρνετε τρία χάπια από το ίδιο με τις ένεσεις φάρμακο.

Σουάνα, 17: Δεν ξέρω τι σας είναι άλλοι. Σας πληροφορώ ότι δεν είναι καθόλου ακίνδυνο το φάρμακο και μάλιστα στη δική σας περίπτωση, κατά την οποία βρίσκεστε στο στάδιο της αποδρασης πνευμονικής φυμιατώσεως. Ασφαλώς θα έκαναν υπερτασισμό λόγω της παθούς και τώρα είναι φάρμακο για να αντανάτιστε. Ασφαλώς δε σκέπτεστε όρθα.

Κ. Μ. Φ. 1: Κατά τη γνώμη μου είναι αρκετά τα υπέρχοντα για ε-αν άνθρωπο πνευματικά εργαζόμενου, όπως φαίνεται από το περιεχόμενο της επιστολής σας. Μην έκδιάζετε με φάρμακα την κατάσταση, γιατί καμμία φορά παρουσιάζονται αντίθετα αποτελέσματα. Μη βίνετε πιστί στις γνώμες μερικών φίλων, γιατί αργότερα θα μετανιώσετε.

Α. Α.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Κατούσα, Ένταυθα: Τα ενοχλήματα της μέσης και οι πόνοι των αρθρώσεων προέρχονται από χρόνια αρθρίτιδα. Η συνεχής της περιόδου από μορφή μικράς ποσότητας αίματος και οι λοιπές νευροφυτικές διαταραχές, εξάνει, ιδρώτας, ταχυπαλμία, μούδιασμα του χεριού κλπ., προέρχονται από την κλιμακτηριακή κατάσταση, της οποίας την περίοδο διατηρείται. Για την κατάσπαση της συνεχίζουσας αιμωλίας αίματος θα παίρνετε δυο φορές την ημέρα από 25 σταγόνες από το φάρμακο Methergin. Αμέσως δε μετά τη λήψη της περιόδου θα παίρνετε δυο δισκία την ημέρα — ένα το πρωί και ένα το μεσημέρι — και έπι 15 ημέρες από το φάρμακο Tabl. Fenocystine των 5 mg. Για την ελάττωση των νευροφυτικών διαταραχών θα παίρνετε δυο δισκία την ημέρα από το φάρμακο Tabl. Sedamyl. Η θεραπεία θα επαναληφθεί επί τμήμα.

Μιά έρωστη γυναίκα, Πειραιά: Τα όργα και η φαγορεύση προέρχονται από μόνιμη τριχομονάδα και πιθανώς μονιλία. Για τη ριζική θεραπεία σας θα τοποθετήσω το βρόδυ και έπι 15 ημέρες δυο κολλήματα δισκία βαθεία ενδοκολικά από το φάρμακο Tabl. Mycostatin Vaginale. Ακολούθως θα επαλείψετε τα εξωτερικά μέρη με την αλοιφή Mycostatine Ointment. Πρό της τοποθετήσεως των κολλήματων δισκίων και το πρωί θα κάμει κολλήματα πλύνει με άμμιση κουταλάκι του γλυκού από το φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σε 300 δρ. ζεστό νερό. Εσωτερικώς, για την πλήρη αποστείρωση του οργανισμού, θα παίρνετε κατά το χρονικό διάστημα της θεραπείας τρία χάπια την ημέρα, ένα κάθε οκτώ ώρες, από το φάρμακο Caps. Mystelline. Η θεραπεία θα επαναληφθεί μετά είκοσιήμερο.

Μαίρη Σ., Ένταυθα: Θεραπεύονται μόνο με έγχυση, όπως άλλωστε σας είπα και ο γιατρός σας. Συνά όμως εξασθενίζονται και μόνο τους χωρίς καμμία θεραπεία. Πρός το παρόν και έρ» στον δε μεγαλώνουν και δε σας ενοχλούν, να τα φάσετε έτσι και να επαλείψετε το μέρος δυο φορές την ημέρα με την αλοιφή Nylmerate Jelly.

Α. Κ. Βιολέττα, Παπάγος: Αυτό το ζήτημα δεν είναι δουλειά της μαίας, γιατί τώρα πια τα υπόλοιπα που έχουν μείνει είναι ελάχιστα. Μόνον ο γυναικολόγος θα σας βοηθήσει αποτελεσματικά.

Εάν 19, Ένταυθα: Αυτή η κοκκινία προέχει από την αύξηση των υποδοριών αγγείων του τμήματος αυτού και δεν περνά με αλοιφές. Το καλύτερο είναι να σας δει ένας γιατρός.

Αστρο 19, Η ελάττωση και πρό πάντων στην ηλικία σας, προέρχεται από νευροφυτικές αιτίες και από ανεπάρκεια των ορμονών και αδένων έσω έκκρισεως. Για τη βελτίωση της καταστάσεως θα κάμει ένα κοπύ ένεσεις και κάθε ημέρα μία ένεση, από το φάρμακο Amp. Reophates, εν συνεχεία δε θα παίρνετε δυο κουτάλια της σούπας την ημέρα από το φάρμακο Wheat Germ Kieselchmer. Η θεραπεία θα επαναληφθεί και επόμενο μήνα.

Βασανισμένη, Π., Ένταυθα: Πρόκειται περί χρόνιας σελιγγίτιδος η οποία κατά διάφορα χρονικά διαστήματα επιδεινώνεται. Για τη βελτίωση της καταστάσεως θα παραμείνετε στο κρεβάτι επί μια εβδο-

μάδα και θα παίρνετε κάθε έξη ώρες από ένα χάπι από το φάρμακο Caps. Achromycin των 250 mg. Νο 1 Flacon. Κάθε βράδυ θα τοποθετήσετε βαθεία ενδοκολικά δυο δισκία από το φάρμακο Tabl. Viozol, αφού προηγουμένως κάμει κολλήματα πλύνει με ένα κουτάλι του γλυκού από το φάρμακο Cetavlon Sol 20% μέσα σε τριακόσια δόξαμα νερό ζεστό. Μετά τη θεραπεία αυτή θα κάμει είκοσι διαβητικές.

Πονεμένη κοπελίτσα, Καστοριά: Στην ηλικία σας η ψυχρότης οφείλεται σε ωοθηκική ανεπάρκεια και κυρίως στον αισθηματικό σας δεσμό ο οποίος ίσως είναι χαλαρός. Για τη βελτίωση της καταστάσεως θα παίρνετε μετά τη λήψη της περιόδου, τρία δισκία την ημέρα από το φάρμακο Tabl. Juvenile. Η θεραπεία θα επαναληφθεί και τον επόμενο μήνα.

Μέλλουσα μητέρα, Πατήσια: Η έγκυος γυναίκα καταναλώνει μεγάλες ποσότητες θρεπτικών στοιχείων για τη συντήρηση και ανάπτυξη του εμβρύου καθ' όλη την περίοδο της εγκυμοσύνης. Γι το σκοπό αυτό και για την αντιμετώπιση των άναγκών του οργανισμού σας, θα παίρνετε από τώρα και μέχρι το τοκετό, έξη δισκία την ημέρα και ένα δισκίο από κάθε χρώμα, από το φάρμακο Tabl. Pregnavite. Θα αποφυγείτε τα πολλά ζυμαρικά και γλυκά και θα κάμει κάθε μήνα γενική εξέταση ούρων.

Απελπισμένο χελιδόνι, 950: Η ιδιότης σας δεν επιτρέπει τοπική εσωτερική θεραπεία. Για τη βελτίωση της καταστάσεως θα επαλείψετε πρωί και βρόδυ τα εξωτερικά μέρη με την αλοιφή Mycostatin. Πρό της επαλείψεως θα κάμει τοπική ε-βακτηρική καθαριότητα με 1 κουταλάκι του γλυκού από το φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σε μια δόξα νερό. Η θεραπεία θα διαρκέσει επί 15 ημέρες και μετά διακοπή 20 ημερών, θα επαναληφθεί.

Μ. Σ., Χανιά: Είσατε απόλυτως φυσιολογική κοπέλλα και τα άκράτητα γέλια που σας καταλαμβάνουν σε όριμένες στιγμές, οφείλονται σε ύπερνευρογεννητικότητα. Για τη βελτίωση της νευροφυτικής Ισορροπίας θα παίρνετε δυο χάπια την ημέρα με διακοπές κατά χρονικά διαστήματα, από το φάρμακο Tabl. Sedamyl.

Β. Τ. Α., Δράμα: Η κατά συχρότητα χρονικά διαστήματα εμφάνιση της περιόδου και η εμφάνιση ύγρων, αποτελούν ένα είδος οωθηκικής ανεπάρκειας που ονομάζεται συχνότητα. Για τη βελτίωση της καταστάσεως θα κάμει δυο ένεσεις και μία κάθε ημέρα κατά την δεκάτη εβδομάδα και δεκάτη ογδόη ημέρα από της έλκσεως της περιόδου, από το φάρμακο Amp. Lutocycline των 10 mg. Εσωτερικώς θα παίρνη έξη χάπια την ημέρα και ένα από κάθε χρώμα, από το φάρμακο Tabl. Pregnavite. Η θεραπεία θα επαναληφθεί επί τμήμα.

Ελ. Ίωαν. Κων/πολιν: Το ελάττωμά σας οφείλεται σε ανεπάρκεια οωθηκική και δένων έσω έκκρισεως. Για τη βελτίωση της καταστάσεως θα κάμει τρεις ένεσεις και κάθε ημέρα μία, από το φάρμακο Amp. Estro Prol. Αμέσως μετά τη λήψη της περιόδου και έπι δεκαπέντε ημέρες μόνο, θα κάμει τοπικά επαλείψεις πρωί και βρόδυ με το φάρμακο Rommade Ovacyline και σά δυο μέρη. Η θεραπεία θα επαναληφθεί επί τμήμα.

Ανυπόμονη καρδιά, Ε. Π. Κ., Αγρίνιο: Όλα τα ενοχλήματα σας προέρχονται από την πρωτοπαθή οωθηκική ανεπάρκεια και δυσμηνόρροια. Για τη βελτίωση της καταστάσεως θα κάμει τρεις ένεσεις Estroprol και κάθε ημέρα μία, οκτώ ημέρες πρό της αναμενόμενης περιόδου. Κατά τις ημέρες των πόνων θα παίρνετε τρία δισκία την ημέρα από το φάρμακο Tabl. Avacal και θα τοποθετήτε στο έντερο πρωί και απόγευμα από ένα υπόθετο Supp. Nealgyl. Καθ' όλη τη διάρκεια του μηνός θα παίρνετε έξη χάπια την ημέρα — ένα χάπι από κάθε χρώμα — από το φάρμακο Tabl. Pregnavite. Η θεραπεία θα επαναληφθεί επί τμήμα.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Σπουδαστή, Α. Ε. 13, Ένταυθα: Η περιπτώσή σας είναι τέτοια, που η εξέταση είναι άναγκαία. Από τις διάφορες και αλληλοσυγκρουόμενες γνώμες των συναδέλφων διαφόρων ειδικοτήτων, δεν είναι δυνατό να

βγή σαφές συμπέρασμα. Η πιο σωστή γνώμη φαίνεται, πως είναι το τελευταίο γιατρό. Έπειδή έχουν μεσολαβήσει και οργανικές αλλοιώσεις επί των γεννητικών οργάνων, μόνο κατόπιν εξέτασεως μπορεί να δοθεί υπεύθυνος γνώμη. Πάντως σκόπιμος είναι η θεραπεία των νευροφυτικών διαταραχών, πρό πάσης άλλης ενέργειας.

Σ. Π. Ρ., Κέρκυρα: Το κληρονομικό έχει σημαντικές επιδερμικές. Οι δυσκολίες της ζωής, οι εθόνες και η προσπάθεια από της ηλικίας των 18 ετών, σας έχουν κουράσει. Μαζί με σχετική άποχή από την εργασία σας να κάμει Amp. Largactil 5 c.c. Νο 20, από μία κάθε βρόδυ ενδομυϊκά. Οι φοβίες και οι στενοχωρίες θα υποχωρήσουν οπωσδήποτε. Να συνεχίσετε με Tab. Largactil Fl. Νο 1.

Α. Σ., Ζάκυνθος: Πρέπει να γίνη εξέταση αίματος και έγκεφαλονωτιαίου υγρού. Ανεξάρτητα αποτελέσματος, πολύ περισσότερο δε στη περίπτωση βηκτικό αποτέλεσμα, να γίνη έντονη και συστηματική αντιμετώπιση. Λιδική θεραπεία σε συνδυασμό με πυρετοθεραπεία. Κυρίως να κάμει πενταδύναμο άρσενικό και πενικιλίνη 20.000.000 μ. Μετά τη θεραπεία αυτή να με ενημερώσετε επί της πορείας των ψυχικών φαινομένων. Για να μειωθεί το άγχος, θα πάρη Tab. Largactil Fl. Νο 1.

Μ. Σ., Σούδα - Κρήτης: Η ηλικία, η μόνωση, άποψη της συναισθηματικής και κοινωνικών εκδηλώσεων, άπνεια, μελαγχολία, μίσος για τα προσφιλή σας πρόσωπα, τα πάντα είναι παράγοντες επιδερμικοί και συμπτωματοδικοί της καταστάσεως αυτής της χείρας. Να επισκεφθείτε οπωσδήποτε και σύντομα ψυχίατρο, για να σας εξετάσει και να σας κατευθύνει. Οπωσδήποτε θα χρειαστούν ηλεκτροσόκ, ίσως και πιο έντονη θεραπεία.

Ι. Σ., Βαρνάκι - Κύπρος: Να μου γράψετε λεπτομερώς για το χαρακτήρα σας, εργασία, υγιεινή σας κατάσταση και τις συνθήκες υπό τις οποίες ενεργείτε στον κατά τόντο συμπτώματα. Ασφαλώς πρόκειται περί ψυχικής άναστολής, έρ» στον ή λειτουργία είναι πλήρης και τούτο δοσάκι δεν έπεμβαίνει ο ψυχικός παράγων.

Δυστυχισμένο στη ζωή, Τρίκαλα - Θεσσαλίας: Οι φοβίες και τα λοιπά ενοχλήματα από όλα τα όργα και συστήματα είναι μία και η αυτή άρρώστια με διάφορες εκδηλώσεις. Να κάμει Amp. Largactil 5 c.c. Νο 30, από μία κάθε βρόδυ ενδομυϊκά. Τα ενοχλήματα, που συνιστούν την άρρώστια ψυχονεύρωσι, θα υποχωρήσουν εντελώς με τη θεραπεία αυτή.

Τ. Τ., Άρκαδία - Τρίπολις: Τα Shocks και η ινσουλινοθεραπεία δεν έφεραν καμμία βελτίωση. Παραμένει ψυχική ύπνωση, έλλειψις ενδιαφέροντος για τη ζωή, πλήρης συναισθηματική άδιαφορία. Το πιο σωστό είναι να επαναληφθεί σε κλινική. Έρ» στον άνατο από δεν είναι δυνατό, να πάρη Tab. Serpassil de 1 mg. de 100 fl. Νο 1. Να μου γράψετε την πραγματική διεύθυνσή σας για να σας στείλω λεπτομερώς οδηγία του τρόπου θεραπείας δια του Serpassil.

Ο. Α. Β., Φάληρον: Συνήθως οι άνωμαλίες της περιόδου και κυρίως η οωθηκική ανεπάρκεια, έπιδρούν δυσμενώς επί του νευροφυτικού παράγοντος. Είναι δυνατόν έπομένως, όλες οι εκδηλώσεις αυτές να υποχωρήσουν, όταν τακτοποιηθή η περίοδος με άναλόγον ορμονοθεραπεία. Άκριβης εκτίμηση των πραγμάτων και ασφαλής διάγνωση γίνεται μόνον κατόπιν εξέτασεως. Αν αυτό δεν είναι δυνατό, τότε να μου γράψετε λεπτομερώς για την άρρώστια σας.

Θανάση Α. Β. C. Ράδιο Ν. Ψυχικό: Ο τρόπος άνατροφής και το οικογενειακό περιβάλλον ασφαλώς έπιδρασαν δυσμενώς και σας άπομάκρυναν από την πραγματικότητα της ζωής. Η βελία, η ντροπή, οι φοβίες, οι άφηνήμαδες και λοιπές εκδηλώσεις έχουν μία και την αυτή πηγή και αιτιολογία. Έχετε άναγκη από τη βοήθεια του ψυχιάτρου, για να μπορέσετε να βγείτε από το τέλμα της μειονεξίας. Κάθε προσπάθειά σας για να ξεφύγετε από την κατάσταση αυτή, σας βυθίζει άκόμη πιο βαθιά. Μην άφινετε την κατάσταση να χρονίση. Ο παράγων που σας έμποδίζει να επισκεφθείτε ψυχίατρο, δεν πρέπει να σταθή έμπόδιο, για να έλθετε πρός εξέταση.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Μικρά «τρυκ» ENANTION THE A'Y'PNIAΣ

Πως θ' άποφύγετε τα ύπνια-τινά

Αν υποφέρετε από άπνεια ή αν έχετε δυσκολία ύπνου, το χειρότερο που έχετε να κάμει είναι να καταφύγετε στα ύπνια. Γιατί δε θα μπορούσατε πια να γλυτώσετε άπ' αυτά. Κι' η ζωή σας θα καταλήξη μαρτυρική. Αντί για τα ύπνια, που καταστρέφουν βαθμιαία την υγεία, είναι προτιμότερο να καταφύγετε σε μερικά άκινδυνα και άποτελεσματικά «τρυκ», που υποδεικνύει ο Γάλλος έπιστήμων δόκτωρ Ροννέ ντε Μπεριέρ. Τα «τρυκ» αυτά είναι τα έξης:

1) Ο μαύρος κύκλος. Πρόσπαθήστε να φαντασθείτε ένα μαύρο κύκλο διαμέτρου 25—30 εκατοστών. Πάνω σ' αυτό τον κύκλο θα «κολλήσετε» κατόπιν κάθε τι που περνάει από το μυαλό σας: πρόσωπα, πρόγματα, εικόνες κλπ. Έπειτα από μερικά λεπτά όλες αυτές οι παραστάσεις θ' αρχίσουν να στριφογυρίζουν πάνω στον κύκλο, όπως γίνεται στα δεινύρα. Έτσι, θ' άποκοιμηθείτε χωρίς να τα καταλάβετε.

2) Ο έγκλωβισμός. Το «τρυκ» αυτό είναι το αντίθετο του προηγούμενου. Οποιοδήποτε κι' αν είναι οι ιδέες που περνούν από το μυαλό σας, θα προσπαθήσετε να τις παραστήσετε με εικόνες, πρόγματα πού, άλλωστε, είναι εύχερότατο. Αυτές τις εικόνες θα τις «εκτίσετε» κατόπιν μέσα σ' έναν κύκλο και θα προσπαθήσετε να τις ξεφυγήτε καμμία άπ' αυτόν. Θα γίνη τότε το έξης: Αυτές οι εικόνες θα άκινητοποιηθούν κι' η άκίνησή τους θα μεταδοθή και στο μυαλό σας. Έτσι, σιγά-σιγά, θα σας πάρη ο ύπνος.

3) Η σκόπιση. Τι συμβαίνει όταν δε μπορείτε να κοιμηθείτε; Από το μυαλό σας περνούν διάφορες εικόνες, που δένονται ή μία με την άλλη και σας παρασύρουν σ' άτέλειωτους συλλογισμούς. Για να κοιμηθείτε, δε πρέπει να βγάλετε αυτές τις σκέψεις. Κι' έπειδή δε μπορείτε ν' άνοιξε το κεφάλι σας, για να πάρετε μία-μία αυτές τις σκέψεις και να τις πετάξετε στο καλάθι των άχρηστων, θα κάμει κάτι άλλο, που είναι άπλούστερο: θα άρνησθε να τις παρακολουθείτε. Έτσι, θα χάσουν τη συνοχή τους, θα κομματιαστούν και θα σβύσουν ή μία έπειτα από την άλλη. Με τον τρόπο αυτό, το μυαλό σας θα πείη να σκέπτεται και θ' άποκοιμηθείτε.

4) Η άσυμφοβία. Προσπαθήστε ν' άναπαυσθείτε μέσα στο μυαλό σας πως είσατε όταν κοιμόσαστε. Σκεφθείτε π.χ. ότι άνοιγείτε την πόρτα του δωματίου σας κι' ότι... βλέπετε τον εαυτό σας να κοιμάται. Συγκεντρώστε τη σκέψη σας σ' αυτή την εικόνα. Ένέα φορές στις δέκα θα άποκοιμηθείτε.

5) Το τούννελ. Προσπαθήστε να φαντασθείτε ότι βρισκόσαστε μέσα σ' ένα τούνελ που περνάει από ένα τούνελ κι' ότι κυττάτε από την πόρτα. Έκείνο που βλέπετε είναι μία δόξαυρα ταινία που βελιγεται άκατάπαυστα μπροστά σας. Αυτή ή μονότονη διαδρομή δεν θα άρνηση να σας άποκοιμήσει.

Απαραίτητη προϋπόθεση για να πετύχη το «τρυκ» του τούνελ είναι να μη σκεφτόσαστε τίποτα άλλο έτος άπ' αυτό. Ένας βιολέτας γιατρός που άναστήσε αυτό το «τρυκ» στους πλάτες του, έπέτυχε άξιόλογα άποτελέσματα.

6) Το δνέιρο. Αναφέρετε στο μυαλό σας μία εύχερή σκηνή από το παρελθόν σας. Αναφέρετε αυτή ή σκηνή άόρα και σε όλες τις λεπτομέρειες. Θα αρχίσετε έτσι να άνειρεύεστε στα ύπνια κι' από αυτό την κατάσταση θα περάσετε άυτόματα στο πραγματικό ύπνο.

Μπορείτε να πετύχετε το ίδιο άποτέλεσμα, εφάνοντες μέσα στο μυαλό σας μία φανταστική σκηνή. Θα είσατε, φυσικά, ένας από τους ήρωές της.

Όλα αυτά τα «τρυκ» άπειται κάποιες φαντασίες. Άλλο, κι' άδραστη που υποφέρουν από άπνεια είναι άκρικόως άκινδο και άχρηστος. Αν έιν έχετε φαντασία, μπορείτε να παραστήσετε στις άλαστίνες μεθόδους, όπως είναι το μέτριο άπό κρεβάτι από κρεβάτι ή ή άφίημο.

Αυτόματο ηλεκτρικό σίδερο
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΙΣΤΟΙΧΟΙ
Μ. Κ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ & Ε
ΑΘΗΝΑΙ: ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 8 - ΤΗΛ. 30-053
ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 29 - ΤΗΛ. 23-66

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ
SILVIKRINE
ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

5 λεπτά
για την
όμορφιά σας!

Διά να μείνετε ώραια πρέπει να περιποιείστε τακτικά το δέρμα σας με κρέμα NIVEA. Έτσι θα διατηρείται πάντοτε όμορφη, μαλακή και θα λάμψει από νεότητα και υγείαν ώστε να προσελκύει όλα τα βλέμματα.

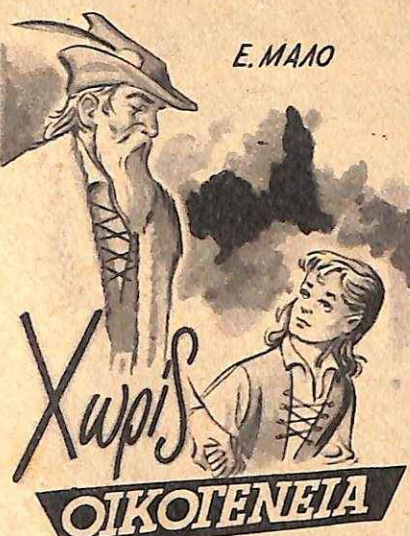
Αυτό το ξέρονο εκατομμύρια γυναίκες και γι' αυτό η NIVEA εκτίμεται τόσο πολύ εις όλον τον κόσμο.

Τό περιποιημένο δέρμα λάμπει από νεότητα!

Η NIVEA είναι το συν αποτελεσματικότερο και τονωτικό, χωρίς στην ευαίσθητη περιοχή.

Η NIVEA είναι το προϊόν των ΕΡΟΣΤΑΣΙΩΝ BEIERSDORF, GERMANY

Ε. ΜΑΛΟ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρεμής είναι ένα φτωχό αγοράκι ό-
χιτων, που το βρήκαν πεταγμένο
στο δρόμο και που ζή ο ένα γαλλικό κω-
ριό κοντά σε μια καλή γυναίκα, τη μάνα
Μπαρμπερίνα. Ο άντρας όμως, ο Μπαρμπε-
ρίνης, γύρισε άνηργος από το Παρίσι και θέ-
λησε να παραδώσει το Ρεμή στο όρφανο-
τροφείο. Μα στο χωριό συναντήθηκε με το
συνιόρο Βιτάλη, που είχε ένα μικρό θάσο
από γυμνασμένα αγκυλιά. Ο άνθρωπος αυ-
τός του πρότεινε να του δώσει τριάντα
φράγκα και να πάρη μαζί του τον Ρεμή...

4^{ON} — Τη δουλειά μας τώρα, δέκοψε
ο Μπαρμπερίνης, ρίχνοντας μου μια
αγρία ματιά. Θέλω λοιπόν σαράντα.
— Είπαμε τριάντα, του απάντησε ο Βιτάλης.
— Αλλά το παιδί στενοχωριέται εδώ μέσα. Ας
βγῇ λίγο στην αυλή να διασκεδάσει.
— Ναι, ναι, είπε ο Μπαρμπερίνης. Πήγαινε
έξω και μη γυρίσεις, αν δεν σε φωνάξω.
Βγήκα στην αυλή. Και κάθεσαι σε μια πέ-
τρα συλλογιμένος.

Μέσα αποφασίζοντας η τύχη μου. Τι θα ή-
ταν; Έπρεπε από την αγανάκη και το κρύο.
Τέλος είδα το Μπαρμπερίνη να βγαίνει. Ή-
ταν μόνος. Έρχονταν να με πάρη για να με
παραδώσει στο Βιτάλη.

— Εμπρός, δρόμο για το σπίτι! μου είπε.
Για το σπίτι! Δεν θ' αφήνα λοιπόν τη μά-
να Μπαρμπερίνα;

— Ήθελα να τον ρωτήσω, να δουν το μωρό μου.
Φάνοινα πια στο σπίτι, μ' έπιασε από τ'
αυτή και με φοβήθηκε.

— Κόπταζε, κακομοίρη, μην πῆς λέει απ'
δὲν άκούσες, γιατί δυστυχία σου! Πρόσεξε
καλά!...

Τὸ μητρικό σπίτι

Μόλις μπήκαμε η μάνα Μπαρμπερίνα ἔτρε-
ξε και ρώτησε:

— Τι είπε ο Δημάρχος;

— Δεν τὸν είδαμε. Κάτι φίλοι με στασι-
σανε στον καφενέ κι' αἶμα βγήκαμε ήταν ἄρ-
γά. Θὰ ξαναπαίμε αὔριο...

Τὰ λόγια του αὐτὰ μούδωσαν να καταλάδω
πὼς ο Μπαρμπερίνης δὲν είχε δεχτῇ την πρότα-
ση του Βιτάλη.

Μ' ὄλες του τις φοβέρες, ἐγὼ θὰ μιλούσα
στη μάνα Μπαρμπερίνα, αν μπορούσα να βρε-
θῶ γιὰ λίγο μαζί της. Μα τὸ βράδυ ἐκεῖνο ο
Μπαρμπερίνης δὲν ἔκανε βῆμα από το σπίτι.

«Δὲν πειράζει» συλλογιόμνηκα, την ὥρα που
μ' ἔπαιρνε ὁ ὕπνος, «τῆς τὰ λίγο αὔριο».

Τὸ πρῶτο ὅμως δὲν είδα πούθενά τη μάνα
Μπαρμπερίνα.

— Ἡ μητέρα; ρώτησα δειλά.

— Πῆγε στο χωριό, μου εἶπε ο Μπαρμπε-
ρίνης. Θὰ γυρίση τ' ἀπόγευμα...

Ἡ ἀπουσία της μ' ἀνησύχησε. «Ένας ἀόρι-
στος φόβος μου ἐξοργίσε την καρδιά. Εἶχα τὸ
προσέθημα ὅτι κάτι κακό θὰ μὸυ συνέβαινε.

Ο Μπαρμπερίνης με κόπταζε παράξενα. Γιὰ
ν' ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα του, βγήκα στο περι-
βάλλον.

Στὸ περιβάλλον αὐτὸ ἡ μάνα Μπαρμπερίνα
μὸυ εἶχε παραχωρήσει ἕνα κομμάτι και εἶ-
χα φαντασθῇ γλυκοπατάτες. Δὲν τῆς εἶχα πῆ
τίποτα. Λογάρωσα να τῆς κάνω σκληρή. Ὅ-
ταν θὰ τις ἔβγαζα ἀπ' τὸ χῶμα, θὰ τις μα-
γειρεύω μόνος μου και θὰ τις παρουσιάζω ἑα-
φνικά. Ἡ ἀλήθεια ήταν πὼς τῇ γονιμία αὐτῇ
τοῦ περιβάλλοντος τὴν ἀγοπούσα πολύ. Εἶχα μί-
α μεγάλη χαρὰ, που γιὰ πρώτη φορά θὰ καλ-
λεργούσα γλυκοπατάτες. Κι' ὅπως με βεβαίω-
ναν, ήταν νόστιμες και θρεπτικές. Ἔτσι ἀν

μὰς ἔλειψε ἡ Κοκκίνω θάχαμε να τρώμε γλυ-
κοπατάτες.
Μὲ τὸ σχέδιο αὐτὸ στο κεφάλι καθόμουν γο-
νατιστὸς και καμάφωνα τὸ περιβάλλον μου.
Ξαφνικά άκούσα τ' ὄνομά μου. Μὲ φωνάζε
ο Μπαρμπερίνης. Τί να με ἦθελε;
Ἐπρεξα στο σπίτι.
Μπαίνοντας μέσα είδα μπροστά μου τὸ Βι-
τάλη με τὰ σκυλιά του.
Κατάλαβα ἀμέσως τί με ἦθελε ο Μπαρμπε-
ρίνης.

— Αχ, κύριε! φωνάζα, μὴ με πάρετε μαζί
σας!...

— Ἐγὼ δὲ δέρνω παιδιά, εἶπε γλυκά ἡ
κεῖνος. Μαζί μου θὰ πῶσῃς καλά. Μὰ τί σὲ
κάνει να μὴ θέλῃς να φύγῃς από δω;

— Ἡ μάνα Μπαρμπερίνα!... φωνάξα πάλι.
— Ἔννοια σου και μόνο ἐδῶ δὲ θὰ μείνῃς!
εἶπε ο Μπαρμπερίνης και μ' ἄρπαξε από τὸ αὐ-
τί. Ἡ τὸν κύριο ἡ τὸ Ὀρφανοτροφείο. Διὰ-
λεξε!

— Οχι! Τὴ μάνα Μπαρμπερίνα!...

— Αἱ με σκότισες! Τί θέλεις; Νὰ πάρω τὸ
μπασιτόν;

— Τὸ παιδί λυπάται ν' ἀφήσῃ την παραμάννα
του, εἶπε ο Βιτάλης. Δὲν πρέπει να τὸ δειρῃς.
Μὴν τὸ υπερσπῇσεις, γιατί ταιριζει χει-
ρότερα!...

— Ἐλα τώρα, τὴ δουλειά μας...
Ο Βιτάλης ἀράσισε στο τραπέζι ὀχτὼ ἀ-
σημένια πεντάφραγκα. Ο Μπαρμπερίνης τᾶχως
ἀμέσως στην τσέπη του.

— Που εἶναι ὁ μπόνος του; ρώτησε ο Βι-
τάλης.

— Νάτος, ἀποκρίθηκε ο Μπαρμπερίνης, δει-
χνοντας του ἕνα γαλάζιο μαντήλι κομποδεμένο.

Ο Βιτάλης ἔλυσε τὸς κόμπους. Μέσα ἦ-
ταν δύο ποικίλα και ἕνα κόκκινο παντοφλάκι.
— Μὰ ἐδῶ εἶναι μόνο κουρέλια, ἀπόρησε.
Ἡ συμφωνία μας ήταν ἄλλη!...

— Δὲν ἔχει ἄλλα.
— Ἀν ρωτούσα τὸ παιδί, θὰ μὸυ εἶπε την
ἀλήθεια. Μὰ δὲν ἔχω καιρὸ τώρα γιὰ καυγά-
δες. Πρέπει να φεύγουμε. Ἐλα, μικρὲ μου...

— Πῶς τὸν λένε;
— Ρεμή.
— Ἐλα, Ρεμή, πάρε τὸ μπογαλάκι σου και
τράβα μπροστὰ με τὴν Κάπη.

Ἄ, καμμένο σπιτάκι!... Τὴ στιγμή που βῆ-
κα από την πόρτα, ἐνοιώσα πὼς ἄφησα ἐκεῖ
ἕνα κομμάτι από την καρδιά μου.

Ο Βιτάλης με κρατούσε τώρα ἀπ' τὸ χέρι.
Κύτταζε στο δρόμο να δῶ ἄνθρωπο. Ἀλλά
δὲν φαινόταν ψυχή.

— Ἀργία να φωνάξω;
— Μάνα Μπαρμπερίνα! Μητέρα!...

— Πάμε, παιδί μου. Ρεμή! με δέκοψε ο
Βιτάλης.

Ἀρχισα τότε να περπατῶ πλάι του. Προχω-
ρώντας γυρίζα κι' ἔβλεπα τὸ σπίτι τῆς μητέ-
ρας μου, πὸν λίγο-λίγο και μικραίνει. Ἀκό-
μη μερικά βήματα κι' ἐπειτα τίποτα πιά!

Μπροστὰ μου τὸ ἀγγισσο και πίσω τὸ μητρικό
σπιτάκι, ὅπου εἶχα μεγαλώσει.

Ξαφνικά, ἀπ' τὸν ἀνῆγορο που εἶχαμε πά-
ρει, ἔρχοντο στο δρόμο κάτω ἕνα ἄσπρο μαν-
τήλι. Ἡ ἀπόστασι ήταν τὴση, που δὲν ἔβλεπα
παρὰ την ἀσπράδα του.

Μὰ εἶναι στιγμής που ἡ καρδιά βλέπει πολύ
μακρότερα. Γνώρισα, λοιπόν, τὴ μάνα Μπαρ-
μπερίνα. Αὐτὴ ήταν με τ' ἄσπρο μαντήλι στο
κεφάλι.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρακο-
λουθούσαν.

— Πάμε, μου εἶπε ο Βιτάλης. Ἀργῆσαμε
πολύ.

Περπατούσε βιαστικά γιὰ να φτάσῃ γρήγο-
ρα στο σπίτι της. Τὰ μάτια μου τὴν παρα

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΜΟΛΟΝΟΤΙ η άνοιξη αυτές τις τελευταίες μόνο ημέρες έκανε αισθητή την παρουσία της, από πολύ καιρό, οι μεγάλοι ρυθμιστές της μόδας έχουν βάλει τη σφραγίδα τους κάτω από τις νέες τάσεις.

Θα επιχειρήσουμε να συνοψίσουμε τα κύρια χαρακτηριστικά της μόδας, που θα επικρατήσει.

Το πρώτο, που τραβά την προσοχή μας, είναι ότι οι όμοι παραινόμενα ριχτοί και αυτό, φυσικά, επηρεάζει το σύνολο της σιλουέτας, γιατί δίνει μια ιδιαίτερη γραμμή στο επάνω μέρος του σώματος.

Τα σύνολα θα παίξουν και την άνοιξη ένα σημαντικό ρόλο. Οι αποτελούνται, τις περισσότερες φορές, από τρία κομμάτια: τη φούστα, την άσκητα μακριά βέστα και το ελαφρύ πουλόβερ, την κιαζόκα ή την μπλούζα. Με ό,τι από τα τρία αυτά προτιμήσουμε, θα ταίριαζουμε τη φόρα της βέστας.

Άλλοτε πάλι η φούστα θα συνοδεύεται από μια μικρή κάπα, όποτε η μπλούζα έχει το ίδιο χρώμα με τη φόρα της κάπας. Άς επαναλάβουμε, έξ άλλου, τις ιδιοτροπίες που θα δούμε στα άνοιξιάτικα ταγιέρ, που καθώς είπαμε ήδη, εγκαταλείποντας την κλασική γραμμή, θα εμφανίζονται με τις ζακέτες τους ριχτές, με διάφορα πρωτότυπα κλεισίματα και άνοιγματα στο λαιμό και πάντα με την μπάσκα τους πολύ κοντή.

Θα δούμε ακόμη την άνοιξη και πολλά ριχτά επανωφοράκια, από λεπτά λαινά και φανελλίτσες, που θα συνοδεύουν μια φούστα από το ίδιο ύφασμα.

Χαρακτηριστικό συγχρόνως της άνοιξιάτικης μόδας θα είναι η μεγάλη σημασία, που δίδεται στην πλάτη. Τόσο δηλαδή τα άνοιξιάτικα φορέματα, όσο και τα άνοιξιάτικα επανωφοράκια, στον τύπο ρεγιγκότας, θα έχουν πολύ δουλεμένη την πλάτη.

Θα βλέπουμε πλάτες να στολίζονται με ντεκούπ, άλλες που θα σχηματίζουν πιέτες, κάτω από ένα άμπρισιμάν, καταληγόντες σε μπλουζόν στη μέση, άλλες πάλι φουστές θα έχουν πιέτες οριζόντιες, ενώ το μπροστινό μέρος είναι σκέτο, κι άλλες πάλι φουστές, που θα σχηματίζουν κουφωτές μόνον πίσω, ενώ το μπροστινό μέρος της φούστας θα σχηματίζει ένα ελαφρύ κλώ.

Ακόμη και ώρισμα δεσμάτα, που θα σχηματίζουν φιδόγκους, θα τα ιδούμε κι αυτά στην πλάτη, άσκητα χαμηλά κάτω από τη μέση.

Επί πλέον, πολλές τουαλετίτσες θα παρουσιάζουν την ιδιοτροπία να κουμπώνουν στην πλάτη, άλλοτε ως ένα σημείο κάτω από τη μέση, και άλλοτε ως την άκρη της φούστας.

Άς τονίσουμε ακόμη ως χαρακτηριστικό της άνοιξιάτικης εποχής, τα πολύ έλαζε άνοιγματα γύρω από το λαιμό, τόσο στα φορέματα, όσο και στις ζακέτες των ταγιέρ, τις βέστες και τα άνοιξιάτικα επανωφοράκια.

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΠΑΡΙΣΙΝΟΙ ΡΑΦΤΕΣ

Σας μιλήσαμε για τις γενικές γραμμές της έφετεινης άνοιξιάτικης μόδας. Δεν πρέπει όμως να παραλείψουμε να σας πούμε πώς καθένας από τους μεγάλους παρισινούς Οίκους Ραπτικής προσθέτει στις γενικές αυτές γραμμές κι' από μια ατομική σφραγίδα, που τροποποιεί τη βασική γραμμή.

Άς δούμε π. χ. πώς βλέπει ο Κριστιάν Ντιό το ημερήσιο γυναικείο γράμμο:

Όσοι είδαν την έκθεση των μοντέλων του, βεβαιώνουν, ότι με αυτά η κάθε γυναίκα αποκτά την ελευθερία της. Την ελευθερία αυτή τη βλέπει κανείς σε ό,τιδήποτε εμφανίζει ο Ντιό: Στα καπέλλα του, που έχουν μια τσαχπίνικη κλίση, τότε στο ένα πλάι τότε στο άλλο, στα ντεκολτέ του, που δεν διατάζουν να πάρουν διαστάσεις κι' αφήνουν ελεύθερο το λαιμό κι' άλλοτε τους ώμους, χωρίς περιορισμούς. Στη θέση της μέσης, που ξαναβρίσκει τη φυσιολογική της τοποθέτηση, με τη βοήθεια φαρδειάς ντραπαριστής ζώνης, και ούτω καθ' εξής.

Αντίθετα με ό,τι είπαμε λίγο παραπάνω σχετικά με τη γενική τάση των ταγιέρ, ο Ντιό προτιμά τις ζακέτες με μακριά μπάσκα και το ίδιο μακρύς επιδιώκει και στις βέστες.

Οι άνοιξιάτικες, μπλουζές του είναι από μουλίνα από' ενός με γιάκαδες ντραπαριστούς κι' από' έ- τέρου από πικέ.

1) Φορεματάκι από λαινά με ίσια φούστα. Πίσω σχηματίζει μπλουζόν με πιέτες που αρχίζουν από τον νωμίτη. 2) Ρομπ-μαντώ άνοιξιάτικο από του- ίνι (πουαντιγιέ). Γαρνίρεται με τέσσερες τσέπες και πίσω στολίζεται με μια ντεκούπ στην πλάτη και κουφίπιτες στη φούστα. 3) Φόρεμα (άν ταίγ) για τις πρώτες άνοιξιάτικες ημέρες. Το πίσω έχει πιέτες που ξεκινούν από μια φάσα.

Οι φούστες του είναι σχιστές στο ένα πλάι, πάνω από ένα ο- μοίωμοφο φόντο κι' έτσι επι- τρέπουν ελευθερία στο βάδισμα.

Τα φορέματά του έχουν κάτι το εξαιρετικά νεανικό, με κοντά μανικάκια, χωρίς να είναι έφαρ- μοστά στα μπράτσα, και τα πε- ρισσότερα συνοδεύονται από βέστες, που κουμπώνουν στην πλάτη.

Οι τουαλέτες του γι' άπογευματινές συγκεντρώσεις είναι λίγο μακρύτερες από τις συνηθισμένες, αλλά και μερικά φουρώ έχουν ένα άνωμαλο μακρύς: κοντύτερα μπροστά και μακρύτερα πίσω. Οι χρωματισμοί του Ντιό είναι το μπέζ, το μπλέ και το ά- σπρο και συγχρόνως ευνοεί ιδιαίτερος τα έμπριμέ.

Στο Πιέρ Μπαλμαίν η γυναικεία σιλουέτα φαίνεται να νο- σταλγεί τη μόδα του 1918. Είναι μακρουλή με μπλουζόν στην πλάτη και εύθυγραμμία μπροστά.

Τα άνοιξιάτικα επανωφοράκια του είναι λιγώτερο «άμπλ» από τα χειμωνιάτικα και πολύ συχνά έχουν μια τάση στο να στενεύουν προς τα κάτω, και να είναι λίγο κοντύτερα από τη φούστα του φορέματος.

Οι ζακέτες των ταγιέρ του, έχουν άνοιγματα στο λαιμό ιδιαι- τέρως «έλαζε», αφήνοντας να φαίνονται μπλουζές ντραπαριστές από μουλίνα. Οι μπάσκες του είναι τόσο κοντές, που θα μπορούσε κανείς να πη, πως είναι άμπρακτες και τα μανίκια στις ζακέτες των ταγιέρ σταματούν δέκα εκατοστά ψηλότερα από τον καρπό του χεριού.

Στις άμπιγιέ τουαλέτες του άπογεύματος, η μουλίνα παίζει μεγάλο ρόλο πάνω από ανάλαφα μισοφόρια, που εμφανίζουν με- γαλύτερη απαλότητα από άλλοτε, ενώ στις βραδυνές τουαλέτες για επίσημες συγκεντρώσεις, εφαρμόζει τη γραμμή φουρώ, που ποικίλλεται μ' ένα πανώ στην πλάτη, το όποιο καταλήγει σε ούρα.

Οι χρωματισμοί στα μοντέλα που παρουσίασε ο Πιέρ Μπαλ- μαίν, εμφανίζουν μια μεγάλη απαλότητα σε αποχρώσεις, που θα- λεγε κανείς πως φέρουν τη γυναίκα πίσω στη ρωμαντική εποχή. Άχνό τριανταφυλλί, ακόμη πιο άχνό μαδί, γαλάζιο, άνοιχτό πρά- σινο στο χρώμα του ρεζεντά. Μια λεπτομέρεια που αξίζει να τη

συγκρατήσετε, είναι ο γιάκα-έσάρπα που λανσάρε ο Μπαλμαίν, που εφαρμόζει έτσι στο φόρεμα, ώστε να μπορεί η έσάρπα να σκεπάσει όλο το κεφάλι. Κάτι τέτοιο είχαμε ήδη και στα τέλη του χειμώνα.

Άλλος ρυθμιστής της παρισινής μόδας, ο Ζακ Γκρήφ, συνε- χίζει να δείχνει προτίμηση για την πιο χαμηλή μέση. Τα μοντέλα του ξαναγυρίζουν στη μόδα του 1925.

Τρεις είναι οι κούπ, που κυριαρχούν, στις συλλογές του: 'Η κούπ σεμιζιέ, δηλαδή ίσια γραμμή με χαμηλά τη μέση, η ελεύ- θερη ντραπαριστή κούπ, σε φορέματα που διπλώνουν σε φάκελλοι και η κούπ «φλού», που παρουσιάζει την ιδιοτροπία του κάτω άκρου της φούστας, που μυείται το σαλβάρι.

Η κούπ σεμιζιέ του Ζακ Γκρήφ, έπικτείνεται όχι μόνο στα φο- ρέματα, αλλά και στα επανωφοράκια. Πολλά δηλαδή άνοιξιάτικα επανωφοράκια του, παρουσιάζουν τη ριχή αυτή εύθυγραμμία, που διακόπτεται με μια εφαρμωστή ζώνη, που περιβάλλει τους γο- φούς, ενώ δυο πελώριες τσέπες στολίζουν τα πλάγια.

Και στα ταγιέρ του βλέπουμε την ίδια τάση κατεβάσματος της μέσης. Πρόκειται μάλλον περί έντυπώσεως, που την πετυχαίνει με την εύθυγραμμη ζακέτα, που σταματά στα μισά των γοφών, στενεύοντας κάπως. Οι ζακέτες των ταγιέρ του Γκρήφ, φοριού- νται πάνω από μουσουλινένιες μπλουζές ή μπλουζές από όργκαντί, που κι' αυτές φοριούνται πάνω και όχι κάτω από τη φούστα.

Οι τουαλέτες του τύπου φακέλλου, έχουν, ως επί το πλείστον, ένα ντραπάρισμα στο πλάι, που το συγκρατεί μια άγκράφα.

Το ντραπάρισμα αυτό γίνεται πιο πλούσιο, με περισσότερα κοκίγιέ, αν θέλουμε να δώσουμε μεγαλύτερη έπισημότητα στην τουα- λέτα.

ΑΠΛΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΙΤΣΕΣ

Άφου είδαμε τι προτείνουν στη γυναίκα μερικοί από τους πα- ρισινούς ράφτες, άς ρίξουμε μια ματιά και στα πιο άπλά ντυσί- ματα, αυτά που θα μάς είναι άπαραίτητα στην καθημερινή μας ζωή, στο γραφείο μας, στις πρώιμες μας κούρσες, στους περιπά- τους μας.

Για τα άπλά αυτά φορεματάκια που πρέπει κι' αυτά να είναι κομψά και καλοφτιαγμένα θα χρησιμοποιήσουμε βαμβάκερα καν-

τριγιέ και νταμιέ σε διάφορες άνοιχτόχρωμες διχρωμίες. Θα χρη- σιμοποιήσουμε βέβαια και μονόχρωμα σε άνοιχτά χρώματα, αλλά η προτίμηση θα κλείνει ύπερ των φασονάι. Πολλά από τα μονό- χρωμα φορεματάκια θα γαρνιρύνται: με κάποιο αντίθετο χρώμα ή και με λευκό ή άπλω με έσάρπα, μια ζώνη, ένα μαντηλάκι, θα δίδουν τη νότα της ποικιλίας.

Αυτά τα φορεματάκια θα ακολουθούν κατά το πλείστον την ίσια γραμμή, χωρίς όμως να αποκλείεται και η λίγο φαρδεία φούστα σε κούπ ελαφρώς κλώ. Μπορούμε επίσης να καταφύγουμε στις πιέτες, που ποτέ δεν χάνουν την έπικαιρότητά τους.

Τα κορσάζ σ' αυτά τα άπλά φορέματα γίνονται: με διάφορες ντεκούπ, που άλλοτε σχηματίζουν νωμίτη, άλλοτε διαγώνιες ή οριζόντιες τσέπες εκτεταμένες του κομπώματος, που κι' αυτό θα είναι άλλοτε εύθυγραμμο και άλλοτε σταυρωτό, με δυο σειρές κουμπιά. Το άνοιγμα του λαιμού σ' αυτά τα φορέματα, θα τε- λειώνη πέτε σε κατεβαστό γιακαδάκι, τότε θα είναι μόνον μισό, αλλά δεν θα έχη γιάκα και στη θέση του θα φοριέται ένα τρι- γωνικό μαντήλι με τις άκρες περσμένες κάτω από ένα άνοιγμα και με ένα δεσίμο.

Σχετικά με το κομπώμα, θα ιδούμε πολλές φορές τα κουμπιά να συνεχίζονται ως κάτω ή, τουλάχιστο, ως τα μισά της φούστας. Τα μανίκια θάβει τρουά-κάρ στην αρχή της έποχής και σύν τώ χρόνω, θα κοιναίνουν, ή και θα... έξαφανίζονται.

Άς μη ξεχνούμε, ότι πολλά κορσάζ θα έχουν και κούπ ζαπονάι: έπομένως και τα μανίκια γίνονται ανάλογα, με μια ραφή στο επάνω μέρος του μπράτσου και σε όλο του το μήκος.

Η κατάληξη των μανικιών ποικίλλεται με γυριστά δεβεράκια, που θα συγκεντρώνουν το φάρδος τους σε μια ελαφρεία σουρίστα. Οι ζώνες θα είναι δερματίνες, αλλά και από το ίδιο ύφασμα του φορέματος, στείς ή όταν το σχέδιο του φορέματος το έπιτρέψει, πολύ φαρδείες και μάλιστα πιο φαρδείες πίσω.

Και μια τελευταία λέξη της μόδας: Η άγκράφα τοποθετείται στο πλάι.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ποιά είναι η μητέρα που δε θέλει να βλέπει τα παιδάκια της ντυμένα στο σπίτι όσο κομψά και νόστιμα είναι ντυμένο και στο δρόμο ή σε μια παιδική συγκεντρώση;

Φυσικά, κάθε περίπτωση, έχει τις άπαιτήσεις της κι' έτσι και το ντύσιμο του παιδιού έχει κι' αυτό τον ιδιαίτερο χαρακτήρα του.

Η ποδίτσα, βέβαια, για την εμφάνιση των παιδιών στο σπίτι, έχει μια έξέχουσα θέση. Ο προορισμός της είναι να προστατεύει το φορεματάκι του δρόμου ή του σχολείου από το στραπατσάρισμα, χωρίς βέβαια να άφαιρη από το κοριτσάκι ή το αγοράκι τη χαρά του και τη νόστιμιά του.

Το ριγυτό ζεφύρι λ. χ. είναι ένα χαριτωμένο ύφασμα για παιδικές ποδίτσες.

Ακολουθήτε μια κούπ, που συνδυάζει ένα κοντόταλλο μπουστακι με το κάτω μέρος της ποδίτσας σουρωτό. Η ποδίτσα δεν έχει μανικάκια, αλλά μια φάσα σε μονόχρωμο ύφασμα, που να έναρμονίζεται στο χρώμα με το ριγέ, σχηματίζει σαν έπωλέτες και στολίζει συγχρόνως την ποδίτσα με δυο τσέπες μπροστά.

Η ποδίτσα έχει κλειστό λαιμό και το κομπώμα της είναι στην πλάτη και μόνο στο μπουστακι.

Για το μικρό αγοράκι θα προτιμήσετε ένα μονό χρωμο περκάλι, ίδιος άν την ποδίτσα πρόκειται να τη φορέσει και στο σχολείο. Τότε όμως τα μανικάκια είναι άπαραίτητα και μάλιστα κατά προτίμηση μα- κρτά. Το μπουστακι της ποδιάς φτάνει ως τη μέση και ελεύθερες πιετίτσες το συγκεντρώνουν μέσα στ- ζώνη από το ίδιο ύφασμα.

Το ίδιο και η συνέχεια της ποδίτσας συγκεντρώνε το φάρδος της με μικρές ελεύθερες πιετίτσες γύρι από τη μέση.

Αυτή την άγροίστικη ποδίτσα μπορείτε να την νο- νίρετε με σειρήνια σε χτυπητό χρώμα, που θα στολί- ζουν τη ζώνη, τα σουανιέ των μανικιών, το κατεβαστό στοργυλό γιακαδάκι και επί πλέον μια μεγάλη τσέπη, που παρουσιάζει την ιδιοτροπία να είναι τοποθετημένη στο μπουστακι και να πιάνη σχεδόν όλο το μπροστινό από τη μέση κι' άπάνω ως το μισό μόνον ύψος.

Πολύ νόστιμη επίσης για ένα αγοράκι η ποδίτσα από ζεφύρι καντριγιέ. Αυτή μπορεί να γίνει μονοκόμμη, με δυο πιάτ στα δυο πλάγια, στη μέση, που συγκεν- τρώνουν τη σουρίστα της ποδιάς. Οι πιάτ και οι έπω- λέτες, που συγκρατούν την ποδίτσα στους ώμους, γίν- νονται από μονόχρωμο ύφασμα και με το ίδιο ύφασμα γαρνίρεται και η τσέπη, που τοποθετείται στη μέση μπροστά.

Για τα κοριτσάκια, μια νόστιμη κούπ ποδιάς, είναι αυτή που σχηματίζει το επάνω μέρος της ποδίτσας με δυο φαρδείες μπρετέλλες, που άντισώνονται στη μέση. Είναι αρκετά φαρδείες, ώστε να καλύπτουν τους ώ- μους και στολίζονται στο έξωτερικό τους άκρο μ' ένα στενό βολανάκι πλισσεδωτό. Το στενό αυτό βολανάκι συνεχίζεται μπροστά στα δυο πλάγια του κάτω μέ-

4) Χαριτωμένο φορεματάκι πρώινό από σκωτσέζικο λαινά, άσπρομαυρο. Μπροστά έχει ένα ιδιόρρυθμο κομπώμα και πίσω μια κουφίπιτα στην πλάτη και στη φούστα. 5) Φορεματάκι σε ιδιόρρυθμη κούπ με πικεδένιο πλαστρόνακι. Έχει το κομπώμα πίσω και οριζόντιες πιέτες στη φούστα. 6) Κλασική φόρμα ρομπ-μαντώ με όλο το φάρδος ριγμένο πίσω.

1) Ποδίσσα για κοριτσάκι 3-4 χρόνων από ριγέ ζευύρι γαρνιρισμένη με μονόχρωμο. 2) Ποδίσσα γι' αγοράκι 5 χρόνων από μονόχρωμο περκάλι. 3) Για κοπελίτσα 5 χρόνων από περκάλι με βουλίτσες. Το επάνω μέρος σχηματίζεται από δυο μπάντες σταυρωτές στην τάλη. 4) Ποδίσσα για μεγαλύτερη κοπελίτσα 8-9 χρόνων από ριγέ περκάλι και μονόχρωμο. 5) Από μονόχρωμη ποπλίνα γαρνιρισμένη με φεστώνι. 6) Για αγοράκι 4 χρόνων μία πολύ σκερτσόζικη ποδίσσα από τουαλ ντέ Βιού καρεδάτο γαρνιρισμένη με μονόχρωμες μπάντες.

Ο Θησαυρός της Ιερής λίμνης

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό Τζέιμς Τσέιζ

Τα κλεμμένα ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

Λεϊς νάναι;
— Έφερε το χέρι της στο στόμα της και γούρλωσε τα μάτια της.

— Μά γιατί δεν τα παράδωσες στο Μπόργκ; φώναξε. Μου είχες γράψει πως είχατε συμφωνήσει έτσι!

— Δεν του τάδωσα, γιατί σκέφτηκα πως είχα φερθεί ήλθια. Για ποιο λόγο να τσεπώσω ένα εκατομμύριο ο φιλοράκος σου, ενώ εγώ που τράβηξα όλους τους κινδύνους, θάπαιρνα μονάχα 50 χιλιάδες; Ξέρω κάποιον που θα μου δώσει ένα εκατομμύριο για τα διαμάντια. Θα συνεννοηθώ μαζί του. Όσο για το Ντελάνεϊ και το Μπόργκ, ως πάνε να κουρεύονται!

— Όχι! φώναξε η Γκλόρια, και πετάχτηκε όρθια. Μην το κάνεις αυτό, Χάρρυ! Πρέπει να δώσεις τα διαμάντια στο Μπέν. Πρέπει! Σουδώς λεφτά... Σου έχει εμπιστοσύνη. Δε μπορείς να τον γελήσεις...

— Α, έτσι; Έσύ λες πως μου έχει εμπιστοσύνη; Και πως μου την αποδείξεις; Βάζοντας να με παρακολουθήσουν παντού δυο μαχαιροβγάλτες του!.....

— Ο Μπόργκ δεν ξεκόλλησε στιγμή από κοντά μου... Πού τη βλέπεις εσύ την εμπιστοσύνη; Αυτός δε θα εμπιστευόταν ούτε την ίδια τη μητέρα του! Μούδωσε τα λεφτά μονάχα γιατί δεν είχε άλλο τρόπο να βάλει στο χέρι τα διαμάντια.

— Άρκετά έκανε τον έξυπνο! Τώρα είν' η δική μου σειρά. Θα πουλήσω τα διαμάντια, κι αυτός ως τρέχει να με γυρεύει! Η Γκλόρια πάλεψε για να κρατήσει την ψυχραιμία της. «Ε-τρεμε κι' ήταν παγωμένη απ' τον τρόμο.

— Άκουσε, καλέ μου, κατάλαβε με! είπα, προσπαθώντας να μιλήσω άργα και με ήρεμη φωνή. Κανείς δε μπορεί να γλυτώσει, αφού ξεγέλασε το Μπέν. Ούτε και συ θα μπορείς... Πιστέψ' με, Χάρρυ. Σου το λέω γιατί σ' αγαπώ. Δε θέλω να πάθεις τίποτα... Δε θέλω ζωντανό, όχι πεθαμένο. Κατάλαβε;

— Ησύχασε, Γκλόρια, απάντησε ο Χάρρυ. Αυτοί ψάχνουν να βρουν το Χάρρυ Γκορν. Άλλ' ο Χάρρυ Γκορν δεν υπάρχει πιά, χάρις σε σένα. Είναι θαμένος κάπου στην άμμο της έρημου, εκεί που δε θα τον βρή ποτέ κανείς.

— Είν' η πρώτη φορά που την έπαθε ο Ντελάνεϊ... και δε μπορεί να κάνει τίποτα απλώς, δε θα με βρή, έρσος δεν υπέρχα. Άς με κυνηγάει άσπου να τους βγη η γλώσσα, δε ψάχνουν για μένα στους ετώνες των σιάνων! Ο άνθρωπος που ζητάνε, έπαψε να υπάρχει.

— Ξεχάσε τα δ' αυτά, κοίτα μου. Μη στενοχωριέσαι άδικα. Μας περιμένουν στην τράπεζα, στη Ν. Υόρκη. 50 χιλιάδες δολάρια. Κι' εδώ, πάνω στο κρεβάτι, έχω ένα εκατομμύριο. Γιατί χάλας την καρδιά σου;... Θα δής, όλα θα πάνε περίφημα!

— Μά η Γκλόρια έκουφε το πρόσωπό της στα χέρια της κι' άρχισε να κλαίει.

V

Όταν κουδούνισε το τηλέφωνο, ο Μπέν Ντελάνεϊ σηκώθηκε.

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΗΝ είσαι ήλιος, Τόμ! γκρίνιασε ο Τζούλιο. Έχουμε να δούμε γυναίκα εδώ κι' ένα μήνα, και τώρα που βρέθηκε επιτέλους μία, έσυ λεις να κάνεις τον ιππότη!

— Μά λογικέ μου, Τζούλιο... απάντησε ήρεμα ο Τόμ. Δεν καταλαβαίνεις πόσο είν' επικίνδυνο να κακαμεταχειριστής αυτή την κοπέλλα, τη στιγμή που το χωριό της πρέπει να βρίσκεται κάπου εδώ κοντά;... Άλλωστε δεν είναι και καθόλου τίμιο.

Ο Τζούλιο έκαμε ένα μορφασμό κι' έριξε μια ματιά γεμάτη πόθο στο μισόγυμνο κορμί της μικρής Ιθαγενούς, που τους κτύπαε με φόβο. Δε δοκίμασε όμως να την πλησιάσει, γιατί ήταν λογική η παρατήρησι του φίλου του για τον κίνδυνο.

Ο Τόμ είπε κάτι στην κοπέλλα, σε μια περιέργη διάλεκτο, κι' εκείνη του απάντησε ζωηρά με την κελαϊδιστή φωνή της. Τα ξανά μαλλιά και τα μεγάλα γαλανά μάτια του νέου αυτού που μιλούσε τη γλώσσα της, την ήσυχασαν και τον άφισε να πάει κοντά της και να περιποιηθί το πληγωμένο πόδι της.

Ενώ αυτός έδενε την πληγή της κοπέλλας, ο Τζούλιο, άκουμπησιμένος σ' ένα δέντρο, τον κτύπαε ειρωνικά. Ήταν ένας τυχοδιώκτης σκληρός, χωρίς αισθήματα. Μια έποχη πούκανε το λαθροέμπορο, είχε γνωρίσει κάποιον παλιό κυνηγό, που του είχε μιλήσει για μια λίμνη με θησαυρούς, στη ζούγκλα της Ταγκανίκας.

Δε διατάσε καθόλου να ριχτεί σ' αυτή την περιπέτεια. Κι' ήταν ένας μήνας τώρα, που έψαχνε για τη λίμνη. Είχε πάρει μαζί του τον Τόμ, γιατί ήξερε τις διαλέκτους των Ιθαγενών — αν κι' ο νέος αυτός ήταν τελείως διαφορετικός τύπος και του χάλαγε πολλές φορές τα σχέδια, όπως στην περίπτωση της μικρής Ιθαγενούς που είχαν βρή πριν από λίγο, πληγωμένη στο πόδι.

«Έννοια σου, και γρήγορα θα σε ξεφορτωθώ!» σκέφτηκε.

Την ίδια στιγμή, ο Τόμ έμπηξε μια φωνή εκπλήξεως. — Τζούλιο, φώναξε. δε μπορείς να φανταστής τί έμαθα! Βρήκαμε αυτό που ζητάμε! Η κοπέλλα λέει πως οι άνθρωποι της φυλής της δεν αγαπάνε τους ξένους, για-

τι φοβούνται μήπως ανακαλύψουν το μυστικό της ιερής λίμνης. — Είσαι σίγουρος πως κατάλαβες καλά; ρώτησε ο τυχοδιώκτης αναπηδώντας.

— Και βέβαια. Δεν πείπει όμως να την πείσουμε για να μάς πη τίποτα με το ζόρι. Θα κάνουμε τους άδιάφορους, και θα μιλήσει μόνη της... Για την ώρα όμως, πρέπει να βρούμε ένα κατάλληλο μέρος για να περάσουμε τη νύχτα.

Με τη βοήθεια της μικρής Ιθαγενούς, ανακάλυψαν μια σπηλιά, κρυμμένη πίσω απ' την όργιωδη βλάστησι. Μπήκαν μέσα. Η κοπέλλα τους ακολούθησε. Δεν έδειχνε καμμία διάθεσι να φύγει. Τα μάτια της, που παρακολουθούσαν προσεκτικά κάθε κίνησι του Τόμ, δείχνανε καθαρά τί την κρατούσε κοντά στους δυο ξένους...

Ο Τζούλιο το κατάλαβε κι' έγινε έξω φρενών. Δεν έδειξε όμως τίποτα.

Αντίθετα, όταν ήρθε η ώρα να κοιμηθούν, έσπρωξε γελώντας την κοπέλλα προς το μέρος του συντρόφου του, ξάπλωσε στέ πρόχειρο στρώμα που είχε φτιάξει με κλαδιά, γύρισε απ' τη άλλη μεριά κι' έκανε τον κοιμισμένο.

Με τα μουρμουρητά κι' ο ήχος των φιλιών τους τον κράτησαν άγρυπνο μέχρι τα χαράματα...

Τ' άλλο πρωί, ο Τόμ ξύπνησε από ένα δυνατό σκούνημα. Άνοιξε τα μάτια του κι' είδε το Τζούλιο, σκυμένο πάνω του, να βρίζει...

Είδες κανένα άσχημο όνειρο; τον ρώτησε γελώντας.

— Την άφισε να ξεφύγει μέσ' απ' τα χέρια μας! ούρλιασε ο άλλος. Αντί να κάνεις έρωτα, βάταν καλύτερα να την είχες δέσει!

Ο νέος κτύπαε γύρω του. Η Ιθαγενής δε βρισκόταν πουθενά. — Μην εφωνίζεις έτσι λοιπόν! είπε ο Τόμ. Είναι κοίμα που έφυγε, γιατί είναι το πιο γλυκό κορίτσι που γνώρισα ποτέ μου. Ξέρεις, τη νύχτα της ρώτησα για τη λίμνη, και μου ύποσχεθηκε να μάς οδηγήσει ως εκεί.

Ο Τζούλιο έστρεψε πάλι σε βρισίες. Μά, τη στιγμή εκείνη, μπήκε στη σπηλιά η Ιθαγενής. Άφισε να πέσουν χάμω κάτι χόρτα που κρατούσε στα χέρια της, και ρίχτηκε στην αγκαλιά του Τόμ. — Η λίμνη είναι γεμάτη κροκοδείλους, του είπε. Ο μόνος τρόπος για να μη σε πειράξουν, είναι ν' αλείψεις όλο σου το κορμί με το χυμό του βοτανιού που σου έφερα.

Ο Τόμ έξηλθε στο σύντροφό του τα λόγια της. Ύστερα τη βοήθησε να λυώσει τα χόρτα ανάμεσα σε δυο πέτρες. Κι' αφού τύλιξαν τον πολύτο μέσα σ' ένα φύλλο, ξεκίνησαν για τη λίμνη.

Σε λίγα λεπτά βρίσκονταν εκεί. Γεμάτοι άτυπομονησία, οι δυο άντρες άφισαν την κοπέλλα να τους αλείψει με τον πολύτο κι' έπασαν ύστερα στο νερό.

Οι κροκοδείλοι όρμησαν καταπάνω τους. Μά, μόλις τους πλησίασαν, γύρισαν κι' έφυγαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Πρώτος ο Τόμ τώρα έκανε μια βουτιά. Κι' όταν βγήκε στην επιφάνεια του νερού, κρατούσε μια χούφτα άστραφτερή πετράδια!

Ο Τζούλιο, παρ' όλες τις προσπάθειές του, δεν κατάφερε να φτάσει ως το βυθό. Κτύπαε το νέο, γεμάτος λύσσα, και τον έκανε νόημα να βγύνει στην όχθη.

— Άκου, Τόμ, του είπε όταν φτάσαν εκεί. Έσύ θα βουτάς κι' εγώ θα κολυμπάω κοντά σου και θα μεταφέρω έξω ό,τι βγάλεις.

— Σύμφωνα, απάντησε ο νέος. Μόνο που πρέπει να βισατούμε, γιατί η μικρή μου είπε πως από αύριο θα μαζεύουν εδώ όλοι οι Ιθαγενείς της περιοχής για κάτι γιορτές που κρατάνε ένα μήνα.

Καί, με τα λόγια αυτά. Ξανάπεσε στο νερό... Ήταν μεσημέρι, όταν οι δυο άντρες απόφασισαν να σταματήσουν για να ξεκουραστούν. Ένας σωρός πολύτιμα πεπεάδια βρισκόταν στην όχθη.

Οι δυο νέοι τρέξανε να μαζέψουν φρούτα, ενώ ο Τζούλιο κάθισε κοντά στο θησαυρό. Δεν ήθελε να τον μοιραστή με κανένα!

Σε λίγο, είχε καταστρώσει το σχέδιό του. Άνοιξε μια απ' τις κονσέρβες που είχε στο σακκίδιό του, και πασάλειψε τη χούφτα του με λίπος. Όταν γύριζε ο Τόμ, θα τον χάιδευε τάχα φιλικά στην πλάτη, ώστε η μυρωδιά του χόρτου να σκεπαστεί απ' τη μυρωδιά του λίπους. Έτσι, θαμνε άπροσπάτευστα στα στόματα των κροκοδείλων!

Ήταν τόσο ένθουσιασμένος απ' το κόλπο του, ώστε τον έπιασε άτυπομονησία. Άνέθηκε σ' ένα βράχο κι' άρχισε να φωνάζει το ζευγάρι.

Αυτό ήταν το μοιραίο λάθος. που του κόστισε τη ζωή. Το πόδι του μπλέχτηκε σε μια ρίζα, έχασε την ισορροπία του και έπεσε μέσ' στη λίμνη! Τα απαίσια εμψίδια ώρμησαν προς το μέρος του, μεθυσμένα απ' το λίπος που απλώθηκε γύρω του...

... Όταν ο Τόμ γύρισε στην όχθη με τη μικρή Ιθαγενή, μοναχά μερικά κομμάτια απ' τα ρούχα του τυχοδιώκτη και το περιεργό κοκκινωπό χρώμα του νερού δείχνοντα το δράμα...

Λυπήθηκαν κι' οι δυο, μη ξέροντας τί τους έτοιμάζε ο Τζούλιο. Κι' όταν, μετά δυο νύχτες, έγκταεστημένοι σε μια μεγάλη φωτιά κοντά στη ζούγκλα αποκτήσανε τον πρώτο τους γιό, τον βαφτίσανε άδίστακτα Τζούλιο.

A. MARTIN

Έχασε την ισορροπία του και έπεσε μέσα στη λίμνη.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Χάρρυ διαβάζει ακόμα στην έφημερίδα ότι ο Τακαμόρι πρόκειται να παρασημοφορηθεί για τη μεγάλη υπηρεσία που πρόσφερε στη χώρα του στέλνοντας της τα διαμάντια. Ύστερα βάζει μπροστά το προτομασμένο σχέδιο της ληστείας. Ενώ όμως όλα τ' άλλα γίνονται όπως τα είχε κανονίσει, ο συνοδός των διαμαντιών άμυνεται άποτελεσματικά, σκοτώνει δυο από τους συμμορίτες και πληγώνει βαρύν τον τρίτο, πριν τον σκοτώσουν κι' αυτόν. Ο Χάρρυ παίρνει την κασετίνα με τα διαμάντια και πληγωμένο και φεύγει μ' ένα αυτοκίνητο, μέσα απ' την έρημο. Στο δρόμο όμως σκέπτεται πως είναι προτιμώτερο να κρατήσει για λογαριασμό του τα διαμάντια και να τα πουλήσει στον Τακαμόρι, που θα ενδιαφέρεται να μη χάσει το παράσημο. Άφινει λοιπόν μέσα στην έρημο τον πληγωμένο. Άφαιρεί κι' εξαφανίζει τα ρούχα και τ' άλλα που του άλλαζαν μορφή και αναγινέται ο Χάρρυ Γκρίν. Έτσι, δεν τον υποψιάζονται καθόλου οι αστυνομικοί, που έχουν αποκλείσει τους δρόμους κι' αναζητούν τους ληστές. Φτάνει σ' ένα «ξενοδοχείο» από μικρές βιλίτσες για τουρίστες, όπου τον περιμένει η Γκλόρια, όπως είχαν συμφωνήσει.

Την άκουσε να διασχίζει τρέχοντας το δωμάτιο. Άνοιξε διαπλάτα την πόρτα και τον έ-

σφιξε στην αγκαλιά της.

— Ε, άφισε να με πω πρώτα μέσα, της είπε.

Τη σήκωσε στα χέρια του κι' έσπρωξε με το πόδι του την πόρτα.

— Ω, Χάρρυ, ήμουν σάν τρελή! του είπα εκείνη, λαχανιασμένη. Άκουσα στο ραδιόφωνο όλη την ιστορία... Είσαι πληγωμένος;

— Όχι, δεν έχω τίποτα. Πέταξε την κασετίνα πάνω στο κρεβάτι και πρόσθεσε:

— Τα βρήκα σκούρα, είν' η αλήθεια, αλλά κατάφερα να ξεμπερδέξω.

— Σκοτώσανε το φύλακα;...

— Ναι. Ήταν μια άτυχία! Αυτός ο βλάκας έκανε την άνοησία ν' ανακατευτεί στη δουλειά μας. Και τον σκοτώσανε...

— Τ' άκουσα... Είναι φοβερό! Άν σε πιάσουν τώρα...

— Η Γκλόρια έσφιγγε νευρικά τα δάχτυλά της.

— Α, μην άρχισης αυτά τώρα, σε παρακαλώ! την έκοψε άπτόμα ο Χάρρυ. Ξέρω καλά τί θα με κάνουν, αν με πιάσουν. Άλλά δεν πρόκειται να με πιάσουν!

Την είδε κατάκλημη, τρομαγμένη, με κομένα τα μάτια, τα μαλλιά της άκατάστατα και τα ταξιδιωτικά της φόρεμα τσαλακωμένα. Κι' ένοιωσε να λιγοστεύει κάπως η στοργή του γι' αυτήν.

— Με συγχωρή, Χάρρυ, του είπε, αλλά είμαι άνάστατη! Δεν περίμενα να συμβή ένα τέτοιο πράγμα.

— Δεν τον σκότωσα εγώ πάντως, διαμαρτυρήθηκε ο Χάρρυ. Άλλά θα με σκότωνε αυτός, αν δεν προλάβαινε να του ριξί ο Φράνκς. Με σημάδεψε εκείνη τη στιγμή.

— Είπανε πως τσόκασες μαζί με κάποιον άλλον. Πού είν' αυτός;

Ο Χάρρυ έβρεξε με τη γλώσσα του τα χείλια του. Νευρία-

ζε γιατί τον ανάγκαζε να της δώση λογαριασμό.

— Δε μου δίνεις να πιώ κάτι; της είπε. Έχεις εδώ ό,τι χρειάζεται;

— Ναι, έχω φέρι ούισκυ. Το σκέφτηκα...

— Πήγγανε να το φέρης λοιπόν!

Τούρριξε μια γρήγορη ματιά, πειραγμένη απ' τον τόνο του. Ωστόσο, πέρασε στο διπλανό δωμάτιο και ξαναγύρισε σ' ένα λεπτό φέρνοντας μια μπουτίλια ούισκυ, δυο ποτήρια και μια καράφα με νερό.

Ο Χάρυ έβαλε δυο δάχτυλα ούισκυ και λίγο νερό στο ένα ποτήρι και ήπιε το μισό. Ύστερα πρόσθεσε πάλι ούισκυ και πήγε να καθίσει πάνω στο κρεβάτι. Άναψε ένα τσιγάρο, ενώ η Γκλόρια έφαζε να πιή κι' αυτή.

— Παράτησα στο δρόμο το Φράνκς, της είπε. Δε μπορούσε να γίνη αλλοιώς.

— Έκείνη άνασκήρτησε, γύρισε προς το μέρος του και τον κτύπαε, έκπληκτη. Την κτύπαε κι' αυτός κι' ύστερα γύρισε αλλού τα μάτια του.

— Τον παράτησες; του είπε.

Μά δεν ήταν πληγωμένος;

— Τον παράτησες; του είπε.

Μά δεν ήταν πληγωμένος;

— Τον παράτησες; του είπε.

Μά δεν ήταν πληγωμένος;

— Τον παράτησες; του είπε.

Μά δεν ήταν πληγωμένος;

— Τον παράτησες; του είπε.

Μά δεν ήταν πληγωμένος;

— Τον παράτησες; του είπε.

Μά δεν ήταν πληγωμένος;

— Τον παράτησες; του είπε.

Μά δεν ήταν πληγωμένος;

— Τον παράτησες; του είπε.

Μά δεν ήταν πληγωμένος;

— Τον παράτησες; του είπε.

Μά δεν ήταν πληγωμένος;

— Τον παράτησες; του είπε.

Μά δεν ήταν πληγωμένος;

— Τον παράτησες; του είπε.

Μά δεν ήταν πληγωμένος;

— Τον παράτησες; του είπε.

Μά δεν ήταν πληγωμένος;

— Τον παράτησες; του είπε.

Μά δεν ήταν πληγωμένος;

— Τον παράτησες; του είπε.

άμεσως, αφήνοντας τη Φεύ για πληκτική γι' αυτή την ξαφνική εγκατάλειψη. Διέσχισε το δωμάτιο κι' άρπαξε τ' ακουστικό.

Είχε παρακολουθήσει ήδη στο ραδιόφωνο την περιγραφή της ληστείας, κι' η συνθησισμένη ήρεμία του τον είχε εγκαταλείψει όταν άκουσε την ανθρωποσφαγή που έγινε... "Αν τ' άχνη των διαμαντιών οδηγούσαν την αστυνομία ως αυτόν, θάβρισκε μεγάλους μελαδές!

Αυτό σκεπτόταν, ενώ άκουγε την ταραγμένη φωνή του σπύκερ. "Ο θάνατος τριών ανθρώπων — του φρουρού των διαμαντιών, του Λιούιν και του Μίκης — θα χαλούσε κόσμο όπωσδήποτε. "Αν λοιπόν τ' όνομα του βρισκόταν άνακατεμένο σ' αυτή τη ληστεία, ο διευθυντής της αστυνομίας Ο Χάρρυνταν θάταν αναγκασμένος να έμειβε εναντίον του — πράγμα που φοβόταν προπάντων ο Μπέν.

Περίμενε λοιπόν άνυπόμονα το τηλεφώνημα του Μπόργκ, του υπαρχηγού του, και τον κατηγόριζε γιατί άργούσε. Εχον περάσει δυό δόλοκληρες ώρες έτσι, όταν κουνούσαν έπιτέλους το τηλέφωνο.

—Ναι, είπα στο μικρόφωνο ο Ντελάντε. Ποιος εκεί;

—Ο Μπόργκ... Μας την έφερε! Δεν ήρθε.

Ο Μπέν άφρισε άπ' το κακό του.

—Έξακολούθησε! μούγκρισε.

—Τον περιμένω εδώ και δυό ώρες, αλλά δεν έδωσε καθόλου σημαία ζωής. Είχαμε συμφωνήσει να συναντηθούμε στις εννιάμιση. Τώρα είναι σχεδόν μεσάνυχτα.

Μας την έσκαψε, στυγούρα!

—Δεν το ξέρουμε... άπάντησε ο Μπέν, ενώ καθότανε στην άκρη του γραφείου. "Ίσως να βρήκε δυσκολίες... Το ραδιόφωνο είπα πως ο Φράνκς κι' ο Γκρήν φύγανε με τ' αυτοκίνητο.

Ο Φράνκς ήταν πληγωμένος. "Ίσως να τον έπιασε ή αστυνομία.

—Όχι, δεν τον έπιασε... τον βρήκε όμως. Ο Γκρήν τον είχε πετάξει από τ' αυτοκίνητο στην άκρη του δρόμου και τον άφισε εκεί να χάσει όλο του το αίμα. "Όταν τον περιμαζέψανε οι αστυνομικοί, ήταν πεθαμένος πιά άπό μιση ώρα... Ο Γκρήν κατάφερε να ξεφύγει, μαζί με τα διαμαντία!

Ο Μπέν σκέφτηκε τις 50 χιλιάδες δολάρια που είχε πληρώσει στο Γκρήν, τα 2 εκατομμύρια δολάρια που έκανε, το γιγώτ που δέ θ' άποκτούσε...

—"Αν αυτό το κάβαμα φαντάζεται πως μπορεί να μου τη σκάσει, θα του δείξω πώς άπιδια βάζει ο σάκος! φώναξε με φωνή στριγγή από μανία. Ψάξε να τον βρής άμέσως! Τ' άκούς;

—Μα δεν υπάρχει! άπάντησε ο Μπόργκ. Δέ λεγότανε ποτέ Χάρρυ Γκρήν. Τώρα θάχνη πιά άπαλλαγί άπ' την κουτσάμαρα του κι' άπ' το σημάδι της πληγής του και θάχνη γίνει άλλος άνθρωπος. Σας τόχα πη έγώ άπ' την άρχή!

Ο Μπέν κώησε στην πολυθρόνα του. Το πρόσωπό του γυάλιζε. Τα μάτια του πετούσαν σπιθες μανίας.

—Ξέρεις τον αριθμό του αυτοκινήτου; ρώτησε.

—Ναι. Είναι μία «Πόντιακ»,

αριθμός Μx 999.007. "Αλλά σε τί μπορεί να μας χρησιμεύει;

Το χέρι του Μπέν έσφιγγε τόσο δυνατά τ' ακουστικό του τηλεφώνου, ώστε τα νύχια του ματώνανε.

—Σταμάτα πιά τις έρωτήσεις! ούρλιασε. Πρέπει να τον ξετρυπώσω, τ' άκούς; Μπορεί ν' άργήσει, μπορεί να ξεδώχης πολλά λεφτά, αλλά θα τον βρής στο τέλος! Δέ θέλω να σε θανατώ μπροστά μου, πριν τον ανακαλύψω. Κατάλαβες; Δέ θα κάνω καμιά άλλη δουλειά σ' όλο αυτό το διάστημα! Κι' αν δεν τον βρής, θα χάσεις πιά έντελώς τη δουλειά σου!

—Θά τον βρώ, άπάντησε ήσυχά ο Μπόργκ. Θ' άργήσω λίγο, μα θα τον βρώ.

—Ίσως αυτή ή Γκλόρια Ντέϊν ξέρει πού βρίσκεται. Ξεκίνησε άπ' αυτήν... Δεν είναι δική μου δουλειά να σου πώ πως θα ενεργήσης...

Ο Μπέν άφρισε άπότομα τ' ακουστικό κι' έμεινε κάμπος όωρα καθισμένος, με τα μάτια καρφωμένα στο στυπόχαρτο του γραφείου του.

—Τί τρέχει, άγάπη μου; τον ρώτησε ή Φεύ, κυττάζοντας τον μ' άπορία. Φαίνεται στενοχωρημένος...

—Σκασμός! γαύγισε ο Μπέν. Έσύ να κυττάς τη δουλειά σου! Πήρε πάλι τ' ακουστικό και είπα:

—Δώστε μου τη διεύθυνση της αστυνομίας.

Η Φεύ έκαμε μία μικρή γκριμάτσα και τονώθηκε τεμπέλικά πάνω στο ντιβάνι. Πήρε ένα σκολατάκι από ένα κουτί που βρι-

σκότανε δίπλα της, κι' άρχισε να το πιπιλίζει.

—Δώστε μου τον Ο' Χάρρινταν, είπα ο Μπέν στο τηλέφωνο. Περιμένα λίγο, κι' όταν έπικοινωνήσε με το διευθυντή της αστυνομίας, του είπα:

—Έσείς, Πάτ; Έδώ Μπέν. Τί γινώσαστε; Έγώ είμαι καλά, πολύ καλά... Άκούστε, Πάτ. "Εχω να σας δώσω μία πληροφορία, που μπορεί ίσως να σας χρησιμεύει. Την πήρα από κάποιον άπ' τους ανθρώπους μου.

«Αυτός που έκανε τη ληστεία του αεροπλάνου, λέγεται Χάρρυ Γκρήν. Δεν ξέρω τίποτα γι' αυτόν, εκτός μόνο ότι φωτογραφήθηκε σ' ένα φωτογραφείο της "Εσσεξ Στρήτ". Ο άνθρωπός μου πιστεύει πως είχε αλλάξει φυσιογνωμία... Πάντως, τ' αυτοκίνητο του τον είναι «Πόντιακ», νούμερο 999.007.

«Άκουσε λίγο την άπάντησή του συνομιλητού του, μ' ένα έλαφρό χαμόγελο. "Ύστερα πρόσθεσε:

—Βέβαια, Πάτ. Ξέρете καλά πως κάνω πάντα ό,τι μπορώ για να σας εξυπηρετήσω... Έλπίζω να τον πιάσετε γρήγορα... Με είδοποιείτε τότε! Όρεθούσθ, Πάτ. Κι' έκλεισε το τηλέφωνο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ο Χάρρυ είχε άποκοιμηθή από πολλήν ώρα. Μα ή Γκλόρια έμεινε ακόμα ζύπνια, εσπλωμένη κοντά του, με τα μάτια καρφωμένα στο ταβάνι, στίς ραβδώσεις που σχημάτιζε το φώς που εισχωρούσε άπ' τα παντζούρια.

«Ενοίωθε πως ήταν άνικανή να μεταπέιση το Χάρρυ. "Αν εξακολουθούσε να τον ίκετεύει να μην εξαπατήση το Μπέν, θα τον έκανε να νευρίαση στο τέλος και να τη βαρεθί.

Έξ άλλου, πάγωνε άπ' τη σκέψη των συνεπειών της προδοσίας του... Θάπρεπε να τον εγκαταλείψει, αν έπέμενε σ' αυτό το σχέδιό του. "Ήξερε καλά το Μπέν: Ήταν επικίνδυνος, σά φαρμακερό φεϊδι! "Αν άνακάλυπτε πως είχε προετοιμάσει αυτή τη κόλπο, μαζί με το Χάρρυ, και τη θεωρούσε συνένοχό του στην άπάτη, θα τη χτυπούσε άλύπητα!

Μά, όσο κι' αν ήταν τρομοκρατημένη, όσο κι' αν είχε την πεποίθηση πως το μόνο λογικό πράγμα θάταν να χωρήσει άπ' το Χάρρυ, δέ μπορούσε να πάρη αυτή την άπόφαση. Ο Χάρρυ θα ήταν ο τελευταίος άντρας στη ζωή της. Καί, προκειμένου να μείνη μονάχη, προτιμούσε ν' αντιμετώπιση το θυμό του Μπέν.

Στο κάτω-κάτω, ίσως ν' άνησυχούσε άδίκως, άφού ο Μπέν θ' άναζητούσε τον άνυπαρκτό Χάρρυ Γκρήν... Ναι, αλλά, αν τους εύρισκε μαζί, μπορούσε να υποπτευτή το Χάρρυ, να ζητήσει πληροφορίες γι' αυτόν, να μάθη πως υπήρξε πιλότος της "Αμερικανικής Έταιρείας της Καλιφορνίας" κι' άπ' αυτό να συμπεράνη πως ήταν ο ίδιος με τον άνθρωπο που έψαχνε να βρή. "Αν χωρήζε όμως άπ' το Χάρρυ, ο κίνδυνος αυτός θάπανε να ύπάρχη...

Γύρισε το κεφάλι της και τον κυττάζε. Κοιμότανε βαθεία, δίπλα της. Το όμορφο πρόσωπό του είχε γαληνέψει. Τα χείλη του ήταν κλειστά.

Η άγάπη της γι' αυτόν τη νίκησε. "Όχι, δέ θάφευγε από κοντά του! Δέ μπορούσε, τότε, να καλά... Έτσι κι' αν έπρόκειτο να πεθάνουν κι' οι δυό τους! "Ενας έσφινκός θόρυβος την έκανε ν' άνατριχίση. "Ανασήκωσε το κεφάλι της κι' άφουγκράστηκε. Η καρδιά της άρχισε να χτυπά δυνατά. Είχε άκούσει βή-

ματα. Κάποιος τριγύριζε έξω άπ' το σπίτι!

Σηκώθηκε άπ, το κρεβάτι, τρέμοντας, φόρσε τη ρόμπα της, πήγε ως το παράθυρο, πατώντας στα νύχια, και κυττάζε έξω από μία χαραμάδα.

Εκείνο που είδε στο φώς του φεγγαριού, την πάγωσε. "Επνιξε μία φωνή φρίκης. "Όρμησε προς το κρεβάτι, άρπαξε άπ' το μπράτσο το Χάρρυ και τον τράνταξε δυνατά.

Εκείνος ζύπνησε, άνακάθισε κι' έλευθέρωσε το μπράτσο του.

—Τί σ' έπιασε πάλι; γκρίνιασε. Δέ μπορείς να μ' άρίσεις να κοιμηθώ;

—Η αστυνομία! του ψιθύρισε. Βρίσκονται άπ' έξω καμιά δεκαρία!

Ο Χάρρυ πάγωσε. Το αίμα έφυγε όλο άπ' το πρόσωπό του και τα μάτια του πήραν μία έκφραση πανικού. Πήρε το ρεβόλβερ του κάτω άπ' το μαξιλάρι του. "Ύστερα πέταξε τα σκεπάσματα και σηκώθηκε.

Βλέποντας το φάβο του, ή Γκλόρια ξαναβρήκε το θάρρος της κι' έψαξε να βρή ένα τρόπο να τον σώσει.

—Όχι, Χάρρυ, του ψιθύρισε. Άφρισε το πιστόλι σου.

—Δέ θα με πιάσουνε ζωντανό!

—Μα δέ μπορεί να σ' άναγνωρίσουν, Χάρρυ. Γιατί ροδίσαι; Άφρισε το πιστόλι, σου λέω!

Εκείνος δίστασε. Πήγε να κυττάξη μέσα άπ' τα παντζούρια. Κι' είδε μερικούς αστυνομικούς, μαζεμένους γύρω από τ' αυτοκίνητο που είχε άφήσει σε κάποια άπόστασι.

«Αναγνώρισαν τ' αυτοκίνητο! ψιθύρισε. Θάπρεπε να το παρήση κάπου στο δρόμο... Μα πώς μάθανε ότι βρισκόταν εδώ; Η Γκλόρια τον άρπαξε άπ' το μπράτσο.

—Σέ είδανε πού μπήκες; ρώτησε.

—Δεν το πιστεύω. Έγώ δέ είδα κανένα.

—Είπες στο διευθυντή πως είχες αυτοκίνητο;

—Όχι.

—Τότε θα τους πής ότι δέν είναι δικό σου. "Αν σε ρωτήσουν πως ήρθες εδώ, θα τους άπαντήσεις ότι πήρες το λεωφορείο... Το τελευταίο λεωφορείο θά σ' έφερεν εδώ περίπου την ίδια ώρα που ήρδες.

«Το δικό μας αυτοκίνητο είναι το πρώτο της σειράς, ένα «Μέρκουρ». Θά τους πής ότι έγώ ήρθα μ' αυτό και συ με το λεωφορείο. Είμαστε άπ' το Κάρσον Σίτυ και πηγαίνουμε στο Λος Άντζελες.

Ο Χάρρυ κούνησε το κεφάλι καταφατικά. "Ολ' αυτά του φαίνονταν λογικά. Είχε συνέλθει τώρα άπ' την ταραχή της πρώτης στιγμής.

Ξανακυττάζε άπ' το παράθυρο. "Εξη αστυνομικοί, με τα ηλεκτρικά φανάρια και τα ρεβόλβερ τους στα χέρια, είχαν σκορπεί ανάμεσα στα σπιτάκια.

—Πού είν' ή κασετίνα; ψιθύρισε ή Γκλόρια.

Είχε ξεχάσει ο Χάρρυ την κασετίνα! Είχε ξεχάσει επίσης ότι κρατούσε το ρεβόλβερ του κι' ότι είχε άφισει το όπλο του Φράνκς πάνω στο τζάκι, στο πρώτο δωμάτιο!

Έτρεξε, τ' άρπαξε και τόκρυψε μέσα άπ' την κερπίδα του τζακιού, μαζί με το δικό του. "Ύστερα ξαναγύρισε γρήγορα στην κρεβατοκάμαρα, πήρε την κασετίνα άπ' το συρτάρι του κομμώ κι' έψαξε για μία άσφαλισμένη κρυψώνα...

Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκαν δυνατά χτυπήματα στην έξώπορτα. Η Γκλόρια του άσπασε άπ'

τά χέρια το μέταλλο κουτί.

—Θά το κρύψω εγώ! του ψιθύρισε. Πήγαινε έσύ ν' άνοίξεις!

Ο Χάρρυ δίστασε μία στιγμή. "Ύστερα πέρασε στ' άλλο δωμάτιο, άναψε το φώς κι' άνοίξε την πόρτα. Δυό αστυφύλακες στέκονταν άπ' έξω. Τον κυττάζαν με προσοχή, κι' ο ένας τον ρώτησε άπότομα:

—Ποιος είσαστε σείς;

—Λέγομαι Τέντ Χάρρισον, άπάντησε ο Χάρρυ. Τί θέλετε;

—Τί τρέχει, άγάπη μου; ρώτησε ή Γκλόρια, πηγαίνοντας κοντά του.

«Όταν είδε τους αστυνομικούς, προσποιήθηκε την έκπληκτη. Ο Χάρρυ, που κυττάζε τους δυό αστυφύλακες, είδε τα πρόσωπά τους να γαληνεύουν, όταν αντίκρυσαν τη Γκλόρια.

—Α, τίποτα το σπουδαίο, κυρία, άπάντησε ο ένας. Δικό σας είναι εκείνο εκεί τ' αυτοκίνητο, ή «Πόντιακ»;

—Όχι. Το δικό μας είναι το πρώτο, το «Μέρκουρ».

—Θά μας επιτρέψετε να μπου-με μέσα, είπε ο αστυνομικός. Ψάχνουμε για κάποιον, που μπορεί να κρύβεται εδώ.

Ο Χάρρυ παραμέρισε πρόθυμα.

—Περάστε! είπε. Δεν υπάρχει έδω κανείς άλλος άπ' τη γυναικα μου κι' έμένα.

Ο ένας αστυφύλακας προχώρησε προς την κρεβατοκάμαρα. Ξαναβήκε όμως άμέσως και είπα στο συντροφό του:

—Τίποτα! Τόσκασε, φαίνε-

ται... Τώρα θα βρίσκεται πολλά μίλια μακριά από δω. Παράτησε τ' αυτοκίνητό του...

Κυττάζε τη Γκλόρια και τη ρώτησε:

—Μάθατε για τη ληστεία του αεροπλάνου;

—Ναι, τ' άκουσα στο ραδιόφωνο.

—Τ' αυτοκίνητο που βρίσκεται άπ' έξω, είναι αυτό με το οποίο φύγανε οι γκάνγκστερς... Μήπως τους είδατε πού ήρθανε;

—Μου φαίνεται πως τους άκουσα, έδω και μία ώρα περίπου.

—Όχι, θάταν περισσότερη ώρα. Το μωτέρ έχει κρυώσει τελείως. Θά ήρθανε κατά τις δωδεκάμιση.

—Δεν κυττάζε το ρολόι... Πιστεύετε πως κρύβονται κάπου έδω;

Ο αστυνομικός κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.

—Όχι, είπα, δέ μπορεί νακά-με ο φίλος την άνοησία να μεί-νη έδω. Θάχε κρυμένο κάπου ένα δεύτερο αυτοκίνητο. Το πήρε και τόσκασε... Άκούσατε καθόλου θόρυβο άλλου αυτοκινήτου;

—Ίσως... μα ήμουν μισοκοιμισμένη.

—Κολά. Μας συγχωρήτε πού σας άνησυχήσαμε!

Οι δυό αστυνομικοί χαιρέτησαν και πήγαν να βρουν τους συναδέλφους τους, που ψάχνανε στ' άλλα σπιτάκια.

Η Γκλόρια έκλεισε την πόρτα κι' άκούμπησε πάνω της.

—Καλά τα κατάφερες, της

είπε ο Χάρρυ μ' ίκανοποίησι. "Εχεις μεγάλο κουράγιο!... Έγώ θα τάχανα, στη θέση σου...

Πέρασε μπροστά του, μπήκε στην κρεβατοκάμαρα και καθήσε στο κρεβάτι. Σκεπτόταν ότι ξαναρχίζανε όλα όπως την έποχη που ο Μπέν ήταν άκομη ένας άσημαντος γκάνγκστερ... Το άπο-τομο ζύπνια μεσ' στη νύχτα, οι αστυνομικοί με τα αστράφρα πρόσωπα, τα ρεβόλβερ τους, οι έρωτήσεις τους και τα ψέμματα που σοφίζονταν για να σκεπασί το φίλο της...

Ο Χάρρυ, όρθιος κοντά στο παράθυρο, παρακολουθούσε μεσ' άπ' το παντζούρι όλες τις κινήσεις των αστυνομικών.

Είχαν φτάσει στο μεταξί τρεις ντεκετίβ με πολιτικά, φωτογραφίζανε τ' αυτοκίνητο και ψάχνανε στο έξωτερικό του για δακτυλικά άποτυπώματα. Βλέποντάς τους, ο Χάρρυ ένοιωσε να τον πλημμυρίζη και πάλι ο τρόμος. Δεν είχε σκεφτή τα δακτυλικά άποτυπώματα!...

Το συναίσθημα της άσφαλείας, που τον ήσυχάζε ως τότε, χάθηκε ξαφνικά! Μπορούσαν να τον πιάσουνε έτσι! Είχε άρίσει ένα σωρό δακτυλικά άποτυπώματα μέσα στ' αυτοκίνητο. "Αν παίρνανε τα άποτυπώματα όλων όσων μένανε στο ξενοδοχείο, θα τον άνακαλύπτανε σίγουρα!

—Γκλόρια! είπα μ' άγωνία. Θά βρουνε τ' άποτυπώματά μου στ' αυτοκίνητο. Θά με τσακώσουνε! Δεν τόχα σκεφτή, αυτό...

Τον κυττάζε. Ούτε κι' εκείνη τόχε σκεφτή.

—Αν τόσκαζε άπ' την πίσω πόρτα; πρόσθεσε ο Χάρρυ, με τη φυσιογνωμία του αλλοιωμένη άπ' το φόβο. Μου μένει μία έλπίδα...

Κι' έκανε να πάρη τα ρούχα του. "Αλλ' ή Γκλόρια πήδησε όρθια και τον εμπόδισε.

—Όχι, μην κάνης άνοησίες! του σύστησε. "Αν δούνε πως έφυγες, θα καταλάβουν πως είσαι σ' ό δράστης... Μή κάνης την ψυχραιμία σου! "Αν το σκάσης, χάθηκες... Δεν είναι βέβαιο άλλωστε πως θα σκεφτούνε να πάρουνε τ' άποτυπώματα. Μπορεί να μην τους έρθη αυτή ή ιδέα.

—Κι' αν τα πάρουν; επέμεινε ο Χάρρυ, διστάζοντας.

—Τότε δέ μπορείς να κάνης τίποτα. Θά διατρέξης άπωσδήποτε αυτόν τον κίνδυνο. Μά, αν φύγης, είσαι χαμένος. Δεν πρέπει να το ξεχάσεις!

Ο Χάρρυ ξαναγύρισε στη θέση του, μέσα άπ' το παράθυρο. Το πρόσωπό του γυάλιζε από ιδρώτα.

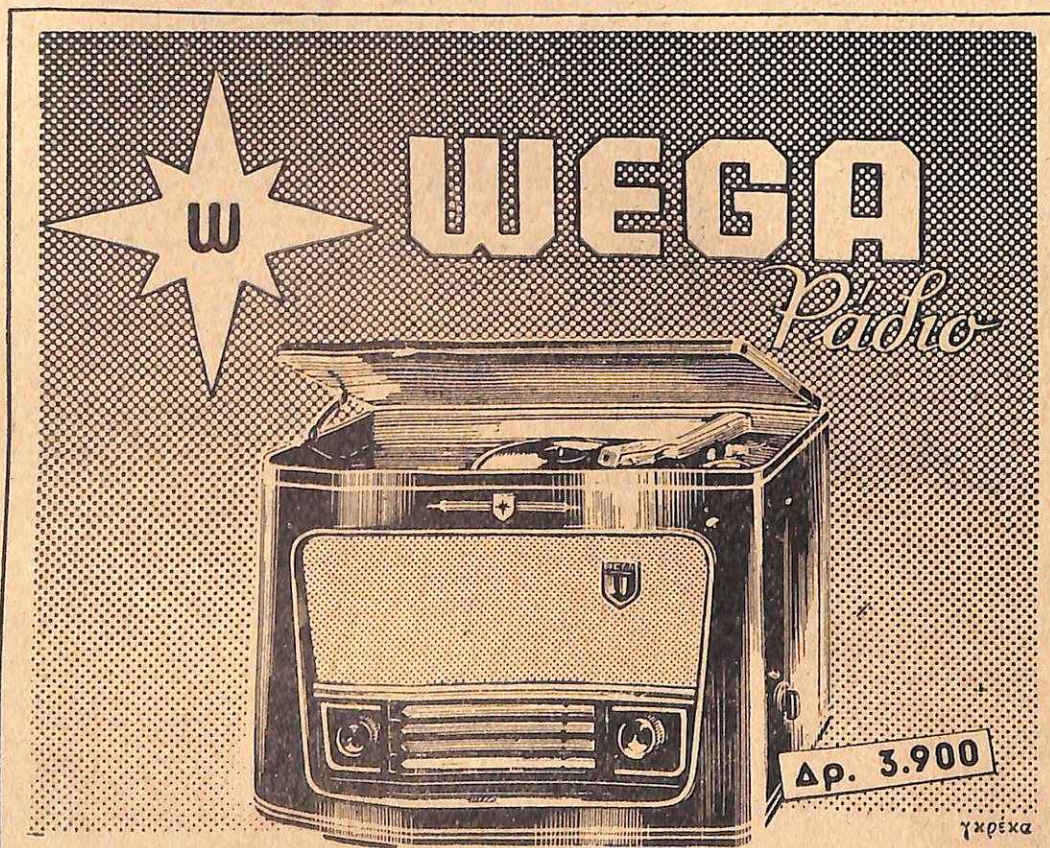
—"Αν φανταζόμουν ποτέ πως θάπαιρνε ή δουλειά τόσον άσχημο δρόμο, δέ θα την έπαικνρούσα ποτέ! μούρμουρισε. Τί βλακεία μου να ξεχάσω τα δακτυλικά άποτυπώματα! Κι' αν ακόμα γλυτώσω τώρα, θα μπορούσε να με τσακώσουν οποιαδήποτε στιγμή. "Αν, άς πούμε, μου συμβή ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, σε δέκα χρόνια, και μου πάρουνε τότε τ' άποτυπώματά μου, θάμαι χαμένος! Τί ήλίθιος που φάνηκα!... Πώς έμπλεξα έτσι!

Ο θόρυβος ενός μωτέρ τράβηξε πάλι την προσοχή του. Είχε φτάσει ένα μικρό ρυθμικό κομμάτι με γερανό. Οι αστυνομικοί γάντζωσαν μ' αυτόν την «Πόντιακ» κι' έφυγαν μαζί της.

Μείνανε μόνο τρεις επιθεωρητάι, πούχαν συγκεντρωθή και κουδεντιάσανε. Ο Χάρρυ τους παρακολουθούσε, με σφιγμένα δόντια, λαχναρισμένος.

Σε λίγα λεπτά, φύγανε κι' αυτοί με τ' αυτοκίνητά τους.

Ο Χάρρυ άπιστοχώρησε σιγά-σιγά ως το κρεβάτι και καθήσε, με το κεφάλι μέσα στα χέρια του.

WEGA
Radio

Δρ. 3.900

γκρέκα

"ΒΕΓΚΑ", ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΡΑΔΙΟΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟ

Κατασκευασμένο με τις πιο συγχρονες μηχανικές εξελίξεις και τη πιο αισθητική, γραμμή είναι το κομμημα και ή υπερφάνεια κάθε σπιτιού

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Για να έχετε
δόντια λευκά και
γερά σαν τα δικά
μου, μεταχει-
ρίζεσθε πάντοτε
την οδοντόκρεμα
ΚΟΛΥΝΟΣ

Kolykos
TOOTH PASTE

**Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΙ
ΚΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ**

ΥΠΕΡΟΧΟ ΔΕΡΜΑ

ΒΕΛΟΥΤΙΝΟ ΔΕΡΜΑ

Το νέο σαπούνι
ΠΑΠΟΥΤΣΑΝΗ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

Επιπλο σκυριανό - βυζαντινά 1
κυκρινά κωλ. 8 τεμαχ. δραχμ.
1.950. βυζαντινά σαλόνια, 8 τε-
μαχ., δραχ. 2.450 και 2.875. βυ-
ζαντινές τραπέζιες, 10 τεμαχ.,
δραχ. 7.800. βυζαντινές επιπλώ-
σεις γραφείων, 6 τεμ. δραχ. 0
475. Κολοκυνθούς 4 και γυναιό
Αγχαλακού. Κατεργασμένο εξ Ο
μονοίας την δδόν Πειραιώς τραμ
4, εις την 2αν στάσιον, παρά το
Βρεφοκομειον. Τηλ. 54-737. Α-
ΛΕΞ. ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ ή Σεφανό-
πουλος.

Ζητήστε το μοναδικό και
της παλαιότητας ΣΑΠΟΝΙΟΥ
ΜΠΑΝΙΟΥ **Stephen's**

ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΑ-
ΠΕΥΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ
ΚΑΛΥΝΤΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ

«**LADAS**»

ΙΑΤΡΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΙΧ. ΛΑΔΑ

ΕΙΔΙΚΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 35 — Τηλ. 32-692

ΔΕΧΕΤΑΙ :

Από 10 π. μ. έως 3 μ. μ.

ΠΙΤΥΡΙΑΔΑ-ΦΑΛΑΚΡΑ
SILVIKLINE
ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΥΔΡΑΥΛΙΚΑ — ΚΑΛΟΡΙΦΕΡ
ΥΔΡΕΥΣΕΙΣ ΚΤΗΜΑΤΩΝ,
ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΥΔΡΑΝ-
ΤΙΩΝ

Α. Ε. ΜΗΛΙΩΝΗΣ

Χαρ. Τρικοπού 1, Τηλ. 614-633

— Δε μπορώ ακόμα να το πι-
στέψω! μουρμούρισε. Με κρατού-
σανε σχεδόν, κι' όμως δεν κάνω-
νε τίποτα!

— Μα δε μπορούνε να πάρουν
τ' αποτυπώματα όλου του κό-
σμου, παρατήρησε η Γκλόρια.
Πώς να φανταστούνε ότι είσαι ο
Χάρρυ Γκρίν;

— Έχεις δίκιο! "Αν ήξερες ό-
μως πόσο τρώω!...

— Κι' εγώ το ίδιο... "Ας στα-
ματήσουμε, αγάπη μου, πριν να
ναι πολύ αργά! Στείλε ταχυδρο-
μικώς τα διαμάντια στο Μπέν,
και θα γλυτώσουμε απ' αυτά. Εί-
ναι το πρώτο πράγμα που πρέπει
να κάνεις, αύριο το πρωί. Δεν υ-
πάρχει άλλη λύση. Σε ικετεύω,
Χάρρυ!

Ξέφυγε απ' το αγκάλιασμά
της, πήγε ως το τραπέζι κι' ε-
τοίμασε ένα ποτήρι ούισκυ.

— Όχι δά! απάντησε. Δεν εί-
μαι τόσο βλάκας, ν' αφήσω να
φύγουνε μέσα απ' τα χέρια μου
ένα μισό εκατομμύριο δολλάρια...
Σκέψου τί μπορούνε να κάνουνε
με τόσα λεφτά!...

— Όχι, θα τρα-
βήξω το δρόμο που διάλεξα. Κα-
νείς δε μπορεί να μ' εμποδίσει.
"Η Γκλόρια έκανε μια χειρονο-
μία απελπισίας κι' ανασήκωσε
τους ώμους της.

— Καλά, Χάρρυ! είπε κουρα-
σμένα. Κάνε όπως θέλεις!

II

Τα γραφεία της «Εμπορικής
Εταιρείας της Άπω Ανατολής»
στεγαζόνταν σε τέσσερα πατώμα-
τα ενός ούρανοξύστη της 27ης
Οδού.

Η κομψή και περιποιημένη
κοπέλλα που δεχότανε τους έπι-
σκέπτες, κύτταζε το Χάρρυ με το
συγκαταβατικό και προστατευτι-
κό εκείνο χαμόγελο που έχομε
για τα κουτούτσικα παιδιά, όταν
μάς ζητάνε το φεγγάρι...

— Αυπούμαι, κ. Γκρίφιν, του
είπε, αλλ' ο κ. Τακαμόρι δεχέ-
ται μόνο με συνέντευξη. "Ισως
μπορεί να σας φανή χρήσιμος ο
κ. Λούντβιχ, ο ιδιαιτέρως ο κ.
Θά κυττάζω αν είν' έλεutheros...
— Όχι, δε θέλω τον κ. Λούν-
τβιχ, αλλά τον ίδιο τον κ. Τακα-
μόρι.

— Αυπούμαι, μά είναι τελεί-
ως αδύνατο. Ο κ. Τακαμόρι...
Το φιλοφρονητικό χαμόγελο
της κοπέλλας άρχισε τώρα να χά-
νεται.

— Μου τόπατε. Δεν είμαι κου-
φός! τη δέικοψε ο Χάρρυ. Έμε-
να όμως θα με δεχτεί.

— Έβγαλε απ' την τσέπη του έ-
να σφραγισμένο φάκελλο και της
τόν έδωσε.

— Στείλτε του αυτό εδώ το
γράμμα, πρόσθεσε, και θα σα-
στίσετε βλέποντας πόσο θα δια-
στή να με δεχτεί!

— Εκείνη διάστασε λίγο, ύστερα
ανασήκωσε τους ώμους της και
πίεσε ένα ηλεκτρικό κουμπί. "Ε-
νας μικρός κλητήρας με στολή
βγήκε απ' το διπλανό δωμάτιο
και πλησίασε στο γραφείο της.

— Δώσε αυτό το γράμμα της
μίσ Σόφιλντ, του είπε η κοπέλ-
λα. Είναι για τον κ. Τακαμόρι.

— Ύστερα στράφηκε στο Χάρρυ
και πρόσθεσε:

— Καθίστε, παρακαλώ. Θα
σας δεχτή ίσως ή μίς Σόφιλντ.
Ο Χάρρυ κάθισε, έβγαλε ένα
ταιγίδρο και τ' άναψε. Καθότα-
νε σ' ένα μένα κάρβουνα, μά
προσπαθούσε να μη το δείχνει.

Είχαν περάσει πέντε μέρες α-
πό την κλοπή. "Η Γκλόρια κι'
αυτός είχαν εγκατασταθεί σ' έ-
να μικρό ξενοδοχείο της Νέας
Υόρκης. Ύστερα την άφησε έ-
κει και ξαναγύρισε στο Λος Άν-
τζελες, για τη σπουδαία εκείνη
συνάντησή του με τον Τακαμόρι.

Είχε στύψει το μυαλό του, για
να βρή ένα ασφαλισμένο τρόπο

να οιαπραγματευτή με τον Για-
πώνεζο. Του κάκου όμως. Θέλον-
τας και μη, παραδέχτηκε ότι,
για να πάρη το ένα μισό εκατομ-
μύριο δολλάρια που επιζητούσε,
θάρτρει να παρουσιαστή στον
Τακαμόρι με την αληθινή του
ταυτότητα, κι' όχι μεταμφιεσμέ-
νος ή με ψευδώνυμο. Θάταν αδυ-
νατο να κρύψει ένα τόσο μεγάλο
ποσό, ακόμα κι' αν το μοιρά-
ζε σε δέκα ή δώδεκα διάφορες
τράπεζες. Θα μπλεκόταν όπωσ-
δήποτε με την Έφορεία, κι' η
άστυνομία θα ζητούσε τότε να μά-
θει πού βρήκε τόσα λεφτά.

Δεν τούμπενε λοιπόν άλλη λύ-
ση, παρά να παίζη μ' ανοιχτά
χαρτιά, με την έλπίδα πως ο
Τακαμόρι θα ενδιαφερότανε τόσο
πολύ να πάρη πίσω τα διαμάν-
τια, ώστε θα προτιμούσε να συν-
εννοηθή μαζί του, παρά με την ά-
στυνομία.

Περίμενε τώρα, καθισμένος σε
μια βαθεία πολυθρόνα, ενώ περ-
νούσαν απ' το γραφείο ύποδοχης
διάφοροι κύριοι με τσάντες. "Η
κοπέλλα τους δεχότανε με το στε-
ρεότυπο χαμόγελό της, που έ-
φερνε στο Χάρρυ μια επιθυμία
να τη χαστούκιση... Ύστερα
τους παρέδιδε στους μικρούς κλη-
τήρες, που τότε οδηγούσανε στα
διαφωρα γραφεία.

— Έπειτα από 35 λεπτά, κι' έ-
ταν ο Χάρρυ είχε καντίσει πια
τέσσερα τσιγάρα, ξαναγύρισε ο
κλητήρας πουχε πάρει το γράμ-
μα του. Πλησίασε την κοπέλλα
και της είπε μερικές λέξεις. Ο
Χάρρυ, που την κύτταζε, είδε ν'
ανασήκωνανται τα φρύδια της
απ' την έκπληξη.

— Ο κ. Τακαμόρι σας περι-
μένει, του είπε χαμογελώντας τώ-
ρα φιλικά.

— Δε σας τόχα πη' εγώ; ά-
πάντησε εκείνος, ενώ ακολουθού-
σε τον κλητήρα.

— Ένα μικρό άσαναέρ τους άνέ-
δασε τρία πατώματα. Προχώρη-
σαν ύστερα σ' ένα διάδρομο και
σταμάτησαν μπροστά σε μια
χοντρή καρβυδένια πόρτα.

Ο μικρός κλητήρας φάνηκε να
συγκεντρώνη όλες τις δυνάμεις
του και το θάρρος του, πριν χτυ-
πήση την πόρτα αυτή. "Όταν τ'
αποφάσισε επιτέλους, ακούστηκε
από μέσα μια δυνατή φωνή:
«Εμπρός!»

Ο κλητήρας γύρισε το πόμο-
λο κι' άνοιξε την πόρτα. Παρα-
μέρισε ύστερα, για ν' αφήση να
μπή ο Χάρρυ σ' ένα δωμάτιο ά-
πέραντο, με πολυτελή επίπλωσι.

Εκείνος προχώρησε, πατώντας
στο παχύ χαλί, και σταμάτησε
μπροστά σ' ένα μεγάλο γραφείο,
που βρισκόταν δίπλα στο τερά-
στιο παράθυρο.

Πίσω απ' το γραφείο αυτό κα-
θόταν ένας κοντός άνθρωπάκος,
κίτρινος, με μαύρο κοστούμι,
γκρίζα μαλλιά κολημένα στο
κράνιο του και φυσιολογική ά-
νέκφραστη κι' αινιγματική.

Κύτταζε το Χάρρυ και, με το
περιποιημένο χέρι του, τούδειξε
μια πολυθρόνα, κοντά στο γρα-
φείο του. Εκείνος κάθισε κι' έ-
στειλε τον κανόν του τσιγάρου
του προς το ταβάνι.

— Είσαστε ο κ. Γκρίφιν;....
ό κ. Χάρρυ Γκρίφιν; τον ρώτησε
ο άνθρωπάκος, καρφώνοντας πά-
νω του τα μάτια του, που λάμ-
πανε σαν τα μάτια ενός που-
λιού.

— Μάλιστα. Και σεις είσαστε
ο κ. Τακαμόρι;

Ο άνθρωπάκος έγνεψε «ναί».
— Ύστερα άπλωσε το χέρι του και
πήρε το γράμμα του Χάρρυ.
— Μου γράψατε εδώ ότι θέ-
λετε να μου μιλήσετε για τα δια-
μάντια... είπε.

— Άρισε πάλι το χαρτί πάνω
στο γραφείο του, ακούμπησε τη
ράχη του στην πολυθρόνα του και
σταύρωσε τα χέρια του πάνω στο
στυπόχαρτο.

— Τί ξέρετε λοιπόν για τα
διαμάντια, κύριε Γκρίφιν; ρώτη-
σε...

— Τίποτα, απάντησε ο Χάρρυ.
Διάβασα τυχαίως στις εφημερί-
δες, προ ολίγων ημερών, πως εί-
χατε κατορθώσει επιτέλους να
πάρετε απ' την κυβέρνηση μια ά-
δεια εξαγωγής βιομηχανικών δια-
μαντιών, αξίας 3 εκατομμυρίων.
Την άλλη μέρα έμαθα, απ' τις έ-
φημερίδες και πάλι, πως σας τα
είχαν κλέψει. Σκέφτηκα λοιπόν
πως θα βλάτε ίσως να τα πά-
ρετε πίσω.

— Ο Τακαμόρι τον κύτταζε, με
ύφος συλλογισμένο.

— Ναί, θα μ' ενδιέφερε αυτό,
πρόφερε.

— Το φαντάστηκα.

Ο Χάρρυ σταμάτησε λίγο, τί-
ναζε τη στόχτη του τσιγάρου του
και συνέχισε:

— Την επομένη της κλοπής,
καθώς πήγαινα για δουλειές μου
στο αεροδρόμιο του Σκάυ Ράντς,
που απέχει 3 ή 4 χιλιόμετρα απ'
τον τόπο της ληστείας, τρύπη-
σε ένα λάστιχο του αυτοκινήτου
μου. Σταμάτησα και το διώρ-
θασα.

— Ήχια μαζί μου μερικά σαν-

τούιτες, και σκέφτηκα να έπαφε-
λθώ απ' το αναγκαστικό εκείνο
σταμάτημα για να φάω λίγο. Κα-
θισα λοιπόν σ' ένα μικρό αμμόλο-
φο κι' άρχισα να τρώω, όταν ξα-
φνικά είδα εκεί κοντά ένα τετρά-
γωνο μεταλλίνο κουτί, μισοθαμέ-
νο στην άμμο.

— Δυσκολευτήκα κάπως να τ'
ανοίξω, γιατί ήταν κλειδωμένο.
Τελοςπάντων όμως το κατώρθω-
σα. Κι' είδα πως ήταν γεμάτο
διαμάντια! Ένας λογαριασμός
που τα συνδεδεε, ανέφερε ότι
πρόέρχονταν από την Έμπορική
Εταιρεία της Άπω Ανατολής.
Δεν ήταν δύσκολο να καταλάβω
πως έπρόκειτο για τα κλεμένα
διαμάντια.

— Απ' τον τρόπο που βρισκό-
τανε θαμένο στην άμμο το κου-
τί, μπορούμε να συμπεράνουμε ό-
τι οι γκάνγκστερς τόχανε πετά-
ξει από τ' αυτοκίνητό τους, κα-
θώς προσπαθούσανε να ξεφύγουν.
"Ημουν έτοιμος να παραδώσω τα
διαμάντια αυτά στην άστυνομία,
όταν σκέφτηκα πως θα μπορούσα
καλύτερα να συνεννοηθώ μαζί
σας.

Ο Τακαμόρι έσκυψε λίγο για
να κυττάξη στα μάτια το Χάρρυ.

— Έχετε πραγματικά τα δια-
μάντια; τον ρώτησε.

Είχε προφέρει τις λέξεις αυ-
τές μ' ένα τόνο το ίδιο αδιάφο-
ρο σαν να ρωτούσε την ώρα...

— Ναί, τα έχω, απάντησε ά-
πλά ο Χάρρυ.

Ο Τακαμόρι ακούμπησε την
πλάτη του στην πολυθρόνα του
κι' έτριψε το πηγούνι του με το
χέρι του.

— Και σκεφτήκατε πως θα
μπορούσαμε να συμφωνήσουμε οι
δυό μας, είπε. Αυτό είν' ένδια-
φέρον... Συγκεκριμένα, τί έχετε
να μου προτείνετε, κ. Γκρίφιν;

Ο Χάρρυ τέντωσε τα μακριά
του πόδια. "Εσθνα κρυστάλλινο
σταχτοδοχείο που βρισκόταν δί-
πλα του, πάνω σ' ένα χαμηλό
τραπέζι. "Εβγαλε ύστερα άλλο
τσιγάρο απ' την τσιπτακέρα του
και τ' άναψε. "Όσην ώρα κράτη-
σε αυτή ή διαδικασία, δεν ξεκόλ-
λησε τα μάτια του απ' τον Τα-
καμόρι.

— Θα σας προτείνω μια μικρή
συναλλαγή, απάντησε επιτέλους.
Μου φαίνεται πως αν έχη κά-
ποιος στην κατοχή του ένα πράγ-
μα που το επιθυμεί ζωηρότατα
κάποιος άλλος, θάναί πολύ βλά-
κας αν το δώση για το τίποτα.

Ο Τακαμόρι πήρε πάνω απ'
το τραπέζι του ένα χαρτοκόπη

και τον εξέτασε, σαν να μην τον
είχε ξαναδη ποτέ.

— Αυτό που λέτε αποτελεί τη
βάσι του εμπορίου, κ. Γκρίφιν,
είπε μαλακά. Στη χώρα όμως
που ζούμε, ή άρχη αυτή δεν έπαρ-
μόζεται για τα κλεμένα αντικεί-
μενα. Ο άνθρωπος που θα τα
βρή, έχει όχι μόνο το καθήκον,
άλλά και την υποχρέωση να τα έ-
πιστρέψη και ν' άρκεστή σε μια
αμοιβή. Έτσι δεν είναι;

— Ο Χάρρυ χαμογέλασε. "Ενωί-
θε τώρα μεγαλύτερη άνεσι κι'
αυτοπεποίθησι, χωρίς όμως να
ξεγελιέται απ' το μελιστάλακτο
τόνο του Τακαμόρι.

— Ναί, βέβαια, απάντησε.
— Αλλά εγώ βλέπω το πράγμα από
άλλη άποψη. Τα διαμάντια αυ-
τά είναι ασφαλισμένα, αν δεν
κάνω λάθος, κι' οι ασφαλιστικές
εταιρείες θα σας αποζημιώσουν.
— Θα μ' αποζημιώσουν μόνο
αφού βεβαιωθούν απόλυτα πως
δε μπορεί να ξαναδρεθούν τα
διαμάντια.

— Ναί, έτσι κάνουν πάντα.
Δε βιάζονται ποτέ να πληρώσου-
νε... "Ισάόσο, δεν πιστεύω να
σας στενοχωρή πολύ αυτό. Σύμ-
φωνα με τις πληροφορίες μου,
έχετε μεγάλη περιουσία. Θα έπι-
θυμούσατε όμως πολύ να σας έκ-
δηλώη ή κυβέρνηση σας την ευ-
γνωμοσύνη της με μια τιμητική
διάκρισι, μ' ένα παράσημο.

— Έκαμα μια μικρή έρευνα στο
παρελθόν σας. Φαίνεται πως εί-
χατε προσφέρει πολύ μεγάλες ύ-
πηρεσίες στη χώρα σας και ότι
δεν άνταμειψήκατε ποτέ γι' αυ-
τές.

Ο Τακαμόρι άφισε πάνω στο
τραπέζι το χαρτοκόπη και
σταύρωσε τα μικρά κίτρινα χέ-
ρια του.

— Ας ξανάρθουμε στο προ-
κείμενον, κ. Γκρίφιν, είπε με φω-
νή ελαφρά στριγγή. Μου λέγατε
πως βρήκατε τα διαμάντια. "Αν
κατάλαβα καλά, θέλετε να μου
τα πουλήσετε.

Ο Χάρρυ ξαπλώθηκε πιο άνε-
τα στην πολυθρόνα του.

— Ακριβώς! δήλωσε.

— Και πόσα θέλετε γι' αυτά;

— Το πράγμα δεν είναι τόσο
άπλο... Μια πληρωμή τοίς με-
τρητοίς παρουσιάζει ώρισμένες
δυσκολίες... Θα προτιμούσα να
χρηματοδοτήσετε μια επιχείρησι
που σχεδιάζω. Αυτή ή λύσι μου
φαίνεται καλύτερη.

Ο Τακαμόρι ξαναπήρε το χαρ-
τοκόπη.

— Και πόσα θα χρειαστούν

γι' αυτό, κ. Γκρίφιν, αν ύποτε-
θή πως συμφωνώ κι' εγώ; πρό-
φερε.

— Γύρω απ' το ένα μισό εκα-
τομμύριο δολλάρια. Δε μπορώ να
δεχτώ λιγώτερα.

— Το ποσόν είναι τεράστιο!
παρατήρησε ο Τακαμόρι, δοκιμά-
ζοντας τη μύτη του χαρτοκόπη
πάνω στην άκρη του σαχτύλου
του.

Φάνηκε δε πως τη βρήκε πολύ
μυτερή, γιατί ζάρωσε τα φρύδια
του και κύτταζε το δαχτύλο του,
για να βεβαιωθή πως δεν είχε
ματώσει... Ύστερα συνέχισε:

— Σκεφτήκατε καθόλου, κ.
Γκρίφιν, ότι ο διευθυντής της ά-
στυνομίας Ο Χάρρινταν θα μπο-
ρούσε μια χαρά, όχι μόνο να σας
πειθή να έπιστρέψετε τα διαμάν-
τια χωρίς καμιά πληρωμή, άλ-
λά και να σας στείλη στη φυλα-
κή για κάμποσα χρόνια;

Ο Χάρρυ ανασήκωσε τους
ώμους του.

— Δε θα μπορέση να με «πει-
ση», απάντησε. Τα διαμάντια
βρίσκονται σε μια ασφαλισμένη
κρυψώνα. Παραδέχομαι πως εί-
ναι δυνατό να με φυλακίση... Μα
αμφιβάλλω και γι' αυτό. Γιατί
θα πίστετε έσας περισσότερο ά-
πο μένα;

— Δεν είναι απόλυτα σωστή
ή παρατήρησι σας, είπε ο Τακα-
μόρι. "Όλη ή συνδιάλεξι μας εί-
ναι αποτυπωμένη τώρα στην ταί-
νια ενός μαγνητοφώνου. Δεν έ-
χω παρά να παραδώσω στον Ο'
Χάρρινταν αυτή την ταίνια, για
να διατάξη τη σύλληψή σας!

Η Γκλόρια είχε συστήσει στο
Χάρρυ να φυλάγεται, γιατί μπο-
ρούσαν να μαγνητοφωνηθούν τα
λόγια του. Μά εκείνος είχε γε-
λάσει μαζί της... Τώρα έδλεπε
πως είχε δίκιο ή νέα γυναίκα!
Δεν έχασε ωστόσο την ψυχραι-
μία του.

— Πολύ καλά, είπε σκύδοντας
προς το συνομιλητή του. Παρα-
δέχομαι πως έχετε αρκετά στοι-
χεία για να με στείλετε στη φυ-
λακή... Τί θα ψεγάτε τώρα, αν
σας πρότεινα να σταματούσατε
το μαγνητοφώνό σας, ώστε να
μπορέσουμε να κουβεντιάσουμε
πιο έλεύθερα;

— "Αν δε συμφωνήτε με την πρό-
τασί μου, είδοποιήστε την άστυ-
νομία. Τούλάχιστον όμως άκού-
σε αυτό που έχω να σας πώ ά-
κόμα... Μά δεν πρόκειται να μι-
λήσω, αν δε σταματήσετε πρώτα
το μηχανήμά σας.

Ο Τακαμόρι άφισε το χαρτο-
κόπη, έβγαλε πάλι το πηγούνι
του με το δαχτύλο του, ύστερα
έγειρε μπροστά και πάτησε ένα
κουμπί που βρισκότανε πάνω στο
γραφείο του.

— Το μαγνητόφωνο σταμάτη-
σε, κ. Γκρίφιν, δήλωσε. "Ας ά-
κούσουμε τώρα την πρότασί σας.

— Μου επιτρέπετε να βεβαιώ-
θώ ό ίδιος;

— Ευχαρίστω, είπε ο Τακα-
μόρι άνοιγοντας το συρτάρι του
γραφείου του.

Ο Χάρρυ σηκώθηκε, κύτταζε
το σταματημένο μηχανήμα που
βρισκόταν εκεί μέσα, και ξανα-
κόβησε στη θέση του.

— Πολύ καλά, είπε. "Ας μι-
λήσουμε τώρα για τη δουλειά
μας... Χρειαστήκατε δεκαοχτώ
μήνες για να συγκεντρώσετε τα
διαμάντια και να πετύχετε την
άδεια εξαγωγής τους. Γι' αυτό
το κατόρθωμά σας πρόκειται να
σας δεχτή ο αυτοκράτορας σας
και να σας παρασημοφορήση.

— Έκανα στην Ιαπωνία, στον
πύεμο, κ. Τακαμόρι. Ξέρω πως
οι συμπατριώτες σας δίνουν πολ-
λή μεγάλη σημασία σε μια αυτο-
κρατορική άκράσι... Μά δε θα
σας την παραχωρήση ο αυτοκρά-

Πώς το κερί των λουλουδιών
ξανανιώνει το δέρμα σας

Έχετε προσέξει ότι όταν οι άνδρες
μιλούν για μια γυναίκα με θαυμασμό,
λένε: Έχει θαυμάσια επιδερμίδα...
Αυτή τη γοητευτική επιδερμίδα που
άρεσει τόσο στους άνδρες, είναι
εύκολο να έχουν όλες οι γυναίκες
που έφρον να έπωφεληθούν από τις
καταπληκτικές ιδιότητες του άγνου
κηρύδι, που ή φύση έβαλε στην καρδιά
των λουλουδιών. Είναι τόσο εύκολο.
Αυτό το παρθένο κερί, ιδεωδώς άγνό,
βρίσκεται παντού τώρα, με την πιο
άπλη μορφή, πρακτικό και χωρίς να
στοιχίζει πολύ με το όνομα CIRE
ASEPTINE.

Το βάψτε πρωί και βράδυ στο πρό-
σωπό σας, στο λαιμό σας, στο μπρά-
τσο σας άκριβώς όπως βάψετε την
συνθιασμένη σας κρέμα.

Πολύ γρήγορα, χωρίς στην CIRE
ASEPTINE, τα μικρά ελαττώματα
του δέρματός σας (έρεθισμοί, μαύροι
στιγμάτες, κοκκινίλες, ακόμα και πα-
νίδες) αδύνουν και εξαφανίζονται. Δο-
κιμάστε από σήμερα, δά μείνετε
καταπληκτική από τα θαυμάσια απο-
τελέσματα.

Το όρεκτιό
που συνιστά
έναν γιατρό

Ο διδάκτωρ της Ιατρικής G.
PARRISH, γράφει: "Η μόρα εί-
ναι ένα ευχάριστο ποτό, που διε-
γείρει την όρεξι και μάς ώθει να
φάμε και να άναψήσουμε τα φα-
γητά». Βελτιώσετε την όρεξι σας.
"Από σήμερα, πίνετε κανονικά μύ-
ρα, πριν από τα γεύματα σαν ό-
ρεκτικό και κατά τα γεύματα
σαν ποτό. Προσφέρει επίσης μύ-
ρα και στους φίλους σας. Γευσι-
κή, τονωτική και δροσιστική, ή
μύρα ΦΙΞ είναι πραγματική ά-
πόλαυσις. Διασάφοντας αυτή την
είδησι κερδίζετε και ένα άριστο
παιγνίδι συναστροφών. Για να
το λάβετε δωρεάν, κούτε το κεί-
μενον αυτό και αποστείλατε το
έντός 8 ημερών με την διεύθυνσι
σας στην Α.Ε. Κάρλοφ Φίξ, ύ-
περσίου Α.Π. 21, λεωφ. Συγγρού
53, Άθήνα.

Για το λαιμό παστίλλες

Pharyngol

Δοσηψία-Θεραπεία

ΡΟΥΣΑ

ΠΛΑΤΗ — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος — Μαιευτήρ. Δέχεται 9—
12 και 5—7 ως και επί συνεντεύξε-
Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610.

Το απαραίτητο βιβλίο για κάθε γυναίκα
ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
Ίατρού Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

</

τορας, αν δεν πάτε τα διαμάντια. Κι' αν εξαπολύσετε την αστυνομία εναντίον μου, δε θα τα πάρετε ποτέ.

»Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που ενδιαφέρονται γι' αυτά και θα τα παίρνουν πολύ εύκολα. Δέν έχω εξ άλλου καμμία σχέση με την κλοπή. Το μόνο για το οποίο μπορώ να με κατηγορήσει, είναι ότι βρήκα τα διαμάντια κι' ότι ζητήσα λεφτά για να σας τα επιστρέψω. Ίσως να μείνω τρία—τέσσερα χρόνια στη φυλακή γι' αυτή τη δουλειά. Είμαι τώρα 28 χρονών. Σε τέσσερα χρόνια θαμαι 32, και θα έχω μπροστά μου όλη μου τη ζωή να χαρώ τα λεφτά που θα βγάλω πουλώντας τα διαμάντια σας.

»Εσείς, σε τέσσερα χρόνια, θα είσατε 62 χρονών, και δε θα σάς μείνι πια καίρος για ν' απολαύσετε τις τιμές που θα σας προσφέρει ο αυτοκράτορας σας, αν τυχόν κατορθώσετε να μαζέψετε ένα καινούριο στοκ διαμαντιών κι' αν οι αμερικανικές αρχές σας ξαναδώσουν την άδεια της εξαγωγής τους — πράγμα καθόλου βέβαιο!

»Εσβυσε το τσιγάρο του κι' άναψε άλλο, εξακολουθώντας να κυττάζει το άπαδες κίτρινο πρόσωπο του Τακαμόρι.

— Παρά ν' απογοητεύσετε τον αυτοκράτορά σας και να χάσετε την υπόληψή σας, και παρά να υπομένετε για να δίτε αν θα μπορέσετε να μαζέψετε καινούργια διαμάντια, δεν είναι προτιμώτερο να κλείσετε συμφωνία μαζί μου; Με την πρότασή που σάς κάνω, θα πάρετε άμεσα πίσω τα διαμάντια σας, θα εξαασφαλίσετε το παρόσημο και συγχρόνως θα κερδίσετε έναμισι εκατομμύριο δολάρια. Νομίζω πως σάς συμφέρει να τη δεχτήτε!

Ο Τακαμόρι ξεπλώθηκε στην πολυθρόνα του, με τα μαύρα και λαμπερά μάτια του καρφωμένα πάνω στο Χάρρυ.

— Μιλάτε λογικά, κ. Γκρίφιν, είπε. Δεν καταλαβαίνω όμως πως θα κερδίσω το έναμισι εκατομμύριο.

— Μά είναι απλούστατο! Τα διαμάντια είναι άσφαλισμένα. Οι ασφαλιστικές εταιρείες θα σας πληρώσουν την αξία τους. Θα εισπράξετε λοιπόν σ' ένα χρόνο 3 εκατομμύρια δολάρια.

»Δέν υπάρχει λόγος να πείτε στις εταιρείες πως τα ξαναβρήκατε! Θα χρηματοδοτήσετε με το έναμισι εκατομμύριο την επιχείρησή μου, και το άλλο έναμισι θα μείνι στις τσέπες σας. Αυτό είν' όλο!

— Ποιά ακριβώς είναι αυτή η δουλειά που θέλετε να χρηματοδοτήσω;

— Μιά επιχείρησι αερο-ταξί, που σκοπεύω να ιδρύσω. Σας έφερα εδώ όλα τα σχετικά: σχέδια, μελέτες, λογαριασμούς...

»Έβγαλε απ' την τσέπη του ένα χοντρό φάκελλο και τον άφισε πάνω στο γραφείο.

— Μελετήστε τα με την ήσυχία σας, πρόσθεσε. Σκεφτήτε καλά και απαντήστε μου. Θα ξαναέρθω την Πέμπτη. Σας αφήνω 48 ώρες καιρό για ν' αποφασίσετε... Ίσως να βρώ εδώ την αστυνομία, στη δεύτερη επίσκεψή μου. Θα διατρέξω αυτόν τον κίνδυνο... Μά, αν με πιάση η αστυνομία, έσείς δε θα ξαναδείτε ποτέ τα διαμάντια σας!

Ο Χάρρυ σηκώθηκε, δίστασε το δωμάτιο, άνοιξε την πόρτα και βγήκε, αφήνοντας τον Τακαμόρι να παίξει με το χαρτοκόπη του.

Στο χώλλ, τον σταμάτησε η ύπολλητος της ύποδοξης.

Ζητήσατε
το βιβλίον συνταγών
ROYAL
BAKING POWDER
από τον Άντιπρόσωπον
Κ' Ν. Μ. ΑΠΕΡΓΗ
Θερανζέρου 32

»ΡΟΓΙΑΛ«
ΜΠΕΙΚΙΝ ΠΑΟΥΤΕΡ

ΥΚΡΕΧΑ

ΑΝΙΚΑΝΟΓΗΣ - ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ - ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

822 σελίδες, 120 εικόνες, 3 βιβλία σε ένα τόμον. Περιέχει: Άνατομική περιγραφή, Άνικανοτητα ανδρός, Άναφροδισία, Ψυχρότης, Θεραπείες, Στειρώσις ανδρός, γυναικός. Τεχνητή γονιμοποίησι. Ψυχολογία του Έλληνος και της Έλληνιδος. Διαστροφές, Έρμαφρόδιτοι. Έλευθερος έρωας και παρθενία. Η πρώτη νύχτα του γάμου. Παράνομος έρωας. Πορνεία, Στύβλις, Βλενόρροια. Ρανταβερραπειά, η τελευταία κατάκτησις. Αδυναμισμός, Νυμφομανία. Καί πολλές ιστορίες παθόντων ίδιόγραφως. Με ταχυδρομική επίταγή 50 δραχ. στη διεύθυνσι του συγγραφέως Άλξην Τσακίρη, Άγ. Κωνσταντίνου 28 στέλλεται στις έ-παρχίες. Το πληρέστερο και τελειότερο από 20 άλλα βιβλία του ίδιου συγγραφέως και το μόνο ελληνικό βιβλίο που στέλλεται εις όλον τον κόσμον.

θάρω κάπου τα διαμάντια, για πέντε - έξη χρόνια. Και τότε δε ακόμα θάταν επικίνδυνο να τα παρουσιάσω!

Ο Μπόργκ έχωσε το βρώμικο δάχτυλό του στο δεξί του αυτί κι' άρχισε να το στριφογυρίζει εκεί μέσα, με ύφος συλλογισμένο. Άκουγε τα λόγια του Ντελάνεϋ δίχως μεγάλο ενδιαφέρον.

— Θα τα περάσω λοιπόν στα «Κέρδη και ζημιές», συνέχισε εκείνος. Άς τα ξεχάσουμε πιά! Σε χρειάζομαι εδώ, Μπόργκ. Εσύ τάχεις διοργανώσει όλα. Οι άνθρωποι μας λασκάρουνε, όταν δε σ' έχουνε πάνω απ' το κεφάλι τους. Ο καίρος που θα χάσης κυνηγώντας αυτό το κόθαρμα, το Γκρήν, μπορεί να μου κοστίση πολύ παραπάνω από 50 χιλιάδες δολάρια.

»Άφησέ τον! Θα προσπαθήση να πλάσρη τα διαμάντια και θα πείθι τότε στο στόμα του λύκου. Ο Μπόργκ είχε βγάλει τώρα το δάχτυλό του από τ' αυτί του και κύτταζε την κίτρινη βρώμα που ύπρχε στην άκρη του. Το σκούπισε με την καμπαρντίνα του, αναστέναξε, αλλά δεν έμειλσε.

Ο Μπέν φαινόταν στενοχωρημένος. Ο Ήν όργάνωσι του κουτσαινε, χωρίς το Μπόργκ. Οι άνθρωποι του δε δουλεύανε, τα κέρδη ληστέυανε. Κι' ύστερα, κάποιοι τιποτένιοι μικρογκάνγκστερς, είχαν επιχειρήσει να ληστέψουνε ένα απ' τα νυχτερινά κέντρα του,

μόνο και μόνο γιατί δε βρισκόταν εκεί ο Μπέρκ για να φροντίζη για τα συμφέροντά του.

Πάψε ν' ασχολήσαι με το Γκρήν, πρόσθεσε. Έχει μαζεύει εδώ ένα σωρό δουλειά και σε περιμένει. Πρέπει να πής δυό λόγια στον Χιτάκι. Μαλλωσε χτες τη νύχτα με το Τζεο και τον μαχαίρωσε. Κάτι τέτοια πράγματα δεν τ' άνεχομαι εγώ! Κύτταξε τί μπορείς να κάνης...

Ο Μπόργκ έψαξε στην τσέπη του σακκακιού του, έβγαλε ένα πακέτο τσιγάρα κι' άναψε ένα απ' αυτά, με το φτηνό αναπτήρα του.

— Δε μπορώ, απάντησε επιτέλους, κυττάζοντας το Μπέν. Είμαι καιρός πια να ξεκουραστώ κι' εγώ. Έδώ και δυό χρόνια, που δουλεύω για σας, δεν είχα ποτέ ούτε δέκα λεπτά της ώρας δικά μου.

»Έχω μαζέψει αρκετά λεφτά, ώστε να μην έχω πια ανάγκη να έργαστώ. Χρειάζομαι λίγη διασκέδασι, και θα τη βρώ κυνηγώντας το Γκρήν.

»Πριν να γίνετε επιχειρηματίς, κ. Ντελάνεϋ, έκανα μία δουλειά που μ' άρεσε. Μου λέγατε ν' αναλάβω κάποιον, και τον αναλάβαινα...

Ο καίρος αυτός πέρασε πιά, παρατήρησε ο Μπέν.

— Έμένα μ' άρεσει να καθομαι στο βολάν ενός αυτοκινήτου, μία νύχτα κρύα και ύγρη, περιμένοντας να βγί κάποιος απ' το σπίτι του. Μ' άρεσει να παρωμαεύω, με το πιστόλι στο χέρι, ξέροντας πως είν' αδύνατο να λαβήθω ή σφαίρα μου. Μ' άρεσει ν' ακούω την πιστολιά, να βλέπω το θύμα μου να σοριάζεται γάμω, και να το βάζω στα πόδα...

»Τώρα όμως κάνουμε μίαν ήσυχη και ρουτινιόεικη ζωή. Κυτάμε μονάχα πως θα βγάλουμε πολλά λεφτά, γρήγορα και δίχως κίνδυνο. Μά εγώ έχω τη λύσα μου! Κρατήστε σεις τις γυναίκες σας, τα λεφτά σας, το μαλακό κρεβάτι σας και το μέγαρό σας. Όλ' αυτά δε μου κάνουνε καμμία ευχαρίστησι. Το δικό μου γλέντι θάναι να κυνηγήσω αυτόν τον παμπόνηρο Γκρήν, να τον στριμώξω σε μία γωνία και να τον καθαρίσω.

»Υστερα θα ξεναγυρίσω. Πρώτα όμως πρέπει να τον βρώ... και να τον σκοτώσω!

— Μά πως θα τα καταφέρης έσύ, αφού η αστυνομία είν' ανίκηνη να τον ανακαλύψη;

Ο Μπόργκ ανασήκωσε τα μαύρα και πικνά φρύδια του.

— Μου δείξατε σεις το δρόμο, την ημέρα που μούπατε να ψάξω γύρω απ' τη Γκλόρια Ντέιν. Έχω την ιδέα πως εκεί που βρίσκεται αυτή, θα βρώ και το Χάρρυ Γκρήν.

»Έχουν να ξεδώσουνε οι δυό τους τις 50 χιλιάδες σας. Κι' αν ακόμα δε μπορέσουνε να πλάσσουνε τα διαμάντια, είν' αρκετό το ποσόν αυτό για να τραβήξουνε την προσοχή, όταν θ' άρχίσουν να το σπαταλάνε! Θα ψάξω, θα ρωτήσω... και θα τους βρώ!

IV

Δέν είχε πια να κάνει τίποτ' άλλο ο Χάρρυ, παρά να περιμένει. Κι' η αναμνήσι αυτή τον χτυπούσε στα νεύρα.

Για να περάση τον καιρό του, πήγε να διή στον κινηματογράφο ένα καλό φιλμ. Μά οι σκέψεις που τον άπασχολούσαν, δεν τον άφηναν να βρη το παραμικρό ενδιαφέρον σ' αυτό.

Θα βλάσταινε, άρα γε, ο σπόρος που είχε ρίξει! Ο Τακαμόρι δέν είχε δείξει καθόλου τί

σκεπτότανε να κάνη. Κι' ο Χάρρυ, που είχε σπουδάσει τους Γιαπωνέζους στον πόλεμο, τους ήξερε πονηρούς και ύπουλους...

Βέβαια, ο Τακαμόρι ήθελε να πάρη πίσω τα διαμάντια του. Ήταν, λοιπόν, πολύ άπιθανο να ελδοποίηση την αστυνομία. Μά δε θα επιχειρούσε, άρα γε, να παίξη διπλό παιχνίδι, τη στιγμή που θα έπρόκειτο να τα παραλάβη;

Ήταν περασμένες έννιά, όταν βγήκε απ' τον κινηματογράφο. Η νύχτα ήταν σκοτεινή και ύγρη. Ο Χάρρυ τράβηξε πεζή για το ξενοδοχείο του, με τα χέρια στις τσέπες και το καπέλλο χαμένο ως τα μάτια του.

Δέν πρόσθεσε μία μακριά μούρη «Καντιλλάκ», που στάθμευε μερικά μέτρα πιδό πέρα απ' την πόρτα του ξενοδοχείου. Περνώνας όμως μπροστά της, άκουσε κάποιον να τόν φωνάζη σιγανά με τ' όνομά του.

Σταμάτησε απότομα και κύτταξε τ' αυτοκίνητο. Ένας σωφέρ με καφετιά λιθρέα με πράσινα ρεβέρ κρατούσε το βολάν κι' είχε τα μάτια του καρφωμένα κατ' ευθείαν μπροστά, ακίνητοι σαν άγαλμα.

Ο Τακαμόρι καθότανε στο βάθος του αυτοκινήτου. Κύτταξε μέσ' απ' το κρύσταλλο της πόρτας το Χάρρυ και του έκαμε νόημα. Έκείνος πλησίασε περισσότερο.

— Άν έχετε καιρό, κύριε Γκρίφιν, μπορούμε να ξανακουδεντιάσουμε λιγάκι, τού είπε ο Γιαπωνέζος. Θέλετε ν' άνεβήτε στ' αυτοκίνητο;

Ο Χάρρυ χαμογέλασε. Ήταν βέβαιος τώρα πως είχε κερδίσει! Δε θάρχόταν ο Τακαμόρι έτσι μονάχος του, δίχως τη συνοδεία της αστυνομίας, αν δέν είχε σκοπό να πληρώση.

Ο Χάρρυ κάθισε δίπλα του, στα μαλακά μαξιλάρια. Έλεγε με το νού του πως θαχε κι' αυτό σε λίγο ένα τέτοιο αυτοκίνητο, δικό του... Έναμισι εκατομμύριο δολάρια, ήταν ένα ποτόν τεράστιο! Άκόμα κι' αφού θ' αγοράζε τα δυό αεροπλάνα που σχεδίαζε, θα του μένανε πολλά λεφτά...

Θεώρησα πρακτικότερο να μιλήσουμε μέσα στ' αυτοκίνητο, παρά στο γραφείο μου, όπου θα μπορούσαν να μάς ακούσουνε, είπε ο Τακαμόρι. Ο σωφέρ μου δέν καταλαβαίνει παρά μόνο γαπωνέζικα. Δέν μπορεί, λοιπόν, ν' άκούση τη συνομιλία μας.

— Σουμιάσι! απάντησε ο Χάρρυ. Έχετε μαζί σας τα στοιχεία που σάς έδωσα;

— Τους έρριξα μία ματιά... Δε μπορώ να πώ πως τα διάβασα. Δε μ' ενδιαφέρουν τα αεροπλάνα. Είναι, βέβαια, ένα μεταφορικό μέσον, μία πρόσδος, μα φερικό προτιμώ τα πλοία... Αφού εγώ προτιμώ να κάνετε επιχείρησι, σκοπεύετε να κάνετε παραδεικ. Γκρίφιν, πρέπει να παραδείξετε και σεις πως τα πλοία είναι πρακτικώτερα γιά μένα!

Έβγαλε απ' την τσέπη του το φάκελλο που του είχε άφισει ο Χάρρυ, και τον πέταξε πάνω στα γόνατά του.

— Δε μ' ενδιαφέρει αυτή η τοποθέτησι χρημάτων που μου προτείνατε, πρόσθεσε. Πιστεύω πως δε θ' ακολουθήσω τη συμβουλή σας για τη χρηματοδότησι μίας τέτοιας εταιρείας.

Ο Χάρρυ τόν κύτταξε προσεχτικά, κλονισμένος απ' την άπρόσδοτη εκείνη άνοιξη του.

— Πολύ καλά, απάντησε, φυλάγοντας στην τσέπη του το φάκελλο. Τόσο το χειρότερο, αν δε σάς ενδιαφέρει αυτό που σάς πρότεινα! Έγώ επιμένω στην ιδέα

μου. Έχω πεποίθσει πως θα πάω μπροστά, άρκει να βρώ τα κεφάλαια που χρειάζονται. Θα μου τα δώσετε λοιπόν;

— Δέν το πιστεύω, είπε ήσυχα ο Τακαμόρι. Δε χρηματοδοτώ, παρά μόνο τις εταιρείες στις οποίες έχω το μεγαλύτερο μέρος των μετοχών. Η ιδέα σας λοιπόν δε μ' ένθουσιάζει καθόλου.

Ο Χάρρυ άρχισε να θυμώνη.

— Έννοείτε δηλαδή, ότι δε θέλετε τα διαμάντια; πρόσφερε.

— Καί βέβαια τα θέλω, απάντησε χαμογελώντας ο Τακαμόρι. Εφόσον όμως μου άνηκουν, δεν έχω σκοπό να πληρώσω για να τα πάρω πίσω...

Ο Χάρρυ έγινε κατακόκκινος. Τα μάτια του πέταξαν σπίθες.

— Δέν περάζει! είπε. Θα βρώ να τα πουλήσω σε κάποιον άλλον, και σεις θα μείνετε με την όρεξι. Σταματήστε τ' αυτοκίνητο να κατεβώ!

— Θα με υποχρεώσετε, αν θελήσετε να μ' ακούσετε μερικές στιγμές ακόμα, είπε ευγενικά ο Τακαμόρι. Όταν ήρθατε να μ' επισκεφθήτε στο γραφείο μου, είχατε ένα πλεονέκτημα άπεναντί μου: Είχατε φάσει το παρελθόν μου, όπως είπατε, ενώ αντίθετως εγώ δέν ήξερα απολύτως τίποτε για σας.

»Υποθέσατε πως ήμουν ικανός για μία άπατη. Κάνετε έτσι ένα μεγάλο σφάλμα, στην κρίσι σας για κάποιον που δέν τόν γνωρίζετε καλά. Μου υποδείξατε να εξαπατήσω τις ασφαλιστικές εταιρείες και να βάλω στην τσέπη μου

έναμισι εκατομμύριο δολάρια.

»Αν δεχόμουν, θαχατε πιά εξαασφαλίσει τη θέσι σας. Θα μπορούσατε να μ' εκδίασετε, σε περίπτωση που δε θα κρατούσα την ύποθεσή μου για τη χρηματοδότησι της επιχείρησής σας. Μά εγώ δε συνήθίζω να πέφτω θύμα των εκδισατών!

»Ωστόσο, μου χρειάζονται τα διαμάντια, και γρήγορα μάλιστα, όπως είπατε πολύ σωστά, κ. Γκρίφιν.

— Είναι στη διάθεσή σας, όταν πληρώσετε το έναμισι εκατομμύριο. Δίχως λεφτά, δέν έχει διαμάντια!

— Το περίμενα πως θα μου δίνατε αυτή την απάντησι, είπε μαλακά ο Τακαμόρι. Πείτε μου όμως, κ. Γκρίφιν, τί θα κάνατε αν έπρόκειτο να διαλέξετε άνάμεσα σ' αυτά τα διαμάντια και τη ζωή σας;

— Άρκεί! τόν δέικοψε ο Χάρρυ, γυρίζοντας για να τόν κυτάξω στα μάτια. Θέλετε τα διαμάντια, ναί ή όχι;

— Καί βέβαια τη θέλω. Μά σας ρωτώ κι' εγώ; Θέλετε ή όχι τη ζωή σας;

Ο Χάρρυ ανασκίρτησε.

— Τί έννοείτε μ' αυτό που λέτε; ρώτησε.

— Κι' όμως είναι καθαρά τα πράγματα. Άφήστε με να συνεχίσω, κ. Γκρίφιν, και θα καταλάβετε ποιά είναι τώρα η θέσις σας.

»Τό πρώι, είχατε το πλεονέκτημα πως ξέρατε το παρελθόν μου. Απ' το πρώι ως τώρα όμως, ήρα κι' εγώ πληροφορίες

για το δικό σας. Έμαθα πως ήσατε άκομη, τόν περασμένο μήνα, πιλότος της «Αεροπορικής Έταιρείας της Καλιφορνίας». Παλύ ένδιαφέρουσα αυτή η πληροφορία!

»Έμαθα ακόμα πως θα οδηγούσατε σεις το αεροπλάνο που μετέφερε τα διαμάντια, αν δε σάς είχαν δώσει στο μεταξύ, γιατί μεθύσατε κι' επιτεθήκατε σε μία ιπταμένη συνοδο. Ήσαστε έν γνώσει, λοιπόν, της μεταφοράς των διαμαντιών.

»Ο δόστης της ληστείας λεγότανε Χάρρυ Γκρήν. Ήταν πιδό σωματώδης από σας, πιδό ήλικιωμένος, είχε ένα σημάδι στο πρόσωπο κι' άρχισε να χάνη τα μαλλιά του. Όλ' αυτά όμως μπορεί να τα πετύχη κανείς εύκολα, με μία έξυπνη μεταμόρφωσι!

»Ο Χάρρυ Γκρήν ήξερε πού μπορούσε να προσγειωθεί με ασφάλεια, στην έρημο. Υποθέτω λοιπόν πως είχε πετάξει κάμποσες φορές πάνω απ' αυτή την περιοχή κι' είχε μελετήσει τη διαμόρφωσι του εδάφους... όπως ακριβώς συνέβαινε με σας, κ. Γκρίφιν!

»Δέν ήταν, λοιπόν, πια δύσκολο να συμπεράνω πως ο Χάρρυ Γκρίφιν κι' ο Χάρρυ Γκρήν είναι το ίδιο πρόσωπο! Άν δέν κάνω λάθος όμως, ο Χάρρυ Γκρήν καταζητείται για φόνους και ληστεία...

Σταμάτησε λίγο, κι' ύστερα συνέχισε:

— Νά γιατί σας ρώτησα πρόόλιγου αν θέλετε να εξακολουθήσετε να ζήτε. Όπως μπορώ να καταλάβω, οι έλπιδες σας να γλυτώσετε, είναι ελάχιστες... Τί λέτε και σεις;

Άκούγοντας τη μαλακή εκείνη φωνή να τού λή τόσο φοβερά πράγματα, ο Χάρρυ έννοιωσε σαν μία τανάλια να τού σφίγγη την καρδιά...

»Έχασε το χέρι του κάτω απ' το σακκακι του και χούφτωσε τη λαβή του ρεβόλβερ του.

— Είσατε τρελλός! είπε απότομα. Σας εξήγησα, ότι βρήκα τα διαμάντια. Δέν έχω καμμία σχέση με την κλοπή!

— Άλήθεια; απάντησε ο Τακαμόρι, ανασπώνοντας τους ώμους του. Μπορεί και να κάνω λάθος. Μά είν' εύκολο να βεβαιώθουμε. Καθώς διάβασα στις έφημερίδες, η αστυνομία έχει τα δακτυλικά αποτυπώματα του Χάρρυ Γκρήν. Θέλετε να πάμε μία στιγμή ως την αστυνομική Διεύθυνσι, για να τα συγκρίνουν με τα δικά σας;

— Άκουσε, κίτρινομούρη! μούγκρισε ο Χάρρυ, τραβώντας εαφικά το πιστόλι του και κολώνοντας το στο πλευρό του Τακαμόρι. Δε μπορείς έσύ να με φοβίσης! Άν με παραδώσης στην αστυνομία, δε θα ξαναδής ποτέ τα διαμάντια σου.

Ο Τακαμόρι έρριξε μία ματιά στο ρεβόλβερ κι' απάντησε:

— Άφήστε τις άνοησις, κ. Γκρίφιν, και βάλτε στη θέσι του το πιστόλι σας. Όσο τολμηρός κι' αν είσατε, δε θα σκάψετε ποτέ στο σημείο να με σκοτώσετε, σ' ένα τόσο πολυσύχναστο δρόμο!

Άφού διάτασε μία στιγμή, ο Χάρρυ φύλαξε το ρεβόλβερ στη θήκη του. Βλέποντας πως βρισκότανε σ' αδιέξοδο, θέλησε να παίξη το τελευταίο χαρτί του.

— Παλύ καλά! είπε. Παραδέχομαι πως έχετε άποκτήσει ώρισμένα άποψ. Καί κατεβάζω την τιμή μου! Θα μου δώσετε 500 χιλιάδικα και θα πάρετε τα διαμάντια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Μεγάλη διακρίνεια Δυνατό φως

ΜΠΑΤΑΡΙΕΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ - ΦΑΝΟΙ ΤΣΙΠΗΣ - ΣΤΗΛΕΣ ΔΙΑ ΦΑΝΟΥΣ ΤΣΙΠΗΣ - ΣΤΗΛΕΣ ΔΙ' ΑΚΟΥΣΤΙ - ΚΑ ΒΑΡΗΚΟΙΛΑΣ - ΦΑΝΟΙ & ΣΤΗΛΕΣ ΠΟΛΥΛΑΤΩΝ

ΠΡΑΟΥΤΗΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

MADAME YVONNE

Η Γαλλίε αισθητικός του «Ινστιτούτου Καλλονής ΝΟΤΗΣ», διπλωματούχος της ACADEMIE SCIENTIFIQUE DE BEAUTE του INSTITUT JEANNE CATINEAU, των LABORATOIRES DES GRANDS TRAVAUX SCIENTIFIQUES και της ECOLE DE DIESTHETIQUE DU DR. MAURIN διέταται καθημερινώς Βουκουρεστίου 16α, 1ος όροφος, τηλέφ. 613-114.

Περιποίησις προσώπου (γενική) Δραχ. 35
Μακιγιάζ » 30

Ριζική αποτρίχωσις (ήγγυσημένη άνδρους) και παντός είδους Traitements με σημαντικές εκπώσεις.

Η MADAME YVONNE έφαρμόζει την τελευταίαν τελειαν μαδόβον του DR. MAURIN διά την τοπικήν εξάλειψιν των ρυτίδων δι' ηλεκτρισμού.

Τα τηλεκατευθυνόμενα βλήματα

Ένα τρομερό όπλο καταστροφής και αφανισμού

ΜΕΧΡΙ προχτές ακόμη, ο εχθρός έφτανε από τα σύνορα. Υπήρχαν δε εκεί οι καλούμενες μονάδες προκαλούσας, λακωνικό πόλεμο του μέλλοντος, όμως, δε θα ήταν μια χώρα να είναι κυρίως η επεξεργασία. Το πολεμικό μέσο είναι πάντοτε απ' αυτήν και ο' αυτόν θα διεξαχθούν οι μεγαλύτερες συγκρούσεις κι' οι αποφασιστικότερες μάχες.

Κατά την περίοδο της κρίσεως του Σουέζ, ολόκληρη η ανθρωπότητα χρησιμοποίησε στην ανάγκη ραδιοκατευθυνόμενα βλήματα επιχειρήσεις.

Τα ραδιοκατευθυνόμενα βλήματα θα είναι, πράγματι, το τρομερό όπλο ενός μελλοντικού πολέμου. Αμερικανοί και Ρώσοι προετοιμάζουν συνεχώς. Προκειμένου για τον πόλεμο μεταξύ των στρωμάτων, τα βλήματα αυτά θα οδηγούνται από το φως των α-

πό το τηλεκατευθυνόμενο βλήμα θα προσαρμόζεται, δηλαδή, τη στιγμή που θα φτάσει πάνω από το στόχο. Θα καταρρέει από το έδαφος, ανάλογα με το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Τα βλήματα αυτά δε θα είναι τίποτ' άλλο από τηλεκατευθυνόμενα υδρογόνα. Η έκρηξή τους θα γίνεται σε ύψος 500 μέτρων από το έδαφος, σε τρόπο ώστε να αποφευχθεί ο κίνδυνος να μεταφερθεί ένα μέρος του ραδιοενεργού κορμού, που θα σκηνιστεί απ' αυτήν και στη χώρα που εξαπέλυσε το βλήμα.

Οι πυρηνικές και θερμοληπτικές εκρήξεις επενεργούν, ως τους δυνάμει, που προκαλεί την κατάρρευση οικιών, αποθηκών εκρήξεϊ και που κατακαίει τα πάντα σε ύψος 500 μέτρων. Η έκρηξη τους θα γίνεται σε ύψος 500 μέτρων. Η βόμβα αυτή ισοδυναμεί με 20.000 τόννους.

Προκειμένου, όμως, για μια βόμβα υδρογόνου, όπως εκείνη που δοκιμάστηκε στο Μπικίνι και που η έκρηξη της δύναμης ισοδυναμεί με 20 εκατομμύρια τόννους τρυπλής, η έκρηξη της πλήρους καταστροφής θα έφτανε σε 15.000 μέτρα. Η πλήρης καταστροφή θα επεκταθεί, δηλαδή, σε μια περιοχή 700 περίπου τετραγωνικών χιλιομέτρων.

ΘΕΡΜΙΚΑ ΚΑΙ ΡΑΔΙΟΕΝΕΡΓΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Αλλά δε θα είναι αυτά τα μόνα καταστροφικά αποτελέσματα μιας βόμβας υδρογόνου.

Το κύμα της θερμότητας που αναπτύχθηκε κατά την έκρηξη της βόμβας της Χιροσίμα προέκτασε καταστροφές σε ακτίνα 1 χιλιομέτρου. Η βόμβα Η, που είναι 100 φορές ισχυρότερη, θα έχει θερμικά αποτελέσματα σε ακτίνα 30 και πλέον χιλιομέτρων.

Τα ραδιοενεργά αποτελέσματα, τέλος, θα είναι δύο ειδών: άμεσα, που θα παραχθούν, δηλαδή, κατά την έκρηξη της βόμβας και μεταγενέστερα, που θα οφείλονται στη διασπορά της ραδιοενεργείας.

Τα δεύτερα δεν είναι δυνατόν να υπολογιστούν με ακρίβεια. Ούτε να καθοριστούν ο χρόνος της διαρκείας των.

Αν το βλήμα εκραγή σε ύψος 600 μέτρων από την επιφάνεια του εδάφους, τα αποτελέσματα, κατά τη γνώμη των ειδικών εμπειρογνομώνων, θα είναι τα ακόλουθα:

1) Προκειμένου για μια βόμβα του τύπου Α: 60% του πληθυσμού θα πάθουν εγκαύματα διαφόρων βαθμών.

25% θα τραυματιστούν. Σημαντικό ποσοστό από τις δύο αυτές κατηγορίες θα υποκύψουν. 15% θα πληγούν από το κύμα της ραδιοενεργείας που θα εξαπλωθεί ο' όλη την περιοχή.

Μ' απλούστερα λόγια, κανείς δεν θα μείνει άθικτος. 2) Προκειμένου για μια βόμβα υδρογόνου, μόνον ένα ποσοστό 5-10% θα γλυτώσει χωρίς εγκαύματα ή σοβαρά τραύματα. Αλλά και αυτοί οι «διαφυγόντες» θα έχουν πληγή από το κύμα της ραδιοενεργείας.

Αν, όμως, η βόμβα, αντί για τον αέρα, εκραγή πάνω στην επιφάνεια της γης ή κάτω απ' αυτήν, μέσα στον κρατήρα που θα σχηματίσει πέφτοντας, τα αποτελέσματα θα είναι τεράστια διαφορετικά. Δε θα σχηματιστεί, πρώτα-πρώτα, κύμα θερμότητας. Η έκρηξη δε θα υπάρχουν άνθρωποι με εγκαύματα. Η ακτίνα της καταστροφής θα περιοριστεί επίσης, αλλά, ό,τι βρίσκεται ο' αυτή τη ζώνη θα κορμιολοποιηθεί στην κυριολεξία. Το κύμα της ραδιοενεργείας, αντίθετα, θα είναι τεράστιο και η μόλυνση θα εξαπλωθεί σε μεγάλη ακτίνα. Τα αποτελέσματα, ο' αυτή την περίπτωση, είναι πιθανόν τα εξής:

Νεκροί και τραυματίες 30%, εγκαύματα 0, πληγέντες από ραδιοενεργεία 70%.

Αν κατορθωθεί η ταχεία απομάκρυνση του ραδιοενεργού κύματος και παρασχεθούν άμεσα οι απαιτούμενες βοήθειες στους πληγντας, οι περισσότεροι απ' αυτούς θα σωθούν.

Τα αποτελέσματα θα είναι επίσης διαφορετικά, αν η έκρηξη της βόμβας γίνει κάτω από την επιφάνεια του νερού. Στην περίπτωση αυτή, δε θα υπάρξουν άνθρωποι που θα πάθουν εγκαύματα κι' οι μόνοι που θα τραυματιστούν θα είναι εκείνοι που θα κολυμπούν ή θα βρίσκονται μέσα σε πλοία ή βάρκες. Αλλά το κύμα της ραδιοενεργείας, με τη μορφή δαρτών υδρατμών, θα καλύψει τα πάντα και θα μεταφερθεί πιθανόν σε μεγάλες αποστάσεις από το μέρος όπου έγινε η έκρηξη. Η έντασις αυτής της ραδιοενεργείας θα είναι τόσο μεγάλη, ώστε ένα μεγάλο ποσοστό από εκείνους που θα την εισπνεύσουν θα υποκύψουν σε διάστημα ωρών ή ημερών.

ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΒΟΜΒΕΣ ΚΑΙ ΣΤΟΧΟΙ

Αλλά πώς η βόμβα αυτή του υδρογόνου ή έστω και μια απλή ατομική βόμβα του τύπου Α θα είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθούν ως πολεμικά όπλα; Μ' απλούστερα λόγια, πώς θα κατασπ' δυνατή η μεταφορά τους πάνω από τους στόχους που πρόκειται να πλήξουν;

Τα αεροπλάνα, ακόμη και τα νεώτερα υπερηχητικά, δε μπορούν να εξυπηρετήσουν παρά περιορισμένες πολεμικές ανάγκες, δεδομένου ότι η ακτίνα της δράσεώς τους δεν ξεπερνάει τα 6 ή 8 χιλιάδες χιλιόμετρα, που περιορίζονται στο μισό, δηλαδή σε 3 ή 4, για το λόγο ότι ο πιλότος πρέπει να επιστρέψει στη βάση του μετά την εκτέλεση της αποστολής του.

Με την ευκαιρία αυτή, πρέπει να σημειωθεί ότι οι πιλότοι που μπορούν να χειριστούν παρόμοια αεροπλάνα, αν δε μετριούνται στα δάκτυλα, είναι, όμως, ελάχιστοι κι' ένα κράτος δε μπορεί να τους θυσιάσει, κι' αν ακόμη οι ίδιοι, για να εξυπηρετήσουν την πατρίδα τους, θα είχαν τη διάθεση να πεθάνουν μαζί με το αεροπλάνο τους.

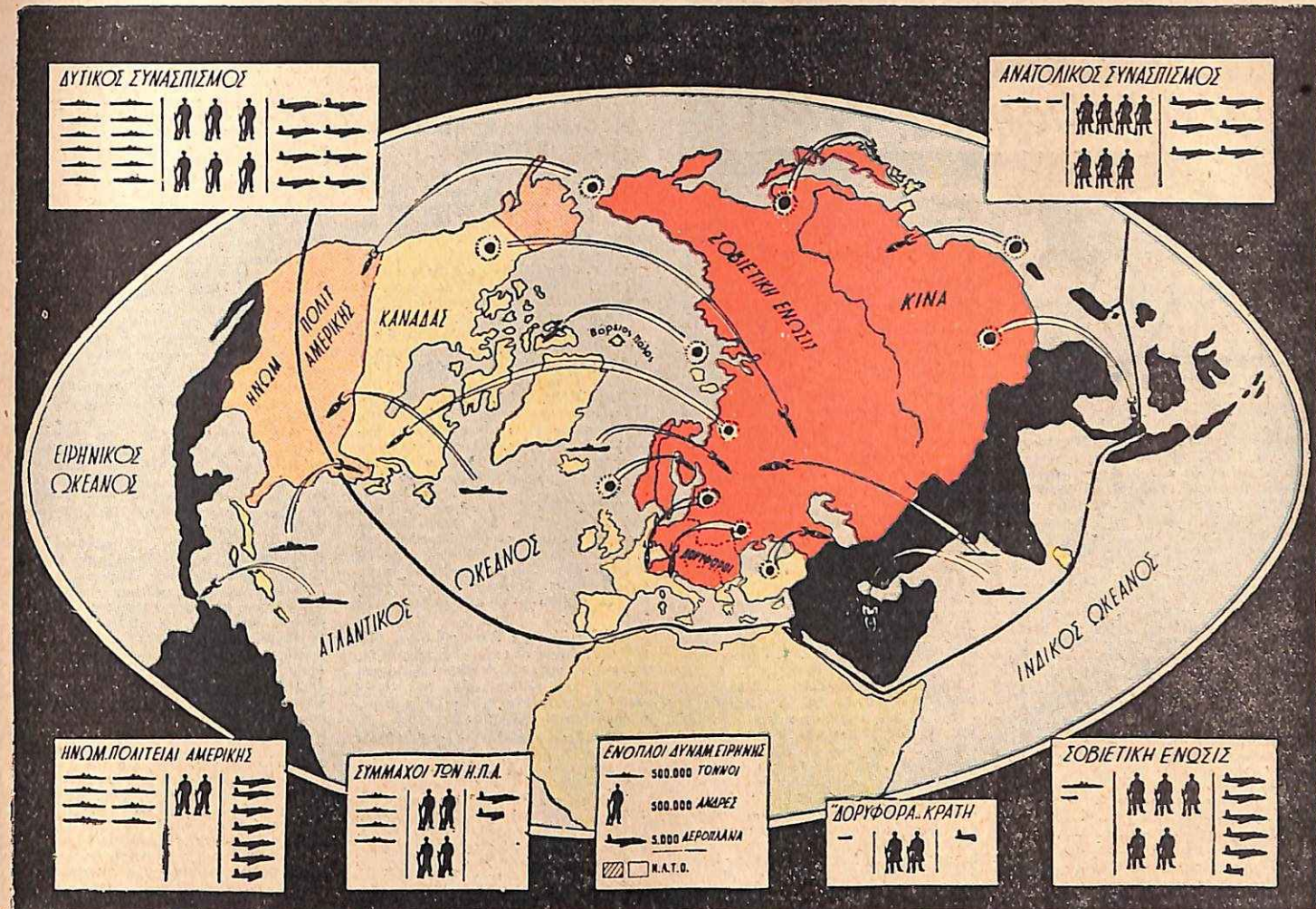
Εκτός απ' αυτό, όμως, ένα αεροπλάνο που θα μεταφέρει ένα ατομικό βλήμα θα έχη ν' αντιμετωπίσει αναρίθμητους κινδύνους κατά τη διαδρομή αυτή (επίθεση από εχθρικά καταδιωκτικά ή «σκεπτόμενα βλήματα» που βρίσκονται μόνο τους το στόχο, ατμοσφαιρικές ή μετεωρολογικές επιδράσεις κτλ.), χωρίς να λογαριασμούμε και το ότι ο πιλότος είναι δυνατόν να χάσει, ξαφνικά, τις αισθήσεις του και να μην είναι πιά σε θέση να οδηγήσει το σκάφος.

Όλοι αυτοί οι κίνδυνοι, όμως, δεν υπάρχουν με το τηλεκατευθυνόμενο βλήμα. Και αυτό ακριβώς είναι που το κάνει τόσο τρομακτικό.

ΔΥΟ ΕΙΔΩΝ ΒΛΗΜΑΤΑ

Αλλά σε ποιά κατάσταση βρίσκονται σήμερα τα τηλεκατευθυνόμενα βλήματα;

Το μυστικό αυτό φυλάσσεται ζηλότυπα από τα έπιτελεία των

Ο ανώτερος χάρτης δείχνει τις πιθανές επιθέσεις μεταξύ 'Ηνωμένων Πολιτειών και Σοβιετικής Ένωσης με διηπειρωτικά και μεσαία τηλεκατευθυνόμενα βλήματα. Όπως φαίνεται από τον ανώτερο χάρτη, η Ρωσία, ενώ μπορεί να πλήξει αποτελεσματικά ολόκληρη σχεδόν την Ευρώπη, τη Μέση Ανατολή, τις 'Ινδίες, τον Καναδά κτλ. δεν είναι σε θέση, όμως, να καταφέρει αποφασιστικά πλήγματα στο ίδιο το έδαφος των 'Ηνωμένων Πολιτειών. Οι τελευταίες, αντίθετα, λόγω της ύφευξης των στη θάλασσα μπορούν να προσβάλουν από όλες σχεδόν τις πλευρές τη Σοβιετ. Ένωση. Τα τετραγωνίδια δείχνουν τις στρατιωτικές δυνάμεις των δύο αντιπάλων συνασπισμών εν καιρώ ειρήνης. Κάθε πλοίο αντιστοιχεί σε πολεμικά σκάφη 500.000 τόννων. Κάθε στρατιώτης σε 500.000 στρατιώτες. Κάθε αεροπλάνο σε 5.000 αεροπλάνα. Έτσι έχουμε: Δύο φορές συνολικά: 500.000 X 8=40.000. Αεροπλάνα 500.000 X 6=3.000.000 άνδρες. Πολεμικά πλοία συνολικής χωρητικότητας 500.000 X 12=6.000.000 τόννων. Αεροπλάνα 5.000 X 6=30.000. 500.000 άνδρες. Πολεμικά πλοία συνολικής χωρητικότητας 750.000 τόννων. Αεροπλάνα 5.000 X 6=30.000.

Ηνωμένων Πολιτειών και της Σοβιετικής Ρωσίας, των μόνων χωρών που είναι σε θέση να διεξαγάγουν έναν πόλεμο με παρόμοια μέσα. Κι' οι δύο αυτές χώρες στήριχθηκαν στα γεωμετρικά σχέδια που περιλάμβαναν στην κατοχή τους και χρησιμοποιούν ακόμη και σήμερα Γερμανούς τεχνικούς στα σχετικά πειράματα. Αλλά από τον περασμένο πόλεμο ως σήμερα έχουν πραγματοποιηθεί γιγαντιαία άλματα.

Από ό,τι είναι γνωστόν, φαίνεται πως υπάρχουν δύο ειδών τηλεκατευθυνόμενα βλήματα μεγάλης ακτίνας.

1) Τα βαλίστικά ή διηπειρωτικά, που μπορούν να περάσουν τον Ατλαντικό ωκεανό σε διάστημα μισής περίπου ώρας και που η ακτίνα της δράσεώς τους ξεπερνάει τα 8 χιλιάδες χιλιόμετρα.

2) Τα μεσαία, που η ακτίνα της δράσεώς τους κυμαίνεται μεταξύ 2 και 3 χιλιάδων χιλιομέτρων.

Τα διηπειρωτικά βλήματα θα επιτρεψουν στις 'Ηνωμένες Πολιτείες και τη Σοβιετική Ρωσία να διασταυρώσουν τα ξίφη τους πάνω από ηπειρούς και ωκεανούς και ν' αναμετρηθούν ο' έναν άγωνα καταστροφής και θανάτου.

Στην κατηγορία αυτή ανήκει το αμερικανικό βλήμα «Τιτάν», που φημιολογείται ότι θα μπορεί να τρέξει με ταχύτητα 16.000 χιλιομέτρων την ώρα και που θα διαγράψει το μεγαλύτερο μέρος της τροχιάς του σε ύψος 800 χιλιομέτρων.

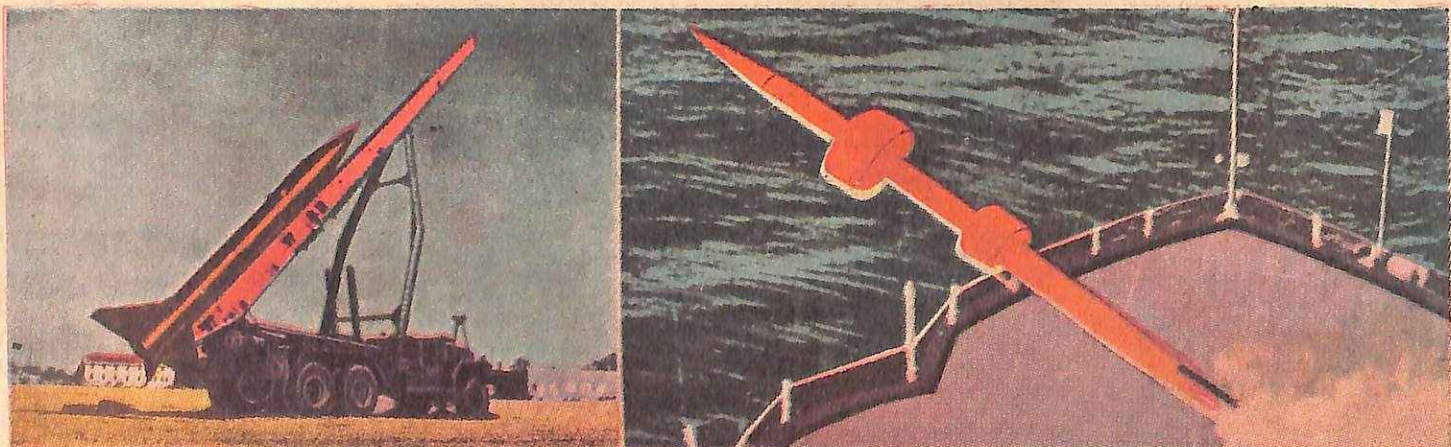
Στη δεύτερη κατηγορία ανήκει το «Ναβάχο», που μοιάζει με αεροπλάνο χωρίς πιλότο.

Τρέχει με ταχύτητα 3000 χιλιομέτρων την ώρα και διανύει την τροχιά του σε ύψος 50 περίπου χιλιομέτρων από την επιφάνεια της γης.

Εφάμιλλος του «Ναβάχο» είναι ο ρωσικός πύραυλος Μπουλγκάνιν.

Για να εκφορδωνίσουν βλήματα της δεύτερας κατηγορίας, οι δύο αντίπαλοι θα χρειαστούν ένα ευρύτατο δίκτυο βάσεων. Οι Ρώσοι από το έδαφος των είναι δυνατόν να πλήξουν αποτελεσματικά με παρόμοια βλήματα την Αλάσκα, το Βόρειο Καναδά (που είναι σχεδόν έρημος), τη Γροιλανδία, τις Σκανδιναβικές χώρες, τις αγγλικές νήσους, ολόκληρη την ηπειρωτική Ευρώπη πλην της 'Ιθρητικής χερσονήσου (Ισπανία και Πορτογαλία), τη Μέση Ανατολή, τις 'Ινδίες, την Βόρνη, τις Φιλιππίνες και την 'Ιαπωνία.

Δε μπορούν, όμως, να πλήξουν το έδαφος των 'Ηνωμένων Πολιτειών, παρά μόνον αν δημιουργήσουν βάσεις έξω από το έδαφος τους ή αν χρησιμοποιήσουν τις μεγάλες μονάδες του στόλου των (ο πύραυλος Μπουλγκάνιν μπορεί να εκφορδωνιστεί και από πλωτές βάσεις).

Αριστερά: Ένας ραδιοκατευθυνόμενος πύραυλος μεταφέρεται στην αμερικανική βάση του Έγκλιν, κάπου στη Φλωρίδα, για να δοκιμασθεί. Δεξιά: Ένα ραδιοκατευθυνόμενο βλήμα εκφορδώνεται από το κατάστρωμα του αμερικανικού θωρηκτού «Μισισσιππί», κατά τα τελευταία γυμνάσια, που έγιναν στη θάλασσα της Καλιφορνίας.

ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ

Η ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΙΑ

Έκλεισε το ίχνος του χρόνου και δίνει ένα δρασερό και νεανικό δέρμα. Έκτος των εξεσπιδίων χρωματισμών προσφέρεται και σε τρεις ειδικούς χρωματισμούς για τις Έλληνίδες: ΡΕΣΕ - ΜΑΤ ΟΥΑΝ. Είναι ειδική συνδυασμό ανάλογο με τις κλιματικές συνθήκες και τον ήλιο και φωτισμό της Ελλάδας.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ Δίνει μια φυσική αίσθηση στο πρόσωπο και το σώμα, περιποιείται και το δέρμα.

ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ ΚΟΛΛΗΝΤΙΚΑΤΕ ΜΕΓΑΛΗΣ ΔΡΥΣΑΠΟΤΕΤΗΣ RIVER - PARIS

Ζητήστε επιμόνως το κομμάτι γράφει την λέξη ΝΕΟΝ

SEBORINE

ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΣ - ΠΥΤΥΡΙΑΔΑ, ΥΠΕΡΛΙΠΙΔΙΣΙΣ - ΜΟΛΥΒΔΙΣΙΣ ΚΝΗΣΜΟΣ (φαγούρα) ΤΡΙΧΟΦΥΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ

ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ

όριστικός και συνάμωσ. Αποτυχία αποκλείεται. Έπιτυχία 100%.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ ΚΑΒΑ - UNIVERSAL

Αι φοννότεραι Αι τελειότεραι

ΜΕ ΒΕΛΟΝΙΑ UNIVERSO

ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4 (ΣΤΟΑ)

ΤΥΧΕΡΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Με ειδικούς λίθους επί τη βάσει Ευρωπαϊκού αστρολογικού πίνακος. Έπιση με πέτρες τουρκουάζ έναντι του ματιού, μεγάλη ποικιλία γυαλίου ήλιο σε υπέροχα σχέδια. Έλβετικά ρολόγια, χρυσό σταυροί και παντός είδους χρυσά και έπιχρυσά κοσμήματα. Φθηνά τιμάρ, εύκολία πληρωμής.

Πασσαλίες Pharyngoi

(Κατά της Γείρας ή Δυναμότητας)

λου, Νεωβίδοις 9, Τ. 4, Κουκάκι, Αθήναι, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και ξένους του εξωτερικού, ηλικίας 36—46 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα. Παρακαλεί όποιον της γράφει, να έσωκλειση μία φωτογραφία στο πρώτο του γράμμα.

Η «Αντα Α.», από την Αθήνα, μελαχροινή, με ώρασι σώμα, μορφωμένη και εξαιρετική μαγειρίσα, 37 χρόνων, θέλει να γνωρίστη με ένα κύριο από την Αυστραλία, τη Νέα Ζηλανδία, τη Βραζιλία ή την Αδριατική, ηλικίας άνω των 45 χρόνων, καλώς εγκατεστημένο, με σκοπό τη μετανάστευση και το γάμο. Όποιος θέλει να πάρει γράμμα της, άς δώσει τη διεύθυνσή του από τις στήλες της αλληλογραφίας μας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Η. Ευσταθίου, Χεύδεν 14, Αθήναι, παρακαλεί την εσπασία γόνισα από τη Θεσσαλονίκη, που πέρασε από το σπίτι του και δασυτοχό δεν τον βρήκε να του γράφει στην άς άνω διεύθυνση. Ο Νικόλαος Γιαννίκος (20 χρόνων), Ίπποδρόμου 17, Ρόδος, Γρεσε, θέλει να αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Κωνσταντίνος Κ. Καραντζής, Αιόλου 2, Αγία Βαρβάρα, Αιγάλεω, Αθήναι, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες του εσωτερικού και του εξωτερικού 20—30 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας άγνης φίλης.

Ο Χρήστος Κοντός, Poste Restante, Κεντρικών, Αθήναι, Γρεσε, θέλει να αλληλογραφία με νέες του εσωτερικού κάτω των 24 χρόνων, με σκοπό, έτι έπακολούθηση. Οι μελαχολικές αποκλείονται.

Ο Νικόλαος Παπαδημητρίου, Σανταρόα 1Δ, Αθήναι, Γρεσε, (20 χρόνων), ζητεί αλληλογραφία με νέες του εσωτερικού και του εξωτερικού. Ο Δημήτριος Χρυσανθίδης, Τυπιδόου Κοκάκη 22, Κάτω Πατήσια, Αθήναι, θέλει να αλληλογραφία με την Πονεμμένη μικρούλα από την Ιστίαία Εύβοιας.

Ο Νικόλαος Δουβαλάκης, Αμφοιτώνος 9, Θεσσαλονίκη, θέλει να αλληλογραφία με την Τζινα Λουμπρίτζινα του τεύχους 939. Ο Σπύρος Βυθούλακος, Τραγανό, Ηλείας, (22 χρόνων), μορφωμένος, ευπαισθησμένος και οικονομικός ανεξάρτητος, θέλει να αλληλογραφία με το «Καστανό διαβολάκι» 20 χρόνων, από τον Πειραιά.

Ο Κώστας Παπαδόπουλος (30 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικών, Αθήναι, Γρεσε, θέλει να αλληλογραφία με μία νεαρά δεσποινίδα ή νεαρά χήρα, με σκοπό το γάμο. Ο Δημόσθενης Παπαδημητρίου, Αχρών 81 (Περίπτερον), Αθήναι, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νεαρές Έλληνίδες 18—20 χρόνων και αναστήματος 1,54—1,56, με σκοπό το γάμο.

Ο Έμμανουήλ Άναγνωστακής, Θύσου 24, Πατήσια, Αθήναι, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες ηλικίας 16—19 χρόνων του εξωτερικού, στην αγγλική ή ελληνική γλώσσα. Ο Σταύρος Νικολαΐδης, Αμολθείας 3, Κυψέλη, Αθήναι, Γρεσε, θέλει να αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Αθανάσιος Εύαγγελίου, όδός Σωκράτη 36, Νέα Έλβετία, Αθήναι, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες του εσωτερικού και του εξωτερικού, 15—19 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Νίκος Τζαβής, Έλεσπόντου 89, Αιγάλεω, Αθήναι, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών.

Δύο φίλοι, ο Αθανάσιος Ψωφίδης (28 χρόνων) και ο Βίκτωρ Γρηγοριάδης (26), Νέα Πέραμος Μεγαρίδος, Γρεσε, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες από το εξωτερικό στην ελληνική γλώσσα. Ο Τάκης Καραγκούνης, Αϊδινίου Αλμυρού Μαγνησίας, ζητεί αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού και κυρίως του Καναδά, της Αυστραλίας ή της Κύπρου, στην ελληνική γλώσσα. Ο μαθητής Μάκης Σάββας

(18 χρόνων), Κρέσνας 10, Κορυδαλλός, Πειραιεύς, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Ελλάδας και του εξωτερικού, με σκοπό τη δημιουργία μιας άγνης φίλης. Ο Γεώργιος Καραβίος, Τριφυλλίας 50, Δραπετσώνα, Πειραιεύς, θέλει να αλληλογραφία με την ανανυστρία μας που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Κρίζο φθινόπωρο». Τρεις άνδρες, ο Έμμανουήλ και ο Αθανάσιος, γράφουν αντίστοιχώς με τις πείρες αναγνώστρες με «Λομωπρίτζινα», «Μαίριλιν Μονρό» και «Σοφία Λόρεν». Και για τους τρεις ισχύει η ακόλουθη διεύθυνση: Γεώργιος Άναγνωστακόπουλον, Άλκιβιάδου 100, Αθήναι.

Ο Αλέξανδρος Βλασσόπουλος, όδός Μυριοφάντου 99, Αιγάλεω, Αθήναι, Γρεσε, θέλει να αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο 17—22 χρόνων. Παρακαλεί όσες άπό του γράφουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Jean Drakopoulos (24 χρόνων), 59 Rue de Marrais, Farcienpes, Belgique, έπιθυμεί να αλληλογραφία με νέες άπό τας Καλάμας, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας γνωριμίας, που πιθανώς να καταλήξει σε γάμο.

Ο Georgios Mouraetos (32 χρόνων) και ο Rafael Alegria Torgellas (25), 836 Rua Frei Caneca, Bela Vista, Sao Paulo, Brasil, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό το γάμο.

Ο Τζιφόν Μαντατζιάν (20 χρόνων), 25 Blacler St., Semaphote, Adelaide, South Australia, θέλει να αλληλογραφία με νέες άπ' όλον την Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων. Παρακαλεί όποιον του γράφει να στείλει και μία φωτογραφία της.

Ο John Pantazis, 15 Maranar R. D., Towradci, N.S.W., Australia, έπιθυμεί να αλληλογραφία με τη σεμιοσπληκή «Καίτη».

Ο Theodoros Xenidis (18 χρόνων), 6 Rue Diomidis, Egypte, ζητεί να αλληλογραφία με νέες άπ' όλον την Ελλάδα, ηλικίας 16—17 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Παρακαλεί όσες γράφουν να στείλουν και μία φωτογραφία τους.

Ο Basilio Defarano, Via S. Agata 16, P.olo Riselva, Perugia, Italia, έπιθυμεί να αλληλογραφία με την ανανυστρία μας του τεύχους 943, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Άτυχη σε όλα».

Ο Panagiotis Beratis (23 χρόνων), 4 Manton St., Richmond, Vict. Melbourne, Australia, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όσες του γράφουν να έσωκλεισουν στο γράμμα τους και μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, ο Panagiotis Tseriatakis (20 χρόνων) και ο Panagiotis Tsouryilis (22), 11 Harbinger St., Gorrimal N.S.W., Australia, θέλουν να αλληλογραφία με νέες άπ' όλον την Ελλάδα και την Κύπρο, ηλικίας 18

λάδα, ηλικίας 16—23 χρόνων. Παρακαλούν όσες γράφουν να έσωκλεισουν στο γράμμα και μία φωτογραφία τους.

Ο Lucio Katsuris (21 χρόνων), PISO Barbieri 184, C. Singonio, 184, Mondana, Italia, ζητεί να αλληλογραφία με νέες άπ' όλον την Αθήνα και τον Πειραιά, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψων.

Ο John Arvanitis, C/o R. Railways, P.O. Box 596, Bulawayo, S. Rhodesia, έπιθυμεί να αλληλογραφία με το «Άρακι του Βοσπόρου», που την άγγελία της δημοσιεύσαμε στο 941 τεύχος του περιοδικού μας.

Ο Charis Papageorgiou, 6 Rue de Pleton, Trazegnies, Belgique, θέλει να αλληλογραφία με την «Εύτυχια» του τεύχους 942.

Ο P. Petrou (29 χρόνων), P.O.B. 2205, Cairo, Egypte, ζητεί να αλληλογραφία με μία νέα άπ' όλον την Αμερική, με τον Καναδά, στην ελληνική, αγγλική, γαλλική ή ιταλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψων για τις Καλές Τέχνες και τα σπορ.

Ο Mike Brass, 1117 Michigan St., Toledo Ohio, U.S.A., θέλει να αλληλογραφία με Έλληνίδες, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό το γάμο.

Ο Michel Economides (18 χρόνων), C/o Barclays Bank, Cairo, Egypte, έπιθυμεί να αλληλογραφία με την «Υνέ», το ρόδο του Μαρκόπου, τη «Ζερζιάν II» και τη «Ρίρκα».

Δύο φίλοι, ο Demitrio Paraskevas και ο Giorgio Marcinoti (22 χρόνων), σπουδαστές, Fermo Posta, Modena, Italia, ζητούν αλληλογραφία με νέες άπ' όλον την Ελλάδα και κατά προτίμηση άπ' όλον την Αθήνα, Πειραιά, Ναύπλιο, ηλικίας 16—22 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας άγνης φίλης.

Ο Robert Reiter (26 χρόνων), Graz - Metangasse 91, Austria, τελειόφοιτος πολιτικός μηχανικός, με μητέρα Έλληνίδα, θέλει να αλληλογραφία με Έλληνίδες, ηλικίας 18—25 χρόνων, στην ελληνική ή γερμανική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψων, που μπορεί να όδηγησει σε ένα καλό γάμο.

Ο Andon Argiropoulos και ο Alekos Gikas, Beyoglu, Tufan Cad. 12/6, Tarlabasi, Istanbul, Turkiye, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες, παρακαλούν όσες γράφουν να έσωκλεισουν στο γράμμα και μία φωτογραφία τους.

Ο Stathis Titelis και ο George Panopoulos, 761 Trinity Ave., Bronx 56, N.Y., U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και κάρτ-ποστάλ.

Ο Jim Speliow (24 χρόνων) και ο Constantinos Antoniou (23), Ocean Salt Price, S. Australia, θέλουν να αλληλογραφία με νέες, με σκοπό το γάμο. Παρακαλούν όσες γράφουν να στείλουν και μία φωτογραφία τους.

Ο Emmanouel Vounas (40 χρόνων) και ο Alekos Zafos (27), 179 Wilson St. New Town, N.S.W., Australia, έπιθυμούν να αλληλογραφία με νέες, ηλικίας 28—30 χρόνων ή πρώτες, 18—22 δεύτερες, με σκοπό το γάμο.

Ο George Tatsis, 48 Douglas St. Redfern, Sydney, N.S.W., Australia, (20 χρόνων), ζητεί αλληλογραφία με μία άγνη Έλληνίδα με σκοπό καλό σκοπό. Όποια γράψη να στεί-

λη και μία φωτογραφία της.

Δημοσιεύουμε με κάθε έπιθυμία την καλύτερη άγγελία που άπ' όλον τον άποστολέα της μας βεβαιώνει πως τα γράμματα θα φτάσουν άποσπασμένα στα χέρια του: Ο Α. G. M.F.O. 524—069, Zurich 11/50, Suisse, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Ελλάδας, κατά προτίμηση κόρες εργαλάδων οικοδομών.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Ο σμηνίτης, Μιχαήλ Μπουραντάς, ΣΑ, 21 ΠΕΑ, ΤΓΑ 1010, θέλει να αλληλογραφία με νέες άπ' όλον την Ελλάδα και κατά προτίμηση άπ' όλον τις Κυκλάδες, με σκοπό την δημιουργία μιας άγνης φίλης. Ο Δημήτριος Αθανασόπουλος, 114 ΠΜ, 403 ΜΠΑ, Τανάγρα, ζητεί αλληλογραφία με την «Ολυμπία». Ο ύπαξιωματικός Νικ. Νικολαΐδης, 90 ΑΒΟ, ΧΥ Μεραρχία, ΣΤΓ 917Β, θέλει να αλληλογραφία με την «Αιουλιουδάνα».

Ο Ε. Τσαγκαράκης, 219 Κιν. χειρ. ΒΣΤ 901, έπιθυμεί να αλληλογραφία με μία νέα άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την καλύτερη έκμάρτηση της αγγλικής γλώσσας. Ο Άλκης Χρυσούλης, ΛΥΒ, VI Μεραρχία, ΣΤΓ 920, θέλει να αλληλογραφία με νέες μορφωμένες στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Οι Θεόδωρος Βάθης και Κωνσταντίνος Κοκκάς, 655 ΑΒΠ, ΒΣΤ 920, ζητούν αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή ιταλική γλώσσα. Ο Κωνσταντίνος Μήλιος, Ιλη Δίσεως, ΚΕΤ, ΒΣΤ 902, θέλει να αλληλογραφία με την ανανυστρία μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Υνέ», το ρόδο του Μαρκόπου.

Ο διαιδιστής Ιωάννης Φορβάς, Γραφείον Διαβίσεως ΑΣΔΑΝ, ΒΣΤ 902, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες στην ελληνική ή ιταλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψων και κάρτ-ποστάλ. Ο Σταύρος Κασσατάκης, 397 ΣΚΑ, Ιη Ίλη, ΒΣΤ 903, θέλει να αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση άπ' όλον την Θεσσαλονίκη.

Οι άξιωματικοί Λοχίας Λεωνίδας Μπότσαρης, 15 ΕΣΕ, ΣΤΓ 918, έπιθυμεί να αλληλογραφία με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την δημιουργία μιας άγνης φίλης.

Οι σμηνίτες, Σπυρίδων Ζουζανέλης και Παναγιώτης Γιωργιάς και Γεώργιος Μαρζουλάς, 111 ΠΜ, Μοίρα Μεταφορών, Νέα Άγχιάλος, Βόλος, θέλουν να αλληλογραφία με νέες ηλικίας κάτω των 20 χρόνων άπ' όλας Σποδία και την Νίκαια Πειραιώς. Παρακαλούν όσες γράφουν να στείλουν και μία φωτογραφία τους.

Οι άξιωματικοί Λοχίας Λεωνίδας Μπότσαρης, 15 ΕΣΕ, ΣΤΓ 918, έπιθυμεί να αλληλογραφία με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την δημιουργία μιας άγνης φίλης.

Οι σμηνίτες, Φώτιος Τακφορίδης, Κωνσταντίνος Κίτσος, Αριστέλης Μυλωνάς, Βασιλείος Ιωάννου, Γεώργιος Τάκος, Δημήτριος Μιχαλάκης και Κωνσταντίνος Ζυρνίδης, 124 ΠΒΕ, Ιη Μ.Ε., 2ον Σμήνος, ΣΤΓ 927, ζητούν αλληλογραφία με

νέες άπ' όλον την Ελλάδα, ηλικίας 17—19 χρόνων. Ο έπιλοχίας Κωνσταντίνος Τζαβάρης και ο λοχίας Παναγιώτης Ζαπάτης 655 ΑΒΠ, ΒΣΤ 902, θέλουν να αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο στην Ελληνική ή Αγγλική γλώσσα. Ο ναύτης Άντώνιος Λεβάνος, ΗΤ, ΔΗΕ, Β.Ν. Σαλαμίνας, ΒΣΤ 902, έπιθυμεί να αλληλογραφία με την «Τσερέκσα» του τεύχους 942. Ο ίδιος ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες για την ανταλλαγή κάρτ-ποστάλ και γραμματισμών.

Ο λοχίας, Δημήτριος Παπαδημητρίου, 568 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 904, και ο Δημήτριος Γεωργιάδης, 724, Συνοργείον Έπισκευών, ζητούν αλληλογραφία με την ανανυστρία μας άπ' όλον την Αδριατική, που κρύβεται με το ψευδώνυμο «Ζαίρα Α.Α.». Ο σμηνίτης Άλκης Πετρίδης, 21 χρόνων, 114 Π.Μ., ΜΣΒ Τανάγρα, Βοιωτία, GRECE, θέλει να αλληλογραφία με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο στην Ελληνική, Αγγλική ή Γαλλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψων. Ο Άθανάσιος Άρώνης, ΚΕΤΕΣ, Λόχος Δίσεως, ΒΣΤ 902, έπιθυμεί να αλληλογραφία με την «Χαρίς Έρωτα».

Ο Νικόλαος Παρασκευάς, 401 ΓΕΝΕ, Βόλος, Κωστούλου, ΒΣΤ 902, ο Χρυσός Λέκας, 147 Στρατολογικόν Γραφείον, ΒΣΤ 900Α και ο έσπρος λοχίας Άλκης Γαλνός, ΚΕΒΟΠ, Α. Δίσεως, ΒΣΤ 902 ζητούν αλληλογραφία με νέες άπ' όλον την Ελλάδα, με σκοπό την ανταλλαγή κάρτ-ποστάλ. Ο ύπαξιωματικός Χρήστος Μπρατσάκης, 583 Τ.Π., Α. Δίσεως, ΣΤΓ 918, θέλει να αλληλογραφία με Έλληνίδες, με σκοπό την δημιουργία μιας άγνης φίλης. Ο Δημήτριος Μουζάκης και ο σμηνίτης Αριστέλης Σεφέρης, 695 ΑΒΠ, ΣΤΓ 908, ζητούν να αλληλογραφία με νέες, κατά προτίμηση άπ' όλον την Κορινθία και το Λαυράκι.

Ο ύπαξιωματικός Β.Ν. Νικόλαος Κόλλιας, ΑΙΚ, 478, ΝΑΡ, ΓΕΝ, έπιθυμεί να αλληλογραφία με την «Ρίρκα Κ.Γ.». Ο σμηνίτης Νικόλαος Βάζας, 111 Π.Μ., ΜΣ, Νέα Άγχιάλος, Βόλος, θέλει να αλληλογραφία με την ανανυστρία μας του τεύχους 942, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Θεσσαλικός Κάμπτος». Ο ύπαξιωματικός Έμμανουήλ Δημόπουλος και οι στρατιώτες Άλκης Καραθανάσης, Τάκης Μουσιδής και Ιωάννης Σαρσής, 2ος Λόχος, ΚΕΝ Κορινθίου, ΣΤΓ 909, ζητούν αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 20—22 χρόνων, με σκοπό την δημιουργία μιας άγνης φίλης. Ο Χάρης Χαλάρης (είναι τριετής φοιτητής) 563 Τ.Π., Α. Δίσεως, ΣΤΓ 916Β, ζητεί αλληλογραφία με την «17χρονη Κυπριοπούλα».

Οι σμηνίτες, Ιωάννης Βιτάρος, Παναγιώτης Μαυροσάκης, Νικόλαος Κλουδάς, 111 ΠΜ, 348 Μοίρα τακτικής αναγνώρισεως, Νέα Άγχιάλος, Βόλος και ο δεκανεύς Τάκης Αλεξανδράκης, 581 Τ.Π., ΑΒΟ, ΣΤΓ 918, θέλουν να αλληλογραφία με μαθήτριες άπ' όλον την Αθήνα και τις άλλες πόλεις. Οι Ιωάννης Καραβός και Γεώργιος Σκουτέλας, Σ.Ε.Ο., Ιωαννίνων, ΣΤΓ 918, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες, με σκοπό την άναπτυξη μιας φίλης και την ανταλλαγή σκέψων για την λογοτεχνία. Ο ύπαξιωματικός Γεώργιος Κόρφας και Βασίλειος Γούλας, ΚΕΝ Κορινθίου, 12ος Λόχος, ΣΤΓ 909, έπιθυμούν να αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο ηλικίας 19-25 χρόνων, στην Ελληνική ή Ιταλική γλώσσα.

Οι ύπαξιωματικοί Κωνσταντίνος Χριστόφορος και Κωνσταντίνος Αλένης, ΚΕΒΟΠ, 9ος Λόχος, ΒΣΤ 902, GRECE, έπιθυμούν να αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Έπαμεινώνδας Χουλιάρας, 397 ΣΚΑ, Ιη Ίλη, ΒΣΤ 903, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες άπ' όλον την Ελλάδα και το εξωτερικό. Ο Άλκης Μέρκας, 110 ΜΠΑ 402, ΒΣΤ 904, θέλει να αλληλογραφία με την «Τζάνετ». Οι σμηνίτες, Άλκης Γκέκας, Μάκος Βολιώτης, Α. Πολιτικής και Ε. Σπυράκης, 111 Π.Μ., ΜΣΒ, Ν. Άγχιάλος, Βόλος, ζητούν αλληλογραφία με νέες άπ' όλον την Ελλάδα. Ο ύπαξιωματικός Ιωάννης Γεωργίου, Αεροπορικόν Απόσπασμα Ιωαννίνων, ΣΤΓ 918, έπιθυμεί να αλληλογραφία με την «Νύμφη του Θερμαϊκού».

Οι σμηνίτες, Φώτιος Τακφορίδης, Κωνσταντίνος Κίτσος, Αριστέλης Μυλωνάς, Βασιλείος Ιωάννου, Γεώργιος Τάκος, Δημήτριος Μιχαλάκης και Κωνσταντίνος Ζυρνίδης, 124 ΠΒΕ, Ιη Μ.Ε., 2ον Σμήνος, ΣΤΓ 927, ζητούν αλληλογραφία με

νέες άπ' όλον την Ελλάδα, ηλικίας 17—19 χρόνων. Ο έπιλοχίας Κωνσταντίνος Τζαβάρης και ο λοχίας Παναγιώτης Ζαπάτης 655 ΑΒΠ, ΒΣΤ 902, θέλουν να αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο στην Ελληνική ή Αγγλική γλώσσα. Ο ναύτης Άντώνιος Λεβάνος, ΗΤ, ΔΗΕ, Β.Ν. Σαλαμίνας, ΒΣΤ 902, έπιθυμεί να αλληλογραφία με την «Τσερέκσα» του τεύχους 942. Ο ίδιος ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες για την ανταλλαγή κάρτ-ποστάλ και γραμματισμών.

Ο λοχίας, Δημήτριος Παπαδημητρίου, 568 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 904, και ο Δημήτριος Γεωργιάδης, 724, Συνοργείον Έπισκευών, ζητούν αλληλογραφία με την ανανυστρία μας άπ' όλον την Αδριατική, που κρύβεται με το ψευδώνυμο «Ζαίρα Α.Α.». Ο σμηνίτης Άλκης Πετρίδης, 21 χρόνων, 114 Π.Μ., ΜΣΒ Τανάγρα, Βοιωτία, GRECE, θέλει να αλληλογραφία με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο στην Ελληνική, Αγγλική ή Γαλλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψων. Ο Άθανάσιος Άρώνης, ΚΕΤΕΣ, Λόχος Δίσεως, ΒΣΤ 902, έπιθυμεί να αλληλογραφία με την «Χαρίς Έρωτα».

Ο Νικόλαος Παρασκευάς, 401 ΓΕΝΕ, Βόλος, Κωστούλου, ΒΣΤ 902, ο Χρυσός Λέκας, 147 Στρατολογικόν Γραφείον, ΒΣΤ 900Α και ο έσπρος λοχίας Άλκης Γαλνός, ΚΕΒΟΠ, Α. Δίσεως, ΒΣΤ 902 ζητούν αλληλογραφία με νέες άπ' όλον την Ελλάδα, με σκοπό την ανταλλαγή κάρτ-ποστάλ. Ο ύπαξιωματικός Χρήστος Μπρατσάκης, 583 Τ.Π., Α. Δίσεως, ΣΤΓ 918, θέλει να αλληλογραφία με Έλληνίδες, με σκοπό την δημιουργία μιας άγνης φίλης. Ο Δημήτριος Μουζάκης και ο σμηνίτης Αριστέλης Σεφέρης, 695 ΑΒΠ, ΣΤΓ 908, ζητούν να αλληλογραφία με νέες, κατά προτίμηση άπ' όλον την Κορινθία και το Λαυράκι.

Ο ύπαξιωματικός Β.Ν. Νικόλαος Κόλλιας, ΑΙΚ, 478, ΝΑΡ, ΓΕΝ, έπιθυμεί να αλληλογραφία με την «Ρίρκα Κ.Γ.». Ο σμηνίτης Νικόλαος Βάζας, 111 Π.Μ., ΜΣ, Νέα Άγχιάλος, Βόλος, θέλει να αλληλογραφία με την ανανυστρία μας του τεύχους 942, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Θεσσαλικός Κάμπτος». Ο ύπαξιωματικός Έμμανουήλ Δημόπουλος και οι στρατιώτες Άλκης Καραθανάσης, Τάκης Μουσιδής και Ιωάννης Σαρσής, 2ος Λόχος, ΚΕΝ Κορινθίου, ΣΤΓ 909, ζητούν αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 20—22 χρόνων, με σκοπό την δημιουργία μιας άγνης φίλης. Ο Χάρης Χαλάρης (είναι τριετής φοιτητής) 563 Τ.Π., Α. Δίσεως, ΣΤΓ 916Β, ζητεί αλληλογραφία με την «17χρονη Κυπριοπούλα».

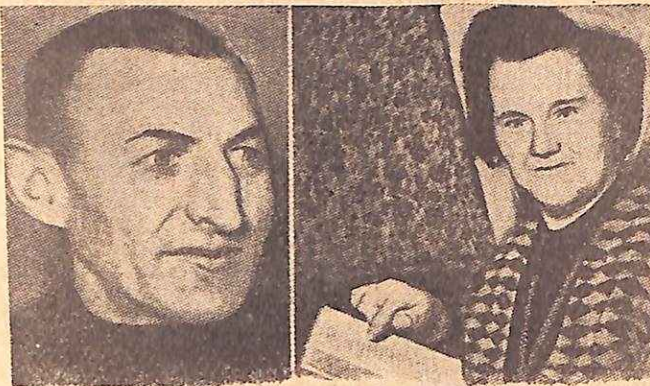
Οι σμηνίτες, Ιωάννης Βιτάρος, Παναγιώτης Μαυροσάκης, Νικόλαος Κλουδάς, 111 ΠΜ, 348 Μοίρα τακτικής αναγνώρισεως, Νέα Άγχιάλος, Βόλος και ο δεκανεύς Τάκης Αλεξανδράκης, 581 Τ.Π., ΑΒΟ, ΣΤΓ 918, θέλουν να αλληλογραφία με μαθήτριες άπ' όλον την Αθήνα και τις άλλες πόλεις. Οι Ιωάννης Καραβός και Γεώργιος Σκουτέλας, Σ.Ε.Ο., Ιωαννίνων, ΣΤΓ 918, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες, με σκοπό την άναπτυξη μιας φίλης και την ανταλλαγή σκέψων για την λογοτεχνία. Ο ύπαξιωματικός Γεώργιος Κόρφας και Βασίλειος Γούλας, ΚΕΝ Κορινθίου, 12ος Λόχος, ΣΤΓ 909, έπιθυμούν να αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο ηλικίας 19-25 χρόνων, στην Ελληνική ή Ιταλική γλώσσα.

Οι ύπαξιωματικοί Κωνσταντίνος Χριστόφορος και Κωνσταντίνος Αλένης, ΚΕΒΟΠ, 9ος Λόχος, ΒΣΤ 902, GRECE, έπιθυμούν να αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Έπαμεινώνδας Χουλιάρας, 397 ΣΚΑ, Ιη Ίλη, ΒΣΤ 903, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες άπ' όλον την Ελλάδα και το εξωτερικό. Ο Άλκης Μέρκας, 110 ΜΠΑ 402, ΒΣΤ 904, θέλει να αλληλογραφία με την «Τζάνετ». Οι σμηνίτες, Άλκης Γκέκας, Μάκος Βολιώτης, Α. Πολιτικής και Ε. Σπυράκης, 111 Π.Μ., ΜΣΒ, Ν. Άγχιάλος, Βόλος, ζητούν αλληλογραφία με νέες άπ' όλον την Ελλάδα. Ο ύπαξιωματικός Ιωάννης Γεωργίου, Αεροπορικόν Απόσπασμα Ιωαννίνων, ΣΤΓ 918, έπιθυμεί να αλληλογραφία με την «Νύμφη του Θερμαϊκού».

Οι σμηνίτες, Φώτιος Τακφορίδης, Κωνσταντίνος Κίτσος, Αριστέλης Μυλωνάς, Βασιλείος Ιωάννου, Γεώργιος Τάκος, Δημήτριος Μιχαλάκης και Κωνσταντίνος Ζυρνίδης, 124 ΠΒΕ, Ιη Μ.Ε., 2ον Σμήνος, ΣΤΓ 927, ζητούν αλληλογραφία με

νέες άπ' όλον την Ελλάδα, ηλικίας 17—19 χρόνων. Ο έπιλοχίας Κωνσταντίνος Τζαβάρης και ο λοχίας Παναγιώτης Ζαπάτης 655 ΑΒΠ, ΒΣΤ 902, θέλουν να αλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο στην Ελληνική ή Αγγλική γλώσσα. Ο ναύτης Άντώνιος Λεβάνος, ΗΤ, ΔΗΕ, Β.Ν. Σαλαμίνας, ΒΣΤ 902, έπιθυμεί να αλληλογραφία με την «Τσερέκσα» του τεύχους 942. Ο ίδιος ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες για την ανταλλαγή κάρτ-ποστάλ και γραμματισμών.

Ο λοχίας, Δημήτριος Παπαδημητρίου, 568 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 904, και ο Δημήτριος Γεωργιάδης, 724, Συνοργείον Έπισκευών, ζητούν αλληλογραφία με την ανανυστρία μας άπ' όλον την Αδριατική, που κρύβεται με το ψευδώνυμο «Ζαίρα Α.Α.». Ο σμηνίτης Άλκης Πετρίδης, 21 χρό

Ο Γιόχαν Σουλτανίγκερ και το θύμα της απάτης του, η γυναίκα του Ροζαμούντε Κνέφε.

ΜΙΑ ΧΗΡΑ ΜΕ 15 ΠΑΙΔΙΑ ΞΑΝΑΓΙΝΕ... ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ!

Η καταπληκτική απάτη ενός σκηνοθετημένου γάμου, που δεν αποκλύφθηκε παρά μετά 28 χρόνια

Σάν να της έχυαν στο κεφάλι ένα κουβά με κούρ νερό αισθανόταν η Γερμανίδα Ροζαμούντε Σουλτανίγκερ, χήρα και μητέρα δεκαπέντε παιδιών, δώδεκα από τα οποία εξακολουθούν να βρίσκονται στη ζωή, όταν πληροφορήθηκε επίσημως, έδω και λίγοι καιρό, πως απέναντί του νόμου δεν είχε πιάσει να είναι... δεσποινίς!

Εικοσιπέντε, ολόκληρα χρόνια είχε ζήσει η Ροζαμούντε στο πλευρό του «συζύγου» της, του Γιόχαν Σουλτανίγκερ. Καί σ' όλο αυτό το διάστημα δεν της είχε περάσει ούτε μία φορά από το μυαλό η υποψία πως ο «γάμος» της δεν ήταν παρά μια απάτη.

Η Ροζαμούντε και ο Γιόχαν είχαν γνωριστεί το καλοκαίρι του 1928. Τόν καιρό εκείνο, η Ροζαμούντε ήταν ακόμη νέα κι' όμορφη, και ο Γιόχαν, που την φλερτάριζε, είχε πολλούς και σκληροτράχηλους αντιπάλους να αντιμετωπίσει. Έτσι, για να κερδίσει το παιχνίδι, κατέφυγε στο κλασικό μέσο: Την υπόσχεται γάμο.

Η Ροζαμούντε, ωστόσο, έδρε στο ψιλό μαντήλι την υπόσχεση αυτή, ώπου ο Γιόχαν αναγκάστηκε να την πραγματοποιήσει, αλλά με πολύ... ιδιότυπο τρόπο, καθώς θα δούμε.

Ωδήγησε την Ροζαμούντε στην ιδιαίτερη πατρίδα του, την κομιοπολί Κένιγκεντορφ της Βαυαρίας και την έμπασε σ' ένα ψηλό και επιβλητικό σπίτι, που της είπε πως ήταν το δημαρχείο. Έκει της περίμεναν πέντε κύριοι με σκούρα κοστούμια: οι υποτιθέμενοι υπάλληλοι του δήμου και οι υποτιθέμενοι μάρτυρες! Η κωμωδία παίχτηκε με μοναδική σοβαρότητα. Το ζεύγος παντρεύτηκε με όλους τους τύπους, υπέγραψε σ' ένα μεγάλο βιβλίο, δέχτηκε τα θερμά συγχαρίσματα των υπαλλήλων του δήμου και των μαρτύ-

ρων! Και η καμμένη ή Ροζαμούντε έφυγε μαζί με τον «άντρα» της από το Κένιγκεντορφ, με την προτίεση πως ήταν παντρεμένη.

Θα φανταζόταν, φυσικά, κανείς, πως έπειτα από αυτή την απάτη, ο Σουλτανίγκερ έσπευσε να εγκαταλείψει την Ροζαμούντε, αφού χρησιμοποίησε προηγούμενες τα «συζυγικά» του δικαιώματα. Το περίεργο, όμως, είναι πως δεν έγινε έτσι. Απ'ότι την ημέρα του σκηνοθετημένου εκείνου γάμου ως το 1953, όποτε πέθανε από δηλητηρίαση του αίματος, ο άπατεώνας αυτός στάθηκε πιστός στη «γυναίκα» του και αληθινό υπόδειγμα συζύγου!

Γιατί, τότε, δηλαδή η απάτη; Αν η Ροζαμούντε ήταν λίγο πιο ζηλιάρη και πιο καχύποπτη, θα είχε, ίσως, μπορέσει να μάθει την αλήθεια από το 1930.

Ο Γιόχαν της είχε πη, την εποχή εκείνη, πως από ένα δεσμό, που είχε συνάψει πριν από το γάμο τους, είχε αποκτήσει ένα νόθο παιδί. Και πως θα πήγαινε στο Πότσνταμ, για να «ταχτοποιήσει» την δυσάρεστη αυτή υπόθεση.

Η Ροζαμούντε φέρθηκε πολύ εύγενικά σ' αυτή την περίπτωση. Δε θέλησε να ξεσκαλίσει την ιστορία του παλιού δεσμού, ούτε, όταν γύρισε εκείνος από το Πότσνταμ, ζήτησε να μάθει τί είδους «ταχτοποίηση» έγινε στην υπόθεση. Διαφορετικά, δεν αποκλείεται να είχε εξακριβώσει πως ο Σουλτανίγκερ είχε πάει για έναν εντελώς άλλο λόγο στο Πότσνταμ: Για να πάρει το διαζύγιο του από την πρώτη του! Και μοναδική νόμιμη σύζυγό του!

Γυρίζοντας, χωρίς μένος, πιά, κοντά στη Ροζαμούντε και τα παιδιά του, ο Γιόχαν μπορούσε, βέβαια, χωρίς τον κίνδυνο τώρα να καταδικαστεί ως δολοφόνος, να επανορθώσει την απάτη του εις βάρος της αληθινής συντρόφου του. Φαίνεται, όμως, πως δε βρήκε το θάρρος να ακολουθήσει την κωμωδία που είχε σκηνοθετήσει με την συννοχή μερικών φίλων του!

Έτσι, το «ζεύγος Σουλτανίγκερ» εξακολουθούσε ν' αραδιάζει παιδιά και να συνεχίζει αρμονικά μια συμ-

βίωση, που έκαιε το είχε σχεδόν ξεχάσει και εκείνη... ο θυμωμένος πως ήταν, παράνομη. Και ο Γιόχαν έκλεισε τα μάτια του σιγουρος πως η απάτη του δεν θα μαθευόταν ποτέ.

Πραγματικά, για τρία ακόμη χρόνια, η Ροζαμούντε και τα δώδεκα παιδιά, που επιζούσαν, εξακολουθούσαν να φέρουν με υπερηφάνεια το όνομα του μακαρίτη οικογενειάρχη σαν κάτι που δικαιωματικά τους άνηκε. Ωσπου, τα τέλη του 1956, ήρθε στην πρωτόκλητη κόρη του Γιόχαν και της Ροζαμούντε η εμπνευσή να παντρευτεί.

Τότε ήρθε η πρώτη έκπληξη. Ο υπάλληλος του ληξιαρχείου αρνήθηκε να αναγνωρίσει το τσαλακωμένο και μισοδυσμένο χαρτί που ο Γιόχαν Σουλτανίγκερ, κρατώντας το πάντα στο πορτοφόλι του, το προσέταζε για πιστοποιητικό του γάμου του με την Ροζαμούντε και είχε καταφέρει ως τότε να το περάσει κάθε φορά που πήγαινε να δηλώσει έο από τα παιδιά του. Πιο καχύποπτος από τους προηγούμενους η πιο σχολαστικός, ο νέος υπάλληλος αξίωσε να του προσκομίσουν ένα καθρογραμμένο αντίγραφο του φθαρμένου πιστοποιητικού.

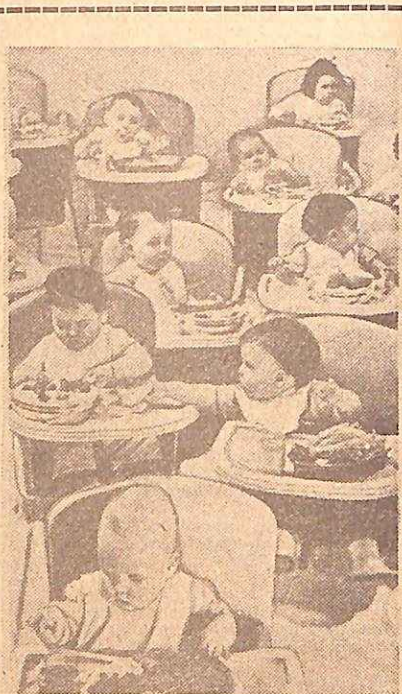
Η Ροζαμούντε, λοιπόν, έγραψε στο Κένιγκεντορφ, ζητώντας να της στείλουν το αντίγραφο.

Πράγματι, σέ λίγες μέρες έφτασε το δεύτερο πιστοποιητικό. Με τη διαφορά πως δεν πιστοποιούσε το γάμο του Γιόχαν Σουλτανίγκερ με την Ροζαμούντε το γένος Κνέφε, αλλά με μιά άλλη γυναίκα! Ο γάμος αυτός ήταν και ο μόνος, που είχε συνάψει εκεί ο μακαρίτης Σουλτανίγκερ!

Μόλις συνήλθε κάπως από την οδυνηρή της κατάπληξη, η... πρώην χήρα, που είχε ξαναγίνει... δεσποινίς, δέχτηκε ένα καινούργιο πλήγμα. Πληροφορήθηκε πως ώσπου, πρώτον, να παραιτηθεί από την σύνταξή της ως χήρας του Γιόχαν Σουλτανίγκερ, γιατί, αφού δεν υπήρξε ποτέ γυναίκα του, δεν ήταν ούτε και χήρα του! Και, δεύτερον, να ξαναπάρει το πατρικό της όνομα Κνέφε και να πάρουν το ίδιο όνομα και τα δώδεκα παιδιά που είχε με τον Σουλτανίγκερ.

Αυτό πήγαινε πια πολύ για την Ροζαμούντε Κνέφε ή Σουλτανίγκερ! Απ'ότι εύπολη χήρα, να βρεθεί, σέ ηλικία 52 ετών, δεσποινίς με δώδεκα νόθα — δεκαπέντε, μαζί μ' εκείνα, που είχαν πεθάνει! — ήταν κάτι, που δεν μπορούσε να το συγχωρήσει στον μακαρίτη, όσο καλός — κατά τ' άλλα... — κι' αν είχε φανή απέναντί της.

Αποφάσισε, λοιπόν, να τον... εκδικηθεί μετά θάνατον, αποκαθιστώντας συγγένους και την τραυματισμένη υπόληψή της! Και παντρεύτηκε, έδω και μερικά έβδομάδες — σέ... πρώτο γάμο! — έναν γέρο 79 ετών, τον συνταξιούχο Χάινριχ Στόλτε, που, αν δεν πρόκειται να της χάριση τον έρωτα και την ευτυχία, θα της άρνηση, όμως ένα όνομα και την σύνταξή του.

ΜΩΡΑ ΚΑΙ ΦΑΓΗΤΑ

Ιταλοί επιστήμονες έκαναν πρό ημερών ένα πρωτότυπο πείραμα με 20 μπεμπέδες για να μελετήσουν τις ψυχολογικές αντιδράσεις τους. Τους κάθισαν, λοιπόν, σέ καρτελάκια και έδωσαν μπροστά στον καθένα τις ωραιότερες λιχουδιές. Οι αντιδράσεις του κάθε μπεμπέ καταγράφηκαν, πρόκειται δέ να γίνη επ' αυτών μία επιστημονική ανακοίνωση. Εκείνο όμως που έγινε ευθύς αμέσως αντιληπτό είναι πως όλοι οι μπεμπέδες έδειξαν πολύ περισσότερο ενδιαφέρον για τα φαγητά που βρίσκονταν μπροστά στους άλλους συνομηλίκους τους παρά όσο για τα δικά τους.

ΤΣΑΝΤΑ ΜΕ... ΠΡΟΒΟΛΕΑ

Νά και μία εξαιρετικά ενδιαφέρουσα γιαπωνέζικη καινοτομία για τη γυναικεία τσάντα, την οποία θα εκτιμήσουν ιδιαίτερα οι φιλάρεσκες γυναίκες. Μέσα στην τσάντα τοποθετείται μία μικροσκοπική ηλεκτρική στήλη, η οποία τροφοδοτεί ένα μικρό λαμπιόνι, τοποθετημένο κάτω από το καθρεφτάκι της ποδιάς. Έτσι η κάτοχος μιάς τέτοιας τσάντας θα μπορεί να μακιγιαριστή άνετα, ακόμα και μέσα στο σκοτάδι. Ένα σημαντικό πλεονέκτημα της γιαπωνέζικης αυτής τσάντας με προβολέα, είναι ότι στοιχίζει φτηνά και μπορεί να την αγοράσει εύκολα κάθε γυναίκα.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙ

Ο ούρανός συνέφισε απότομα και χοντρές ψυχάλες άρχισαν να πέφτουν με δύναμη. Σέ λίγο οι δρόμοι μεταβλήθηκαν σέ ποτάμια. Ξαφνικά άκουστηκε μία κραυγή. Την είχε βγάλει μία γυναίκα, από ένα χαμηλό παράθυρο, που είχε δει κάποιον να γλιστράει και να πέφτει στη γωνία του δρόμου, μένοντας άνασθητος.

Η κραυγή εκείνη τράβηξε την προσοχή μερικών που ήταν προφυλαγμένοι κάτω από τις ρεμίζες και που έτρεφαν να βοηθήσουν τον άγνωστο και να τηλεφωνήσουν στο σταθμό Πρώτων Βοηθειών.

Καμιά πρόχειρη βοήθεια δεν επιδοχόταν η κατάσταση του. Τον μεταφέρανε λοιπόν, σ' ένα νοσοκομείο... — Αδελφή, τί έχει αυτός ο άρρωστος;

— Κάταγμα στο πόδι...

Ο γιατρός, που παραστεκόταν, κούνησε το κεφάλι του και πρόσθεσε: — Κάτι χειρότερο θα συμβαίνει...

Η νέα που έκανε την ερώτηση ήταν μία καλόγρια, που είχε ζητήσει να προσφέρει τις υπηρεσίες της σέ νοσοκομείο. Ήταν η αδελφή Έλεούσα, που είχε προλάβει σέ θαυμασμό όλων με την αυταπαρήση και την αυτοθυσία της.

Τη στιγμή εκείνη ο διευθυντής του νοσοκομείου τη ζήτησε. — Αδελφή, της είπε, τρεις νοσοκόμες αρρώστησαν... θα σάς παρακαλέσω να διανυκτερεύσετε στο θάλαμο 6.

— Ευχαρίστως...

Κι' η αδελφή Έλεούσα, παρ' όλο που δεν είχε ξεκουραστεί όλη την ημέρα, μπήκε στο θάλαμο 6 και έκανε το γύρο της για να αναλάβει την υπηρεσία της.

Ξαφνικά, από ένα κρεβάτι αντίκρυσε δυο μάτια φλογισμένα από τον πυρετό να την κυττάζουν επιμονά.

Για μία στιγμή δίστασε, να πιεστή στα δικά της μάτια. Έπειτα προχώρησε κι' έπιασε το χέρι του άρρώστου, προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία της.

Ήταν ο άνθρωπος που είχε πέσει μέσα στη βροχή και που ψιθύρισε, κυττάζοντας την καλόγρια: — Ιουλία...

— Στέφανε! είπε η αδελφή Έλεούσα κι' έσκυψε τ' κεφάλι της.

Με τη φαντασία της τώρα η αδελφή Έλεούσα γυρίζει πέντε χρόνια πίσω. Τότε τ' όνομά της στα κοσμικά κέντρα της Αθήνας, ήταν Ιουλία... Είχε γνωρίσει το Στέφανο σέ μία έκδομη. Ήταν μηχανικός, με άρκετη περιουσία και με μία καλή θέσι. Κι' εκείνη ήταν από καλή οικογένεια,

που είχε όμως καταστροφή από της ασυνήθειας του πατέρα.

Αγαπήθηκαν με όλη τη δύναμη της ψυχής τους. Κι' είχαν αποφασίσει να παντρευτούν, μόλις ο Στέφανος θα γύριζε από ένα ταξίδι του στην Ευρώπη.

Δεν είχε πη τίποτα στο Στέφανο ότι θα κατέβαινε στον Πειραιά να τον αποχαιρετήσει στο πλοίο. Ήθελε να του κάνει μία έκπληξη.

Ποιά, όμως, ήταν η δική της έκπληξη όταν πλησιάζοντας στην προκυμιά, είδε το Στέφανο να σφίγγει στην άγκαλιά του και να φιλάει μία όμορφη κοπέλλα.

Η Ιουλία έφυγε άμεσως από κοντά τους, χωρίς να τη δούν. Πήγε στο σπίτι της και από εκείνη τη στιγμή ήταν η πιο δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου...

Φτερούγισαν κι' έφυγαν μακριά τα όνειρά της και οι ελπίδες της! Ο Στέφανος, άσφαλώς, αγαπούσε μία άλλη!

Τα δάκρυα και οι αναστεναγμοί δεν της έλειψαν ούτε λεπτό, τρεις ολόκληρους μήνες. Στο τέλος, πήρε την απόφαση κι' έφυγε κρυφά από το σπίτι της για να πάει να κλειστί σ' ένα μοναστήρι.

Και τώρα, τον άντρα αυτόν, που αγάπησε τόσο πολύ, με όλη τη δύναμη της καρδιάς της και που γι' αυτόν θυσίασε τη ζωή της, τον ξανάβλεπε μπροστά της, έπειτα από πέντε χρόνια, έλεινο και ροκένδυτο, μ' ένα κατάγμα στο πόδι και με άρρωστο στήθος...

Ο Στέφανος άνοιξε και πάλι τα μάτια του και ψιθύρισε: — Ιουλία, που ήσουν τόσον καιρό; Γιατί μου φανες; Τί μαρτύριο που ήταν η ζωή σου! Έδωσα μία ολόκληρη περιουσία ψάχνοντάς να σε βρω. Κύτταξέ με... πως κατάντησα για σένα, Ιουλία!

— Στέφανε, τον ρώτησε, ποιά ήταν η γυναίκα εκείνη που βρισκόταν μαζί σου στην προκυμιά και που την αποχαιρετούσες σφίγγοντάς την άγκαλιά σου;

— Ποιά γυναίκα; απόρησε εκείνος. Η Ειρήνη! Για την εξαδελφούλα μου, λες;

— Ήταν εξαδέλφη σου;

— Δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια της Ιουλίας.

Μία τραγική παρεξήγηση τις στοίχισε ένα τόσο μεγάλο πόνο!...

Τρεις μήνες αφοσιώθηκε στο Στέφανο, με αληθινή λατρεία. Κι' όταν εκείνος σηκώθηκε από το κρεβάτι, η Ιουλία άφησε πια τ'ό ράσο της καλόγριας.

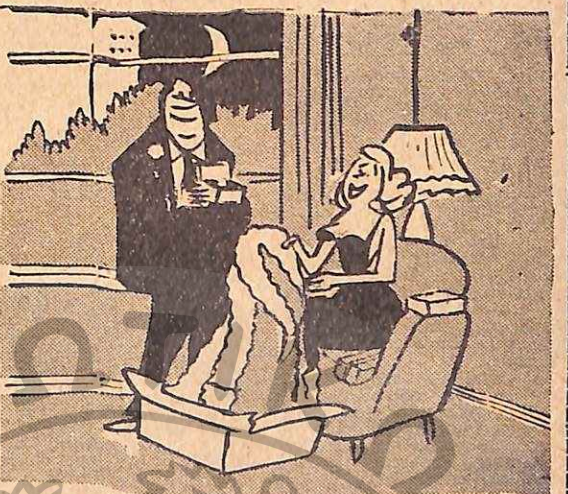
Το είχε φορέσει γιατί είχε χάσει την αγάπη της. Τώρα που την ξανάβλεπε, ο σκοπός της ζωής της ήταν άλλος: Ν' αφοιρωθεί στην αποκατάσταση της υγείας του αγαπημένου της.

Έτσι, τον μετέφερε σ' ένα δικό της έξοχικό σπιτάκι κι' έκει, μέσα σέ μία ατμόσφαιρα γαλήνης και αγάπης, άρχισε μία καινούργια ζωή γεμάτη όνειρα για ένα ευτυχισμένο μέλλον.

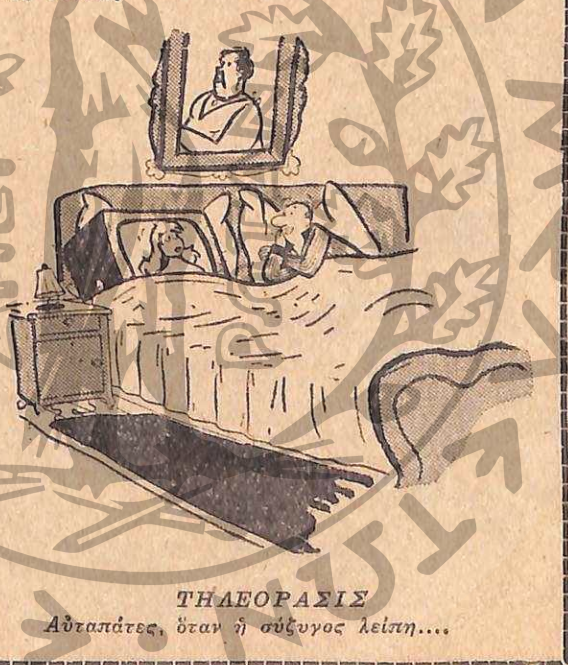

Μη σκύβεις, Κλέαρχε, γιατί θα σου ανέβει το αίμα στο κεφάλι!...

(Του Α. Θεοφιλόπουλου)

Χουσέ μου, πόσο καλά τις ξέρεις τις γυναίκες σου!...

ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ

Αυταπάτες, όταν η σύζυγος λείπει...

ΜΕΝΤΙΟΥΜ Δάφνη

Βραβείον τηλεοπτικής μακράς αποστάσεως της Εταιρείας Ψυχικών Ερευνών, Όδος Κυψέλης 34Β, Άραξ έπισκέψεως 2-1 και 4-6½, Τηλ. 812-278.

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ - ΙΣΠΑΝΙΑΣ

Λινοξυλάκης και Δερμάτης οι ήρωες της μεγάλης νίκης

Το ελληνικό ποδόσφαιρο σημείωσε αλθινό θρίαμβο. Η νίκη του με 2-0 κατά της αντίπαλης β' εθνικής 'Ισπανίας' προκάλεσε ευμενής σχολία 'Ελληνική και ξένων έμπεριγμένων και α-συγκράτητο ένθουσιασμό στα πόδια της 'Ελλάδος' και στο εξωτερικό.

Είναι αλήθεια πως οι 'Ισπανοί' ήταν φιλόδοξοι, γεροδεμένοι, ευέλικτοι, ταχείς στις μεταβιβάσεις, θερμάμοι και μερικοί τους σκληροτράχηλοι, καλοί στις κεφαλές. Δεν ήταν όμως άφοβοι στο κοντρόλ. Επέδειξαν άσυγκρατη νευρική κόπια. Δεν αγωνίστηκαν με τους συνδυασμούς, την ευθυβολία, την ποδοσφαιρική φιέστα, που ήρμζε στο ισπανικό ποδόσφαιρο του Ζαμόρα. Εξη-οκπεσε μεγάλη ψυχολογική επίδραση η πίεση που εφάρμοσε η 'Εθνική' με ομάδα απ' το πρώτο λεπτό του αγώνος. Τό τέρμα του 'Υφαντή' στο 2' ήταν η αρχή του τέλους. Ήλθε το λανθασμένο και χαμένο (πέναντί) του Πεπιλιό για να κληθεί τον βριστούζο σέντερφορ των 'Ισπανών' να τραβά δικαίως τα μάλ-λια του...

Το γήπεδο, τέλος, δεν ήταν άμοιρο των συνεπειών της ήττας των 'Ισπανών'. Συνυψισμένοι σε κόρτο δεν προσαρμόστηκαν στο κοντρόλ του σωματός και της μπάλλας στην έκλογη και εφάρμογη του φάλτσου, στην ισορροπία του σωμα-τός και στον υπολογισμό του πλάσματος των τών στον κενό χώρο.

Είμαστε συνυψισμένοι με διαφορετικές συνθήκες και παπούτσια να παίζουμε στα ισπανικά γήπεδα, δη-λώσε ο υπεύθυνος της όμα-

δος δρ Χοσέ Λουί Κόστα με καταφανή λυπή για το απο-τέλεσμα του αγώνος. 'Ανε-ξαρτήτως όμως αυτού η ελ-ληνική ομάδα είχε ζωή και πνοή, έπαιξε μαχητικά, όρ-μητικά, θαυμάσια.

Η 'Εθνική' όμως της 'Ελ-λάδος' ο α σύνολο ξεπέρα-σε τον εαυτό της. Με κα-ταστροφική μανία πάλεψε ο ελληνικός Σίμου και ατό-νησε τους κρίκους της πο-δοσφαιρικής αλυσίδας των 'Ισπανών. Βήμα προς βήμα και στήθος προς στήθος ε-ξουδετερώθηκε η τριπλέτ-τα Ούριμπε - Πεπιλιό - Ιμ-πόρ. 'Ακόμη και αυτός ο άσ-ος Κομπανάλ είχε χάσει στην αρχή τα νερά του, άλλ' όταν συνήλθε έδειξε την αξία του.

Με μία υπέρνταση των δυνάμεών των η ελληνική ομάδα θεμελίωσε τη νίκη διά των Λινοξυλάκη - Δερμάτη - 'Υφαντή - Πανάκη. 'Επαι-ξαν βέβαια και οι άλλοι παίκτες, αλλά οι τέσσερες αυτοί σταθεροποίησαν την μαχητική υπεροχή της όμα-δος και άνοιξαν το δρόμο προς τη νίκη.

Ο Τσανακτσίς, είχε ψυ-χολογικά επηρεαστεί και η νευρική του βροντοφω-νός με πώς κάποια μάχη έ-δινε στην ψυχή του το θαρ-ρος με το καθήκον. Ο Μαν-ταλόζης όμως, αλφουρος πραγματικός και σταθερός, ανακούφισε τις ψυχές μας στο β' ημίχρονο.

Ο αρχηγός της ομάδος Ρωσίδης, αν και δε βρέ-θηκε στο ζενίθ της φόρμας του, έπαιξε φιλότιμα και κράτησε γερά τη θέση του. Με τραυματισμένο πόδι α-γωνιάθηκε με την ψυχή στο στόμα, μέχρις ότου έπεσε ενδόξως στο 89'.

Ο Λινοξυλάκης, σπονδυ-λική στήλη και ψυχή της ομάδος, έπαιξε σαν (έξον-τας του Παλέρμου) και άκο-μη καλύτερα. Κυριάρχησε στο γήπεδο. 'Αντιμετώπισε έξυπνα και αποδοτικά τον Πεπιλιό. Έσωσε βέβαια τέρματα, όμως εκείνο του 7', όπταν μ' ένα καταληκ-τικό (σάλτο μορτάλε) και ανάποδο ανακουστικό βο-λε ψαλίδι πρόφτασε και ε-

θγαλε τη μπάλλα τη στιγμή ακριβώς που περνούσε τη νοτιή γραμμή του τέρμα-τος. Ένα κλάσμα του δευ-τερολέπτου να καθυστερού-σε, η μπάλλα θάκε μπή στ'ό δίχτυα. Μικρό λάθος στον υπολογισμό και στην τεχνι-κή του επικίνδυνου αυτού ανέποδο αλματος θά το πληρώνανε ακριβώς.

Ο 'Αγγελόπουλος είχε σκληρή δουλειά με τον Μα-νιόν και τα κατάφερε θαυ-μάσια. Σταθερός, μαχητικός όπου έπρεπε, υπολογιστικός στις επεμβάσεις του, ανε-χαιτός με πίεση και υπό-δοσι τις υπερβολαγγισίες.

Ο Δερμάτης ήταν η με-γάλη αποκάλυψη. 'Επαιξε το ρόλο (μπαλάντερ). 'Ε-ξουδετέρωσε τον Ούριμπε. 'Αγωνίστηκε με μαεστρία που θα έζησε και ο Μπίλ-λυ Ράιτ, προηγμένων των αναλογιών. 'Ενθουσίασε, γε-νικά, με το μελετημένο πα-ξιμό του και την ποδοσφαι-ρική ευφυΐα του.

Ο Κοτρίδης υστέρησε στο πρώτο, αλλά στο δεύτερο η-μίκρονο παρουσίασε ανά-γλυφα το μεγάλο ποδο-σφαιρικά προσόντα του. Συ-νέβαλε στο σφικτοδέσιμο της άμυνας μας, όταν οι 'Ισπανοί άντεπετέθησαν.

Απ' τη γραμμή των κυ-νηγών ο 'Υφαντής διακρί-θηκε στο α' ημίκρονο για τον τρόπο που εργάστηκε για την προώθη της πε-ντάδας για την επιτυχημένη τακτική του κατά του σέν-τερμπακ Κομπανάλ, για το μοίρσμα των παιγνιδιού και τη δημιουργία ευκαιρι-ών και για το ωραίο τέρμα που σημείωσε στο 2' μ' έ-να αεινδιαισθητικό (κού αν φόνος που η μπάλλα ξε-κλυστέρσε απ' τα χέρια του βιβέντες, αποστρακίστηκε στην καθέτη όκο και μπή-κε στο δίχτυα.

Ο 'Εμμανουηλίδης αδικη-θηκε απ' τον Νεστορίδη, δε συνδυάστηκε μαζί του, για-τί απλούστατα δε χρησιμο-ποιήθηκε. Ο Νεστορίδης ή-ταν η προσωποποίηση του πο-δοσφαιρικού εγωισμού. Ζη-μώσε την ομάδα και τον έ-αυτο του. Ο Παπάζογλου είχε ρόλο τρίτου χάρ και τα κατάφερε καλά χάρις στη δύναμη και την άντο-χή του, ιδίως στο β' ημί-χρονο. Ο Πανάκης ήταν όρ-μητικός παρά την τακτική του ν' άρνη να βάλει έμ-πρός τη... μηχανή του. Ση-μείωσε και το νικητήριο τέρμα στο 42' μ' ένα στρι-στό γκελάτο σουτ, ποϋταν ατομική βολεύδα.

Ο 'Ιταλός διαιτητής κ. Μασουρέλι διψύθυσε προο-δευτικά, ψυχολογημένα, δι-κάια, ήταν πανταχού παρών και επεδιόλη απόλυτα. Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Σταυρολέξο με παροιμία

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΑ - ΑΡ. 2) ΑΓΙΣ - ΑΓΑΝ. 3) ΜΑΛΩ - ΣΙΔ - ΝΤΟΝ. 4) ΟΝΤΑ - ΙΣΚΑ. 5) ΟΠΗ - ΝΥΝ. 6) ΝΤΟΜΙΟΝ. 7) ΕΞΩ - ΙΝΩ. 8) ΑΝΑΡΩΤΩ. 9) ΗΣΤ - ΟΣΑ. 10) ΗΣΑΦ - ΙΣΗΣ. 11) ΙΕΡΑ - ΑΥΑ. 12) ΘΟΛΑ. 13) ΧΙΟΣ. 13) ΣΩ - ΧΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΑΜΠΟ - ΗΓΙΑΣ. 2) ΠΥΞΙΣ. 3) ΑΛΟΗ - ΤΗΡΩ. 4) ΑΓΩΝ - ΣΑΛΙ. 5) ΤΙ-ΤΑΝΙΑ. 6) ΟΣΣΑ - ΦΑΡΑ. 7) ΙΜΕΡΑ. 8) ΔΑΔΙ - ΙΑΧΝ. 9) ΣΟΝΑΤΕΣ. 10) ΤΑΝΚ - ΗΘΟΣ. 11) ΝΤΑΝ - ΟΣΟΣ. 12) ΥΜΝΟΣ. 13) ΡΕΝΑΝ - ΑΡΑΔΑ. 'Η παροιμία: ΜΗ ΠΑΤΑΣ ΤΟ ΦΙΔΙ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑ.

Μικρά προβλήματα

1) 50 και 20 (X+Y=70 άρα 70-Y=30, 2Y=40).
2) Οι τρεις συνεχόμενοι αριθμοί είναι 4, 5 και 6. (4+5+6=15 άρα 4X5X6=120).
3) 3/7 (2X+2=5 άρα 3X-3=2 άρα X=3 και Y=7).

Σωστό - Λάθος

1) ΣΩΣΤΟ. (Τα 'Ποινοτά' της Ν. 'Α-μερικής). 2) ΣΩΣΤΟ. (την τοποθετεί στην Κόλαση). 3) ΣΩΣΤΟ. (Χωρίς όμως να σημειώση επιτυχία). 4) ΛΑΘΟΣ. (έχει δυς). 5) ΛΑΘΟΣ. (στα δέκα). 6) ΛΑΘΟΣ. (μόνο την ημέρα των Χριστουγέννων και την ημέρα των νεκρών). 7) ΣΩΣΤΟ. (7 'Ια-νουαρίου). 8) ΣΩΣΤΟ. 9) ΣΩΣΤΟ. (κα-ταστρέφονται ιδίως και χάνουν τη λαμπρό-τητα τους όταν έρχονται σ' επαφή με το ιδρωμένο δέρμα). 10) ΣΩΣΤΟ. 11) ΣΩ-ΣΤΟ. (στα τέλη του 15ου αιώνα). Συγ-κεντρώνονταν σ' αυτά γυναικεία και άνδρες για ν' ακούσουν μουσική και να παίξουν σκάκι). 12) ΛΑΘΟΣ. (όταν συμπληρώση τα 25).

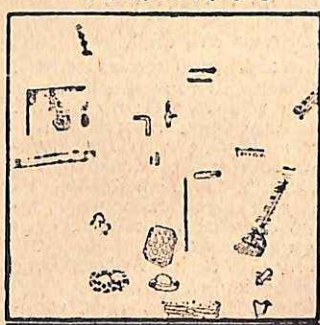
Στοιχειογράφος

Κασπία - 'Ασία

Μεταγγραμμοτισμός

Κυψέλη - Κυβέλη

20 μικροδιαφορές

Το σχέδιό μας δείχνει καθαρά σε ποιά σημεία βρίσκονται οι 20 μικροδιαφορές.

Η λύσις του υπ' αριθ. 633 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ. 2) ΑΛΑΣ - ΩΣΙΣ. 3) ΚΡΑΤΗΡ - ΧΡΩ - ΚΑΤΑΡΑ. 4) ΕΙ-ΜΙ - ΑΧ - ΜΑ - ΑΔΗΝ. 5) ΙΝΑ - ΟΤΑ. 6) ΝΟ - ΠΑ - ΟΣΜΑΝ - ΤΕ - ΟΜ. 7) ΟΚΤΑ-ΠΟΥΣ - ΠΑΡΑΦΟΡΑ. 8) ΣΕΙΡΑ - ΔΕΠΙΣ. 9) ΟΣΛΟ - ΑΠΑΣ. 10) ΚΩ - ΑΡΤΗΡΙΑ. 11) ΑΣΚΙ - ΟΡΕ - ΟΣΣΑ. 12) Α-ΣΙΡ - Α'ΙΣΑ. 13) ΑΕΚ - ΑΠΟ - ΜΑΣ - ΠΙΑ. 14) ΡΙΟ - ΑΣΣΑΜ - ΦΟΝ. 15) ΗΣΣΩΝ - ΑΛΩΝΙ. 16) ΝΤΙΚ - ΕΛΛΗ. 17) ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΕΚΕΙΝΟΣ - ΚΑΝΑΡΗΣ. 2) ΡΙ-ΝΕΚΕΡΩΣ - ΕΙΣ. 3) ΑΜΑ - ΤΙ - ΚΑ-ΚΟΣ. 4) ΑΤΙ - ΠΑΡΩΝΙΣ - ΩΝ. 5) ΥΑΗ - ΠΑΠΑΣ - ΑΝΤΕ. 6) ΦΑΡΑ - ΛΑΥΡΑ - ΙΛ. 7) ΗΣ - ΧΙΟΥΜΟΡ - ΠΑΡΚΕ. 8) ΣΣ - ΤΟΚΟΣ. 9) ΑΒΡΑΑΜ - ΑΘΗΡ - ΣΜΙΘ. 10) ΑΠ - ΡΕΥΜΑ. 11) ΤΩ - ΜΟΝΑ-ΧΑΙ - ΑΜΠΕΡ. 12) ΗΣΚΑ - ΠΑΣΑΣ - ΑΙ. 13) ΣΙΑ - ΣΤΑΛΑ - ΣΑΛΑ. 14) ΣΤΑ - ΕΦΕΣΙΟΣ - ΑΗ. 15) ΑΔΩ - ΟΠ - ΣΑΠΦΩ. 16) ΡΗΤΟΡΙΚΟΣ - ΙΟΝ. 17) ΠΑΝΑΜΑΣ - ΡΑΦΑΝΙΣ.

ΕΝΑ ΜΟΙΡΑΙΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Πρωτότυπο διήγημα

Ο Ζάν ήταν τρελλά έρωτευμένος με την Κλωντέ. Άλλο η Κλωντέ, ήταν πολύ σοβαρό κορίτσι.

Έτσι, στη δεύτερη κι' όλες συ-νάντησή τους, του είπε πως είχε συνδεθεί μαζί του μονάχα γιατί κα-ταλάβαινε τους καλούς του σκοπούς.

Ο Ζάν, όταν τ' άκουσε αυτό, πη-γε να τρελλαθεί από τη χαρά του. Δάκρυσε, της έπιασε το χέρι, τό-σκιζε πάνω στο στήθος του και της άπαινε με συγκίνηση:

— Κλωντέ, δεν πιστεύω στ' αὐ-τιά μου. 'Ωστε θέλεις, λοιπόν, να γίνης γυναίκα μου;

— 'Υστερα την τράβηξε στην άγκα-λιά του κι' έμειναν για λίγες στιγ-μές έτσι βυθισμένοι στο γλυκό τους όνειρο.

Είχε περάσει, όμως, ένας ολόκλη-ρος χρόνος τώρα, χωρίς ο Ζάν ν' ά-ποφασίσει ούτε τον άραβδώνια τους. Όλο ανέβαλλε. Του φαίνονταν τόσο σοβαρό το ζήτημα του γάμου, ώστε άφηνε τον καιρό να κυλά, μ' αυτή την άναποφασιστικότητα.

Εκείνο το μεσημέρι, ο νέος περι-έμενε την Κλωντέ την ώρα που έ-διναν από το κατάστημα όπου έρ-γαζόταν. Μόλις την είδε, την πλη-σίωσε γρήγορα και της είπε:

— Κλωντέ, γλυκεριά μου, τί με-ρα έχουμε σήμερα; Είκοσι 'Ιανουα-ρίου, έτσι; Δε θυμάσαι, λοιπόν; Σάν σήμερα, πριν από ένα χρόνο, συναν-τηθήκαμε για πρώτη φορά.

— Ναι, μπροστά από εκείνο το μικρό ζαχαροπλαστέιο, στην πλα-τεία Πιγκάλ, είπε η Κλωντέ.

— Ήταν η πιο όμορφη μέρα της ζωής μας, συνέχισε ο Ζάν. Περπα-τούσες βιαστικά και πέσαμε ο ένας πάνω στον άλλο, καθώς στρίβαμε ά-νυποπτοι τη γωνία. Το προσώπιό σου χτύπησε ξαφνικά πάνω στην υ-περή μεγάλην άκρη του χαρτοφύ-λακα, που κρατούσα στη μασχάλη μου και μάτωσε στο μέτωπό. Σε πήγα αμέσως στο διπλανό φαρμα-κείο κι' ύστερα... ύστερα είχαμε κι' όλες έρωτευτή ο ένας τον άλλο. Ου-μάραι τη ώρα ήταν;

— Αν θυμάμαι... άναστρέναξ η Κλωντέ, όχτώ το βράδυ.

Ο Ζάν την έπιασε από τη μέση και προχώρησαν ως τη στάση του λεωφορείου.

— Κλωντέ, της είπε σε μία στιγ-μή. Έχω μία ιδέα!

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησια Δρχ. 340. —
Εξάμηνη » 170. —
Τρίμηνη » 85. —

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησια Λίρες 7. —
» Δολάρια 20. —
» Φρ. Γαλ. 7.000 —
» Φρ. Βελγ. 1.000 —

Εμδάσματα 'Εσωτερικού διά τα-χυδρομική επιταγή ή 'Εξωτε-ρικού διά ταχυδρομική επιταγή ή κατά το περιοδικό «ΘΗ ΣΑΥΡΟΣ» προς το περιοδικό «ΘΗ ΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσάνου 4 (Πλατεία Κλαυ-θιάνας), ΑΘΗΝΑΙ.

Απαγορεύεται η άναδημοσίευση όποιουδήποτε θέματος του παρόν-τος τεύχους άνευ της έγγραφου άδείας της διεύθυνσας του «θη-σαυρού».

Διευθύνσεις συμφώνως τώ άρθρω 6 και 7 του Α. Ν. 1092/ 1938. 'Ιδιοκτήτρια: Α. Ε. Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» - 'Ιωάν. Γ. Παπαγε-ωργίου και Σία, Δραγατσάνου 4. Διευθυντής - Διαχειριστής και ύ-πεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. 'Υπεύθυνος Τυπο-γραφείου: Σπύρος Μπέλλας, δδός Δύσεως, Νέον 'Ηράκλειον.

ΥΒ ΛΕΡΟΥΑ

Τα στυπτικά φάρμακα

Για να στενέψουν τους πόρους των χηγματόγων ά-τένων, που άνοίγουν προς τα έξω και προκαλούν μία δυσ-μορφία στο δέρμα του προσώπου μεταχειρίζονται διάφο-ρες στυπτικές ουσίες. Οι πόροι αυτοί άνοίγουν πολύ σε άτομα σηγηματορροϊκά, μόνον μόνιμα άνοιχτοί και δι-δουν στην επιφάνεια του δέρματος την όφι φλούδας πορ-τοκαλιού. 'Η λέια επιφάνεια του δέρματος εξεφανίζεται και το κάνει άνόμοιο και τραγύ. Με τα στυπτικά φάρμα-κα το δέρμα εξομαλύνεται, οι πόροι στενεύουν, οι ρυτί-δες με το σφίξιμο του δέρματος και το τέντωμα που γί-νεται πιο ρηχές ή άν μολις φαίνονται μπορεί και να χαθούν.

Τα στυπτικά φάρμακα είναι πόρα πολλά. 'Απ' αυτά τα καλύτερα για την παρασκευή καλλυντικών είναι τα φυτικά και μερικά χημικά που πρέπει νά τα χρησιμοποιή-καίς με μεγάλη προσοχή.

Από τα φυσικά παρασκευάσματα τα πιο καλά άκόμα, που μπορεί κανείς να τα μεταχειρίζεται κάθε μέρα, έλε-υθερα είναι τα άπεσταγμένα νερά διαφόρων φυτών και λουλουδιών.

Το άπεσταγμένο νερό, που γίνεται από τα φύλλα της χαμαελίδος της παρθενικής είναι πολύ στυπτικό και το χρησιμοποιούν εκτός από τα καλλυντικά και ως άλοιφή για τις αιμορροϊδες και δίνεται και έσωτερικώς σε αι-μορραγικές καταστάσεις. Μπλίνει μέσα σε στυπτικές (άστρινζάν) λουσιόν και το δίνουν στην κοινή άκμή, ό-που σφίγγει τους άνοιχτούς πόρους, οι όποιοι φαίνονται μετά την άφαίρεση των μελανών σιγμάτων. Δίδεται ά-κόμα και στη σηγηματορροϊκα και σε χαλαρά δέρματα για να τα στεγνώση και να τα τεντώση.

Το άπόσταγμα από τα φύλλα των τριανταφύλλων είναι το ίδιο πολύ στυπτικό και χρησιμοποιείται στις διάφορες στυπτικές λουσιόν. 'Εκτός από τη στυπτική του ιδιότητα έχει και μεγάλη τονωτική δύναμη και φρεσκάει πολύ το δέρμα.

Το άπόσταγμα από τα άνθη της πορτοκαλιάς έχει την ίδια στυπτική ιδιότητα στους πόρους και το δέρμα γε-νικά, έχει δε και το προτέρημα να ελαττώνη τη φαγούρα και να κατευνάζη τον έρεθισμό του δέρματος.

Ύπαρχουν και άλλα άποσταγμάτα φυτών και λουλου-διών, που τα χρησιμοποιούν πιο λίγο στη κοσμητική. 'Εκτός από τα άποσταγμάτα χρησιμοποιούν στην πα-ρασκευή των διαφόρων καλλυντικών και έγχυλάσματα ό-γρα της χαμαελίδος ή έγχυλάσμα της ρίζης της ροσι-νίας ή βάμμα της άκακίας κατεχού.

Τα φυτικά στυπτικά περιέχουν κυρίως τανίνη και σ' αυτήν οφείλουν τη στυπτική τους ιδιότητα.

Μερικά φρούτα που περιέχουν λίγη τανίνη είναι έλα-φρός στυπτικά όπως η φράουλα, το μαύρο σταφύλι και το κυδώνι.

Από τα χημικά στυπτικά εκείνο που μεταχειρίζονται πο-λύ είναι η στυπτηρία. Είναι πολύ δυνατό στυπτικό και πρέπει να μπαίνει σε αναλογία πολύ μικρή (1-1½%). 'Η στυπτηρία σφίγγει τους ιστούς και τα τριχοειδή άγγεία και πρέπει να μη παραμείνει πολύ επάνω στο δέρμα. 'Αν παραταθή η παραμονή της στο δέρμα προκαλεί διαστολή των τριχοειδών και φαίνονται φλεγμονώδη. 'Η στυπτηρία είναι διπλό άλας του άργιλίου και του καλίου. Τη χρη-σιμοποιούν μέσα σε λουσιόν άστρινζάν ή στυπτικές σε πολύ μικρή αναλογία.

Το βεϊκό άργίλλιο το μεταχειρίζονται όπως μεταχει-ρίζονται και τη στυπτηρία στην παρασκευή στυπτικών λουσιόν.

Η μέντα ή μινθόλη, παρασκευάζεται συνθετικώς και τη χρησιμοποιούν ως στυπτικό φάρμακο. 'Εχει την ιδι-ότητα να μπαίνει μέσα στο δέρμα και να προκαλή ένα α-ίσθημα ψύχους. Γι' αυτό τη μεταχειρίζονται και σε δια-λύματα ή άλοιφες δροσιστικές και μαζί και στυπτικές. Τη μεταχειρίζονται και θερμοκρατικές σε δερματοπάθειες που έχουν κνησμό, γιατί φέρει τοπικώς με τη δροσιά και μικρή άνασθησία. Τοπικώς μέσα στους ρωθώνες τη δι-νουν σε συνάχι ως σκόνη, όγμό ή άλοιφή. Τη δίνουν και έσωτερικώς ως άντισπασμικό. 'Η μινθόλη περιέχεται και στο αϊθέριο έλαιο του φυτού της πιπεράδος μινθης (δο-όλου), αλλά παρασκευάζεται συνθετικώς και ύπαρχει στο έμποριο σαν άσπρο κρύσταλλο με τη γνωστή μυ-ρωδιά.

Ένα πολύ καλό στυπτικό φάρμακο είναι το οινόπνευμα, με έχει την ιδιότητα να σκληραίνει τους ιστούς και γι' αυτό δεν το μεταχειρίζονται πολύ στην παρασκευή των καλλυντικών.

Τα συνθετικά στυπτικά φάρμακα πρέπει να τα μεταχει-ρίζεται κανείς με μεγάλη προσοχή. Γιατί προσφέρουν μέν μεγάλες εκδουλεύσεις, στις γυναίκες που έχουν πόρους άνοιχτούς και άσφόμενες ρυτίδες, με είναι και επικίνδυνη γιατί έρεθίζουν το δέρμα άν χρησιμοποιηθούν σε άναλο-γία περισσότερη από 1 ή το πολύ 1½ τοίς εκατό. 'Εκτός από τον έρεθισμό που μπορεί να προκαλέσουν με τη μεγαλύτερα αναλογία, μπορεί να προκαλή και άλ-λεργία του δέρματος με πολύ μικρή αναλογία. Σε τέ-τοιες περιπτώσεις το καλύτερο που μπορεί να γίνει είναι να σταματήση κανείς τη στυπτική λουσιόν ή την κρέμα και να συμβουλευτή το γιατρό του, ό οποίος με τέτο θά βρή άν πράγματι η άλλεργία οφείλεται στο στυπτικό φάρμακο ή σε άλλο καλλυντικό ή σε σάπουν ή σε βάλνιμο χυλίων ή παρειών ή σε βάλνιμο μαλλιών.

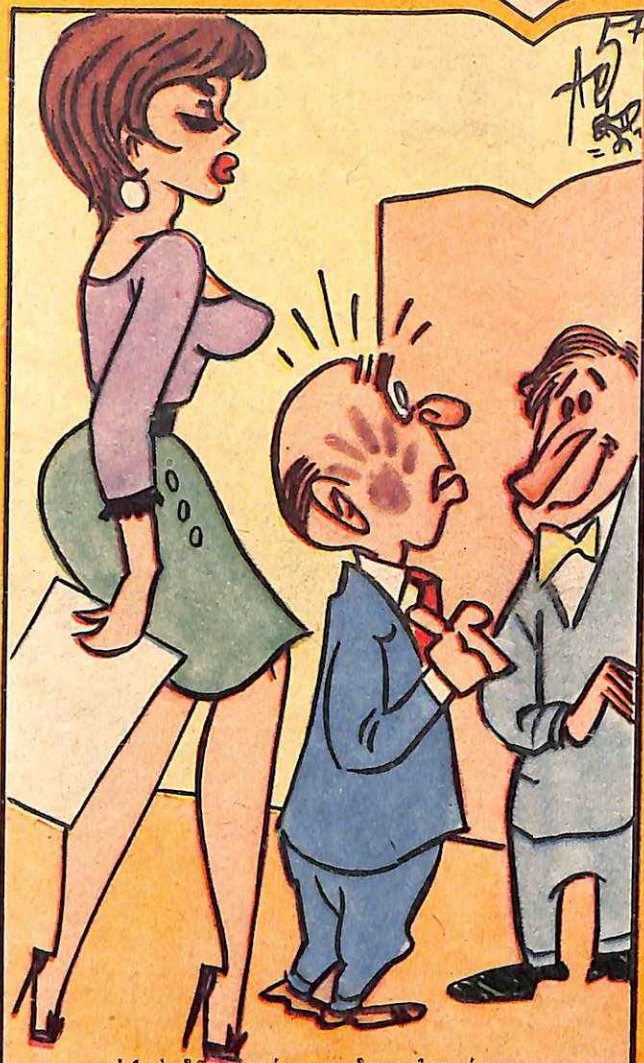
Οι στυπτικές λουσιόν άν περιέχουν μόνον φυτικές ού-σιες, μπορεί να χρησιμοποιούνται κάθε μέρα, άλλωώς άραία και με μεγάλη προσοχή.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ

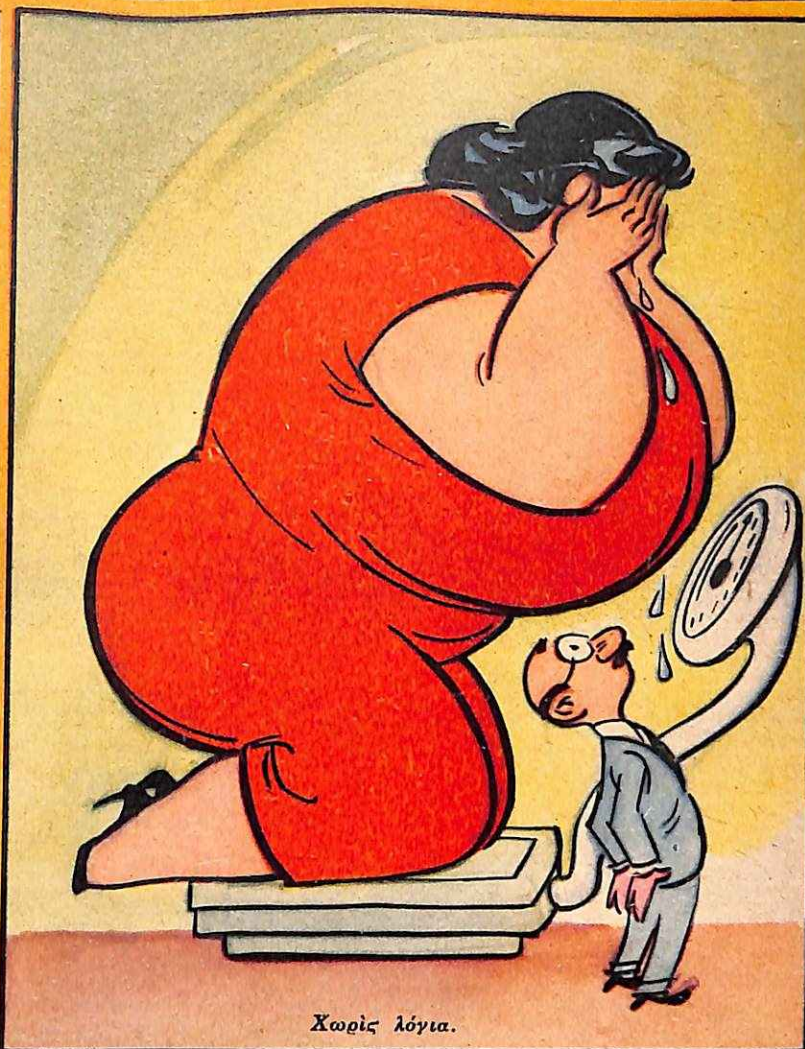
Ιατρός Δερματολόγος

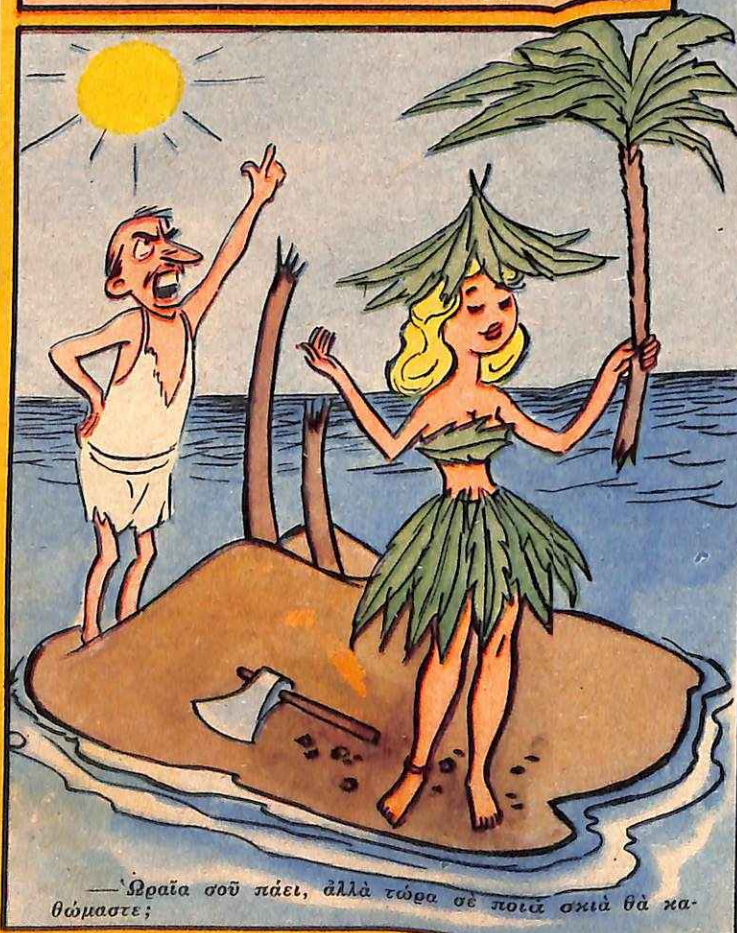
Συνολοπαστική φάσι από τη μεγάλη νίκη της 'Ελλάδος επί της 'Ισπανίας με 2-0

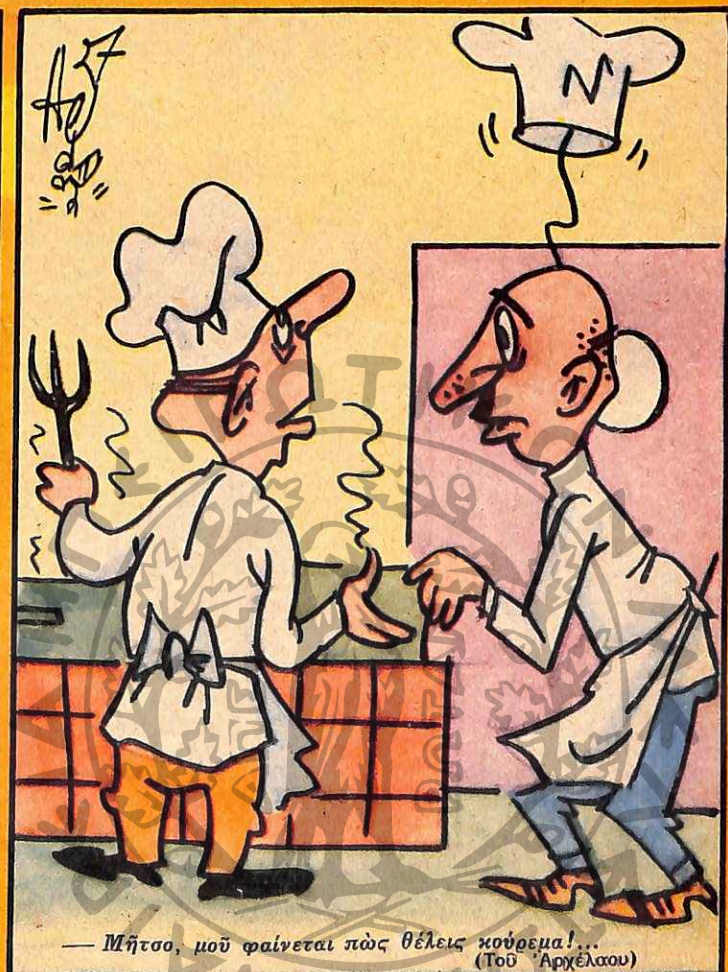
—'Από δω, η νέα μου δακτυλογράφος.
(Του 'Αρχέλαου)

Χωρίς λόγια.

—'Ωραία σου πάει, αλλά τώρα σε ποιά σκιά θά κα-
θώμαστε;

— Μήτσο, μου φαίνεται πώς θέλεις κούρεμα!...
(Του 'Αρχέλαου)